SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 23 / Sayı: 275 / Kasım 2004

PKK'YLE DİRİLDİK

PKK'YLE ÖZGÜRLEŞECEĞİZ

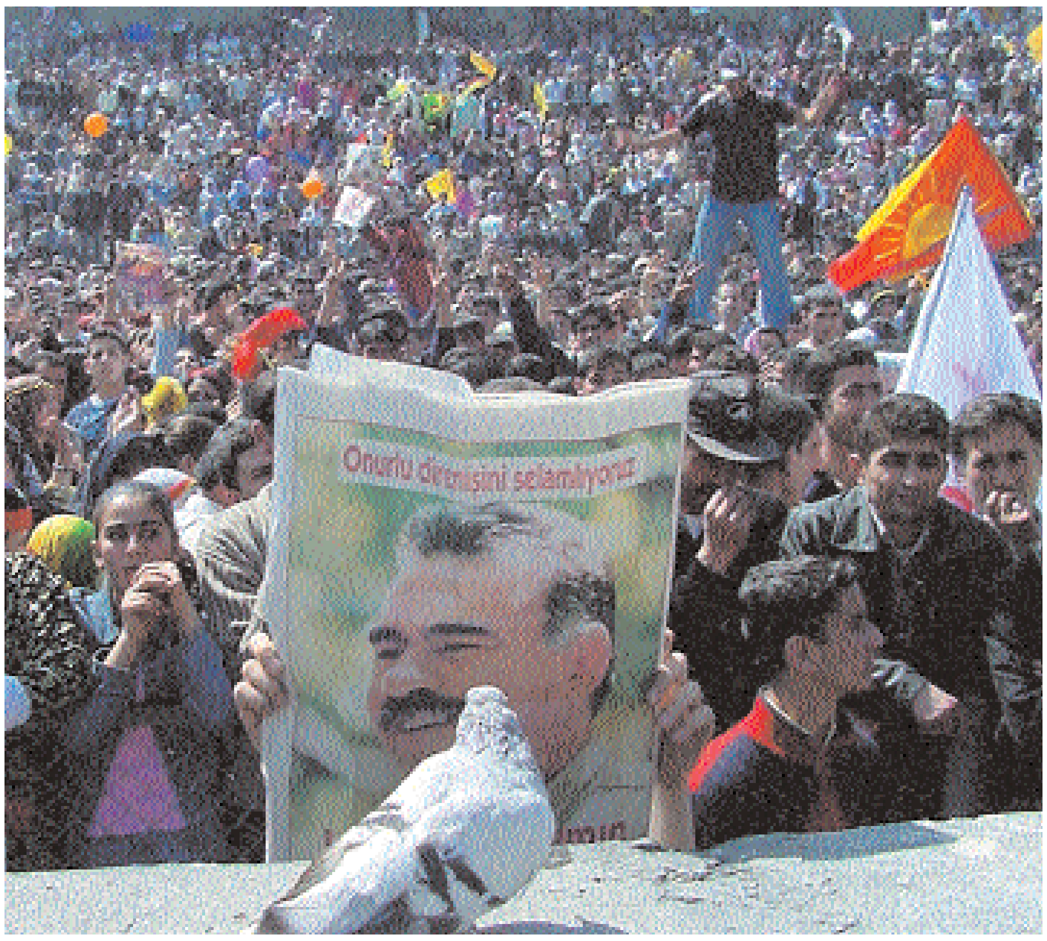

PKK'NİN YENİDEN İNŞASI SORUNLARI VE GÖREVLERİMİZ-I

Yaşam sürekli değiştiği için, ideolojik ve siyasal hareketler kendilerini dönem dönem yenileme ihtiyacını duyarlar. İşlevleri çeşitli yönleriyle değişse bile, kendilerini yeniledikleri müddetçe varlıklarını sürdürürler. Bu kural Kürt halk tarihinde ve Ortadoğu çapında sosyal ve siyasal alanda büyük devrimci rol oynayan PKK için de geçerlidir. Hatta büyük iddiası olan bir hareket olarak tarih sahnesine çıkması nedeniyle, PKK'nin bu iddiasını sürdürmesi için koşullara göre kendisini yeniden yapılandırması ve inşa etmesi tarihsel bir zorunluluk olmaktadır.

8'de

Genişletilmiş Yürütme Konseyi Toplantımız Başkan Apo çizgisinin zaferi ve önümüzdeki süreci kazanmanın kararlaşması olmuştur

AB, Türkiye'nin ilerleme raporunda Kürt olgusu ve sorununu doğru tanımlamamıştır ve yeterince çözümleyici yaklaşmamaktadır. Bu politikasıyla hareketimizin çözümleyici yaklaşımını görmezden gelmekte, Türk devletinin Kürt halkının özgür iradesini dikkate almayan yaklaşımına destek vererek, yürütülen imha ve inkar politikasına özünde ortak olmaktadır. Ayrıca Kürt gerçeğine taktik yaklaşan ve Kürt-Türk çatışmasından çıkar sağlamayı hedefleyen politik yaklaşımını aşmadığını da ortaya koymaktadır.

5'te

İKİNCİ BUSH DÖNEMİ VE ORTADOĞU'DA OLASI GELİŞMELER

Bush'un seçilmesi şunu gösterdi, ABD Irak'ta kalacaktır. Irak'ta ne yapıp edip eskisinden farklı bir sistem kuracaktır. Irak'tan geri çekilmesi söz konusu olamaz. Bush değil Kerry seçilseydi bile ABD, Irak'tan çekilmeyecekti. Hatta Kerry seçilseydi, ABD'nin Irak politikasında bazı değişiklikler olacaktı, ama işin esası değişmeyecekti. Daha çok araçlarda yöntemlerde değişiklikler olacaktı. Bush yerine Kerry seçilseydi Bush'un ikinci dönemde bazı politikalarını Kerry de uygulayacaktı ya da ortak noktalar bulunacaktı.

2'de

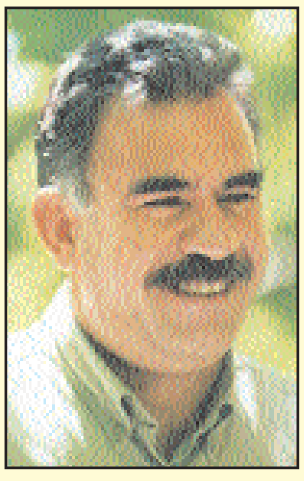

BİR HALKI SAVUNMAK

ABDULLAH ÖCALAN

Kadınlığın kölelik tarihi daha yazılmamıştır. Özgürlük tarihi ise yazılmayı bekliyor. Kadın köleliğinin derinliği kadar karanlıkta bırakılması, toplumda yükselen hiyerarşik ve devletçi iktidarla yakından bağlantılıdır. Kadının köleliğe alıştırılmasıyla hiyerarşiler –ayrıcalıklı kutsal yönetimler– kurulmuş, toplumun diğer kesimlerinin kölelik yolu açılmıştır. Erkeklerin köle olması kadının köleliğinden sonradır. Cins köleliğinin sınıf ve ulus köleliğinden farklı yönleri de vardır. Meşrulaştırılması ince ve yoğun baskılarla birlikte duygu yüklü yalanlarla sağlanır. Biyolojik farklılığı sanki köleliği için gerekçeymiş gibi kullanılır. Yaptığı tüm işler değeri olmayan 'kadınca işler' diye hafife alınır. Giderek tüm önemli toplumsal etkinliklerden uzaklaştırılır. Siyasal, toplumsal, ekonomik etkinliklerin hakim gücü erkeğin eline geçtikçe kadının zayıflığı daha da kurumlaşır. 'Zayıf cins' bir inanç olarak paylaştırılır.

16'da

İçindekiler

Doğru özeleştiri ile yeniden yapılanmayı güçlü kılalım
12'de
Yeniden yapılanma ve kadro duruşu
19'da
Komploya karşı mücadele Kürt halkı için bir onur savaşıdır II
25'te
Özgürlüğe Yürüyüş
28'de
"Önderliğin yoldaşı ölümsüzdür" Şehit Mehmet Er (Dıjvar) arkadaşın yazısı
29'da
"Bir türküdür Erzurum'da 13'ler" Şehit Menan Huso (Doğan Kandil) arkadaşın yazısı
30'da

İKİNCİ BUSH DÖNEMİ VE ORTADOĞU'DA OLASI GELİŞMELER

ABD'de yapılan seçimler ve ikinci Bush dönemi gelecekte dünyanın şekillenmesinde etkili olacak ve siyasal tarihte önemli yer alacak dört yıllık yeni bir süreç başlattı. Seçimler öncesi, ABD seçimleri bütün dünyayı ilgilendirdiğine ve diğer halkların kaderini olumlu olumsuz yönlendireceğine göre sadece ABD seçmeninin başkanı belirlemesi doğru değildir tartışması yapılıyordu. Dünyanın diğer halkları da ABD başkanlığı seçiminde oy kullanmalı biçiminde bir düşünce ortaya konuldu. İngiltere'de bir gazetenin gündeme koyduğu bu konu belli bir tartışma yarattı. Sadece İngiltere değil dünyanın birçok ülkesinde basın ABD seçimlerine diğer halkların katılması konusunu gündeme alması konunun önemini ortaya koymaktadır.

Her zaman belli devletler dünya siyaset tarihini etkilemişlerdir. İlk çağda da böyledir, 19. yüzyılda da böyleydi. İngiltere'nin 'güneş batmayan imparatorluk' olarak birkaç yüz yıl dünya siyasetine yön verdiği hep söylenirdi. İngiltere'nin ya da Fransa'nın dünya siyaset tarihinde birkaç yüz yıl etkili olduklarını siyasal tarihçiler tüm değerlendirmelerinde ortaya koyarlardı. Ama şimdiye kadar böyle bir öneri çıkmıyordu. İlk defa bir devletin başkanı seçilirken yalnız o ülkenin seçmeninin katılmaması yönündeki tartışma gündeme oturacak düzeyde değer kazandı. Biz bu tartışmayı anlamlı buluyoruz. Ve insanlığın giderek bu tartışmayı daha fazla yapacağını düşünüyoruz. Özellikle halkların demokratik güçlerinin herhangi bir devletin tüm halkların kaderini belirleyen bir konumda olması durumunu dikkatle ele almaları ve gereken tedbirleri geliştirme ihtiyacı giderek artacaktır.

Bir işçinin, bir yoksulun, bir memurun sadece kendi ülkesindeki devletinin ya da yöneticilerinin tutumu ekonomik ve sosyal yaşamını belirlemiyor. New York'ta para, kredi, faiz politikalarıyla oynandığında başka ülkelerin emekçileri hemen yoksullaşabiliyor, çok zor duruma düşebiliyor. Hatta bırakalım emekçileri o ülkenin patronları zenginleri bile başka bir ülkenin politikasından etkilenerek iflasları yaşayabiliyor.

Bu tartışmaların yapıldığı dönemde Bush dört yıllığına yeniden başkan seçildi. Bunu çok sürpriz görmemek gerekiyor. Politikada kararlılık gerektiren bir karar alınmışsa bunun devamını getirecek bir kararlılığı ve kendi içinde sürekli olan bütünlüklü bir politika ve yönetim anlayışının devamlılığı olması gerekir. Nehirden geçerken at değiştirilmez diye bir kavram var. Bush'un seçilmesi biraz da böyle oldu. Çünkü dünyada ve Ortadoğu'da kendi açısından bir hamle başlatmıştı. Afganistan'a müdahale etti arkasından Irak'a müdahale etti, şöyle ya da böyle kendi politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor. Bu durum belli bir devamlılık gerektiriyordu. Çünkü Bush Irak'a müdahale ederken, o savaş kararını alırken uzun yıllardır dostu olan, ilişkide bulunduğu ülkeleri karşısına aldı. BM'yi, AB'yi karşısına aldı. NATO'nun bölünmesi parçalanmasını göze alarak Irak'a müdahaleyi yaptı. Irak'a müdahale yaparken nerdeyse bütün dünya halkları karşı çıktı. Bu kadar geniş bir savaş karşıtı cephe karşısında eğer ABD ve Bush yönetimi Irak'a müdahaleyi bütün bu zorlukları göze alarak yaptıysa, bu adımın ABD açısından ne anlama geldiği daha iyi anlaşılır. ABD'nin Irak'a müdahalesi herhangi bir yere müdahale değildir, herhangi bir siyasi karar değildir ya da çeşitli ülkeler ile zaman zaman yaşadıkları herhangi bir pürüz ya da krizlerden birisi hiç değildir. Bunların hepsinden nitelik olarak farklı olağandışı bir karar ve müdahale olduğu açıktır. Bu kadar bir cepheyi karşısına alıp müdahale yaptıysa belirli sonuçlar alana kadar götürmek isteyecektir. Dünyayı karşısına bu kadar alarak işe başlanacak, tam savaşın göbeğine en şiddetli biçimde girilecek, bu sırada yeni bir politika değişikliği olacak! Mevcut dünya siyasal durumu, dengeler, Ortadoğu'daki durum dikkate aldığında böyle bir değişiklik gerçekçi olamazdı.

Iraq
Bağhdat

Bush'un seçilmesi şunu gösterdi, ABD Irak'ta kalacaktır. Irak'ta ne yapıp edip eskisinden farklı bir sistem kuracaktır. Irak'tan geri çekilmesi söz konusu olamaz. Bush değil Kerry seçilseydi bile ABD, Irak'tan çekilmeyecekti. Hatta Kerry seçilseydi, ABD'nin Irak politikasında bazı değişiklikler olacaktı, ama işin esası değişmeyecekti. Daha çok araçlarda yöntemlerde değişiklikler olacaktı. Bush yerine Kerry seçilseydi Bush'un ikinci dönemde bazı politikalarını Kerry de uygulayacaktı ya da ortak noktalar bulunacaktı. Bu ortak noktalardan biri Kerry de gelse Irak politikasında kararlılık devam edecekti. Irak'ta ABD'nin çıkarlarına karşı olacak bir siyasal durum yerine ABD ile uzlaşmış ve biraz sistem sınırlarına çekilmiş bir Irak yaratarak çekilmeyi düşünecekti.

ABD Irak'ta şiddeti artıracaktır. Felluce'de olduğu gibi ya da başka yerlerde olacağı gibi buradaki direnişi şiddetle eritmeye çalışacaktır. Yani bu konuda herhangi bir yumuşama olmayacaktır. Hatta sert davranarak karşısındaki güçleri bir uzlaşmaya çekecektir. Ancak bu şiddet ve sertliği uygularken de bunun mantığı bir uzlaşıya çekmek biçiminde olacağından, hem Irak içindeki çeşitli güçlerle ilişkileri geliştirecek hem de bölgedeki ve dünyadaki güçlerle ilişkileri geliştirerek onları Irak'ta kurulacak yeni sisteme katmaya çalışacaktır.

Önümüzdeki dönem Irak ve Ortadoğu politikasında savaş başlamadan önceki siyasal katı tutum bırakılacaktır. Hem kendisi zorlandığından, Avrupa, Rusya ve karşı karşıya geldiği başka ülkeler ile ilişki geliştirecek hem de diğer güçleri zorlayarak böyle bir ilişki içine girmelerini sağlayacaktır. Burada uygulanacak şiddetle, Avrupa'yla BM'yle ya da başka güçlerle ilişki geliştirme politikası bir paradoks olarak görülebilir. Aksine birbirini tamamlayan ikinci dönem için ortak bir ihtiyaç olan politik konseptin farklı uygulama alanları olarak değerlendirmek daha doğrudur.

Bir de bu durumu koşullandıran etkenler var. Her şeyden önce şunu belirtmekte fayda var. 21. yüzyılın dünyası geçen yüzyıllardan farklı olacaktır. Bugün sık sık küreselleşmeden söz ediliyor. Bilimsel teknik devrimin ekonomik sosyal ve kültürel alanda yarattığı sonuçlardan söz ediliyor. Bunların dünyadaki politik tarza, üsluba, araç ve yöntemlere yansıyacağı da açıktır. Tarihte her zaman böyle olmuştur. Önemli buluşlar sadece ekonomik alanda değil sosyal, siyasal, kültürel alanda da değişiklikler yaratmışlardır.

ABD Irak politikasından geri adım atmayacaktır

Günümüzün ekonomik, sosyal şekillenmesinin ortaya çıkardığı en önemli siyasal sonuçlardan biri şudur; 17. 18. 19. ve hatta 20. yüzyılda güç odakları dünyanın herhangi bir yerinde siyasal, askeri ağırlığını koyarak bu alanlar üzerinde egemenlik yürütüyorlardı. Fransa'nın, İngiltere'nin, Rusya'nın kendi egemenlik alanları ve adacıkları vardı. Buralara meta ve sermaye ihracı yapıyorlardı. Askeri üslerini kuruyorlardı. Diğer hegomonik güçleri fazla karıştırmadan, onların müdahale etmelerini engelleyerek o alanlarda egemenliklerini sürdürüyorlardı. Böyle bir siyasal şekillenme geçmiş yüzyıllarda görülebiliyordu. Hatta II. Dünya Savaşı'na kadar koşulları böyle değerlendirmek gerekiyor. Onlara paylaşım savaşları deniliyor. Çeşitli güç odakları savaşıyorlardı ve dünyayı bölüşüyorlardı. Kim ne kadar etkinse kendi bulunduğu alanda ekonomik ve siyasal hakimiyeti, sömürüsünü, egemenliğini sürdürüyordu. Bunlar geçen yüzyılların siyasal tahlillerinin en temel karakteristik özelliği olarak karşımıza çıkmaktadır.

Günümüzde bu durum önemli oranda değişikliğe uğramıştır. Hatta reel sosyalizmin yıkılış nedenlerinin biri olarak kendisini dünyadan koparması, demir perde ülkesi gören, bir pozisyona düşmesi ile ilgilidir. Demir perde kavramı emperyalistlerin, kapitalistlerin ürettiği bir kavramdır, ama Sovyet gerçeğini de belli düzeyde ifade etmektedir. Dünyadaki siyasal, ekonomik, kültürel bağlarla göbek bağını kesmiştir. Bu aslında dünya tarihi açısından arızi bir durumdur. Belki ondan önce de güçler arasındaki mücadelede birbirlerinden kopukluk yaşanıyordu, ama bu düzeyde çok sert, keskin kopuşlar söz konusu olmuyordu. Savaş döneminde oluyordu, ama savaş bittikten sonra şöyle ya da böyle dünyadaki ekonomik, sosyal ve kültürel değişimler toplumları etkiliyordu. Bu etkilerden farklı egemenlik alanları kaçınamıyordu. Yani birbirinden kopuk aralarında büyük duvarların örüldüğü bir dünya yoktu. Devletler vardı, sınırlar vardı, çitler konuluyordu, birçok yönden sınırların akışkanlığı fazla değildi, ama yine de ekonomik siyasal, kültürel gelişmeler, farklı ülkeleri, toplumları belli bir etkileme ve değiştirme gücü gösteriyordu. Sovyet gerçeğinde ise çok katı biçimde sistemler birbirinden koptu. Özellikle Sovyetlerin diğer alanlardaki gelişmelerle direkt bağı kesildi. Halbuki dünyada bilimsel teknik gelişmeler her zaman diğer alanları da etkilemiştir. Her ne kadar devletler sınırı olsa da dünya bu yönüyle küresel bir gelişmeyi, etkileşmeyi ve her türlü değişimi diğer alanlara taşması yaşanmıştır. Çok fazla birbirinden kopuk olmak, dediğimiz gibi sakat, arızi bir durumdur.

Sovyetlerde reel sosyalizm bu kopuşu teorik temellere oturtuyordu. Sömürüden baskıdan uzak, emekçiler için bir dünya yaratmak olarak belirtiliyordu, ama insanlık tarihindeki gelişim çizgisine, birbirinden etkilenme diyalektiğine, alıp verme gerçeğine ters bir yaklaşım oldu. Belli bir dönem sonra bu tersliğin sıkıntıları yaşanmaya başlandı. Yıkılış öncesi Sovyetlerin içine düştüğü durum, dünyadan bu kadar kopuk hale gelmesi ve bunun teorik izahatlara kavuşmasının aldatıcılığını ve yanlışlığını gözler önüne seriyordu. Nitekim bu arızi durum sonuçta ekonomik, sosyal, kültürel gelişmelere cevap veremeyince yıkıldı. Bu yıkılışın son elli yılda gelişen bilimsel teknik devrimin bu arızi olma ve dünyanın diğer alanlarından kopma gerçeğinin sonucu olduğu söylenebilir.

Bu gerçeklikten çıkarılacak sonuç şudur, ABD Irak savaşı öncesi tüm güçleri karşısına alarak bir müdahale yaptı. Müdahale yapmak açısından çok büyük sakınca ortaya çıkarmadı. ABD, bir çok bakımdan tek başına herhangi bir karar alabilir ve müdahale yapabilir. Ama bir sistem kurmak ve istikrar sağlamak istiyorsa dünyanın diğer ülkelerinin bu kadar karşı karşıya alarak kendisi için egemenlik adacığı yaratamaz. Bu tür yaklaşım artık geçmiş yüzyıllarda kaldı. Geçmiş yüzyılların siyasal yaklaşımı, müdahale etme ve sonuçlandırma tarzı geçmiştir. Artık ABD ya da herhangi bir ülke bir yere hakim olacak orada kendi hakimiyet alanı, adacığını kuracak, dünyadaki diğer güçleri de bu konuda hiç dikkate almayacak gibi bir yaklaşım gerçekçi değildir. Hele Ortadoğu gibi dünya dengelerinin kurulduğu, dünyanın omurilik soğanı denilen bir yerde böyle bir politik tarz daha da yanlıştır.

ABD, Irak müdahalesi sürecinde Avrupa ile karşı karşıya geldi. Şu açıktır ki, ABD'den sonra Avrupa; dünyadaki bu mevcut küresel ekonomik sistemin ve son elli yıldır yaşanan bilimsel teknik gelişmeyi ekonomik, sosyal, kültürel yaşamına yansıtan alanlardan biridir. Avrupa'nın böyle bir pozisyonu var. Böyle bir küresel ekonomiden bahsedeceksek, ülkelerin birçok konuda birbirinden kopmayacak duruma geldiği düşünülürse, bunun en çok da Avrupa ve Amerika açısından geçerli olduğunu söylemek gerekiyor. Hep söz edilir; şirketler bu kadar birleşmiş, çıkarlar bu kadar birleşmiş, bütünleşmiş. Özellikle son yüzyılda NATO çerçevesinde Sovyet karşısında birbirine bu kadar yakınlaşmış, birçok yerde ortak işler yapma noktasına gelmiş bu iki dünyanın, Irak öncesi ve Irak'a müdahale anındaki karşı karşıya gelme durumlarını, müdahale sonrasında sürdürüp sonuna kadar karşıt pozisyonda kalmaları mümkün değildir.

Eğer dünyada egemen zihniyet açısından düşünecek olursak küresel bir etkinlik olacaksa bunu bir bütünlük içinde yapmaları gerçeği ve zorunluluğu ortaya çıkar. Dolayısıyla küreselleşmiş bir dünyada ABD ve Avrupa'nın ya da BM ile Amerika'nın çok keskin biçimde karşı karşıya gelmeleri 20. yüzyılın ekonomik, sosyal gelişmelerine terstir. Bir kere günümüz dünyasının doğru bilimsel değerlendirmesinin yapılması, bundan doğru siyasal tarzın açığa çıkması gerekiyor. Eğer siyaset bilimi açısından değerlendirilecekse, siyaset tarzının, dünyadaki ekonomik, sosyal, kültürel gelişmelerden bağımsız ele alınması ve çok sübjektif bir biçimde, kendi niyetlerine göre bir siyasal yaklaşım gösterilmesi düşünülemez.

11 Eylül öncesi ve sonrası durum dikkate alındığında ABD'nin Avrupa'yla, BM ile halklar ile karşı karşıya gelmesi durumunu anlıyoruz. Ama bunu sürdürmesinin ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel koşullarının olmadığını da görüyoruz. Olamayacağını düşünüyoruz. Dünyanın 19. yüzyıldaki gibi siyasal hakimiyet adacıkları üretemeyeceğini düşünüyoruz. Bir ülke daha ağırlıklı olabilir, ama tümden diğer ülkelerden kopararak bu alan benimdir, hele de Ortadoğu gibi bir alanda burası benimdir, sadece benim sözüm geçer diyerek bir düzen kurması mümkün değildir. Afrika ya da Latin Amerika gibi alanlarda arka bahçeler olabilir. Ama Ortadoğu gibi dünya dengelerini etkileyen, bütün devletleri ilgilendiren bir alanda hiç kimseyi dinlemem, istediğim gibi yıkarım, demek gerçekten kolay değildir. Bu açıdan hem ABD'nin Irak karşısında yaşadığı zor-

“Günümüz dünyası, mevcut ekonomik, sosyal, kültürel gelişmelerden dolayı ilişki ve çelişkinin yan yana bulunduğu bir süreç yaşamaktadır. Ne tek başına ilişki ne tek başına çelişki günümüz dünyasının sorunlarına izahat getiremez. Özellikle Önderliğimiz bunu ilişki çelişki diyalektiği olarak belirledi. Sadece egemen sınıfların ABD ya da Avrupa’nın değil, egemen sistem dışındaki halkçı ve devrimci demokratik güçlerin de önümüzdeki dönem siyasetlerinde, egemen güçlerle çelişki ve ilişkiyi birlikte yaşayacaklarını ortaya koydu.”

lanmalardan dolayı,–ki bu zorlanmalar bu belirttiğimiz gerçeklikle ilgidir– hem de belirttiğimiz dünyadaki ekonomik, sosyal, kültürel gerçeklik ve bunun gerektirdiği siyasal yaklaşımdan dolayı bir ikinci Bush döneminde ABD’nin BM, Avrupa ve diğer güçlerle daha fazla ilişki içine gireceğini düşünüyoruz. Öte yandan Avrupa ve diğer güçlerin de bölgeye ilgisiz kalmayacağını, mutlaka ABD ile bir uzlaşma noktası yakalamaları gerektirdiğini düşünerek onlar da kendi politikalarını gözden geçirerek, hem Amerika hem Avrupa karşılıklı tavizler vererek birbirine yakınlaşmaya ve bu temelde Ortadoğu’da mevcut çelişkileri azaltıp birbirilerine güç vererek, belirli bir sistem kurmaya yöneleceklerini düşünmek gerekiyor. ABD bunları yaparken biraz önce belirttiğimiz gibi Irak’ta şiddeti azaltacak anlamına gelmiyor. Ama bu aynı zamanda geçmiş uzlaşmaz politikaların devam edeceği anlamına da gelmiyor. Yani dünyayı tümden karşına alarak kimseyi dinlemem politikasının bırakılacağı açıktır. Diğer politik güçler ile eski sekter durumları bırakacağı yani karşıtlarının da ABD’nin durumunu dikkate almayan, işlerin kendi istedikleri gibi olmasını isteyen yaklaşımlar da bırakılacaktır. Her iki tarafın da kendi politikalarında belirli yumuşama yaratarak, birbirleriyle tümden anlaşmasalar da yakınlaşacağı açıktır.

Politika imkanlar içinde en iyisini elde etme sanatıdır

Günümüz dünyası, mevcut ekonomik, sosyal, kültürel gelişmelerden dolayı ilişki ve çelişkinin yan yana bulunduğu bir süreç yaşamaktadır. Ne tek başına ilişki ne tek başına çelişki günümüz dünyasının sorunlarına izahat getiremez. Özellikle Önderliğimiz bunu ilişki çelişki diyalektiği olarak belirledi. Sadece egemen sınıfların ABD ya da Avrupa’nın değil, egemen sistem dışındaki halkçı ve devrimci demokratik güçlerin de önümüzdeki dönem siyasetlerinde, egemen güçlerle çelişki ve ilişkiyi birlikte yaşayacaklarını ortaya koydu. Geçmişte bilindiği gibi ezilenler, halklar, egemenler ile sadece çelişki içinde olurlardı. Şimdi tek yönlü sadece çelişki çatışma değil, ama gerektiğinde belirli ilişkiler kurma da günümüzdeki ekonomik sosyal gelişmenin ortaya çıkardığı bir siyaset tarzı olarak karşımıza çıkıyor. Bunu şöyle anlamak doğru değildir; diğer sistem kabul edilmiyor. Siyasal uzlaşmalardır, ama yaşam projesi, ideolojik uzlaşmalar olarak anlaşılmamalıdır. Aksine yaşam felsefesi, mücadele felsefesi ve ideolojik düzeyde mücadele araçlarının değiştiği, ama mücadelesizliğin olacağı ve yaşam ve mücadele felsefesinde uzlaşmanın yaşanacağı anlamına gelmiyor.

ABD ve Bush döneminin bir yönüyle diğer ülkeleri de kapsayan egemen sistem ilişkilerinin belirli bir dengeye kavuşacağı söylenebilir. Eskiden şöyle oluyordu. Birisi diğerinin iradesini tümden kırardı, ezerdi, yenilgiye uğratırdı ve öyle dengeler kurulurdu. Şimdi dengelerin kuruluşu böyle yaşanmayacak. Yine mücadele olacak, ama ilişki ve mücadele gerçeği içinde dengeler kurulacak. Birinin tam yendiği diğerinin tam kaybettiği biçimde değil de birinin belki daha ağırlıklı olduğu ama diğerinin de belli düzeylerde yer aldığı bir ilişki biçiminde kurulacağını söylemek daha gerçekçi olur. Tabii bu Ortadoğu’da yansımasını bulacak. ABD ve Avrupa giderek Ortadoğu politikalarında ortak noktaları geliştirecekler. Dünya siyasetinde bölgedeki güç odaklarını kullanarak, birbirlerini dengeleme politikası hala geçerli olduğu için bölgede ABD’nin çeşitli güç odaklarıyla da ilişki kuracağı açıktır. Yine bu tür güç odakları üzerinde Avrupa ile bir ilişki kurarak ABD’yi dengelemeye çalışacaktır.

Politika imkanlar içinde en iyisini elde etme sanatıdır. İmkanların neye el verdiğini neye el vermediğini görerek, gereken planlama ve düzenlemeyi yapma sanatıdır. Tabii ki politikada hedefler vardır, planlamalar da vardır. Sadece mevcut gerçekliği kabul etme anlamına gelmiyor. Aksine mevcut gerçekliği değiştirme, yön verme anlamına geliyor. Ama onun da tümden sübjektivist, kendine göre olamayacağı açıktır. Bu yönüyle Avrupa açısından da, ABD açısında da Ortadoğu’da çeşitli güç dengeleri dikkate alınmaya devam edecektir. Yani hala Ortadoğu’daki çeşitli güç odaklarının da, zayıf da olsalar, küçük de olsalar politikada etkili olma, yer alma değerleri devam etmektedir. Ortadoğu politikalarını değerlendirirken, sadece ABD’nin Avrupa’nın politikalarını değil de, çeşitli güç odaklarının politikalarını da, güçlerinin de dikkate alınması gerektiğini düşünmeliyiz. Çünkü ABD’nin müdahalesi başladığında sanki yerel güç odaklarının hiçbir şeyi, değeri, etkisi kalmadı, ABD gelecek tek başına istediği şeye çeki düzen verecekti. Ne var ki böyle olmadığı görüldü. Daha önce de çeşitli biçimlerde değerlendirdiğimiz gibi Ortadoğu her zaman çok farklı bölge oldu dünya açısından. İlkçağda da öyleydi, ortaçağda da, günümüzde de öyle. En önemli özelliklerinden bir tanesi burada tek bir ülkenin hakim olmasına her zaman çomak sokulur, istenmez. Bu nedenle büyük bir çekişmeye her zaman sahne olmuştur. Hele şimdi küreselleşen dünyada artık egemenlik adacıklarının gerçekçi olmadığı dünyada ABD’nin Ortadoğu’da ‘sadece benim dediğim olsun’ demesi zordur. Geçmişte belki bu söylenebilirdi, bugün artık bu, hiç söylenemez. Yani dünyadaki ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel gelişmelerin ortaya çıkaracağı siyasal tarza, mantığa ters bir durumdur. Yıkmada, müdahale etmede belki tek başına karar alabilir. Ama bir yerde sistem kurarken, bir yerde bir politikayı kalıcı hale getirirken, istikrarlı hale getirirken özellikle Ortadoğu gibi bir yerde mutlaka diğer güçleri dikkate alması gerektiği son birkaç yıl içinde netleşmiştir. ABD de bunu öğrendi, Avrupa da öğrendi.

Avrupa da Ortadoğu gibi bir yerde ABD’ye kafa tutarak karşı karşıya gelerek o da kendi çıkarlarını koruyamayacağını anlamış durumdadır. Ortadoğu’nun bir kısmında kendisinin etkili olacağı, bir kısmında ABD’nin etkili olacağı bir paylaşmaya gidemeyeceğini, günümüzün emperyalist dünyasında kazanmanın da, kaybetmenin de belli düzeyde ortaklaştığını görerek hareket edecektir. Bu bakımdan dediğimiz gibi sonuç itibariyle ABD’nin dış politikasında belirli bir yumuşama görülecektir. Ama bu onun Irak ve Ortadoğu’yu değiştirme konusundaki kararlılığını ortadan kaldırdığı anlamına gelmiyor. Ya da daha az şiddet uygulayacağı anlamına da gelmiyor. Özellikle Irak’ta bir kere başladıktan sonra bu işi belli bir düzeyde sonuçlandıracağı açıktır.

Bu çerçevede İran ve Suriye politikası değerlendirilebilir. Şu açık; Irak üzerinde müdahale yapılmıştır. Bu müdahale sürdürülecektir. Bu müdahaleye başkaları da ortak edilerek, müdahalenin siyasal altyapısı ve moral düzeyi daha da güçlendirilecektir. Çünkü şu anda siyasal altyapısı anlamında ABD tek başına kalmıştır, moral düzeyde de yalnızlık içindedir. Bu durum ABD’yi yeni bir yaklaşım geliştirmeye zorlamaktadır. İran ve Suriye açısından da böyle bir şey gündeme gelecektir. İran ve Suriye politikalarını yürütürken, özellikle Avrupa’yı bu politikalarına ortak etmeye çalışacaktır. Bu işi birlikte yapmaya dikkat edecektir. ABD, onlara şunu dayatacaktır; bu müdahale mutlaka devam etmek durumundadır, belirli değişiklikler yaratmak zorundadır. “Ben bu konuda vazgeçmem” diyecektir. Avrupa da bu kararlılığı görecektir. ABD nasıl ki tek başına bu işleri yürütemeyeceğini, içinden çıkamayacağını görebildiği gibi onlar da ABD dayatması karşısında tümden reddetmenin gereksizliğini görerek İran ve Suriye üzerinde ortak politikalar geliştirmeye çalışacaktır. Avrupa özellikle İran ve Suriye üzerinde siyasi etkisini kullanarak belli politika değişiklikleri yaptırmaya çalışacaktır. ABD buraya çok şiddetli askeri müdahalelerle yönelmeyecektir. Bu tür askeri müdahaleleri beklememek gerekir. Belki siyasal baskıyı güçlendirmek açısından, sınırlı bazı saldırılar, hava saldırıları yapabilir. Ama bir Irak gibi askeri müdahaleyi İran ve Suriye açısından beklemek doğru değildir. Bunu böyle belirtmekte fayda var. Nitekim son dönemlerde İran’ın nükleer programı çerçevesinde sık sık bir araya geliyorlar ve bu konularda ortak politikalarının olduğu ve bu konuda iyi bir noktada olduklarını açıklıyorlar. Son olarak Chirac-Blair görüşmesinde özellikle bu vurgunun yapıldığını görüyoruz. İran konusunda iyi bir işbirliği içinde olduklarını iyi bir çalışma ortaklığı yaptıklarını açıkça deklare ettiler. Tabii ne ABD kendi politikasından vazgeçmiştir ne de Avrupa gidip teslim olmuştur. Böyle yaklaşmak doğru değildir. Biraz önce belirttiğimiz siyasal gerçekler temelinde birbirlerinin politikasına yaklaşmışlardır.

Bu açıdan önümüzdeki dönemde İran ve Suriye üzerindeki siyasi baskıların artması beklenmelidir. Belli değişimleri yapacaklardır. ABD yaptığı açıklamayla benim İran’da rejim değiştirme gibi bir sorunum yoktur, politikaları değiştirme gibi bir sorunum vardır biçiminde yaklaşım ortaya koymuştur. Şunu demek istemiştir; farklı islami rejim olabilirler, illa da bizim gibi olsun demiyoruz ,ama politikalarını değiştirsinler, bizimle uyumlu hale getirsinler mesajı vermektedir. Zaten geçmişten beri ABD’nin politikası budur, yeşil kuşak politikası uyguluyordu. Şimdi ılımlı islam yani kendisine uyumlu islam olabilir. İslami rejimlere karşı değilim bu kendilerinin seçimidir, ama politik olarak da bizi zorlamamalıdırlar.

Suriye’nin pozisyonu daha zayıftır. Bir yönüyle Suriye kolay bir hedeftir. Diğer taraftan Arap-İsrail sorununda Suriye’nin etkisi İran’dan daha fazladır. İsrail ile sınırdır. Bir Arap ülkesidir. Bu açıdan Suriye üzerindeki siyasi baskıyı artırma gerekçeleri daha da fazladır. Bir de İsrail -Filistin barışını sağlama açısından Suriye’deki politikaların önemli düzeyde değişmesi gerektiği gerçeği vardır. İsrail Filistin sorununda bir çözüme gidilecekse –böyle yeni bir konsept vardır– bu gereklidir. Geçmiş dönemde ABD Saddam’ı devirirsem Filistin sorununu da çözerim demişti. Son dönemlerde ağırlık kazanan düşünce şudur; Filistin İsrail sorunu çözülmeden buradaki sorunları çözmek kolay olmuyor. Nitekim Arafat öldüğünde İsrail şöyle bir açıklama yapmıştı: Bin Ladin’i ortaya çıkaran da odur, demişti. Aslında bir yönüyle de doğru bir değerlendirmedir. İsrail-Filistin geriliminin yarattığı bir sonuç olarak değerlendirmek doğrudur. O bakımdan hem ekonomik, sosyal olarak zayıflığı hem siyasal olarak zayıflığı Suriye üzerinde belli bir politik konseptin uygulanacağı açıktır. Bugün Suriye’nin en çok ilişkilendiği Türkiye’dir. Türkiye’yi biraz dengeleyerek kendisini korumaya çalışmaktadır. Ama ABD, Avrupa Suriye konusunda bir uzlaşmaya varırsa Türkiye’yi bunun içine çekerek Suriye’ye hem Irak’taki direnişi güçlendiren pozisyonu ile onu ateşleyen etkisini sınırlamaya çalışacaklar; hem de Arap Filistin sorununda bu sorunun çözülmesine engel olmamaya zorlayacaklardır. Nitekim Arafat’tan sonra yeni dönem derken herhalde kastettikleri budur.

Suriye ve diğer ülkelere ‘geçmişte bu tür politikaları desteklediniz, Arafat gitti şimdi yeni bir dönem başladı. Bu politikalara uyum göstereceksiniz’ demektedirler. Herhalde Arafat’ın gitmesiyle yeni dönem başlamaz. Özellikle Filistin politikası biraz da Arap politikasıdır. Sadece Arafat’ın ölmesiyle yeni bir politik konsept geliştirilemez. Dünyadaki belki birçok savaş ve tarafın durumu böyledir, ama en fazla dış ilişkileri olan Filistinlilerdir. İsrail orada yalnız Filistinliler ile çatışmıyor, Araplar ile çatışıyor. Bu bağlamda Suriye üzerinde yeni dönem Filistin politikasında uygun bir sınırlama bir çizgiye çekme baskısının yapılacağı da söylenebilir. ABD’nin askeri bir yöneliminin olacağını sanmıyoruz. Bazı yıpratmalar gerçekleşebilir. Bunu daha çok İsrail’e yaptırabilir.

İran ile Suriye üzerindeki politik baskılar artacaktır

İran ve Suriye’ye bir Irak müdahalesi beklememek gerekir. ABD’nin planında da bunların olduğunu sanmıyoruz. ABD’nin aslında son birkaç yıllık süre içinde Ortadoğu açısından daha gerçekçi politikalar izleme noktasına geldiğini düşünüyoruz. Çünkü politikada herkes kendi doğrularını uygulayamıyor. Sorun doğru yanlış sorunu değil. Ortadoğu’da bir çok güç devrededir. ABD bunu daha iyi öğrendi. Bu açıdan kendi politikalarını izlerken yaşanan tecrübelerden dersler çıkararak kendi açısından daha etkili politikalar izlemeye yönelecektir.

Tabii diğer bölge devletleri açısından da şu yönlü gelişmenin varlığı görülüyor. ABD ile tümden karşı karşıya gelme politikası içinde değiller. İran’ın da Suriye’nin de diğer ülkelerin de eskiden ABD’ye karşı çok sert tutumları olurdu. Şimdi yine belli düzeylerde karşıtlıklarını sürdürüyorlar. Teslim olmuyorlar, ama eskisi gibi ABD’yle cepheden mücadele etme, karşı koyma yaklaşımı içinde değiller. Onlar da belli düzeylerde uzlaşma arıyorlar. Taviz vermeye yatkındırlar. Özellikle İran gibi ülkeler açısından bu geçerlidir. İran’a katı islamcı rejim veya tutucu diyorlar, ama onlar bile politikada çok fazla pragmatisttir. Onların herhangi bir direnişçi gibi ABD karşıtı bir politik yaklaşım içinde olduklarını sanmıyoruz. Belirli bir uzlaşma Irak düzleminde gerçekleşiyor.

Irak’ta şii politikaları açısından böyle bir denklem var. Eğer bugün Irak’ta şiiler ABD’ye yakınsa ve ABD ayakta kalabiliyorsa bu, daha çok da şii zemininde sağladığı ilişkiler sonucudur. ABD’nin sadece Kürtlere dayanarak ayakta kaldığını söylemek yanlıştır. İlk müdahale dönemi için bu geçerliydi, Şiilerin pozisyonu daha belli değildi. Ama zamanla hem şiiler açısından hem ABD açısından birbirine yakınlaşma gerçekleşti bunu böyle görmek ve değerlendirmek gerekiyor. Bu biraz da ABD ile İran uzlaşması anlamına geliyor. Sadece ABD şii uzlaşması anlamına gelmiyor. Dikkat edilirse İran, şiileri çok fazla tahrik eden, kışkırtan bir politika izlemiyor. Sadece ABD’nin kendi üzerine fazla gelmemesi düzeyinde kontrollü bir politika izledi. Bir nevi ABD’yi belli bir şekilde yumuşatma politikası izledi. Diğer sünniler gibi daha sert bir yaklaşım içine girmedi. Bunun sadece şiilerin politikası değil, İran’ın bir politikası olduğunu da görmek gerekiyor. Şiilerin pozisyonu İran’ı etkilediği gibi, İran’ın pozisyonu da şiileri etkiledi. Karşılıklı bir etkileşim var. Ne İran’ın politikasını bire bir uyguluyorlar ne de şiiler İran’dan kopuk bir politika izliyorlar. Bu ikisini de söylemek böyle net belirlemeler çerçevesinde politik değerlendirme yapmak doğru değil.

Bir husus da İran’ın ABD’nin Irak’a müdahalesinden ne kadar etkilendiği konusudur. Şöyle bir gözlemde bulunmak yanlış olmaz. İlk başta İran içinde Kürtler başta olmak üzere ABD İran’a müdahale ettiği takdirde bu müdahaleye karşı çıkmayacak önemli bir kesim vardı. Azeriler açısından da bu geçerli olabilirdi. Yine İran muhalefeti açısından da ABD’nin müdahalesine yumuşak yaklaşımlar ortaya çıkabilirdi. Ancak ABD’nin Irak’a müdahalesinden sonra, öyle söylenildiği gibi ABD Irak’a müdahale edecek, demokrasi gelecek, toplumda şöyle ekonomik vb iyileşmeler olacak biçiminde yapılan propagandaların boş olduğunu ortaya çıktı. Acıların, sıkıntıların her tarafta görülmesi, ABD’ye karşı özellikle bütün toplumlarda belli bir tepki ortaya çıktı. Bu durum karşısında ABD’nin bu ülkelere yönelik politikalarında bu tür etkenleri göz önüne getirerek politik baskı yollarıyla bir çizgiye çekme yolu izleyeceği söylenebilir. İran da böyle bir politikaya yatkın olduğu için İran ABD geriliminin şiddetli bir çatışmayla sonuçlanmasını beklememek gerekir.

Suriye’nin yaklaşımı da Irak politikasını etkiliyor. İlginç bir paradoks ortaya çıkıyor. Suriye’de alevi kesimi iktidarda olmasına rağmen şimdi, Irak’taki sünni direnişi Suriye’nin pozisyonundan güç alıyor. Bu durum giderek Suriye’nin mevcut hükümetinin sadece alevilerden değil de sunnilerden de belli bir destek alması, güç alması, onlarla ilişkilerini düzeltmesi anlamına gelecek bir psikolojik ortam ortaya çıkarıyor. ABD’nin baskısı ister istemez bu sunni kesimleri rejimle biraz daha psikolojik olarak bütünleşmeye götürdüğü söylenebilir. ABD’nin Irak müdahalesinin, Suriye iç politikasını belli bir yönüyle sarsıp, zayıflık getirdiği, diğer yandan Suriye’nin iç siyasetinde sunni kesimin güçlenmesine yol açan bir sonuç ortaya çıkardığı görülmelidir. Suriye’deki rejim açısından bu durum giderek kaygı da uyandırabilir. Belki açık dillendirmiyorlar, ama bu tür kaygıları içten içe yaşayan oligarşik bir kesim var. Özellikle alevi kesime dayanan siyasal elit bu kaygıyla ABD ile uzlaşmaya yatkın hale gelebilir. Bunların belki çok belirleyici etkisi olmayabilir, ama politikada bu tür şeylere dikkat etmek gerektiği düşüncesindeyiz. Suriye’deki durumun ABD-Fransa ilişkileri çerçevesinde de belli bir sonuca kavuşması söz konusu olabilir. Nasıl ki İran üzerinde ortak politikalarımız var ve yakınlaşıyoruz diyorlarsa, aynı durum Suriye içinde belirtilebilir.

Sonuç itibariyle İran ile Suriye üzerindeki politik baskılar artacaktır. Bu biraz da ABD ile Avrupa’nın Ortadoğu politikaları konusunda yakınlaşmasına paralel biçimde gelişecektir. Zamanla İran ile Suriye üzerindeki etkisi görülecektir.

Irak’ta şiddetli çatışmaların sürdüğü bir döneme girdik. Şu açıktır ki, ABD Irak’a müdahale etmiş, yirmi gün gibi kısa bir sürede rejimi devirmiş ve Irak üzerinde askeri hakimiyeti sağlamıştır. Esas savaşın Bağdat’ın düşmesiyle başladığı görülmüştür. Bugün ABD’nin ve hiçbir gücün beklemediği bir biçimde bir direniş ortaya çıkmıştır. Şunu söyleyebiliriz, böyle bir direnişin olabileceğini ortaya koyan tek belge Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan’ın AİHM Savunmala-

“İran ve Suriye’ye bir Irak müdahalesi beklememek gerekir. ABD’nin planında da bunların olduğunu sanmıyoruz. ABD’nin aslında son birkaç yıllık süre içinde Ortadoğu açısından daha gerçekçi politikalar izleme noktasına geldiğini düşünüyoruz. Çünkü politikada herkes kendi doğrularını uygulayamıyor. Sorun doğru yanlış sorunu değil. Ortadoğu’da bir çok güç devrededir. ABD bunu daha iyi öğrendi. Bu açıdan kendi politikalarını izlerken yaşanan tecrübelerden dersler çıkararak kendi açısından daha etkili politikalar izlemeye yönelecektir.”

rı'dır. Kürt Halk Önderi Öcalan, islami grupları kastederek, bu gerici çevrelerin eğer çözümleyici bir yaklaşım olmazsa, bölgede hangi politikayı kim uygularsa uygulasın kütüphaneyi eşeğe yükleyip, arabaya bindirmek gibi müdahalecileri boşa çıkaracağını söylemiştir. Bu değerlendirmeler 11 Eylül'den önce yapılmıştır. Biz herkese bugün Irak'taki durumu anlamaları için Kürt Halk Önderi'nin AİHM'e sunduğu savunmasının özellikle birinci kitabının Ortadoğu çözümlemelerini okumalarını tavsiye ederiz.

Tabii bu direniş Irak'taki dengeleri değiştirdi. ABD'nin politikalarının daha da sertleşmesine yol açtı. Irak bugün görülen çok keskin çatışmalı süreci girdi. Şunu belirtmek gerekir ki; savaşın şiddetlenmesi politikaların da netleşmesi anlamına gelir. Buna savaşın şiddetlenmesinin politik diyalektiği diyebiliriz. Yani, herkes kendi konumuna ve gücüne göre bir tutum takınır. Gücünü, güçsüzlüğünü böyle görür. Özellikle cephe savaşlarının olmadığı, karşı karşıya gelinerek açık çatışmaların yaşanmadığı bu tür savaşlarda böyle bir politik diyalektiğin olduğunu belirtmeliyiz.

Kürtlerin tek güvencesi yaşadığı ülkelerin demokratikleşmesidir

Irak savaşı, herkesin gücünün ve etkisinin ne düzeyde olduğunu açığa çıkarır niteliktedir. Türkiye açısından da, İran ve Suriye açısından da, Kürtler açısından da durum böyledir. Bu güçler bölgedeki politik dengelerde ne kadar etkilidirler, ne kadar politik beceri içindeler, ilişkileri, ittifakları ne kadar iyi ayarlıyorlar? Bunlar bu dönemde netleşiyor. Siyasal güçlerin akışkanlığına ve inisiyatifine göre siyasal gelişmelerde ağırlığı oluyor ya da olmuyor. Irak'taki durumda şiilerin belli bir güç kazandığı söylenebilir. İlk zamanlar belki bu kadar hesap edilmiyordu. Pastayı ABD istediği gibi bölüştürecek deniliyordu, ancak sonunda ABD şiddetli bir çatışma ile karşı karşıya gelince, şiilerin değeri arttı. ABD de kendi politikasını ayakta tutmak için, hatta varlığını Irak'ta sürdürmek için şiilerle belli bir ilişki geliştirdi. İngilizler ile ABD'nin bu konuda şii politikasında belirli bir denge tutturduğunu söyleyebiliriz. Kürtler üzerinde eskiden beri belirli bir politik ilişkileri vardı, ağırlıkları mevcuttu. Savaştan sonra böyle bir ilişkinin şiiler içinde de geliştirildiği söylenebilir. Belki zaman zaman Mukteda El Sadr ile ABD arasında gerilimler çıktı, ancak sonrasında diğer şiilerin ağırlığını koymasıyla birlikte Sadr da belli bir uzlaşma içine girdi. ABD sunni bölgelerine göre şii bölgesinde belli bir düzeyde politik istikrarı yakaladı.

Bu süreçte Kürtlerin Irak'taki siyasal dengelerdeki yeri de gelişmelere göre azalıp ya da artmaktadır. ABD'nin müdahalesinin başladığı sırada Kürtlerin siyasal ağırlığı bugüne göre daha fazlaydı. ABD'nin en fazla dayandığı bir güçtü. Öte yandan ABD'nin Irak'a hakim olması zor olmadı. Bu kolay müdahale içinde en güvenilir müttefik de Kürtlerdi. Bu süreçte ABD Kürt ilişkilerinde bir balayı yaşandığı söylenebilir. Hatta bu dönemde ABD/Türkiye ilişkileri Kürtler ile Türkiye ilişkileri çok gerilimli bir ortama girmişti. ABD Irak Yönetim Konseyi'ni oluştururken Kürtleri biraz daha dikkate alan bir yaklaşım içindeydi. Zamanla sunnilerin şiddetli direniş göstermesi ABD'nin şiilere muhtaç olması gibi bir durum ortaya çıkınca Kürtlerin ABD'nin ırak politikasındaki yeri eskiye nazaran zayıfladı. Savaş çok şiddetli gittiği için Kürtlerin ağırlığının daha da artması gerekirdi, ama bu olmadı. Irak'ta istikrarın olması açısından Kürtlerin belli bir rolü olacaktır. Bunun hala siyasi ağırlık taşımada bir değeri bulunsa da gelişen direniş ortamında şiilerin ve Suriye'nin de siyasi ağırlık kazanmasını sağladı. Şiiler dikkate alınmadan Irak'ta istikrarın sağlanmayacağı anlaşıldı. Yine sunnilerin göz ardı edilemeyeceği görüldü. Eskiden beri en örgütlü güç sunnilerdir. Abbasi halifeleri ve Emevi hanedanlığından bu yana Bağdat ve Samara sunnilerin hakim olduğu yönetim merkezleri olarak tarihteki yerlerini almışlardır. Bu durum sunnilerin siyasal, sosyal, kültürel, örgütsel birikime ve tecrübeye sahip olduğu bu açıdan nüfuslarına bakılarak bir değerlendirme yapmaktan çok, nüfuslarıyla bu tarihi birikimlerinin bir arada düşünülerek haklarında değerlendirilmeye gidilmesi gerektiği bu süreçte daha iyi anlaşıldı.

Irak'taki bu durum Kürtlerin bunları dikkate alarak politika yapmaları gerçeğini ortaya çıkardı. Bu açıdan Kürtlerin zaman zaman kaygılı halleri anlaşılırdır. Bu kaygılar belli yönleriyle haklıdır da. Hep ezilmiş, egemenliklerden zarar görmüş bir halk olarak, acaba biz bu süreçte de demokratik haklarımızı elde ederek kendi çıkarlarımızı ne kadar koruyacağız kaygısını taşımaları doğaldır. Bu kaygılı yaklaşımı içinde taşıyan bir politik üslup içinde olacakları açıktır. Burada hemen bir iki cümle ile belirtmek gerekir ki, Kürtlerin güvencesi Irak'ın demokratikleşmesidir. Ortadoğu'nun demokratikleşmesidir. Yine Kürtlerin yaşadığı diğer ülkelerin demokratikleşmesidir. Yoksa herhangi bir gücün askeri müdahalesi ya da ilişkisi Kürtlere güvence olamaz. Dünyada ekonomik gücü, propaganda ve kültürel etkisi tartışmasız olan İsrail'in ABD'yi arkasına almasına rağmen ne kadar zorlandığı dikkate alınırsa Kürtlerin Arap-Fars-Türkler arasında sadece savaş ve çatışma yaparak ve herhangi bir dış güce dayanarak kendi ulusal demokratik haklarını güvenceye alması tabii ki mümkün değildir. Dolayısıyla Kürtlerin ulusal demokratik haklarını güvenceye alma stratejisi, egemen ülkelerin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi stratejisi olmalıdır. Kürtlerin temel stratejileri bu olursa doğru bir ulusal demokratik çizgi izlenmiş olur.

Zaman zaman çeşitli değerlendirmeler oluyor. Kürtler Şiilerle yakınlaştı denilebiliyor. Ya da aynı mezhepten olduğundan hareketle Kürtlerin sunnilerle belli ilişkileri gelişebilir deniliyor. Bunlar yüzeysel değerlendirmelerdir. Şu açıktır ki, şiilerde de hem dinci fanatizm hem de Arap şovenizm bulunmaktadır. Mevcut durumda kendileri ni Irak'ın sahipleri olarak gördüklerinden onların da Kürtlerin Irak üzerinde etkili olmasını istemeyen yaklaşım içinde oldukları söylenebilir. Bu nedenle Kürtlerin şiiler ile ittifak yapacakları biçimindeki bir yaklaşım gerçekçi değildir.

Öte yandan Kürtlerin Sunni Araplarla ilişkisinin ise geçmişten beri iktidarlar sunni olduğu için böyle bir ilişkinin tarihsel ve psikolojik temeli zayıftır. Özellikle Kürt bölgelerinin daha çok da sunni bölgelere yakın olduğu da dikkate alınırsa Kürtlerle sunnilerin tarihsel temeli gerginliğe dayanan ilişkilerinin güçlü bir ittifak ortaya çıkarmayacağı görülebilir. Öte yandan Güney'deki Kürt örgütlerinin milliyetçi yaklaşımları nedeniyle ister sunni olsun, ister şii olsun, ister başka kimlikler olsun, etkileme gücü zayıftır. Bu açıdan Kürtlerin Irak'a yönelik politikalarında, Irak'ın diğer toplumsal kesimlerine, siyasal kesimlerine yönelik çok ciddi bir politik yaklaşım olmadığını, bu konuda sadece dış güçlere dayanarak kendi politikalarını yürütmek istediği gibi bir gerçeklik nedeniyle zayıflık bulunduğunu söylemek gerekir. Böyle olmakla birlikte Irak açısından Kürtlerin durumu farklıdır. Artık hiçbir güç Irak'ta Kürtleri dikkate almadan politika yapamaz. Araplar da Kürtlerin varlığını kabul ediyorlar. Kimlik hakları, dil, kültür konusunda sorunları yoktur. Sorun daha çok Arapların demokratik olmamasının getirdiği gelecekle ilgili kaygılardır.

Bunların yanında önemle belirtilmesi gereken bir husus güneyli Kürt güçlerinin Irak'ın genelini etkileyecek doğru politikalar üretememesi gerçekliğidir. Her ne olursa olsun Irak Kürtleri açısından sınırları belli olan belli bir özerklik, federatif ya da konfederatif bir sistem ortaya çıkacaktır. Bunu artık hemen hemen herkes kabul etmektedir. Bu konularda Sunni Araplardan da Şii Araplardan daha fazla katı olan Türkiye devleti de belirli çerçevede bu tür siyasal oluşumları kabul etmektedir. Türkiye'nin Irak'ta federasyonunu kavram olarak reddetmesi yoktur ya da Kürtler Türkiye'deki gibi olsun biçiminde bir dayatma içinde değildir. Biraz daha gerçekçi yaklaşmaktadır. Daha doğrusu Türkiye'deki inkarcı politikanın aynı biçimde Irak'ta savunulmasının gerçekçi olmadığını, olmayacağını görmekte ve ona göre bir politika izlemektedirler. Türkiye'nin yaklaşımı federasyonun elden geldiğince sınırlı olması, merkezi hükümetin daha güçlü olması, diğer taraftan da Kerkük'ün Kürt bölgesi içine alınmamasıdır. Kerkük'ün merkeze bağlı, merkezle ilişkileri güçlü bir bölge olmasını arzulamaktadır. Kerkük hala Kürtlerle diğer Arap politik kesimleri ve Türkiye ile çelişkili olmalarını sağlayan bir anlaşmazlık sorunudur. Anlaşılıyor ki ABD'de Kerkük'ün durumunun ne olacağını zamana bırakıyor. Duruma göre pozisyonunu netleştirecek. Şimdiden netleştirmeyi güç dengeleri daha belli olmadan söylemek istemiyor. Ya da Kerkük konusunda politikaların ne olacağı, Kürt federasyonunun sınırlarının coğrafi ve idari olarak ne düzeyde olacağı, hatta merkezi yetkilerin ne kadar olacağı konusunda da ABD tam netleşmiş değildir. Netleşen bir federasyonun olabileceğidir. Kerkük'ün Kürt federasyonuna bağlı olup olmayacağı ise netleşmemiştir. Bunlar daha sonra siyasal çekişme içinde, bilek güreşi içinde netleşecek konulardır. Şu açıktır ki Irak'ın tarihine, coğrafyasını en uygun siyasal yaklaşım, tabii ki federatif bir sistemdir, demokratik bir federasyondur. Ancak çağımızda federasyonlar demokratik bir yaklaşım içinde yürütülebilir.

Feodal dönemdeki anlayışla demokratik federasyon yaratılamaz

Tarihte de federasyon biçimleri vardır. Feodal siyasal sistem genel olarak bir federasyon biçimidir. Feodal beyler her zaman kendilerinin federatif, özerk bir yapıda olmasını istemişlerdir. Artık ne Kürtlerin anlayışı feodal dönemin, federatif anlayış olabilir, ne de merkezi hükümetin geçmişte ekonomik siyasal ihtiyaçlar gerektirmediği için bu tür federasyona yatkın olmaları sağlanabilir. Günümüzde milliyetçilik önemli bir hastalıktır, şovenizm bir zehirdir. Arap şovenizmi aşılıp demokratikleşme gelişmediği takdirde, Kürdistan üzerinde hakim olmak, etkili olmak isteyecektir. O yönüyle geçmiş dönemin egemen feodal yöneticilerden daha koyu, şovenist biçimde diğer halklar üzerinde egemenlik kurma zihniyeti olacaktır. Milliyetçiliğin getirdiği en büyük hastalık ve zehir bu egemenlik zihniyetidir. Dolayısıyla günümüz koşullarında bir federasyon ancak demokratikleşme koşullarında gerçekleşebilir.

Federasyon Kürtler için de uygun bir rejimdir. Ancak feodal dönemdeki anlayışla demokratik bir federasyon yaratılamaz. Bu nedenle Kürt federasyonunun demokratikleşmesi gerektiğini ısrarla belirtiyoruz.Tabii ki Kürtler Kerkük'ün Kürt federasyonu içinde olmasını isteyecektir. Bu haklarıdır, ama bunu doğru bir politik yaklaşımla, çözümleyici yaklaşımla, demokratik bir zihniyetle ele almaları gerekir. Burada Araplarla, Türkmenlerle birlikte yaşayacağı düşünülerek dengeli bir politik yaklaşım gösterilerek, Kerkük'teki ağırlıklı Kürt nüfusunun haklarını ve etkinliğini sağlama yoluna gitmeleri en doğrusudur. Sadece dış güçlere dayanarak buradaki dengeleri kurmak gelecek açısından sorunları ve tehlikeleri beraberinde getirir. Eskiden beri Güneyli Kürt örgütlerinin politikalarını eleştiriyoruz. Biz federasyonun ya da bugünkü yaklaşımlarının demokratik olmadığını söylüyoruz. Federasyona karşı değiliz, ama federasyonun demokratikleşmesini istiyoruz. Kürt federasyonunun demokratikleşmesi Irak'ın en temel çözüm üretecek noktalarından biri olacaktır. Hatta Irak sorununun doğru bir çözüme kavuşturulmasında Kürtlerin kendilerini demokratikleştirmesi, demokratik federasyon haline getirmesinin önemli etkisi olacaktır. Bugün bunu göremiyoruz. Kürtlerin federasyonlarını demokratikleştirememeleri Irak'taki politikanın tıkanmasında rol oynamaktadır.

Güney Kürdistan'da bugün hala Kürt halkının gücü açığa çıkarılamamıştır. Kürdistan ağaların, beylerin, şeyhlerin Kürdistanı'dır. 21. yüzyıldayız, ama hala demokratik devrimi gerçekleştirmiş bir Kürt gerçeği Güney'de yoktur. Bu çok acı bir durumdur. Kürt'ü güçsüz bırakmaktadır. Şu anda Kürtlerin politik alanda zayıflıkları biraz da oradaki demokratik devrimin gerçekleşememesi, Kürt halkının gücünün ortaya çıkarılamamasıyla ilişkilidir. Bunun altını çizmekte fayda var.

Irak'ta herkesin pozisyonunu bu biçimde ortaya koyduktan sonra gelişmeler daha sağlıklı değerlendirilebilir. Türkiye'nin de Irak üzerinde politikaları var. Aslında Türkiye'nin pozisyonu İran ve Suriye'ninkinden farklı değildir. İran kendi pozisyonunu güçlendirmek açısından Irak politikasıyla nasıl ilgileniyorsa, Suriye nasıl ilgileniyorsa, Irak'taki durumu etkiliyorlarsa aynı şey Türkiye için de geçerlidir. Onun için Kürt halk Önderi bir defasında "ABD'nin Suriye ve İran'a yaklaşımı uyarıcı nitelikte, Türkiye'yi ise eleştirel niteliktedir" demiştir. Yani bir yönüyle Türkiye'nin ABD'nin Irak'taki politikaları karşısında zorlanması ve çelişkiyi yaşaması vardır. ABD de Türkiye karşısında benzer pozisyondadır. Ama şunu dikkate almak gerekir, Türkiye elli yıldır hazırlanmış bir ülkedir. Yüz elli yıldır Batı değerleriyle tanışan bir ülkedir. Beş yüz yıldır da Avrupa ile şu ya da bu düzeyde ilişkileri olan bir ülkedir. Öte yandan coğrafyası ise melezdir ya da bir sentez coğrafyasıdır. Anadolu Türkiye coğrafyasına hiç kimse batı coğrafyası da, doğu coğrafyası da diyemez. Anadolu böyle bir topraktır. Bu pozisyon Türkiye siyasetini de, sosyal kültürel yaşamı da etkilemektedir. Bu açıdan ABD'nin, Avrupa'nın Ortadoğu'da politika üretirken, on yıllardır, yüzyıllardır Türkiye'nin Batı'yla ortaklaşan bu yanlarını gözden kaçırmaları söz konusu olamaz. Bu açıdan her zaman şunu belirttik, ABD Irak söz konusu olduğunda Kürtleri belli biçimde dikkate alırken, Ortadoğu geneli söz konusu olduğunda ise Türkiye'yi dikkate alan, Türkiye'yi kendi politikalarında etkili biçimde kullanmak isteyen bir yaklaşım içinde olduğu görülmelidir. Kürtleri tümden görmezlikten gelmese de esas olarak Türkiye'yi dikkate aldığını söyledik. Bu açıdan da bu gerçekliğin bilinerek Kürtlerin kendi stratejilerini, kendi politikalarını belirlemesi gerektiğini söyledik. Bu politika da Türkiye'nin demokratikleşmesine dayanarak, Türkiye'yi demokratikleştirerek sorunu çözmek olmalıdır. Kürtler açısından doğru ve gerçekçi politika budur. Dış dünyanın ise Türkiye'nin ilişkilerinden dolayı Kürtlerin haklarına oportünist yaklaşacağı hatta Türkiye'nin yeni bir biçimdeki inkarcı politikalarına belli düzeyde uyum göstereceğini söyledik. Bu açıdan Kürtlerin politik değerlendirmelerini yaparken, her parçaya ilişkin özgün, farklı değerlendirmeler yapması gerektiğini bir daha vurgulamalıyız.

Biz Kürt sorununun bir bütün olduğunu, tek bir parçada çözülemeyeceğini söylüyoruz. Bu yaklaşım doğru olduğu gibi her parçaya uygun belli politik yaklaşım olması gerektiği, bir yerde gösterilen politik yaklaşımının aynısının diğer parçada gösterilmesinin Kürtlere kaybettireceğinin görülmesi gerektiğini de düşünüyoruz. Bu konuda özellikle Güneyli güçlerin, çeşitli Kürt aydınlarının Türkiye'de Kürt sorunu söz konusu olduğunda büyük bir gaflet içinde olduklarını, özellikle ABD ve Avrupa'nın yaklaşımlarının angaje olarak, Kürtlerin mücadelesine zarar verdiklerini, zayıflattıklarını söylemeliyiz. Tabii ki biz ABD ile Avrupa'yı göz önünde bulundurmak, onlarla da ilişkilenmek gerektiğini söylüyoruz, ama onların çıkarcı politikalarını görmemek, eleştirmemek, mücadele etmemek, Kürtlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesinde zaafiyet yaratmaktadır. Halkın gücüne dayanarak onların politikalarını zorlamamak Kürt'ün haklarını bunların insafına bırakmak Türkiye Kürtleri açısından çok tehlikeli, yanlış, sığ, yüzeysel ve indirgemeci basit yaklaşımlar olduğunu söylemek istiyoruz. Irak politikalarıyla Türkiye politikaları aynı parametreler içinde değerlendirilemez.

Irak'taki politikalar açısından bizim durumumuz da önemli. Bizim varlığımızın özellikle Güneyli güçlere önemli destek verdiğini, bizim varlığımıza dayanarak hala Türkiye'nin politikalarını dengelediklerini söylemek mümkün. Şimdiye kadar bir taraftan bizim mücadelemizi kullanarak, diğer taraftan bize karşı savaşarak, bize karşı tutum alarak kendilerini yaşattılarsa, bugün de varlığımıza dayanarak kendilerini yaşatmaya, politik etkinliklerini sürdürmeye çalışıyorlar. O açıdan dün olduğu gibi bugün de sırtımızdan yaşadıklarını, varlığımızın onları böyle bir pozisyona soktuğunu söylemek gerekiyor.

Devamı sayfa 21'de

Genişletilmiş Yürütme Konseyi Toplantımız

Başkan Apo çizgisinin zaferi ve önümüzdeki süreci kazanmanın kararlaşması olmuştur

KONGRA GEL YÜRÜTME KONSEYİ

KONGRA GEL Yürütme Konseyi Genişletilmiş Toplantısı 26 Ekim ve 5 Kasım tarihleri arasında, Avrupa’da ve Medya Savunma Alanları’nda peş peşe yapılmıştır. Toplantının amacı II. Genel Kurul Toplantısı’ndan bu yana geçen süreci siyasal, örgütsel ve bölgedeki gelişmeler bakımdan bir değerlendirmeye tabi tutmak, Önderliğin işaret ettiği örgütsel yapılanmayı gerçekleştirmek ve önümüzdeki süreci planlamak olmuştur. Yine Genel Kurulun özellikle örgütsel alanda çözmekte yetersiz kaldığı örgütsel sorunları çözmek için böyle bir toplantıya ihtiyaç duyulmuştur.

Toplantımız komitelerde ve çeşitli sahalarımızdaki yönetim birimlerinde yer alan toplam yetmişe yakın kadronun katılımıyla gerçekleştirilmiştir. Toplantının gündemi Önderliğin son beş aylık görüşme notları, Yürütme Konseyi’nin raporu ve Avrupa’da yapılan toplantının sonuçlarının ve toplantıya katılamayan Yürütme Konseyi Üyelerinin raporlarının okunması, Önderliğe dönük son tecrit konsepti, siyasal durum değerlendirilmesi, örgütsel durum, yeniden yapılanma, planlama ve düzenleme biçiminde oluşturulmuştur. Ayrıca tüm parça koordinasyon ve partilerinin yanı sıra, KONGRA GEL bünyesinde bulunan tüm kurumlar raporlarını sunmuşlardır.

Genişletilmiş Yürütme Konseyi Toplantısı hareketimize dayatılan bölüp parçalama konseptinin ihanetin yenilgiye uğratılarak boşa çıkarıldığı, geçirdiği örgütsel kriz sürecinden çıkarak toparlanmada önemli bir mesafenin alındığı, 1 Haziran’dan itibaren yeni bir siyasal, örgütsel ve eylemsel hamle içinde olunduğu ve bu hamleyi geliştirmek için yeni hazırlıkların yapıldığı bir süreçte yapılmış, beş aylık pratik tüm boyutlarıyla ele alınıp değerlendirilmiş, bu temelde ideolojik, siyasal, örgütsel ve eylemsel sorunların tartışıldığı ve çözümünün geliştirildiği bir toplantı olmuştur.

Aynı zamanda toplantımız, Önderliğimiz ve hareketimiz üzerinde yeni bir tecrit Konseptinin geliştirildiği, gerilla üzerinde imha operasyonlarının yoğunlaştırıldığı, buna karşı güçlü bir direnişin geliştirildiği, Kürt sorunu konusunda inceltilmiş inkar siyasetinin gündemde olduğu,Türkiye’nin AB müzakere sürecine girdiği, ABD’de Bush’un yeniden seçildiği bir süreçte gerçekleşmiş, tüm bu gelişmeleri kapsamlı bir biçimde ele alıp değerlendirerek, bunun karşısında halkımızın ve hareketimizin yeni süreçte izleyeceği temel siyasal doğrultuyu netleştirip ortaya koymuştur.

Ele alınıp tartışılan konularda önemli oranda eleştirel ve özeleştirel bir yaklaşım esas olmuş, çözümleyici bir tutum geliştirilmiştir.

Bütün bu özellikleriyle toplantımız, hem gerçekleştiği dönem itibarı ve bileşim, tartışma, kararlaşma ve planlama düzeyiyle Genel Kurulu tamamlayıcı bir işlev görmüş, hem de yeni dönemi kazanmanın güçlü bir başlangıcı olmuştur.

Siyasal durum

Dünyamız kaos aralığında bulunmakta ve dünyanın tüm siyasal merkezleri bu kaos aralığından kazanmış olarak çıkmak için ideolojik, politik, örgütsel, kültürel ve askeri alanda yoğun bir mücadele yürütmektedirler. Dünyanın bir numaralı siyasi, askeri ve ekonomik gücü olan ABD, sorumluluğunu üstlendiği sistemin kurtuluşunu sağlamak ve bunun içinde avantajlı bir konum elde etmek için birçok mücadele yöntemini iç içe kullanmaktadır. 11 Eylül’den itibaren Afganistan ve Irak ile başlattığı müdahale, dördüncü yılında tüm şiddetiyle sürmektedir.

Bush ikinci kez ABD Başkanı seçilmiştir. Bununla Amerikan sermaye çevreleri ve devletinin, pratikleştirmek üzere önüne koyduğu stratejisinde oldukça iddialı ve ısrarlı olduğu ortaya çıkmaktadır. ABD’nin stratejisinde ısrarlı olmaktan başka da bir yolu olmadığı anlaşılmaktadır. ABD’ye karşı gerek dünyada esen rüzgarlar gerekse bölgede islami kimlikli direniş ve bu sürecin yarattığı zemin, ABD’yi ciddi bir biçimde zorlamaktadır. İkircikli tutum ve en ufak bir gerileyiş dahi ABD’yi dünya çapında oldukça gerileteceğe benzemektedir. Bu nedenle de ABD, Irak’tan geri çekilme şurada kalsın, kesin sonuç almak için yüklenecektir. Bush’un ikinci döneminde de gerek bölgede ve gerekse dünyadaki çıkarlarını korumak için dünyayı küresel sermayenin çıkarlarına göre düzenleme politikasında ısrarlı olacaktır. Geri çekilmesi söz konusu olmayacaktır. Bu da dünyada savaş, çatışma ve şiddetin daha da yayılması anlamına gelecektir. Ancak bu süreçte de ABD sonuca gitmek için daha fazla radikalleşme eğilimini gösterirken, bunun karşısında da farklı ton ve biçimlerde muhalefetler de gelişecektir.

ABD’nin, bir taraftan Ortadoğu’da statükocu güçlerle çatışırken, öte yandan dünya çapında liderlik arayışında olan diğer güç merkezleriyle ilişkilerini nasıl düzenleyeceği de kamuoyunda ciddi bir biçimde tartışılan konu olmaktadır. ABD, Bush ile birlikte bir dönemin dünya çapında Sovyetler Birliği’ne karşı Avrupa vb merkezlerle geliştirdiği “yumuşak çok tarafçılık” politikasına son vermiştir. Ancak bu kendisini ciddi bir biçimde yalnızlaştırmakta ve zorlamaktadır. Bush’un yeni dönemde bu durumu da dikkate alarak, başta AB ve diğer ülkelerin desteklerini almaya çalışarak sonuca gitmek isteme olasılığı gelişmektedir. Ancak her durumda, kendisinin inisiyatifini sınırlayan, geriye çeken dayatmaları kabul etmeyecektir.

ABD’nin önde gelen stratejistlerinin ve birçok çevrenin genel değerlendirmeleri, Bush’un başkanlığının ikinci döneminde bölgede İran ve Suriye’yi hedefleyeceği yönündedir. Irak’ta bir biçimde direnişi kırarak, süreci normalleştirmeyi hedeflerken, diğer iki ülkeyi de Irak’taki gelişmelere göre ele alacağı anlaşılmaktadır. Irak’ta sonuca gitmede önemli bir mesafenin alınması halinde İran ve Suriye’nin bir biçimde gündemleşeceği öngörülebilir.

ABD Irak’ta fazla derinliğine hesaplayamadığı bir direniş gerçekliğiyle karşılaşmış bulunmaktadır. Bu direnişin gerici tarzda da olsa Ortadoğu’nun derin tarihsel kültürel gerçekliğine dayanması, ABD’nin işini giderek zorlaştırmaktadır. Bölgenin statükocu devletleri olan başta Türkiye, İran, Suriye ve diğerleri, ABD ile mücadelelerini Irak üzerinden sürdürmektedirler. Direnişin bu denli süreklileşmesinin temel nedenlerinden birisi de budur. Bu yönüyle ABD’nin Irak’taki çatışması bölgenin tüm statükocu güçleriyle çatışması olmaktadır. Ancak bu çatışma iki çözümsüzün çatışması olduğundan, bu ortamda yeni güçlere dayalı olarak demokratik çözüm alternatifi de gelişebilir. Bu nedenle, bölgenin tarihsel, toplumsal ve kültürel özellikleriyle buluşan ve halkların kardeşçe demokratik yaşamını öngören demokratik ekolojik toplum paradigmasının gelişme imkanları çok daha fazla öne çıkmaktadır.

ABD-Türkiye ilişkilerindeki çelişkiler Irak savaşıyla birlikte daha fazla su yüzüne çıkmış bulunmaktadır. Bunun da ekseninde Kürtlere yaklaşımın yattığı açıktır. ABD, geçmişte Sovyetler Birliği’ne karşı politikalarında olduğu gibi, bugün de Ortadoğu’ya yönelik politikalarında Türkiye’yi temel bir güç olarak değerlendirmek istemektedir. Kürt politikasındaki farklılıkları aşıp, ittifak yarattıkları oranda ABD’nin bu yaklaşımının hayata geçeceği anlaşılmaktadır.

ABD’nin bölgedeki varlığını sürdürüp kalıcılaştırması için giderek daha fazla dayandığı güçlerden birisi de Kürtler olmaktadır. Bunun için de milliyetçiliği geliştirmekte, bu da halklar arasında güvensizliği derinleştirmektedir. Giderek halklar arasında çatışma zemini gelişirken, bölgedeki politikasını buna dayandırarak başarıya götürmek istemektedir. Bu politikanın önünde engel olarak gördüğü Başkan Apo’ya karşı da uluslararası komployu gerçekleştirirken, hareketimize yönelik de parçalama, marjinalleştirme politikası izlemektedir.

Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) temelinde bölge halklarının iradesini dikkate almayan ABD, politik ve ekonomik çıkarlarını bu çerçevede düzenlemek istemektedir. Kürt sorununu da bu politika ekseninde ve hala parçalı olarak ele almaktadır. Eski statükonun yıkılması temelinde yaratılan gelişmeleri sadece kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirmeye çalıştığından sorunların çözümünü çıkmaza sokmaktadır.

Bölge politikasında farklılıklar ve çelişkiler olsa da, ABD ve AB’nin Kürt sorunu ve çözümü konusunda zımni bir anlaşma içinde oldukları güncel politikalarından anlaşılmaktadır.

AB Kürt sorunu konusunda taktik ve çıkarcı yaklaşımlarını aşmamıştır

Bölgede etkinliği olan diğer bir güç konumunda bulunan AB, Türkiye’nin ilerleme raporunda Kürt olgusu ve sorununu doğru tanımlamamıştır ve yeterince çözümleyici yaklaşmamaktadır. Bu politikasıyla hareketimizin çözümleyici yaklaşımını görmezden gelmekte, Türk devletinin Kürt halkının özgür iradesini dikkate almayan yaklaşımına destek vererek, yürütülen imha ve inkar politikasına özünde ortak olmaktadır. Ayrıca Kürt gerçeğine taktik yaklaşan ve Kürt-Türk çatışmasından çıkar sağlamayı hedefleyen politik yaklaşımını aşmadığını da ortaya koymaktadır.

◆

“TC devleti, Kürt sorunu konusunda eski statükoyu korumaya çalışırken İran Suriye başta olmak üzere bölge devletleriyle birleşmektedir. Öte yandan da ABD’nin ve AB’nin Özgürlük hareketi karşıtı politikasında ve bölgede ortaya çıkan ekonomik ve politik imkanlardan yararlanmak için de bu güçlerin yanında yer almakta, üs vermekte ve her türlü kolaylığı sağlamaktadır. Bu yönüyle herkes karşısında çelişkili, tutarsız bir duruş sergilemektedir.”

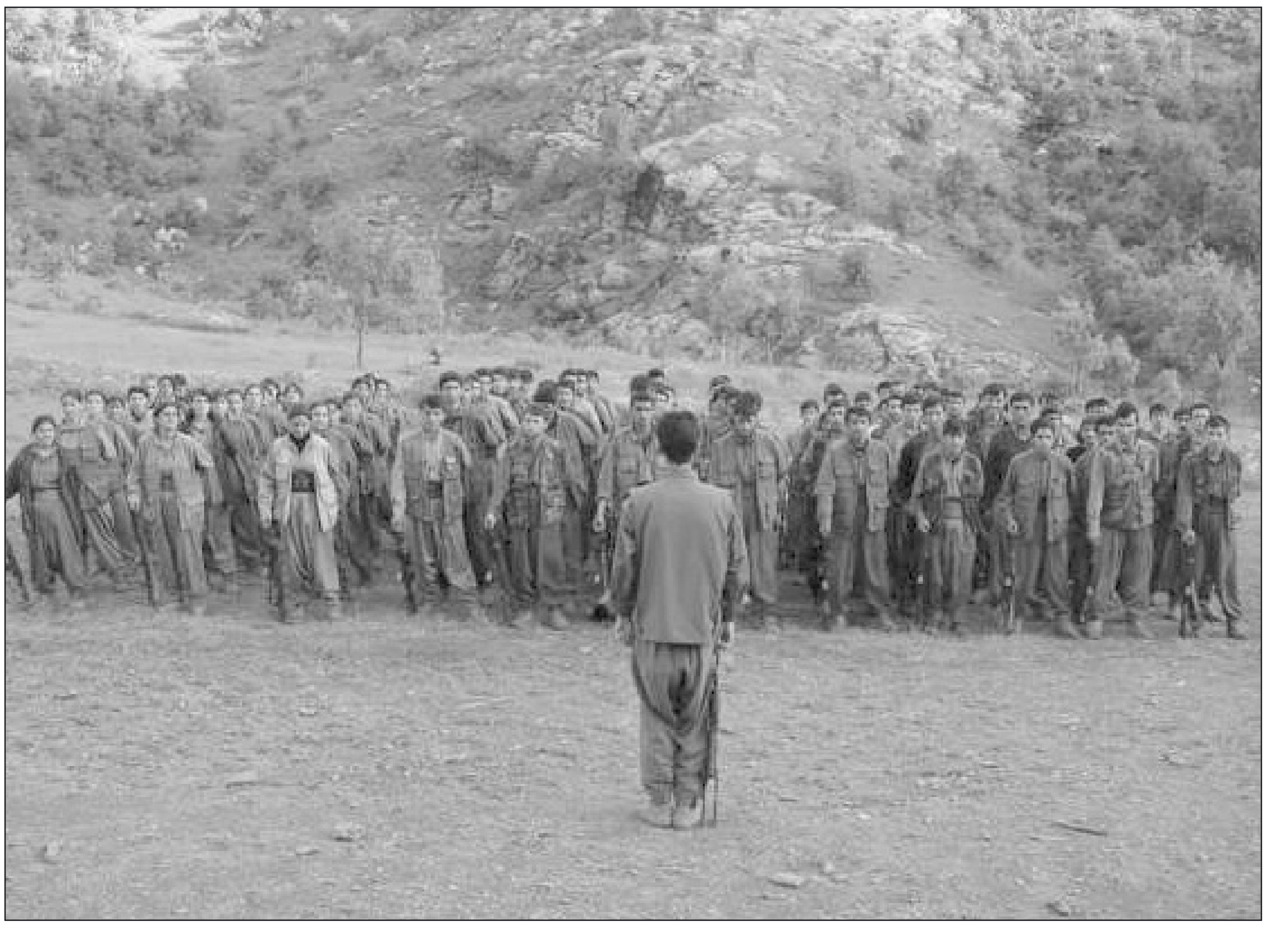

Türkiye AB’ye uyum yasaları çerçevesinde her ne kadar değişiklik içeren bir dizi yeni yasal düzenleme yapmışsa da, bunlar köklü bir demokratikleşmeyi ve Kürt sorununun demokratik çözümünü esas almadığı için son derece yüzeysel ve makyaj düzeyinde kalmaktadır. Bununla hem AB’ye girme imkanlarını yakalamak hem de Kürt halkını aldatmak istemektedir. Bu durum Türkiye’nin Kürt gerçeği karşısındaki inkar ve imha siyasetini özü itibariyle sürdürmede ısrarlı olduğunu göstermektedir.

İran ve Suriye Türk devletiyle anti Kürt ittifakta birleşmekte, Kürt sorununun halklarımız çıkarına çözümüne yanaşmamakta, tüm çelişkilerine rağmen AB ve ABD’yi de bu politikalarını destekleyen bir konuma çekmeye çalışmaktadırlar. Bu politika ile hem halklarını hem de kendi devlet yapılarını zora sokmaktadırlar. Her iki devlet de ABD ve AB arasındaki çelişkilere dayalı olarak kendilerini korumaya çalışmaktadırlar. Ancak bunun sonuçsuzluğu da her geçen gün ortaya çıkmaktadır.

Üzerinde önemle durmamız gereken bir husus da KDP ve YNK’nin izlediği politikalar olmaktadır. YNK, bu süreçte Önderlik ve Kürt halkına karşıtlık oluşturan bir politika yürütmüş, ihanetçi çeteye kol kanat germiş ve bugün de beslemektedir. YNK ve KDP Kürt sorununu ulusal demokratik birlik temelinde değil de ilkel milliyetçi anlayışla ele aldıklarından Kürdistan bütünlüğünü gözden çıkarıp parçayı esas alan bir politika izlemektedirler. Diğer parçaları pazarlama temelinde Kerkük’te kazanımlar elde etmeye çalışmaktadırlar. Bu politikanın en somut pratiği ise Türk devletiyle KONGRA GEL’e karşı ’92 konseptine benzer bir pazarlık içine girmeleridir. Bunun da ulusal demokratik birliğe hizmet etmeyeceği kesindir. İzlenen bu politikanın yurtseverlikle ve Kürtlükle ilişkisini kurmak mümkün olmadığı gibi, Kürdistan halkının birlik ve özgürlük mücadelesine büyük zararlar getireceği de açıktır.

TC devleti, Kürt sorunu konusunda eski statükoyu korumaya çalışır ve bu doğrultuda İran-Suriye başta olmak üzere bölgenin diğer devletleriyle birleşirken, öte yandan da ABD’nin ve AB’nin Özgürlük hareketi karşıtı politikasında ve bölgede ortaya çıkan ekonomik ve politik imkanlardan yararlanmak için de bu güçlerin yanında yer almakta, üs vermekte ve her türlü kolaylığı sağlamaktadır. Bu yönüyle herkes karşısında çelişkili, tutarsız bir duruş sergilemektedir.

AB’ye katılım müzakerelerine hazırlanan Türk devleti, bu süreci Türk toplumunun demokratikleşme taleplerine doğru karşılık verme ve Kürt sorununu demokratik birlik temelinde çözme yerine, süreci daha çok Kürt halk iradesini tasfiye etme, bir takım göstermelik uygulamalarla sorunu geçiştirme ve böylelikle Kürt ve Türk halklarını aldatma yönünde işletmeye çalışmaktadır. Bu doğrultuda AB’yi de kendi politikasında yedeklemek istemektedir. Bu konuda başarılı olmak için de Önderlik üzerinde yeni bir tecrit konsepti geliştirmeye çalışmaktadır.

AKP hükümeti, ordunun kendilerine yönelik rahatsızlık ve yönelimlerini etkisizleştirmek ve kendisini iyice kurumlaştırıp kalıcılaştırmak için orduyu sürekli bir biçimde

“Kürt sorununun çözümünün gündemleştiği bir süreçte Önderliğimiz üzerinde geliştirilen yeni tecrit konsepti Türk devleti ve AKP’nin Kürt sorununu çözme konusundaki iki yüzlülüğünü, savaş ve inkardaki ısrarını ortaya koymaktadır. Hareketimiz her zaman, Başkan Apo’ya yaklaşım ile Kürt sorununa yaklaşım arasında fark görmediğini vurgulamıştır. Türk devletinin bu süreçte Önderliğimize ve Kürt sorunu konusunda göstermiş olduğu tutum bunu bir kez daha kanıtlamıştır.”

◆

Özgürlük hareketimize saldırtmaya çalışmaktadır. En son Başbakanlık bünyesinde hazırlanan azınlıklar raporunu da kabul etmeyerek tam bir tutarsızlık içine girmiştir. Bu yönüyle azınlıklar konusunda ordu, cumhurbaşkanı, MHP vb kesimlerle aynı açıklamayı geliştirmektedir. Başta Önderlik olmak üzere KONGRA GEL’in görüşme, tartışma çağrılarına yanıt vermezken, öte yandan Kürt özgürlük hareketi içinde de AB ve ABD ile birlikte alternatif bir önderlik yaratmak için yoğun bir politika yürütmektedir.

Bu süreçte HPG beş yıldır uygulanan tek taraflı ateşkesi ortadan kaldırmış ve meşru savunma temelinde yeni bir dönem başlatmıştır. 1 Haziran hamlesi bu biçimiyle sürecin her bakımdan olumsuz gidişine bir müdahale olarak ortaya çıkmış, halkımızın öz savunma gücü olarak dönemi halkımıza kazandırmayı hedeflemiştir. Bu hamlenin esas amacı, ’99’dan itibaren yürütülen tek taraflı ateşkese, gösterilen tek taraflı fedakarlıklara rağmen, HPG güçlerine karşı imha saldırıları düzenleyen, Önderlik üzerinde tecridi ağırlaştıran, Kürt sorununun demokratik çözümüne yanaşmayan, zamana yayarak Kürt özgürlük iradesini bitirmeye çalışan oligarşik rejimin bu yönelimlerini durdurmaktır.

Özel savaş sistemi, 1 Haziran kararını boşa çıkarmak için yoğun bir psikolojik savaşın yanı sıra operasyonlarını daha da yoğunlaştırarak karşılık vermiş, ancak bunda başarılı olamamıştır. Bunun temelinde ise, ***Dıjwar***, ***Tekoşin***, ***Seyit Rıza*** ve ***Slav*** arkadaşlar şahsında yaşanan kahramanca direniş vardır. Örgütsel krizin gündemde olduğu, kapsamlı bir psikolojik savaşın geliştirildiği bir ortamda, gösterilen bu direniş, tarihteki yerini daha şimdiden hak ettiği biçimde almıştır. Bu süreçteki şehitlerimiz, Semir provokasyonu sürecinde yaşanan kafa karışıklığı, ülkeden, mücadeleden kaçışın yaşandığı bir ortamda ülkeye tam bir kararlılıkla yönelen şehitlerimizin halk ve mücadele tarihimizde oynadığı benzer bir rol oynamışlardır. O zaman da hem cunta rejimi hem de hainler ve kaçkınlar, ülkeye yönelmenin, mücadeleyi geliştirmenin sonuçsuzluğunu vaaz ediyorlardı. Tarih ve mücadelemiz onları nasıl boşa çıkardıysa, bu kez de boşa çıkarmayı başarmıştır.

Ancak bu gelişmelere rağmen hamlenin geç başlaması, ihanetin olumsuz etkileri, kamuoyunun yeterince hazırlanmaması, hamlenin tüm kurumlar tarafından yeteri kadar sahiplenilmemesi ve yaşanan parçalı duruşlar gibi çeşitli etkenler nedeniyle kısmen zayıf kalmasına rağmen, I Haziran hamlesi esas olarak Kürt sorununun çözümünün ve savaş barış tartışmasının tekrardan geliştirilmesi ve örgütsel toparlanmada önemli bir rol oynamıştır.

“Direnişi geliştirelim, Demokrasiyi Kuralım”

Ancak HPG bu süreçte ağırlıklı olarak Kürdistan ile sınırlı kalmış, yine güç büyütmek için imkanlarını yeterince değerlendirememiştir. Sürecin taşıdığı büyük imkanlar, yaşadığımız örgütsel sorunlar ve süreci yönlendirmedeki yetersizliğimiz nedeniyle yeterince değerlendirilememiş, yapılması gereken siyasal, örgütsel açılımlar yeterince yapılamamıştır. Bu durumları fırsat bilen TC devleti de, çeşitli makyajlamalar dışında barış ve demokratik çözüm yönünde ciddi bir adım atmamıştır.

Tüm bu gelişmelerden hareketle Başkan Apo 27 Ekim tarihli son görüşmesinde tutumunu çok açık bir biçimde ortaya koymuştur. Başkan Apo bu tutumunda, *“bir an önce sağlam stratejik barış adımı atılsın. Bu iki ay önemli. Analaların da kurumların da asli görevi budur. Topyekün barış için diyalog hamlesi geliştirilmeli. Savaş kapıda. Bu tehdit değil, uyarıdır. Ben sorumluluk alıyorum. Dürüstüm, netim, ama olmuyorsa adam gibi öleceğiz. Kemal Pirler nasıl öldüyse biz de öyle öleceğiz. Ne yapalım ya barışın önü açılır ya da şerefimizle ölürüz. Üçüncü yol yok”* demiştir.

Önderliğimizin ortaya koyduğu bu tutum, hem halk duruşumuzu, hem politik doğrultumuzu, hem örgütsel, hem de çalışma tarz ve militan duruşumuzu belirlemektedir. Önümüzdeki süreçte başta yönetim olmak üzere tüm örgüt ve halk olarak Önderliğimizin bu duruşunu izleyeceğimizi, her şeyi bu duruşa göre ele alıp değerlendirerek, pratik gereklerini mutlaka yerine getirme kararlılığında olacağımızı belirtmek istiyoruz.

Özellikle 17 Aralık’a kadar olan zamanda, AB ile müzakereler sürecinde görmezden gelinemeyecek bir halk gerçekliği olduğumuzu ortaya koyma, özgürleşmiş halk iradesiyle çözümü dayatma siyaseti geliştirilmeli, buna ilgili güçlerin doğru yaklaşmaması, imha, inkar siyasetinin allanıp pullanması karşısında da, bunun sonucunun nereye varacağı da pratik olarak gösterilmelidir. Bu konuda tüm kadro ve kurumlarımız, halk ve hareket olarak kader tayin eden bir süreçten geçtiğimizi bilerek, hiçbir sorun ve gerekçeye takılmadan, en ileri düzeyde aktif bir katılımla sürece yüklenmelidir. Bu sürece KONGRA GEL olarak dayatacağımız siyaset ve onun demokratik eylemsel ifadesi ve örgütsel duruşu bu olacaktır.

Bu siyasetin özü, devletten, Avrupa’dan, ABD’den veya bir başka güçten medet uman değil, daha çok halkımızın “ Direnişi geliştirelim, Demokrasiyi Kuralım!” şiarı temelinde kendi demokratik iradesini sürece dayatmasını ifade etmektedir. Bununla demokratik ekolojik toplum projesi temelinde kendi demokrasisini kurma, devleti demokratik duyarlılığa çekme başarılacaktır. Yani demokratik bir güç yaratılacak ve devlet tüm saldırılarına rağmen yıkamadığı, tasfiye edemediği bu gücü tıpkı bir doğa yasası gibi kabul etmek zorunda bırakılacaktır. Aslında bugüne kadar yapılan kimi göstermelik düzenlemeler bile, tasfiye etmeye çalıştığı halk özgürlük iradesinin dimdik ayakta kalmasının sonucunda gelişmiştir. Bu perspektifle 17 Aralık’tan sonrası için de her türlü olasılığa karşı çok yönlü hazırlık içinde olunmalıdır. Ancak kapsamlı bir savaşın önünün alınması ve demokratik çözümün geliştirilmesi için I7 Aralık’a kadarki sürece yüklenmek ve tüm gücümüzle bir mücadele seferberliğini geliştirmek gerekmektedir.

Tarihte çözüm ve gelişme fırsatlarını kaçıranların nasıl kötü bir duruma düştüklerini, en fazla kendi halk gerçekliğimiz göstermektedir. Halk tarihimizde çokça yaşadığımız bir gerçeklik olan üzerinde pazarlıklar yapılan bir konumdan çıkarak, kendi özgür irademiz ve kimliğimizle yaşama gücümüzü ve kararlığımızı göstermeliyiz. Demokrasi, özgürlük ve barışın yolu böylesi bir siyasal doğrultunun doğru kavranmasından ve pratikleştirilmesinden geçmektedir.

Bu süreçte geliştireceğimiz demokratik eylemsel hamle ile ya Türk devletinin ve hükümetinin Kürt sorununa ve Önderlik gerçekliğine daha doğru yaklaşmasının, barış ve demokrasinin yolu açılacaktır, ya da sorumluluğu Özgürlük hareketine ait olmayan savaş gerçekliği yaşanacaktır.

Bu nedenle de yaşanan bu kader tayin edici süreçte ilgili herkesin daha sorumlu hareket etmesi gerekmektedir.

Toplantımızın gündemine aldığı temel konulardan birisi de Önderliğimiz üzerinde geliştirilmek istenilen yeni tecrit konsepti olmuştur. Yaşanan örgütsel krize kesin tavır alarak sorunun çözüm yolunu göstermesi, ihanetçi çeteci grubun başarısızlığa uğratılması, belli bir örgütsel toparlanmayla birlikte ileriye dönük her bakımdan hamle yapma hazırlıklarının geliştirildiği bir süreçte bunun gündemleştirilmesi elbette anlamlıdır. Ordudan başlayarak sorunun tartışılması, avukatları hakkında dava açılması gibi gelişmeler 9 Ekim komplosu öncesi süreci hatırlatmaktadır. Yaşanan örgütsel zayıflıklarımız, sürece cevap olamama gibi yetersizliklerimiz Önderliğin belirleyici ve çözümleyici rolünü bir kez daha tüm yalınlığıyla ortaya çıkarmıştır. Önderliğin yalnızlaştırılması anlamına gelen bu durum, özel savaş güçlerine cesaret vermektedir. Bu nedenle de Önderliği etkisizleştirerek örgütü tasfiye etmeyi hedeflemektedirler. Bu durum bizim için temel bir özeleştiri konusudur.

Kürt sorununun çözümünün bu kadar gündemleştiği bir süreçte Önderliğimiz üzerinde geliştirilen yeni tecrit konsepti Türk devleti ve AKP hükümetinin Kürt sorununu çözme konusundaki iki yüzlülüğünü, savaş ve inkardaki ısrarını ortaya koymaktadır. Hareketimiz her zaman, Başkan Apo’ya yaklaşım ile Kürt sorununa yaklaşım arasında fark görmediğini vurgulamıştır. Türk devletinin bu süreçte Önderliğimize ve Kürt sorunu konusunda göstermiş olduğu tutum bunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Önderlik yaşanan sürecin tehlikeleri kadar kazanma yol ve yöntemleriyle birlikte kendi tutumunu da ortaya koyarak, bizlerin süreç karşısındaki görevlerini de belirlemiştir. Esas olarak önümüzdeki süreci kazanmanın temel siyasal, örgütsel ve eylemsel doğrultusu da bu olacaktır. Toplantımız, Önderliğin bu tavrını yeni dönemin temel doğrultusu olarak benimsemiş, kararlaşma ve planlamasını da bu eksene oturtmuştur.

Örgütsel durum

Toplantımız, örgütsel gündemde, sorunlar ve yetersizlikleri yoğun bir biçimde tartışmış, gerçekçi, uygulanabilir çözüm yöntemini de somut olarak ortaya koyma iradesini net bir biçimde göstermiştir.

Örgütlenmek varolmak ve direnmektir. Bu nedenle Örgütlenme sahası tüm ideoloji ve politikaların varlık yokluk sorununun yaşandığı bir saha olmaktadır. Her ideoloji ve felsefe kendi özünü yansıtan örgütlülükler yaratarak hedefine varmak ister. Örgüt çizgisi de bunda somutlaşır. Kendi çizgisinde örgütlenemeyen, hiçbir ideoloji veya siyasetin yaşamı ve geleceği de yoktur. Örgütlerde çizgi mücadelesinin önemi de buradan kaynağını almaktadır. Bu nedenledir ki, birbiriyle mücadele eden güçler en başta kendi örgütlülüklerini geliştirmek isterken, öte yandan karşı gücün örgüt çizgisiyle oynar, muğlaklaştırmak ve sistemini bozmak isterler. Herhangi bir rejimle mücadele eden bir örgüt değil de, bir sistemi aşmaya dönük bir örgüt söz konusu olduğunda bu örgütün her türlü iç dış yönelimlerle rayından çıkarılmak isteneceği çok açıktır. Hareketimizin, sistemi aşmaya çalışan bir örgütlenme olarak, bugün en çok zorlandığı ve dolayısıyla en çok üzerinde durması gereken konu bu olmaktadır.

Bugün başta Türk devleti olmak üzere uluslararası güçler ve ihanetçi çeteciliğin en fazla bozmak, yozlaştırmak ve dağıtmak istediği örgütlenmemiz olmaktadır. Örgütlenmek en başta birlik olmak demektir. Birliği parçalanan ve her parçası birbirine karşı kışkırtılan Kürt toplumunda en büyük devrimsel gelişme, birliğin ifadesi olarak örgütlenmeye karar vermesidir. Bu nedenle de daha ilk günden Kürt halkını kurtuluşa götürecek ilk örgütlenme çekirdeğine içerden ve dışardan yönelimler, komplolar olmuştur. Bu temelde Hareketimiz, Semir, Şener ve Şemdin tasfiyecilikleri ve ihanetleri başta olmak üzere birçok ihanet pratiğiyle karşılaşmıştır. Her tasfiyecilik ve ihanet pratiği, hareketimizin yeni bir aşamaya geçiş yapmak istediği en kritik süreçlerine denk getirilerek gelişmenin önü kesilmek istenmiştir. Tüm bu yönelimlerin mutlaka dış bağlantıları da olmuştur. Bugün de KONGRA GEL örgütlenmesinin karşı karşıya bulunduğu ihanetçi çete pratiği de bu zincirin bir halkası olmaktadır. Ancak mücadele tarihimizde yaşanan tüm tasfiye ve ihanet pratiklerinin toplamından daha fazla hareketi uğraştırmış ve çözüm sürecinde düşmanı rahatlatmış, halkımızı zorlamıştır. Bu yönüyle halk tarihimizdeki ihanetin de en büyüğü olmuştur.

İhanetçi çeteci grup, uluslararası komployа karşı Önderliğin geliştirdiği KONGRA GEL projesini ve demokratik çözümü geliştirecek olan halkımızın özgürlük iradesini boşa çıkarmak için uluslararası komplocu güçlerin teşvik, destek ve himayesiyle ortaya çıkma cüretini göstermiştir. En başta Örgüt birliğini bozarak gruplaşmış, daha sonra da örgüt çizgisini ve yaşamını muğlaklaştırmaya çalışmıştır. En önemlisi de, bir Önderliksel hareket olan Özgürlük hareketimizin içinde Önderliğin reddini içeren bir yaklaşım geliştirmek istemiştir.

Ancak Önderliğimizin bir kez daha örgüt çizgisini ve yaşam duruşunu eşsiz bir çözümleyicilikle ortaya koyup netleştirmesi sonucu, Özgürlük hareketi saflarında artık kimliklerinin deşifre olduğunu görerek, ihanet yolunu seçmişlerdir. Bu durum, Apocu örgüt çizgisinin ve yaşam duruşunun aşılmazlığı ve yenilmezliğinin de bir kez daha kanıtlanması olmuştur. Bu temelde KONGRA GEL İkinci Genel Kurulu’ndan sonra kadronun ve halkın ihanete karşı gösterdiği tutum ve yürütülen yoğun çabalar sonucunda belli bir örgütsel toparlanma sağlanmıştır.

Hareketimize ve halkımıza karşı, uluslararası boyutu da olan bir yoğun ve kapsamlı bir psikolojik savaş geliştirilmesine rağmen halkımızın Başkan Apo’yu tüm toplantı ve eylemlerde daha açık bir biçimde sahiplenmesindeki kararlılık, kadronun tüm yetmezliklerine rağmen, ihanetçiliğin gerçek yüzünün açığa çıkmasıyla birlikte tavır alışındaki sağlamlık ve gösterilen yoğun çabalar sonucu ihanet çizgisi deşifre edilip, başarısızlığa uğratılmıştır. Yakalanan bu başarı, özünde Önderlik çözüm tarzının başarısı olmuştur. Kazanılan bu başarıyla, Apocu hareketi tasfiye etmek hesabı yapanların emelleri boşa çıkarılmış; ihanet ve uluslararası konsept karşısında Apocu çizginin aşılmazlığı, yenilmezliği ve zafere kilitlenmiş özelliği bir kez daha kanıtlanmıştır.

Apocu hareket mücadele tarihinin en kapsamlı ihaneti ve uluslararası konseptin son derece tehlikeli yönelimi karşısında önemli ve başarılı bir sınav vermiştir. Bu başarının kaynağında ise hareketimizin geleceği inşa edebilecek sağlam, bilimsel temellere dayanan bir projeye sahip olma gerçekliği bulunmaktadır. Hem sistemin hem ihanetin, “geleceği yoktur” üzerinden ürettikleri antipropagandayı en iyi boşa çıkaran bir pratik olmuştur. Böylesi çatışmalarda, geleceği temsil etme projesi ve bunu her bakımdan hayata geçirecek hazırlığı olanlar kendilerini koruyabilmekte ve gelişmelerini sürdürebilmektedirler. Bu aynı zamanda büyük bir sınavdır. Hareketimiz bu sınavı Başkan Apo’nun önderliğinde başarıyla tamamlamıştır. Bunun bir sonucu olarak örgütsel yapımız, belirgin olarak altı yıldan bu yana hareketi adeta işlemez duruma sokan bu ihanet şebekesinden kurtularak, büyük bir arınmayı yaşamıştır. Bu nedenle arınmış ve iç engelleyiciliklerinden kurtulmuş olarak daha avantajlı bir duruma gelmiş, ileriye doğru hamle yapacak imkanları yakalamış bulunmaktadır. Bunu doğru değerlendirmek, sürecin yakalanan avantajları kadar tehlikelerini de görerek kendimizi buna göre konumlandırmak büyük önem taşımaktadır.

Toplantımız ihanetçi çete pratiğini bir kez daha kapsamlı olarak değerlendirmiş, mahkum etmiş, ihanete karşı mücadelede netlik ve kararlılığa ulaşılmıştır. İhanete zemin olan Güney yaşam tarzını ve zamanında etkin tedbir alamayan, bu gruplaşmaya tavır almada tereddüt geçiren ortayolcu yönetim ve kadro duruşunu, Önderliğin değişim dönüşüm çizgisine girmeyen, örgüt çizgisini doğru pratikleştirmeyen yaklaşımları bir kez daha değerlendirmiş ve eleştirmiştir. Hareket içinde bu zemini ortadan kaldırmak, Önderliğin paradigmasını fazla zamana yaymadan özümsemek ve gerçekleştirmekle mümkün olduğu dile getirilmiştir.

Toplantımız, ihanet pratiği ve ona zemin olan yanları ortaya koyup mahkum etmekle birlikte ihanetçi çete pratiğinin yol açtığı ağır tahribatların etkileri, sürece dayatılan yanlış yaklaşımlar ve örgütsel sistemimizden kaynaklanan sorunlar üzerinde de durmuş ve önemli kararlaşmalara gitmiştir.

İhanetçi çete eğilimi başarısızlığa uğratılmış olmasına rağmen, bu eğilimin etkileri ve yeni paradigmayı özümseyememenin sonuçları olarak KONGRA GEL modelini adeta örgütsüzlük, kendisini bütün örgütsel yapıya karşı sorumlu görmemek, merkezsizlik, yönetimsizlik, keyfiyet ve mücadelesizlik olarak gören bir dizi anlayış gelişmiştir. Tüm bu anlayışlar ise esas olarak “demokrasi,” “birey hakkı” gibi kavramlar üzerinden geliştirilmiştir. Belirtilen anlayışların bu kapsam ve içerikte gelişmesinin temelinde ihanetçi çeteci grubun özellikle KONGRA GEL Kuruluş Kongresi öncesinde yürüttükleri çalışma ve hazırlıklarının payı büyüktür. Bunlara karşı güçlü bir ideolojik ve örgütsel mücadele yürütülemediği için parça partilerinin kendilerini adeta KONGRA GEL’in örgütleri olarak görmemeleri, daha çok kendilerini merkez almaları, Kürdistan’ın diğer parçalarını dikkate almaması, KONGRA GEL siyasetini izlememesi, PAJK ve TECAK örgütlenmelerinin ise kendilerini özgünlük adı altında KONGRA GEL içinde bir yere oturtamamaları vb parçalı tutumlar ortaya çıkmıştır. Alan çalışması savunuculuğunun ön plana çıkması nedeniyle de KONGRA GEL’in temel çalışma biçimi olan komitelere dayalı çalışma bir türlü istenen düzeye ulaşamamış, komiteler nitelik ve nicelik olarak tamamlanamamıştır. Böyle olduğu için de KONGRA GEL sisteminin esasını oluşturan komitelere dayalı pratikleşme bir türlü oturmamıştır.

Parçalı duruşun anlayıştan kaynaklı yönleri olduğu gibi, sistemi yeterince oturtamamaktan kaynaklanan yönleri de vardır. Beş aylık pratikte iyice açığa çıkan bu gerçekliği tartışan toplantımız, parçalı duruşa yol açan örgütsel düzenlemeleri aşma yönünde de kararlara ulaşmıştır.

Örgütsel yapımızın bu durumu ve hatalı yaklaşımlar, toplantımızda beş gün boyunca çok kapsamlı olarak tartışılmış, eleştirel-özeleştirisel bir tutumla parçalı duruş ve söz konusu hatalı anlayışlar mahkum edilmiş, bunun yerine Önderliğin öngördüğü tarzda KONGRA GEL örgütsel sisteminin oturtulması, komitelere dayalı çalışmanın geliştirilmesi için komitelerin nitelik ve nicelik olarak güçlendirilmesi, aşındırılan örgütsel işleyişin mutlaka disiplin ve resmiyet ölçülerine çekilmesi yönünde kararlaşma ve planlamalara gidilmiştir.

◆

“Örgütlenmek varolmak ve direnmektir. Bu nedenle örgütlenme sahası tüm ideoloji ve politikaların varlık yokluk sorununun yaşandığı bir saha olmaktadır. Her ideoloji ve felsefe kendi özünü yansıtan örgütlülükler yaratarak hedefine varmak ister. Örgüt çizgisi de bunda somutlaşır. Kendi çizgisinde örgütlenemeyen, hiçbir ideoloji veya siyasetin yaşamı ve geleceği de yoktur. Örgütlerde çizgi mücadelesinin önemi de buradan kaynağını almaktadır.”

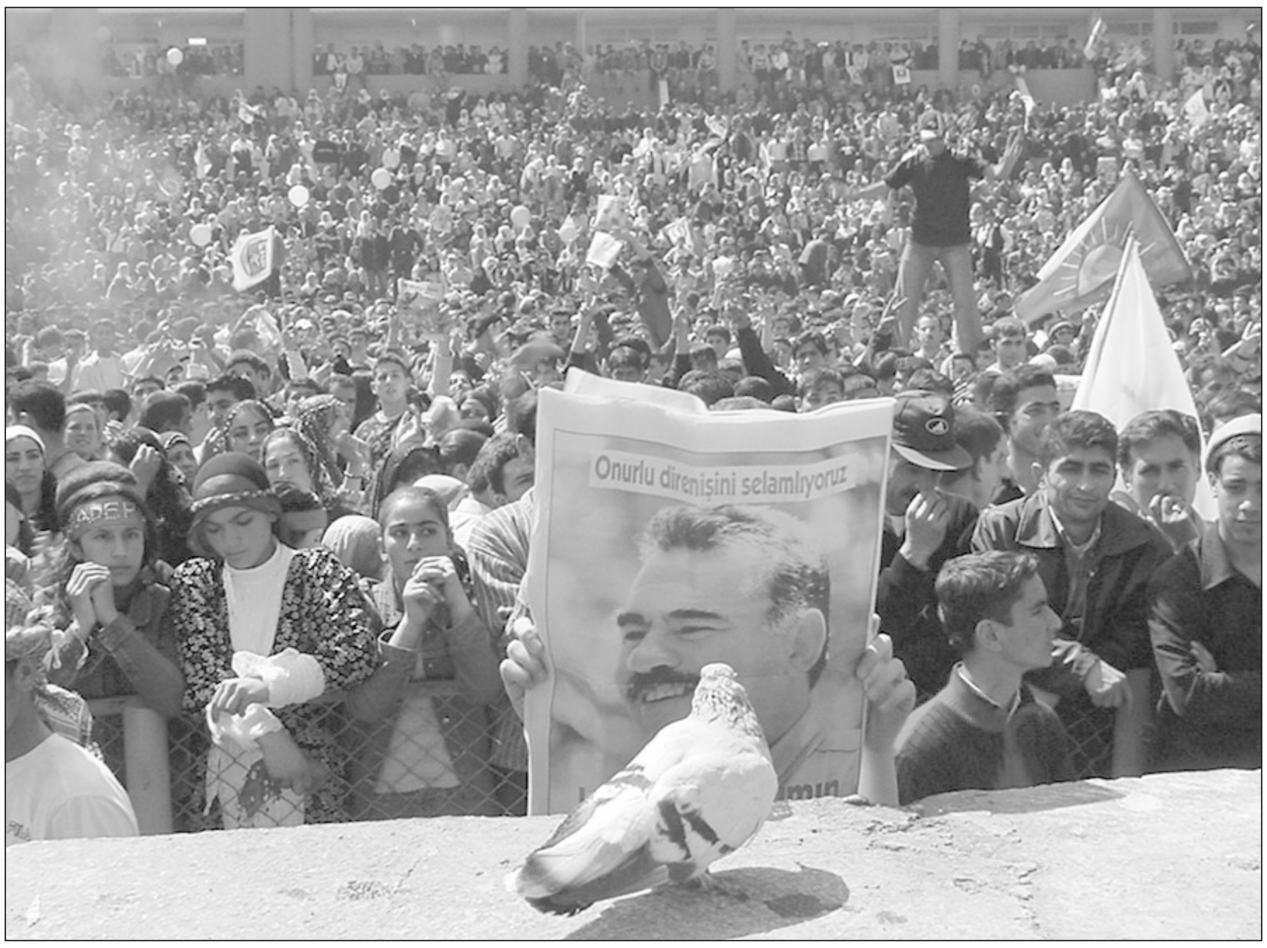

"Önderlik hem devletin demokrasiye duyarlı hale getirilmesini, hem de Kürt halkının kendi demokratik sistemini inşa edip geliştirmesi gerektiğini belirtmiştir. Bu, toplumun köy ve mahalle komünlerinden başlayarak kasaba ve şehir meclislerine kadar örgütlülüğe kavuşturulmasını ve en üstte genel halk kongresinde birleştirilmesini ifade etmektedir. Toplumu demokratik esaslara göre örgütlemek, halkı gerçek bir irade yapmayı gerektirmektedir. "

◆

Toplantımızda üzerinde durulan önemli bir sorun da KONGRA GEL sisteminin öngördüğü kendi demokrasimizi inşa etme pratiğine yeterince girmeme durumu olmuştur. Bu sorunun aşılması yönünde tartışmalar geliştirilerek çözüm ve kararlaşmaya gidilmiştir.

Önderlik hem devletin demokrasiye duyarlı hale getirilmesini, hem de Kürt halkının kendi demokratik sistemini inşa edip geliştirmesi gerektiğini belirtmiştir. Bu, toplumun köy ve mahalle komünlerinden başlayarak kasaba ve şehir meclislerine kadar örgütlülüğe kavuşturulmasını ve en üstte genel halk kongresinde bunların birleştirilmesini ifade etmektedir. Toplumu yeniden demokratik esaslara göre tabandan, emekçi yoksul kesimlerden başlayarak örgütlemeyi amaçlayan bu çalışma elbetteki yoğun bir emek ve çabayı, yeniden halkla buluşmayı, halkı gerçek bir irade yapmayı gerektirmektedir. Ancak halk siyasetçiliğinden koparak elitleşen, kolay yoldan iktidar olmayı, iktidarın nimetlerinden yararlanmayı hedefleyen klasik siyaset zihniyeti bir türlü bu çizgiye girmemekte, üstte kalmaktadır. Böyle olunca da açlık ve yoksulluk sınırında yaşayan milyonları bulan bu kesimler bugün daha çok gerici islami kesimlerin ya da direkt sistemin etkisi altına girerek yozlaşmaktadır.

Bu durumu tartışan ve hatalı yaklaşımları eleştiren toplantımız, gelinen aşamada artık bu yaklaşımın kesinlikle aşılması gerektiğini belirlemiştir. Önümüzdeki süreçte çalışmalarımızın esasını, halkın öz örgütlülükleri olan komün ve özgür yurttaş meclislerini kurmayı hedefleyen, bu temelde halkı gerçek irade ve güç yapmaya çalışan, bunun sistemini kuran, çalışmalarının merkezine bunu koyan bir çizgi izlenecektir. Kadronun siyasete, kitle ilişkilerine, örgütlenmeye ve eyleme yaklaşımının yeni paradigmanın özüne ve ruhuna uygunluğu sağlanacağı, tersi yaklaşımların kabul edilmeyeceği yaşanan temel sorunu çözmenin ancak böyle mümkün olacağını belirlemiştir.

Anlayışta birleşmeyenler örgütte ve eylemde birleşemezler

Toplantımızın üzerinde durduğu temel sorunlardan birisi de örgütsel ortamımızda yaşanan, bireyci, bencil liberal, nihilist ve örgütü işletmeyen disiplinsiz yaklaşımlara karşı yeterince mücadele etmeme konusu olmuştur. Bu anlayış sahipleri, on bini bulan şehidin kanı, Önderliğin eşsiz emeği ve halkımızın büyük fedakarlıkları sonucu yaratılan örgütümüze ve değerlerimize böyle gözü dönmüşçesine saldırıp tanınmaz hale getirirken, aynı cesaretli yaklaşımı kendisini bağlı olarak kabul eden bazı kadrolarımız gösterememiştir. Oysa her kadro en az örgüt ortamımızı bozma cesaretini gösterenler kadar cesaretli olabilmelidir. Ne yazık ki yaratılan psikolojik ortam ve kadroda yaşanan yetersizlikler buna izin vermemiştir. En önemlisi de kendisini henüz Önderliğin yeni çizgisine çekmediği için, tasfiyecilikle tam olarak nerede ayrışıyor, nerede aynılaşıyor konusunda yeterince net olmadığı için bu kadar ikircikli durabilmektedir. Oysa şanlı bir geçmişe sahip örgütümüzü halk nezdinde adeta tanınmaz hale getiren bu yaklaşımlar karşısında kadrolar çok tereddütsüz örgüt ve dava adamı olmanın sorumluluğuyla karşılık verebilmelidirler.

Üzerinde durulan ve mahkum edilen diğer bazı geri dayatmalar da olmuştur. Bunlar, bazı bireylerde yaşanan "istifacılık" ve çalışma sahası olarak yurtdışını dayatma olmuştur. Özel ve psikolojik savaşın ağırlıklı olarak üzerinde durduğu dağı boşaltma konseptinin bir yansıması olarak kendisini gösteren bu anlayışlar da ele alınarak mahkum edilmiştir.

Bütün bu anlayışları kapsamlıca değerlendiren toplantımız, bu konuda bir anlayış düzeltmesine şiddetle ihtiyaç duyulduğunun tespitinden hareketle, yeteri kadar ideolojik mücadele ve teorik çalışma yapması için PKK'yi Yeniden İnşa Komitesi, PAJK Koordinasyonu, Bilim Sanat Komitesi ve Basın Komitesi'nin birbirleriyle koordineli çalışma yürütmesi karar ve planlamasına ulaşılmıştır.

Üzerinde durulan ve tartışılan konulardan bir yetersizlikte, nerede, nasıl kazanıldığı ve hangi birikimlerin sonucu yaratıldığı bilinip üzerinde fazla düşünülmeden, maddi alanda yaşanan israfçılık olmuştur. Bazı bireylerde tam bir tüketici ve iktidarcı mantıkla, "yaratılan değerlerde benim de payım var" anlayışıyla hareket edilerek, tüketimde sınır tanınmamaktadır.

Önderlik ***Haki Karer*** yoldaşın sade ve mütevazi yaşam tarzını, anısına yaptığı değerlendirmede çok çarpıcı olarak tanımlamıştır. Dolayısıyla Haki Karer yoldaşın kişiliği, hareketimizin yaşam tarzı ve değerlere yaklaşım konusunda temel ölçüleri vermektedir. Oysa günümüzde bu ölçü ve değerler bazı arkadaşlarda neredeyse unutulmuşa benzemektedir. İhtiyaçların giderilmesi keyfiyete göre değil, devrimci çalışmaların yürütülmesi için gereklilikler üzerinden ele alınmak durumundadır. Örgütsel çalışmalar için asgari olarak gerekli olanın ötesinde hiçbir harcama yapılmamalı, lükse, tatmine, israfa kaçan yaklaşımlardan uzak durulmalıdır. Bütün bunlardan hareketle harcamalar üzerinde mutlaka ciddi bir denetim kurulmalı, gerekli olan sınıra çekilmeli, üretimin geliştirilmesi ve yeni değerler yaratılması için azami çaba harcanmalıdır.

Bu hususları kapsamlı olarak tartışan toplantımız, mahkum ettiği bu örgüt dışı anlayışlara karşı başta yönetim olmak üzere tüm kadro yapımızın yoğun ve ciddi bir ideolojik mücadele vererek gereken örgütsel düzeltmeyi başarmasını acil bir zorunluluk olarak görmüştür. Gerçek düzeltmenin ise ideolojik mücadeleye bağlı olarak pratik yaşam, eylem ve örgütlenme içinde olacağı ise tartışılmaz bir doğru olarak kabul görmüştür. Unutulmamalıdır ki anlayışta birleşmeyenler örgütte de birleşemezler. Örgüt eylem için varolduğuna göre, anlayışta birleşemeyenler doğal olarak eylemde de birleşemezler. Bizlerin bu süreçte topyekün bir tarzda pratiğe güçlü yönelmememizin ve yeterince sonuç alıcı olamayışımızın ve hamlesel bir kalkışa geçemeyişimizin temelinde işte bu parçalı duruş gerçekliği yatmaktadır.

Toplantımız, üzerinde yoğunca tartıştığı örgütsel sorunlarımızı bu kapsamda ele almış, Önderlik ve şehitlerimizin yaşam tarzıyla belirlenen örgütsel yaşam tarzımıza ters olan her türlü anlayış ve yaşam tarzını mahkum etmiş, bu temelde yoğun bir ideolojik ve örgütsel mücadele ile kapsamlı bir örgütsel düzeltmenin yaşanması gerektiğini önemle vurgulamış, kadroyu bu temelde kararlaşmış olarak göreve çağırmıştır.

Yürütme Konseyimizin Genişletilmiş Toplantısı, tüm gündemler boyunca yapılan tartışma ve değerlendirmelerden hareketle yaşanan yetersizlikleri daha gerçekçi olarak kaynaklarıyla birlikte tespit etmiş, bunları aşmaya dönük ideolojik, siyasal ve örgütsel çözümler üretmiştir. Bu temelde toplantımız her alana ilişkin yaptığı yoğun tartışmalar ekseninde kapsamlı bir planlama ve kararlaşma düzeyine ulaşmış, bu düzeyi yeniden yapılandırma çalışmalarına yansıtılmasını ve tüm yapımızı uygun bir düzenlemeyle pratiğe seferber edilmesini karar altına almıştır. Asıl sonucun ancak bu kararların Apocu bir ruhla pratikleşmesiyle elde edileceği açıktır.

Yaşadığımız sorunlar yeni paradigmayı kavramamaktan kaynaklanmaktadır

Özel bir gündemle Önderliğin durumunu ele alan toplantımız, Önderlik üzerinde geliştirilmek istenilen tecrit ve izolasyon konseptini kapsamlı olarak değerlendirmiştir. Önderliğin tutsaklığına toplumu ve örgütü alıştırma, durumu normalleştirme politikalarına karşı mücadele etme ve özgürlüğünü sağlama temelinde bir kararlaşmaya ulaşılmıştır.

Bu politikayı boşa çıkarmak için ise, Önderliğe yönelik geliştirilen tasfiye konseptini ve ağır tecrit koşullarını gündemleştiren, teşhir eden tüm kamuoyunu bu noktada yüksek duyarlılığa çeken çok yoğun ideolojik mücadele ve propaganda çalışmalarının bütün medya organlarının seferber edilerek yürütülmesi, bu süreçte en fazla rol oynaması gereken Önderlik Komitesi'nin rolünü yeterince oynamamasından kaynaklı olarak komite üyelerinin Başkanlık Kurulu'na rapor sunması, gerekli görülürse komitenin yeniden gözden geçirilmesi, 17 Aralık'a kadar sürdürülecek kampanyanın Önderlik eksenli yürütülmesi, bu temelde diplomatik, hukuki, siyasal ve meşru savunmaya dayalı güçlü bir eylemlilik sürecinin başlatılması, Önderliği her alanda temsil edecek kurumlaşmalara gidilmesi kararlaştırılmıştır.

Toplantımız bu süreçte yaşadığımız sorunların esas olarak yeni paradigmanın ideolojik doğrultusunu derinliğine kavramamaktan kaynaklandığı tespitini yapmıştır. Yeni paradigmamız çerçevesinde kullandığımız kavramların ihanetçi kesimlerin de etkisiyle yanlış kullanılması neredeyse her bireyin kendine göre farklı yorumlarla ele alması ciddi bir kafa karışıklığı yaratmış örgütsel bütünlüğün sağlanamamasında bu durum temel bir etken olmuştur. Bunu gidermek dönemin en temel görevi olarak tespit edilmiştir. Bunu başarmak için de içimizde örgüt, yaşam duruşu vb alanlarda çeteci ihanetçiliğin yaratmış olduğu olumsuz etkilere karşı bir kampanya tarzında kapsamlı bir ideolojik ve örgütsel mücadele yürütme kararlılığına ulaşılmıştır. Kapitalist sistemden ve geri toplumsal yapıdan kaynaklanan bireyci anlayışlar ve ideolojik, politik, kültürel etkilenmeler ciddi ve kapsamlı bir ideolojik mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Kendisi bir ideoloji olan "ideolojilerin sonu" yaklaşımıyla ezilenler, yoksul emekçiler, kadınlar, halklar ideolojisizleştirilerek güçsüzleştirilirken, kapitalistlerin kendileri giderek dünyada tam bir ideolojik, politik ve kültürel hegemonya kurmuşlardır. Bu nedenle ideolojik mücadele önem kazanmakta ve her zamankinden daha fazla örgütlü bir biçimde yürütülmek durumundadır. Toplantımız ideolojik mücadeleyi esas olarak PKK'yi Yeniden İnşa Komitesi, PAJK Koordinasyonu, Bilim Sanat Komitesi ve basın-yayının yapması gerektiğini ortaya koymuş önümüzdeki süreçte bu kurumların birbirine daha yakın ve koordineli olarak çalışmasını kararlaştırmıştır. Ancak bu tek tek her kadronun ideolojik mücadeleyi ihmal etmesi anlamına gelmemektedir. Her kadronun bu dönemde Önderliğin en başta " Bir Halkı Savunmak" adlı eseri olmak üzere onu açımlayan kaynaklar üzerinde araştırma, inceleme ve tartışmalar geliştirerek, kendisini her bakımdan eski paradigmanın ve egemenlerin ideolojik hegemonyasının etkisinden kurtararak netleştirmesi gerekmektedir.

Buna bağlı olarak Savunma eğitimlerinin her sahada eğitim yönteminin zenginleştirilmesi temelinde daha derinlikli olarak yapılması, genel kurula kadarki süreci kapsayan anlayış düzeltme hamlesinin bir kampanya düzeyinde geliştirilmesi kararlaştırılmıştır.

Bu görevler yerine getirilirken, aynı zamanda PKK ve PAJK'ın yeniden inşasının belli bir örgütlülük ve planlama temelinde hızlandırılarak geliştirilmesi, basın yayın alanında gereken toparlanmayı sağlayacak III. Konferans'ın düzenlemesi hedeflenmiştir. Her iki partinin kendisini güçlü bir biçimde örgütleyip işlevsel kılması halinde gerçek anlamda KONGRA GEL pratikleşmiş olacaktır tespitinden hareketle, bu çalışmaya daha fazla ağırlık verilmesi gerektiği kararına ulaşılmıştır.

Önderliğimizin ***"insan yaratma eylemidir"*** dediği sanat ve kültür çalışmalarının geçen süreçte adeta örgütsüz bırakılarak, kendiliğindenliğe terk edildiği, eskiye göre bazı alanlarda daha da dağınık bir durumu yaşadığı, bu yönüyle yaşanan ideolojik boşluğu gidermede rolünü oynayamadığı tespitinden hareketle, sanat ve kültür çalışmalarının demokratik ekolojik toplumun inşasındaki rolünü oynayabilmesi için, gereken toparlanmayı sağlatacak şekilde öncelikle Geniş Yönetim Toplantısı'nın yapılması ve ardından III. Kültür Sanat Konferansı'nın yapılması kararlaştırılmıştır.

Toplantımız çok kapsamlı olarak örgütsel pratiğimizi tartışmıştır. Bu tartışmalardan çıkarılan en temel sonuçlardan birisi de, örgütsel duruşumuzun içine girilen siyasal süreci karşılamakta yetersiz kalacağı biçiminde olmuştur. Bu nedenle de fazla zamana yaymadan derhal acil pratik tedbirler almak yönünde bir kararlaşmaya ulaşmış ve bu temelde düzenlemeler yapmıştır. Önderliğin örgütsel yapılanmaya ilişkin geliştirdiği perspektif yoğunca tartışılmış, demokrasilerde kuvvetler ayrılığı anlayışına göre yürütme, yasama ve yargı esaslarına göre kendisini yeniden yapılandırması esas alınmıştır.

Bu temelde KONGRA GEL Üçüncü Genel Kurulu'nda onaylanıp kesinleştirilmek üzere örgütsel yapı yasama ve yürütme alanlarına göre ayrıştırılmıştır. Yasama görevini Genel Kurul adına KONGRA GEL Başkanı ve dört yardımcısından oluşan Başkanlık Divanı ile Genel Kurul Üyelerinden oluşan Daimi Komisyonlar yürütecektir. Yürütme Konseyi ise, bir Başkan ve dört yardımcısının yönetiminde yeniden düzenlenerek, geliştirilen Yürütme Konseyi komiteleri aracılığıyla yönetim görevini yerine getirecektir. Bu temelde gereken düzenleme ve görevlendirmeler yapılarak, düzenli işleyen ve etkin çalışan bir örgüt düzeyine ulaşılmıştır.

Toplantıda yargı bağımsızlığı temelinde yargı sistemini kurma kararı alınmış, bu biçimiyle demokrasiyi tamamlayan iş bölümü geliştirilip örgütlemede demokratik sistem oluşturulmuştur.

Demokratik sistemin örgütlendirilmesi ve geliştirilmesinde önemli bir pratik adımı getirecek olan bu kararlar, değişim dönüşüme stratejik yaklaşımımızın kararlı bir ifadesi olmaktadır. Demokrasinin kendi içimizde hukukuna ve esaslarına dayalı olarak gelişimi olmaksızın, bunun toplumda yaygınlaştırılması da mümkün değildir, anlayışından hareketle alınan bu kararlar, yeni dönemi kazanmanın, siyasal, örgütsel ve demokratik eylemsel hamleyi geliştirmenin güçlü olanaklarını sunmaktadır.

Bu anlamda Genel Kurul II. Toplantısı'nda eksik bırakılan, dönemin görevlerini karşılamaya yetmeyen örgütsel sistemdeki eksiklikler de böylelikle önemli oranda aşılmış, sistemsel olarak engelleyici herhangi bir sorun kalmamıştır. Geriye bunun hızla pratikleşmesi kalmaktadır. Pratikte ortaya çıkan sorunlar da, çözümleyici bir yaklaşımla aşılacaktır.

Toplantımızda Özgür kadın ve Gençlik hareketlerinin örgütsel sistemleri de kapsamlı olarak tartışılmıştır. Bu temelde Özgür kadın hareketi KONGRA GEL'in tüm komitelerinde aktif bir biçimde yer alacak, kendi içinde özerkliğini koruyacak, genel konularda Başkanlık Kurumu'yla muhatap olacaktır. İdeolojik çalışma merkezi olarak PAJK Koordinasyonu PKK ile aynı zeminde ortak bir çalışma yürütecek, kadının kitlesel çalışma örgütlülüğü olan Özgür Kadın Birlikleri ve Gençlik ise, KONGRA GEL ile ilişkilerini Sosyal Komite üzerinden sağlayacaktır. Özgür Kadın Birlikleri'nin oluşum sürecinde PAJK, sosyal ve siyasal komitelerdeki kadın temsilcilerle eşgüdümlü ve ortak bir sorumlulukla çalışma yürütecektir.

Toplantımızın açığa çıkardığı en temel sonuçlardan bir tanesi de, son birkaç yıl içinde, sistemle mücadele ve toplumu örgütleme çalışmalarından daha çok enerjinin içe akıtılmasını ifade eden yaklaşımlar artık geride kalmıştır.

Devamı sayfa 31'de

PKK'NİN YENİDEN İNŞASI SORUNLARI VE GÖREVLERİMİZ-I

Tüm siyasal hareketlerin her zaman bir toplumsal ve siyasal ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktıklarını belirtmek gerekir. Koşullar bir araya geldiğinde, her dönemin kendi ihtiyaçlarına uygun ideolojik siyasal hareketler tarih sahnesine çıkarlar. Görecekleri işlevler olduğu müddetçe bunların varlıkları devam eder. Yaşam sürekli değiştiği için, bu ideolojik ve siyasal hareketler kendilerini dönem dönem yenileme ihtiyacını duyarlar. İşlevleri çeşitli yönleriyle değişse bile, kendilerini yeniledikleri müddetçe varlıklarını sürdürürler. Bu kural Kürt halk tarihinde ve Ortadoğu çapında sosyal ve siyasal alanda büyük devrimci rol oynayan PKK için de geçerlidir. Hatta büyük iddiası olan bir hareket olarak tarih sahnesine çıkması nedeniyle, PKK'nin bu iddiasını sürdürmesi için koşullara göre kendisini yeniden yapılandırması ve inşa etmesi tarihsel bir zorunluluk olmaktadır. İnsanlığın vicdanı ve tarih bilinci olan Başkan Apo'nun yeni paradigmasını hayata geçirecek örgüt modelini yeni koşullarda inşa edip Kürt halkına, Ortadoğu halklarına ve insanlığa öncülük yapacak duruma getirmek tarihsel bir sorumluluk ve zorunluluktur.

PKK'nin yeniden inşası görevi bugün pratik olarak kapsamlı biçimde önümüze konulmuş gibi görünse de, esas olarak Başkan Apo'nun İmralı'da en rafine düşünceye ulaştığını belirttiği anda başlamıştır. Yeniden inşa her şeyden önce ideolojik ve düşünsel düzeyde ortaya çıkar. Yeni ihtiyaçlar karşısında yeni fikirler gelişir; yeni fikirlerin maddi güç haline gelebilmesi için de örgütsel ve siyasal alanda yeniden inşa gündeme gelir. Başkan Apo'nun İmralı'da rafine düşünceye ulaşması hem yaşanan komplonun ortaya çıkardığı bilincin bir sonucuydu hem de mevcut örgütsel yapılanmanın bu komplo karşısında bazı toplumsal ve siyasal ihtiyaçlara yeterince cevap olamama gerçeğinden ortaya çıkmıştı. Başkan Apo, daha VII. Kongre öncesinde, *"biz burada PKK'yi değerlendireceğiz. PKK adından programına kadar değişmelidir. Kimse 'Vay PKK'yi imha etti' demesin. Doğa dahi değişiyor. Hayatta doğan hiçbir şey yok olmaz, dönüşür. PKK'de de değişim ve dönüşüm var. Diyalektikte değişmeyen tek şey değişimdir diye bir kural vardır... Bu asla bir tasfiye değil, değişim ve dönüşümdür. Biz öncü partiyiz. Daraltan olmayacağız, ön açan olacağız, katalizör rolü oynayacağız. Bunun için kongre yapıyoruz, barış planı geliştiriyoruz"* diyordu. Buradan da görüleceği üzere, hem düşünsel, hem örgütsel, hem de siyasal alanda yeniden inşa gerçeği çok daha erkenden kendini dayatmıştı. Eğer bundan sonra mücadele yine sürdürülecekse, mücadelede atıl kalınmayacaksa, o zaman yeniden inşa kaçınılmazdı. Bu açıdan VII. Kongre PKK'nin yeniden inşasının başlangıcıydı.

Elimize ulaşan İmralı Savunmaları'nın içeriğinin muazzam zenginliği ve derinliği, sunduğu perspektifler ve yaptığı açılımlar bizim açımızdan oldukça yeni ve şaşırtıcıydı; yönetimden yapıya, halka ve dostlarımıza kadar herkes açısından oldukça şaşırtıcı bir durum yaratmıştı. Savunmaların yeni ve şaşırtıcı olmasının nedeni, eskinin belli düzeyde düzeltilmesiyle yetinmemesi, kendi kaynakları üzerinde köklü bir değişimi amaçlamasıydı. Bu nedenle başlangıçta anlamakta zorluklar çekildi. Bu durum Başkan Apo'nun yeni düşünceleri ve projeleri açısından olumsuz değil olumlu bir durumdu. Yeni devrimci fikirler ve devrimci dönüşümler tarihte hep böylesi etkilerde bulunmuştur. Böyle bir etki yaratan düşünceler ve dönüşümler toplumlara hamle yaptırıp büyük başarılar kazandırmış, köklü değişiklikler ortaya çıkararak topluma ve insanlığa yeni yaşam yolunu açmışlardır. Dolayısıyla İmralı Savunmaları'nın örgütte, toplumda ve dostlarımızda yarattığı etki tarihte devrimci fikirlerin insan yaşamında yeni ufuklar açan fikirler ve projelerin yarattığı etkinin benzeri sonuçlar ortaya çıkarmıştır.

Arkasında felsefi bir mantık bulunan bir değişim yaşanıyor

İmralı Savunmaları ile başlayan zihniyet devrimi ve ulaşılan rafine düşünce başlangıçta Başkan Apo'nun ortaya koyduğu biçimiyle tarihsel kapsamı ve derinliği içinde kavranmadı. Bu durum ister istemez pratiğe de eksik ve yetersiz yansıdı. Önderliğin içinde bulunduğu maddi koşullar, ortaya koyduğu düşüncelerin insanların beyinleri ve yüreklerindeki boşluklara hemen nüfuz etmesine fırsat vermiyordu. Bu açıdan Önderliğin yeni devrimsel düşüncelerinin toplumda ve örgütte yayılması ve maddileşmesi konusunda böyle bir sıkıntı doğal olarak varoldu. Ancak bütün bu engeller ve dezavantajlara rağmen, zihniyet değişimi örgütte ve toplumda belli düzeyde gelişti. İmralı Savunmaları ve daha sonra gelen görüşme notları eski düşünce kalıplarımızı kırmada, yine dünya, bölge ve toplumun içinde bulunduğu durumu anlamada ve bunun yeni ihtiyaçlarını görmede önemli perspektifler sundu. Hemen pratikleşmese ve sonuçları erkenden ortaya çıkmasa da, bir değişim diyalektiği süreci bireyde, örgütte, toplumda ve etkilediği tüm çevrelerde belli sonuçlar ortaya çıkardı.

Başkan Apo ortaya koyduğu düşüncelerinin daha güçlü sonuçlar ortaya çıkaracağını bildiği için yaşanan değişimi ve sonuçlarını yetersiz gördü. Kürdistan, Türkiye ve bölgedeki olası gelişmeleri dikkate alarak, bu gelişmelere hazırlıklı olmak açısından PKK'nin yeniden inşası anlamına gelen yeni bir örgütlenmeyi önümüze koydu. KADEK Kongresi aslında Önderliğin yeni düşünceleri ve projelerinin programsal ve örgütsel düzeyde yeniden yapılanması olarak öngörülmüştü. Başkan Apo, KADEK'in kuruluşu öncesinde verdiği perspektiflerle yeni kurulacak örgütlenmenin yalnız Kürdistan halkı açısından değil, tüm Ortadoğu halkları açısından bir özgürlük, eşitlik ve demokrasi ocağı olmasını öngörüyor; bu yönüyle gerçekleşmesine büyük değer biçtiği bir zihniyet ve vicdan devriminin örgütünü yaratmak istiyordu. VIII. Kongre öncesinde avukatlarıyla bir görüşmesinde yeni yapılanmaya ilişkin olarak şunları belirtiyordu:

"Burada PKK ve değişim konularını değerlendirmek gerekiyor. 'PKK değişmez' yaklaşımı da, 'PKK liberalleşiyor' yaklaşımı da doğru değildir. Arkasında felsefi bir mantık bulunan bir değişim yaşanıyor. Bu birdenbire ortaya çıkmış değildir, felsefidir. Ben birdenbire bunu ortaya koymadım. Bunun altında derin bir çözümleme, bir çağ değerlendirmesi vardır. Doğru olan budur. PKK bu anlamda bir değişimi yaşıyor ve bu daha da gelişecektir.

"PKK ismi tartışılıyor. Halkların Özgürlük Partisi ismi olumludur. Hatta Ortadoğu Halklarının Özgürlük Partisi daha anlamlı ve doğru olur. Kürt, Türk, Arap, Ermeni, Asuri-Süryani halklarını kapsayan bir program ve bu halkların temsilcilerinin bulunduğu bir örgütlenme biçimi olmalıdır. Tabii bu meşru müdafaaya dayalı bir örgütlenme olacaktır. Bizim yaklaşımımız, barış ve kardeşlik getirecektir. Diğer halkları kapsayan bir örgütlenme olmalıdır. Bir kişi bile olsa, yerelde ve merkezde yer almalı ve temsil edilmelidir. Ortadoğu Halklarının Özgürlük Partisi enternasyonalist bir yapı olarak düşünülmeli; genel bir parti olmalı, her ülkede seksiyonları olmalıdır.

"Ortadoğu'da üçüncü doğuş sancısı yaşanıyor. Dünyanın gündeminde Irak neden bu kadar önde? Bu sorunun çözümü Ortadoğu'da demokratikleşmeyi getirir. Ben birinci doğuştan neolitik devrimi, ikinci doğuştan sınıflı topluma geçişi, Sümer uygarlığını kastetmiştim. Şimdi de Irak'ta tüm Ortadoğu'yu kapsayan bir üçüncü doğuş gerçekleşecektir. Bunun demokratik bir doğuşa dönüştürülmesi gerekiyor. PKK'ye çağrım budur."

Zihniyet devrimi ve ideolojik öncülük yeniden yapılanmanın temelidir

Buradan da net olarak görüleceği gibi, PKK'nin bu yönlü yeniden inşası Ortadoğu halklarının köklü değişim ihtiyacı ve zorunluluğuyla karşı karşıya kaldığı bir döneme denk geliyordu. Kürt sorununun çözümüyle Ortadoğu'nun demokratikleşmesi, bölgede başlayan değişim ve dönüşüm süreci birbirinden kopmaz, iç içe geçmiş olgulardır. Birini diğerinden kopararak ele alıp bu temelde bağımsız düşünmek ve çözümlere gitmek mümkün değildir. Başkan Apo'nun PKK'nin yeniden inşasının ideolojik ve teorik temellerini ortaya koyduğu AİHM Savunmaları bu gerçekliğin ifadesidir. AİHM Savunmaları özünde Ortadoğu çözümlemeleridir; Ortadoğu çözümlemelerinin bugün insanlığın ulaşmış olduğu gelişim düzeyinin içine oturtulmasıdır. Dolayısıyla PKK'nin yeniden inşasından söz ederken, en başta AİHM Savunmaları'nda ortaya konulan çözümlemeleri anlamak gerekir. AİHM Savunmaları İmralı Savunmaları'yla başlayan zihniyet devriminin kapsamıdır, onun daha sağlam bir içeriğe ve derinliğe kavuşmasıdır.

Bilindiği üzere Başkan APO'nun ideolojik olarak yeniden inşanın temellerini önümüze bir süreçte 11 Eylül olayları gündeme geldi. Ortadoğu'nun tıkanan ideolojik, sosyal ve siyasal sorunlarına mutlaka bir çözüm bulunması gerektiği bir dönemde, bu olayların sonucu olarak ABD'nin yakıcı biçimde bölgeye askeri müdahalesi gündemleşti ve böylece yeni bir süreç başladı. 11 Eylül ile birlikte Ortadoğu'ya müdahalenin kaçınılmaz olduğu, dolayısıyla Ortadoğu'da sosyal ve siyasal değişikliklerin hız kazanacağı açıkça görülüyordu. PKK'nin yeniden inşasının gerçekleşeceği KADEK Kongresi böyle gündeme geldi. Bu değişim ve dönüşüm sürecinde PKK kendisini ideolojik, programsal ve örgütsel olarak yeniden ifade ederek, bu değişim sürecine müdahale edecekti. Kongre böylesi bir yapılanma için öngörülmüştü. Böyle bir değişim sürecinde PKK'nin kendi ideolojik ve politik müdahalesini yeni örgütsel yapılanmayla yapması gerçekleştirilmiş olacaktı. Kongre bunun için gündemimize konulmuştu. Zaten AİHM Savunmaları'yla felsefi ve ideolojik bakış açısı ve teorik çerçeve ayrıntılarıyla ortaya konulmuş bulunuyordu.

Ortadoğu halkları ve Kürt halkı, ancak bu perspektif doğrultusunda tıkanıklığı aşabilir ve bir alt üst oluş sürecinde tarihine yaraşır biçimde bir hamle yaparak ortaya çıkabilir, Başkan Apo'nun deyişiyle üçüncü doğuşu gerçekleştirebilirdi. Bunun için zihniyet devrimi ve ideolojik öncülük şarttı. Başkan Apo'nun yeni örgütsel yapılanma için 'özgürlük ve demokrasi ocağı olacak' demesi tam da bu anlama geliyordu. Ortadoğu'nun asıl ihtiyacı da buydu. İhtiyaç esas olarak zihniyet devrimiydi. Bunu da ancak PKK gerçekleştirebilir, bunun pratik öncülüğünü ise Kürt halkı yürütebilirdi.

KADEK Kongresi öncesinde önümüze böyle bir örgüt modeli konulmasına rağmen, Önderliğin belirlemeleriyle KADEK örgütlenmesi bir arada düşünüldüğünde, istediği örgütsel modelin kongrede gerçekleşmediği görülecektir. KADEK modeli ne bütün alan örgütlerimizi demokratik bir yapılanmaya kavuşturmuş, ne de bir demokratik yapılanmaya ve zihniyet devrimine öncülük ederek Ortadoğu'daki dönüşüm sürecinde inisiyatif kazanabilecek bir güce ulaşmıştır. Bu yönüyle KADEK sadece bazı örgütsel sorunları biçimsel olarak ortaya koymuş, bu arada bazı özgün örgütlenmelere gidilmiş; ancak bunların doğrultusu ve rolü açıklıkla çizilemediğinden, ne ideolojik politik ne de örgütsel olarak istenen sonuca ulaşılabilmiştir.

Örgütlü güç olmak en fazla da böylesi süreçlerde büyük önem kazanır. Bu tür dönemlerde doğru ve net politikalar üreten güç gelişmelere yön verebilir. PKK Ortadoğu'da en fazla rol oynayabileceği, ideolojik-politik gelişkinliğini ve örgütsel gücünü Ortadoğu'nun değişiminde etkin biçimde kullanacağı bir fırsatı yakalamıştır. Başkan Apo '98 yılı yazında yaptığı çözümlemelerde, şimdiye kadar yürütülen mücadele ve ortaya çıkarılan gelişmelerin aslında bir hazırlık niteliği taşıdığını, PKK'nin asıl bundan sonra rolünü oynayabileceğini ve daha büyük sonuçlar alabileceğini vurgulamıştır. 21. yüzyılın başında PKK'nin önüne böyle bir fırsat çıkmış bulunmaktadır. Apocu hareketin dışında bu süreci doğru okuyan ve sürece doğru yön verecek başka bir güç yoktur. PKK '70'lerde ortaya çıktığında, Kürt halkının sorunlarına doğru çözüm bulmaya çalışan başka bir hareket olmadığı için nasıl kısa sürede gelişmiş ve inisiyatif kazanarak Kürt halkının umudu olmuşsa, bugünkü Ortadoğu'da da benzer bir durumu yaşamaktadır. Eğer Başkan Apo'nun ortaya koyduğu ideolojik politik çerçeve örgütsel bir güçle bir siyasal ağırlığa dönüştürülürse, kısa sürede Ortadoğu'nun geleceğini şekillendirecek gelişmeler ortaya çıkarılabilir.

Ortadoğu'da ortaya çıkan yeni gelişmeleri de göz önünde bulundurarak, 2002'de gerçekleşen KADEK Kongresi'ne böyle bir rol biçmek gerekiyordu. Ancak çok dar ve pragmatik yaklaşımlarla hareket edildiği için dönemin bu özelliği kavranıp gerekleri yerine getirilemedi. Dönemin karakteristik özelliğini kavrayarak geliştirilen yeniden bir yapılanma

> "PKK '70'lerde ortaya çıktığında, Kürt halkının sorunlarına doğru çözüm bulmaya çalışan başka bir hareket olmadığı için nasıl kısa sürede gelişmiş ve inisiyatif kazanarak Kürt halkının umudu olmuşsa, bugünkü Ortadoğu'da da benzer bir durumu yaşamaktadır. Eğer Başkan APO'nun ortaya koyduğu ideolojik politik çerçeve örgütsel bir güçle bir siyasal ağırlığa dönüştürülürse, kısa sürede Ortadoğu'nun geleceğini şekillendirecek gelişmeler ortaya çıkarılabilir."

ortaya çıkmadı. Kongre'ye daha çok örgüt içi sorunlardan kaynaklanan ihtiyaçlar yön verdi. Çok yüzeysel bir yaklaşımla değerlendirilen örgüt sorunlarına bir bakıma makyaj vuruldu. Bu yaklaşımdan da anlaşıldığı üzere, ideolojik politik öncülüğün böylesi dönemlerdeki önemi yeterince kavranmadı. Mücadele etme, pratikleşme ve güç olma açısından ideolojik politik çizginin öneminin aslında görülmediği ve bu yönlü bir sapmanın yaşandığı söylenebilir. Önümüze AİHM Savunmaları ile ideolojik ve teorik olarak önemli çözümlemeler konulup bizlerin buna dayanarak bir ideolojik teorik ocak yaratmamız gerekirken, ideolojik yaklaşımdan kaçıp sadece örgütsel sorunlarla uğraşmamız, Önderliğin ideolojik doğrultusunu göz ardı ettirmek için yapılan bir saptırma olmuştur. İdeolojik teorik hattın en fazla ihtiyaç duyduğu bir süreçte bundan bilerek kaçılmıştır. Yalnızca günlük siyasal gelişmelere uygun davranmanın, örgütün yaşadığı bazı sorunlara boğulmanın ve işleri buna göre yürütmenin varacağı sonuç bundan başka bir şey olamaz. İdeolojik politik hattan kopanlar basit ve yüzeysel işlerle uğraşmaktan kurtulamazlar.

İdeolojik ve düşünce gücü olmayan toplumlar dağılmaya mahkumdur

Ortadoğu gibi bir coğrafyada ideolojik-politik hat konusundaki duyarlılığın zayıflaması, büyük tehlikelere kapıyı aralamak demektir. Bu coğrafya dünyanın omurilik soğanı gibidir. Dünya dengeleri burada oluşmaktadır. Her gücün bu bölge üzerinde ciddi hesapları vardır. İdeolojik politik saldırılar süreklidir. Bu yüzden ideolojik politik duruş olarak sağlam olunmazsa, farklı güçlerin ve ideolojik politik çizgilerin etkisine girmek kaçınılmaz hale gelir. Bu bir yönüyle içinde mücadele yürüttüğümüz coğrafyanın doğası gereğidir. Başkan Apo'nun Kürdistan'da, Türkiye'de ve Ortadoğu'da yaşanacak yeni sorunlar karşısında örgütün çaresiz ve doğrultusuz kalmaması için önümüze koyduğu AİHM Savunmaları ve bu temelde gerçekleşecek yeniden yapılanma bu yaklaşımlarımızla boşa çıkmıştır. Önderlik bizi donanımlı ve hazırlıklı hale getirmek isterken, biz KADEK Kongresi'ndeki yaklaşımlarımızla buna gereken cevabı veremedik. Önderlik bizi ideolojik, politik ve örgütsel darlık içinde kalarak marjinal duruma düşmekten kurtarmak için bu kadar çaba harcamasına ve bu kadar veriyi önümüze koymasına rağmen, bizim ideolojik, politik ve örgütsel doğrultumuzu netleştiremeyişimiz daha sonraki sorunları beraberinde getirmiştir. KADEK Kongresi'nden sonra örgüt içi sorunların ağırlaşması, Önderlik tarafından önümüze konulan görevlerin yerine getirilmemesinin sonucudur. Dönemsel ideolojik, politik ve örgütsel ihtiyaçlar zamanında karşılanmazsa tıkanıklıklar, çözümsüzlükler, karışıklıklar ve dağınıklıklar beraberinde gelecektir. Nitekim yaşanan da esasen bu olmuştur.

Kürdistan ve Ortadoğu için özgürlük, demokrasi ve eşitlik ocağı olacak ve bölgeye ışık saçacak bir örgüt, bu örgütün programı, kararları, örgüt araçları ve taktikleri netleşmediği, başka bir deyişle ideolojik doğrultudan yoksun kalındığı için tarihimizin en fazla kafa karışıklığı yaşadığımız bir dönemine girilmiştir. Artık olaylar ve olgulara Önderlik çizgisinden bakmak, olaylar ve olguları buna göre değerlendirmek yerine, herkesin kendine göre değerlendirme yapması ve ona göre hareket etmesi durumu ortaya çıkmıştır. İdeolojik güç, düşünce gücü olmayan toplumlar dağılmaya yatkın toplumlar olduğu gibi, aynı durum örgütler için de geçerlidir. Özellikle bizim gibi esas gücünü düşünce gücünden alan bir hareket için doğrultusuz kalmak, en karışık ve tehlikelerle dolu bir döneme adım atmak demektir.

“Ortadoğu gibi bir coğrafyada ideolojik politik hat konusundaki duyarlılığın zayıflaması, büyük tehlikelere kapıyı aralamak demektir. Bu coğrafya dünyanın omurilik soğanı gibidir. Dünya dengeleri burada oluşmaktadır. İdeolojik politik saldırılar süreklidir. Bu yüzden ideolojik politik duruş olarak sağlam olunmazsa, farklı güçlerin ve ideolojik politik çizgilerin etkisine girmek kaçınılmaz hale gelir.”

Hem Kürtlerin hem de Ortadoğu halklarının en temel ihtiyacı her şeyden önce düşünce gücüne sahip olmaktır. Bu konuda gelişme yaratamayan hiçbir hareket Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yeni bir şey ortaya çıkaramaz. Nitekim bu dönemde daha fazla ihtiyaç duyulduğu için AİHM Savunmaları zihniyet ve vicdan devrimine büyük bir rol atfetmiş, kazanma ve başarının esasını burada görmüş, zihniyet ve vicdan devrimi yapıldığında diğer şeylerin arkasının geleceğini belirtmiştir.

Biz KADEK Kongresi'yle önümüze konulan bu perspektiften uzaklaştık; böylece hiçbir sonuç, değişiklik ve gelişme ortaya çıkaramayan bir kongre gerçekleştirdik. Düşüncede, ideolojik ve politik hatta netleşmemek, doğal olarak dinamizmi kaybetmek ve bir ataleti yaşamak anlamına gelir. Bizim 2002'de yaşadığımız tamamen bu olmuştur. Hiçbir alanda değişiklik ortaya çıkaramadığımız için, çözülmesi mümkün olan, hatta sorun bile yapılamayacak şeyler örgütte sorun olmuş veya sorun yapılmaya başlanmıştır. En kötüsü de ideolojik politik söylemlerimiz PKK'nin ideolojik çizgisinden, Önderlik çizgisinden tamamen kopmuş; ideolojik politik olarak ağırlığı olan ve giderek bölgede ağırlığını hissettiren dış güçlerin etkisine girme durumu yaşanmıştır. İdeolojik politik hatta çizgi bağımsızlığımız giderek belirsizleşmiş; böylelikle Ortadoğu'da ortaya çıkan yeni süreçte inisiyatif kazanmamız ve etkili olmamız sekteye uğratılmıştır.

ABD müdahalesinin yaklaştığı dönemde ve müdahale sonrasında ideolojik, politik ve örgütsel konularda, mücadele taktikleri ve araçlarında bir netsizliği yaşadığımız, gelişmelere cevap olabilecek bir konumda olmadığımız açığa çıkmıştır. Gelişmeleri etkilemek ve giderek gelişmelere yön vermek yerine izleyicilikle yetinen bir durum içine düşülmüştür. Bu durumda ister istemez politika yapma araçları daha fazla olan güçlerin politikasının kuyruğuna takılma, onları izleme ya da seyretme durumuna düşülmüştür. Gelişen ABD müdahalesi ve ABD'nin etkili güç olarak bölgede ağırlığını artırması ideolojik politik çizgi olarak daha sağlam duruş içinde olmamızı gerektirirken, müdahaleyi böyle karşılamamız gerekliyken, bunun tam tersine müdahale ideolojik politik düzeyde zayıf ve hazırlıksız karşılanmış; dolayısıyla örgüt içinde sorunların daha da artması yaşanmıştır.

ABD'nin bölgeye müdahalesi ve bunun yarattığı imkanlar ortadayken, halkların bunu değerlendirme hazırlığı ve gücünün olmadığı ortaya çıkmıştır. Başkan Apo'nun KADEK Kongresi öncesinde verdiği perspektifler içinde yer alan 'özgürlük, demokrasi ve eşitlik ocağı' olacak bir örgütlenme ve yapılanmadan yoksun kalındığı görülmüştür. ABD müdahalesi karşısında Ortadoğu halkları adeta önünü göremeyen ve nasıl hareket edeceğini bilemeyen bir duruma düşmüş, bir beyinden ve hareket merkezinden yoksun kalınmıştır. Bu da KADEK'in döneme uygun bir örgütlenme olmadığını, dönemin ihtiyacını karşılayacak bir yaklaşım içinde bulunmadığını açıkça gözler önüne sermiştir. ABD müdahalesiyle birlikte içinde bulunduğumuz bu ataleti gören Önderliğimiz, hareketi bu ataletten çıkarmak, yeniden ideolojik olarak yönlendiren ve halkları etkileyen bir pozisyona gelmek, siyasal gelişmeleri etkileyen bir konuma ulaşmak açısından yeni projeler ve pratik adımları önümüze koymuştur.

AİHM Savunmaları bir yönüyle ABD'nin bölgeye müdahalesi karşısında halkların ideolojik, politik ve örgütsel olarak ne yapması ve nasıl müdahalede bulunması gerektiğini ortaya koyan bir manifestoydu. ABD müdahalesi özgürlük hareketi açısından hem halkları ideolojik politik olarak netleştirmeyi, hem de halkların yeni mücadele araçlarına kavuşturulmasını gerektiriyordu. Çünkü bu müdahaleyle birlikte, özellikle Ortadoğu halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelesinin öncüsü olması gereken Kürt halkı açısından bazı tehlikeler ortaya çıkmıştı. ABD müdahalesiyle birlikte halk seçeneği karşısında milliyetçi Kürt egemenleri öne çıkarılmış, nitekim bu müdahaleyle birlikte ilkel milliyetçilik belli yönleriyle kendisini güçlendiren imkanlar bulmuştu.

Halkı daha örgütlü hale getirmek ve halk seçeneğini daha etkili kılmak üzere, Önderliğimiz egemen sınıfın kendisini örgütlemesine ve kendi örgütlenmesini halkın örgütlenmesi gibi göstermesine karşı, bu gelişmelerin panzehiri olacak bir örgütlenme modelini halkımızın ve bölge halklarının önüne koydu. KONGRA GEL örgütlenmesi ve buna dayanan Kürt demokratik kurumlaşması böyle bir ihtiyaçtan ortaya çıktı. Egemen sınıflar ve güçlerin hamlesine karşı halk önderliği olarak halkı güç yapacak yeni paradigmayı hem düşünce düzeyinde hem de örgütsel düzeyde ortaya koydu. Böylelikle artık insanlığa ve çağa cevap vermeyen eski paradigmalarla bölgeye müdahale eden, bölgede yeni bir sistem kurmak isteyen güçlere karşı çağımızın ve halkların ihtiyaçlarına cevap veren yeni paradigma temelinde yeni bir düşünce ve örgütlenme biçimiyle cevap vererek, müdahale sürecini halkların lehine çevirmek üzere bir hamle yapmak istedi.

Başkan Apo AİHM Savunmaları'nda ortaya koyduğu KONGRA GEL'i ve Kürt demokratik kurumlaşmasını binyılların hamlesi olarak değerlendirmesi önemlidir. Bu yalnız siyasal bir hamle değildir. En önemlisi de bu bir zihniyet hamlesidir, zihniyetin köklü değişimidir. Başka Apo, ezilen sınıfların bile şimdiye kadar benimsediği Sümer rahip yaratımı paradigma ve zihniyeti bir tarafa bırakarak, halkı güç yapacak bir paradigmayı ve zihniyeti önümüze koymuştur. Esas değişim ve hamle burada yapılmak durumundadır. Ezilen sınıflar tarafından kullanılsa da, eski ideolojiler ve örgütlenme biçimleri egemen sınıfların zihniyetini ve örgüt modelini –paradigmasını– esas aldığından, sonuçta ezilen sınıfın bütün mücadeleleri ve örgütlenmeleri mücadele ettikleri güce benzeşme ve böylelikle birçok şeyin boşa gitmesiyle sonuçlanıyordu. Atina Savunması'nda ortaya konulan yeni paradigmayla böyle bir mahkumiyete veya kadere son verilmiş, halkların çağını başlatıp kaderini değiştiren yeni bir dönem açılmıştır.

KONGRA GEL'i KONGRA GEL yapacak olan, PKK'nin düşünce gücü ve kadro birikimidir

KONGRA GEL örgütlenmesi Önderliğimizin ve PKK'nin yaşadığı ideolojik ve düşünsel evrimin örgüt modeli olmaktadır. PKK ve Önderliğin halkçı düşüncesi ve ideolojisinin halkı güç yapan örgütsel modeli olmaktadır. Buna yeni paradigmanın zihniyet devriminin örgütsel modeli de diyebiliriz. Artık burada halk adına halkçılık ve devrimcilik yapma değil, halkın örgütsel modeliyle kendi iradesine bizzat kendisinin hükmetmesi gerçekleşmekte; hiyerarşinin, yetkicilik ve mevkiciliğin olmadığı bir demokratik örgütlenme modeliyle halkın kendi iradesini eline aldığı, yönetenin ve yönetilenin iç içe olduğu bir sistem kurulmaktadır. Daha doğrusu, yönetilme ve yönetimin ortadan kalktığı bir örgütsel yapılanma, insan yönetmenin değil iş yapmanın örgütlenmesi ortaya konulmuş olmaktadır. Böylece özgürlük ve demokrasiyi her yönüyle içermiş ve bunları anlık olarak yaşayan bir örgüt modeliyle özgürlük, demokrasi ve eşitlik topluma anlık ve günlük olarak yayılmaya çalışılacaktır. Kuşkusuz bu örgüt modeli sadece bir iş yönetimi olmakla kalmayacak, aynı zamanda yeni zihniyetin her gün yeniden ve yeniden üretildiği bir atölye olacaktır.

Tabii bu örgütlenme modelinin yerleşmesi ve etkili olması, yine ideolojik, sosyal, kültürel ve yaşamsal olarak topluma yol göstermesi, sürekli yeni projelerle toplum yaşamının her alanında ilerlemesinin sağlanması açısından, onun aynı zamanda düşünce zenginliğiyle birlikte yürütülmesi son derece önemlidir. Çünkü egemen sınıflar iktidarlarını bir yönüyle düşünce tekelini ellerinde bulundurarak gerçekleştirmişlerdir. Bu nedenle halka özgürlüğü, demokrasiyi ve eşitliği yaşatmayı amaçlayan KONGRA GEL, bütün toplumsal kesimleri içine alıp siyasal, sosyal, örgütsel ve kültürel yaşamı yönetecek bir güce ulaşırken, aynı zamanda böyle çok geniş bir yelpazedeki sosyal tabakaları belirli bir ideolojik, politik, sosyal ve kültürel yaşam çizgisine çekmek üzere bu yönlü düşünceler ve projelerin üretilip doğrultunun verildiği Bilim Sanat Komitesi'ne önemli bir rol biçilmiştir.

Özellikle bilişim ve iletişim tekniklerinin daha da yetkinlik kazandığı, bilginin yoğunlaşarak insanlığı yönlendiren en temel etken haline geldiği bir dönemde, Bilim Sanat Komitesi'nin bu çağa uygun ihtiyaçları karşılayacak bir komite rolünü oynayarak, düşünce ve proje üretmede bir güç kazanması öngörülmüştür. Bunun için de bu birikime en çok sahip olan, toplumun edindiği düşünce birikiminin özünü teşkil eden PKK'lilerin burada örgütlenerek, Önderliğin ve PKK'nin düşünsel gelişimi ve dinamizmi KONGRA GEL'in ruhu yapılmak istenmiştir. Çünkü bu birikim Kürt demokratik kurumlaşmasını, Kürt halkının özgürlüğünü ve demokrasisini gelişim diyalektiği içinde en iyi anlayan ve kavrayan, onu en iyi ifade edebilecek ve bu konuda yaratıcı düşünceyle halk güçlerinin önünü açabilecek bir niteliğe sahiptir.

Dünyadaki tüm toplumlarda bilim, sanat ve kültürün gelişimi hangi düzeydeyse, toplumun bütün yaşamının gelişim düzeyi de odur. Daha doğrusu toplumları tanımak ve toplumların gelişim düzeyini anlamak bilim, sanat ve kültürdeki gelişim ve yaratıcılık düzeyini anlamakla mümkündür. Dolayısıyla KONGRA GEL'in kuruluşuyla birlikte PKK, ortaya çıkışında Kürt halkı ve toplumu için oynadığı beyin olma rolünü bu yeni örgütlenme modelinde Bilim Sanat Komitesi'nde sürdürecektir. Böylelikle Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının özgürlük, demokrasi ve eşitlik ocağını bizzat halk örgütlenmesinin içine yerleştirerek, KONGRA GEL'in bu ocaktan her an beslenmesi ve bu ocağın ışığıyla yürümesi sağlanacaktır. Bilim Sanat Komitesi'ne böyle bir rol atfedilmesi, Kürt toplumu ve Ortadoğu halkları açısından ideoloji ve düşüncenin çok önemli bir fonksiyonunun bulunmasıyla ilgilidir. Öte yandan Önderlik Demokratik Uygarlık Manifestosu olan AİHM Savunmaları'nda, Ortadoğu'nun 21. yüzyılda insanlık açısından yeni bir çıkış yapması ve yeni bir uygarlık sentezi olmasının en temel yanı ve gücünün kültürel kökleri ve zenginliği olduğunu ifade etmektedir. Bölgenin kültürel zenginliğinin de daha çok düşünsel faaliyetlerle ve bu faaliyetlerin artırılmasıyla açığa çıkarılacağı ve güç haline getirileceği açıktır.

Bu yönüyle Bilim Sanat Komitesi aynı zamanda Ortadoğu halklarının ve Kürt halkının güçlü yanlarını açığa çıkarıp insanlığa sunacak, bu güçlü yanlarına dayanılarak 21. yüzyılda uygarlığın öncüsü olmaları sağlanacaktır. Dolayısıyla Kürt halkını ve Ortadoğu halklarını temsil etme ve bu avantajlı yanlarını her anlamdaki güçlenmelerine yedirme açısından, Bilim Sanat Komitesi çok önemli bir kurumlaşma ve faaliyet olmaktadır. Buradan da anlaşılacağı üzere, KONGRA GEL ile birlikte PKK'nin şimdiye kadar ideolojik alanda oynadığı rol azalmamış, tersine KONGRA GEL'in yeni uygarlık yaratma rolünün gerçekleşmesi açısından bu çalışma daha da önemli bir hale gelmiştir. Zaten böyle bir çalışma olmadığı taktirde, geniş bir yelpazedeki halk güçlerinin örgütlendiği bu kurumlaşma dışarıdan her türlü ideolojik etkilenme ve saldırıya açık hale gelir. Hem farklı sosyal zeminler nedeniyle böylesi etkilere açık olması, hem de bu sosyal zeminin ortaya çıkaracağı farklı düşünceleri belirli bir uyum içine sokmak açısından bu tür bir kurumlaşma gereklidir.

“Başkan Apo Kürt demokratik kurumlaşmasını binyılların hamlesi olarak değerlendirmesi önemlidir. Bu yalnız siyasal bir hamle değildir. En önemlisi de bu bir zihniyet hamlesidir, zihniyetin köklü değişimidir. Başka Apo, ezilen sınıfların bile şimdiye kadar benimsediği Sümer rahip yaratımı paradigma ve zihniyeti bir tarafa bırakarak, halkı güç yapacak bir paradigmayı ve zihniyeti önümüze koymuştur.”

KONGRA GEL'de farklı düşüncelerin olması elbette doğaldır. Ama düşüncelerin birbirini boşa çıkaran, zorlayan ve iten değil de birbirini tamamlayan, belli bir demokratik örgütlenme, irade, tartışma ve karar sürecinde birbirini besleyen bir duruma gelmesi açısından da, onları ortak paydalarda buluşturacak böyle bir ideolojik ve düşünsel merkezin, bir proje ve çalışma merkezinin bulunması önemlidir. Böyle bir halk örgütlenmesi, bu tür bir komiteleşme veya üretim çalışmasına gitmediği taktirde, günümüzde bilişim ve iletişim araçlarının gücü ve bilgiyi yoğun olarak tekelinde bulundurmaların sağladığı avantajı yüzünden, ideolojik ve düşünsel olarak etkilenme ve başka güçlerin yedeğine girme tehlikesiyle karşı karşıya gelebilir. Bu açıdan Başkan Apo KONGRA GEL'in yeni kurumlaştığı ve ideolojik-politik çizgisinin bu yeni model içinde nasıl ifade edileceğinin tümden netleşmediği bir dönemde, çağımız ve Ortadoğu gerçekliği açısından ideolojik üretimin önemi nedeniyle, Bilim Sanat Komitesi'ni ve bu komite içinde PKK'lilerin örgütlenmesini hem bir gereklilik hem de bir tedbir olarak değerlendirmiştir.

PKK Ortadoğu ve Kürdistan tarihinde çok önemli bir çıkışı ve birikimi ifade etmektedir. PKK'nin ideolojik birikimi esas alınmadan, onun yarattığı değerler kadar kültür ve pratik içinde sürekli gelişen düşüncesi olmadan Kürt halkını özgürlüğe kavuşturmak, Kürdistan ve Ortadoğu insanını sağlam bir doğrultuda hedefe yürütmek mümkün değildir. Bu yönüyle PKK'nin KONGRA GEL içinde yer alması, KONGRA GEL'in esas güç kaynağıdır. KONGRA GEL'i KONGRA GEL yapacak olan, PKK'nin düşünce gücü ve kadro birikimidir. KONGRA GEL'i bundan ayrı ve bağımsız bir yapılanma olarak düşünmek, onu anlamsız ve değeri olmayan bir örgütlenme derekesine düşürmektir. PKK'nin bugüne kadar ortaya çıkardığı birikim ve büyük düşünce gücü KONGRA GEL örgütlenmesine, pratiğine, politikasına ve öteki yaşam alanlarına yön verirse ve bu yönlendirmede etkili olursa, yeni paradigma ve bu temelde binyılların hamlesi olan KONGRA GEL tarihsel rolünü oynayabilir. Bu temelde egemen sınıfların seçeneği karşısında halk seçeneği haline gelebilir.

Nitekim Başkan APO, KONGRA GEL'i tarif ederken, onu PKK'nin başlattığı halk seçeneği ve mücadelesinin geldiği düzey olarak ifade eder. Başka bir deyişle KONGRA GEL ile PKK'yi ayrı bir yere koymaz. PKK'yi bir ideolojik politik örgütlenme olarak Bilim Sanat Komitesi içine yerleştirerek, onun ruhu ve duygusu olmaya devam etmesi gerektiğini ve bunun bir zorunluluk olduğunu belirtir. Bu açıdan KONGRA GEL örgütlenmesini yanlış anlamamak gerekir. Tabii KONGRA GEL'i PKK ile aynılaştırmak doğru değildir, PKK de birebir KONGRA GEL değildir. KONGRA GEL daha çok politik ve kitlesel bir içerik taşırken, PKK daha çok ideolojik politik düşünce üretim merkezi olarak tanımlanabilir. Dolayısıyla gelinen aşamada, KONGRA GEL olmadan PKK'nin bir anlamı yoktur; PKK olmadan da KONGRA GEL'in bir anlamı olamaz. Bunları birbirini tamamlayan parçalar olarak değerlendirmek gerekir.

"Bilim Sanat Komitesi'nin rolü ideolojik politik doğrultuyu belirlemektir"

KONGRA GEL içinde Bilim Sanat Komitesi'nin bu çerçevede örgütlenmesi gerekirken, Bilim Sanat Komitesi ve PKK'nin KONGRA GEL açısından önemi tam anlaşılmadığından, bu konuda yanlış bir yaklaşım ortaya çıkmıştır. Tabii bu yanlışlık yalnızca KONGRA GEL içinde Bilim Sanat Komitesi veya PKK'nin yeniden örgütlenmesinin nasıl olacağının doğru anlaşılmamasının ürünü ele olarak ele alınamaz. Bu aynı zamanda Ortadoğu ve Kürt halk gerçeğinde ideolojik düşünce gücünün öneminin küçümsenmesiyle, ister dışardan ister bölgeden gelsin, egemen güçlerin düşünce gücü karşısında halk güçlerinin kendilerini korumasının öneminin görülmemesiyle ilgilidir. Bu yönüyle kendi öz kimliğinden kopmayı, kendi öz çıkarlarını ifade eden ideolojik üretimi ve düşünce gücünü bir tarafa bırakmayı, bunun sonucunda dışardan gelen düşünce saldırılarına açık bir yaklaşım içinde olmayı, bir gaflet ya da sapma içine girmeyi ifade eder.

Bu açıdan KONGRA GEL'in kuruluşu sonrasında sanki Kürt halkı ve Ortadoğu'nun öteki halklarının, ezilen sınıf ve tabakaların bir ideolojik mücadele sorunu kalmamış gibi, Bilim Sanat Komitesi'nin rolü çok basit düzeye indirgenmiştir. İdeolojik doğrultuyu belirleyen ve ideolojik üretim merkezi olması gereken Bilim Sanat Komitesi sadece bir kültür sanat faaliyeti olarak ele alınmış ve bunun örgütlendirilmesi olarak değerlendirilmiştir. Yani geçmişte kültür sanat faaliyetleri nasıl bir örgütlenme içerisinde olmuşsa, Bilim Sanat Komitesi'ne de böyle bir rol verilerek, PKK'nin KONGRA GEL içine yerleştirilmesinin ve oynayacağı rolün ne kadar yanlış ve ters anlaşıldığı ortaya konulmuştur. Daha doğrusu burjuva liberal düşünceler nedeniyle, bilişim ve iletişim çağında egemen güçlerin propaganda ve ideolojik etkileme gücü nedeniyle, Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının düşünce ve ideolojik gücü olan PKK gerçeği küçümsenmiş, bir bakıma PKK'den ve onun düşünce gücünden kurtulmaya çalışılmıştır. Nitekim Bilim Sanat Komitesi'ne tüzükte çok önemsiz bir yer veren ve sıradanlaştıran yaklaşım içinde olanlar yalnızca bu alanda değil, her alanda PKK'nin ideolojik-politik çizgisinden sapan bir yaklaşımla sorunları ele almışlardır.

Daha KONGRA GEL'in kuruluş aşamasında PKK'ye ve ideolojiye böyle yaklaşanlar, dolayısıyla ideolojik politik olarak Önderlik ve PKK çizgisinden kopanlar, başka güçleri memnun edecek kendi liberal burjuva eğilimlerini bütün kararlara yansıtmaya çalışmışlardır. Dolayısıyla Bilim Sanat Komitesi'nin tüzükte önemsiz ve etkisiz biçimde yer alması bir anlamama ve yoğunlaşmamanın sonucu değil, ideolojik politik hattan kopmanın bilinçli bir tercihi olarak yansımıştır. Böyle bir yaklaşım, Önderliğin *"Bilim Sanat Komitesi'nin rolü ideolojik politik doğrultuyu belirlemektir"* biçimindeki açık söylemlerine rağmen sergilenmiştir. Nitekim bu zihniyet Önderliğin politik değerlendirmelerinden işine gelenleri almış, bunları dillendirip kullanmaya çalışmış, ancak özellikle Önderliğin ideolojik çizgi düzeyinde ortaya koyduklarını görmezden gelmiştir. Mücadele gücü olarak, halk içinde etkinliği olan bir güç olarak, yine ortaya koyduğu politik çözümlemeler olarak Önderlik bazı yönleriyle kabul edilmiş; ama bu politikaların halk çizgisinde tarihimize en uygun biçimde yürütülmesini gözetecek ve mücadeleye sürekli doğrultu verecek ideolojik esaslar ise bir kenara bırakılmıştır. Önderlik bir güç olarak ele alınıp kullanılmak istenirken, Önderliği önderlik yapan düşünce gücü ve ideolojik hat bir kenara bırakılmak istenmiştir.

Bunun esas olarak Önderliği reddetmek olduğu açıktır. Başkan Apo ideolojinin ve düşüncenin gücünü bildiği ve Kürt halkının Ortadoğu'da esas olarak kendisinin ortaya koyduğu düşünceleri yayarak öncü bir halk haline geleceğini gördüğü için, özellikle altını çizerek düşünce gücü olanların Bilim-Sanat Komitesi içinde toplanması gerektiğini vurgulamıştır. Kendisinin konumlanacağı en uygun yerin de bilim sanat çalışmaları olduğunu ortaya koymuş, böylece Bilim Sanat Komitesi'ne ve ideolojik çalışmalara verdiği önemi göstermiştir. Dolayısıyla Önderliğin kendisine layık gördüğü bir alanın önemsiz görülmesini bir yana bırakalım, en fazla bu alanın öneminin görüldüğünü, bu alanın iyi işlemesi ve bu alanda kazanılması halinde özgürlüğün ve demokrasinin kazanacağını ifade etmiştir. Bu yaklaşımlardan da görüleceği gibi, PKK'nin rolü ve misyonu azalmamış ya da PKK tarihi rolünü ve misyonunu doldurmamış, tersine rolü daha da artarak kapsamlılaşmış ve genişlemiştir.

ÖCALAN'A ÖZGÜRLÜK
TÜRKİYE'YE BARIŞ
ÖCALAN'A ÖZGÜRLÜK
TÜRKİYE'YE BARIŞ
ÖCALAN'A ÖZGÜRLÜK
TÜRKİYE'YE BARIŞ
TECRİTİ
UYARLILIĞI
BAR

KADEK'in kuruluşundan sonra çeşitli vesilelerle dillendirilen PKK'nin misyonunu doldurduğu iddialarını aslında Önderliğin ortaya koyduğu değerlendirmeleri doğru anlamamak, ideolojik ve politik hattın yüklediği sorumluluklardan kaçmak olarak değerlendirmek gerekir. KONGRA GEL projesini ve Kürt demokratik kurumlaşmasını önümüze koyan, bunu tarihsel temelleriyle ortaya koyup ideolojik ve politik içeriğini netleştirerek yeni bir süreç ve hamle başlatan Önderliğimizin kendisini Bilim Sanat Komitesi içine yerleştirmesinin, yani Önderlik kurumunun böyle bir komiteyle bütünleştirilmesinin PKK'nin rolünün azalması anlamına gelmediğini, tersine bu öncülüğünün sürdürülmesi gerektiğini, PKK'nin KONGRA GEL örgütlenmesi ve demokratik kurumlaşmanın kopmaz bir parçası olduğunu ortaya koymaktadır. Bunu böyle anlamamak demek, kendini ideolojiden ve PKK'den koparmak, KONGRA GEL gerçeğini ve demokratik kurumlaşmayı, bunu ortaya koyan Önderliği ve tarihsel süreci inkar ederek kendine göre yorumlamak ve anlamak demektir.

Başkan Apo'nun görüşme notları, çözümlemeler ve savunmalarında ortaya konan önemli gerçekler vardır; Başkan Apo otuz yıllık siyasal mücadeleyi ve gerilla savaşını değerlendirir ve ortaya çıkarılan kazanımları ifade ederken, kendisinin esas olarak etkili olacağı ve rolünü oynayacağı alanın düşünce alanı olduğunu belirtmektedir. Önderlik bunu dile getirirken sadece kişi olarak kendisini ifade etmemiş; Kürt gerçeği ve Kürt özgürlük mücadelesinin en çok da düşünce alanında güç olabileceğini, düşüncesini ifade ederek ve yaygınlaştırarak kazanabileceğini söylemek istemiştir. Kürtlerin 20. yüzyılda esas kazanacağı alanın, Ortadoğu'da etkileyici ve belirleyici güç haline gelmesinin bununla mümkün olacağını söylemiştir. Eğer bu bir gerçekse, o zaman PKK'nin öneminin daha fazla arttığını söylemek ve buna göre hakkını vermek gerekir.

Geçmişte silahlı mücadeleyle ya da başka yöntemle sonuç alacağımızı, esas gücümüz ve ağırlığımızın buna dayanacağını söylerken, bugün bu araçları da kullanmakla birlikte, Kürt'ün kazanacağı esas alanın ideolojik alan olduğunu belirtmek durumundayız. Kürt'ün daha fazla nerede örgütlenmesi ve kendini nerede güç yapması gerektiğini bilmek, kendisini en fazla hangi konuda Ortadoğu ve dünyaya taşırması gerektiğini görmek zorundayız. Bilim Sanat Komitesi'ne, düşünce gücüne, PKK'nin KONGRA GEL'de örgütlenmesine ve yeniden inşa edilmesine bu düzeyde önem veren Başkan Apo, kongreden sonra örgüt içinde ciddi sorunların yaşanması ve örgüt içinde parçalı duruşun ortaya çıkması üzerine, kendi çizgisinin yeterince temsil edilmediğini, kendi ideolojik politik hattının uygulanması yerine sağa sola çekildiğini görerek, kendi çizgisinin gerekliliğini, zorunluluğunu ve önemini yakıcı bir biçimde hissederek, PKK'nin yeniden örgütlenmesi üzerinde önemle durmuştur. Kendi çizgisi doğru bir biçimde örgütlendirilip bu çizginin güçlü bir biçimde temsili yapılmadığı takdirde, kendisini kullanarak özgürlük mücadelesinin başına nelerin getirilebileceğini görmüş, gerekliliği ve tedbiri bir de bu yönüyle gündeme getirmiştir. Büyük çabalar ve emeklerle kırk yıllık özgürlük mücadelesi ve yaşam felsefesinin ortaya çıkardığı sonuçlar ve birikimlerden süzülmüş büyük düşünce gücünün sahipsiz bırakıldığını görerek, bu düşünce gücünü sahiplenecek bir örgütlülüğün yaratılmasını hem gereklilik hem de tedbir olarak yeniden Apocu gelenekten gelen militanların önüne koymuştur. Bir halkın ve örgütün birliğini sağlamak, halkı ve örgütü belli bir çizgi temelinde ortak hedeflere yöneltmek, bu çizginin ruhundan çıkmadan yaratıcı ve zengin pratiklere ulaşmak açısından böyle bir örgütlenmenin varlığı temeldir, vazgeçilmezdir.

Önderliğin en temel mücadelesi ideolojik mücadele olmuştur

Her mücadelenin temel güvencesi ideolojik çizgi netliğidir. Eğer ideolojik olarak tedbir almışsanız, ideolojik etkinliği ve hakimiyeti kaybetmemişseniz, o zaman mücadelenin politik, örgütsel ve eylemsel olarak doğru çizgide yürümesi güvence altına alınmış demektir. Otuz yıllık mücadelemizin sonucu, halk çizgisinin devamı ve yeni aşaması olarak ifadesini bulan örgütsel model olan KONGRA GEL'in yürümesi, kuruluş gerekçesi ve felsefesine uygun gelişmesi açısından, onu ideolojik olarak besleyecek, halk çizgisi temelinde projelerle pratikleşmesini sağlayacak ve bu konuda önünü açacak böyle bir örgütlenme bu yeni örgütsel modelin güç olması ve rolünü yerine getirmesi açısından bir gereklilik ve tedbir olduğu gibi, Önderliğin ortaya çıkardığı demokratik uygarlık çizgisinin, başka bir deyişle demokratik ekolojik toplum felsefesi ve projesinin geliştirilmesi, yaygınlaştırılması, araç ve yöntemlerine kavuşturulması açısından da bir tedbir ve güvencedir. Önderliğin güvence ve tedbir söylemini bu iki çerçevede ele almak, bu nedenle dikkatli ve duyarlı davranmak ve gerekliliklerini yerine getirmek Apocu olduğunu söyleyen herkesin sorumluluğu içindedir.

Bilindiği gibi Önderlik ilk önce *"PKK, parantez içinde Bilim Sanat Komitesi"* demişti. Daha sonra parantezi kaldırdığını belirtti. Son süreçte yaşanan sorunlar ve ortaya çıkan olumsuz pratik, KONGRA GEL bünyesinde Bilim Sanat Komitesi içinde PKK örgütlenmesinin yapılmasını başaramamaktan kaynaklandı. Önderlik bir parti örgütünün yerine getirmesi gereken ideolojik öncülük görevinin Bilim Sanat Komitesi çerçevesinde yerine getirilmesini istemişti. Ancak bu başarılamadı. Bunun iki nedeni vardı: Birincisi, zaten kongrede Bilim Sanat Komitesi'ne böyle bir rol verilip bu temelde bir işlev yüklenmedi, rolü ve işlevi sınırlı tutuldu. İkincisi, Bilim Sanat Komitesi kendi misyonunu yerine getirirken soruna dar yaklaşması, Önderliğin ideolojik politik çizgisi konusunda yeterince duyarlı yaklaşmamasıydı. Bu iki nedenden dolayı Önderlik PKK'nin örgütlenmesini apayrı bir örgütlenme olarak gündeme getirdi; PKK'nin yeniden inşasının parti biçiminde bir örgütlenme temelinde ciddi bir biçimde ele alınması gerektiğini belirtti. Böylelikle ideolojik öncülüğe daha ciddi yaklaşılacağını ve kendine göre yaklaşımların ortadan kalkacağını düşündü.

Öte yandan Önderlik PKK'nin Bilim Sanat Komitesi içinde istenen düzeyde örgütlenemediğini ve rolünü oynamadığını görünce, bunu belirli bir zaman diliminde adım adım döşemeyi uygun gördü. PKK'nin yeniden yapılandırılmasını gündemleştiren Başkan Apo, bu süreçte yaşanan tecrübenin de etkisiyle, ideolojik ve politik doğrultunun Bilim Sanat Komitesi biçiminde değil, hala bir parti örgütlenmesi biçiminde yürütülmesi gerektiği sonucuna varmıştır. Parti örgütlenmesi temelinde bir ideoloji ve politika ile yürüyen yapılanmanın hala gerekli olduğunu, gelişmelerin gösterdiği gibi bunun dışındaki bir yaklaşımın ideolojik öncülük görevini yerine getirmediğini, bu nedenle parti örgütlenmesi biçimindeki yapılanmanın daha doğru olacağını düşünmüş ve böylelikle PKK'nin yeniden inşası kararına varmıştır.

Neden bir parti sorusuna cevap vermek gerekir. Parti olgusu cephe, ordu, kongre, meclis, hükümet vb örgütlenmelerden ayrı bir niteliğe sahiptir. Parti kavramı Latince bir kavramdır. Partiler esas olarak belli bir sınıfın, bir tabakanın, bir etnik ya da dinsel topluluğun ekonomik ve sosyal çıkarlarını savunan politikaları temsil eden gruplardır. Partiler daha çok politika belirleyen kurumlardır, politika üretim merkezleridir. Tabii bu politikalar da bir felsefe, düşünce ve ideoloji temelinde üretilir. Bu yönüyle partileri daha çok ideolojik ve politik kurumlar olarak görmek en doğrusudur. Partiler bir nevi çizgidir; herhangi bir topluluğun, sınıfın, etnisitenin ve dinsel grubun güncel ve dönemsel çıkarlarını savunacak politika, strateji ve taktikler üretir. Bunun yanı sıra yol ve yöntem gösterir, araçlarını ortaya koyar. Yani rolleri daha çok yol göstericidir. Bu rol her şeyden önce de düşünsel faaliyettir, beyin gücü olmaktır. Bu açıdan çeşitli topluluklar ve sınıflar açısından ana faaliyettir, en önemli çalışma alanıdır. Bu çalışma alanı olmadan örgüt ve eylem alanını oluşturmak, söz konusu toplulukların çıkarlarını tutarlı ve gerçekten sonuç alıcı biçimde savunmak ve pratikleştirmek mümkün değildir. Partisi olmayan, ideolojik ve politik üretim merkezi bulunmayan topluluklar pusulası olmayan, el yordamıyla hareket eden, kendi çıkarına mı yoksa başkasının çıkarına mı olduğu belli olmayan bir çalışma ortamında yaşamını belirsizlikler içinde sürdüren topluluklardır. Bu yönüyle parti belirli bir hedefi ve amacı olan ve yaşama müdahale etmek isteyen güçler için vazgeçilmez kurumlar olarak tarihteki yerlerini almışlardır.

Bunlar PKK'nin ilk kuruluş dönemlerinde de fazlasıyla tartışılan konulardı. Bir parti ile mi, bir ordu örgütlenmesiyle mi, cephe tarzı bir örgütlenmeyle mi, yoksa bir gençlik hareketiyle mi başlanması gerektiği fazlasıyla tartışılmıştı. Sonuçta Kürt halkının esas olarak bir beyin gücüne sahip olmamasından dolayı kaybettiği anlaşılmıştı. Türkiye toplumunda sıkça kullanılan bir deyiş olan "alavere dalavere, Kürt Mehmet nöbete" sözü, aslında ideoloji ve düşünceyi elinde bulunduran topluluklar ve güçlerin Kürtleri istediği gibi kullandığını ve sağa sola gönderdiğini ifade etmektedir. Tarihte her zaman kimler düşünce üretmişlerse, kimler çağa uygun politikalar ve projeler ortaya koymuşlarsa onlar etkin olmuşlar ve kendilerini örgütleyip güç yapmışlar, böylece Kürtleri denetim altına almışlardır. Kürtler ise özellikle Zerdüşt ve Medlerden sonra kendi çıkarlarını savunacak bir düşünce üretip politika yapamadıkları, kendi çıkarlarını savunacak araçlar, yöntemler ve eylem biçimlerini ortaya koyamadıkları, uygun ittifaklar geliştiremedikleri ve dost düşman ayrımını yapamadıkları, tehlikenin nereden, nasıl ve ne zaman geleceğini kestiremedikleri için sürekli başkalarının egemenliği altına girmişlerdir. Beyinsel ve düşünsel egemenliğin her alanda egemenlik demek olduğu en fazla da Kürt gerçeğinde ortaya çıkmıştır. Kürt'ün bir yaşam felsefesi, mücadele felsefesi olmadığını, yaşam anlayışının dar aile ve aşiret çıkarlarına hapsolduğunu belirtmek gerekir. Bunun sonucunda Kürt halkının yüzyıllar boyunca yabancı egemenlik altında yaşadığı bilinmektedir

Eski çağlardan beri, hatta son bin yıla kadar dünyanın merkezi ve uygarlığın yaratıldığı coğrafya olan, başka bir deyişle insanlığın ilk evrensel ve küresel yaşamının, dolayısıyla siyasetin üretildiği ve uygulandığı Ortadoğu gibi bir alanda, böyle dar aileci ve aşiretçi düşünce yapısı, ister istemez daha kapsamlı düşünenlerin, bu coğrafyanın koşullarına uygun ideoloji ve politika üretenlerin egemenliği söz konusu olacaktır. Bu gerçekleri gördüğü içindir ki, Başkan Apo Kürt özgürlük mücadelesine adım atılmasıyla birlikte Kürt'ün esas alarak beyin ve düşünce gücüne ihtiyaç duyduğunu görüp bunun üzerinde yoğunlaşmış; Kürt'ün çıkarlarını temsil edecek, böyle bir dünyanın ve coğrafyanın ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir düşünce üretimini esas almıştır. Bunun sonucu olarak cephe, ordu, gençlik hareketi ya da başka türden kurumlaşmalarla değil, partiyle işe başlamada karar kılmıştır. Zaten bu yaklaşım nedeniyle grubun ilk mücadele dönemi ideolojik dönem olarak, ideolojik mücadele dönemi olarak adlandırılmıştır. Çünkü ideoloji oluşturulmadan, mücadele edilecek güçler karşısında ideolojik etkinlik ve üstünlük kazanmadan örgütsel, politik ve askeri alanda hiçbir şey yapılamayacağı daha o günden bilinmektedir. Bu bilinçle Önderlik gerçeğinde ideolojik çalışma o günden bugüne önemini korumuş ve tüm çalışmaların anası olarak değerlendirilmiştir.

İdeolojik çalışma bir topluma ölçü ve hedef kazandırılmasıdır

İdeolojik çalışma esasında moral ve duygu çalışmasıdır. Bu çalışmanın temel amacı birey ve toplumu hem bugün hem de gelecek açısından belli değerler ve amaçlara bağlamaktır. İdeolojik çalışma bir topluma ölçü ve hedef kazandırılmasıdır. Kürt gerçeğinde ölçüler geri olduğu için, bireyin ve toplumun ufku ve çabası da geridir. Bunun sonucunda geleneksel Kürt toplumu açısından köleliği, yabancı egemenliğini ve basit yaşamı kabul eden bir duygu ve moral dünyası söz konusudur. Bu açıdan belki de bütün toplumlardan daha fazla Kürtlerin ideolojik çalışmaya, moral ve duygu çalışmasına, ölçü ve beğeni çalışmasına ihtiyacı vardır. Kürt gerçeğinde ölçüler, beğeniler ve duygular yükseltilmeden, hedefler ve amaçlar büyütülmeden herhangi bir mücadeleye girmek söz konusu olamaz; girilse bile kazanılamaz. Çünkü Kürt insanını mücadeleye sokacak, büyük hedefler için çabaya sevk edecek bir moral dünyası, hedef dünyası, amaç dünyası yoktur. Ölçüleri ve yaşam beğenileri geridir.

Kürt halk önderliği açısından öncelikle yapılması gereken şey, Kürt toplumu, halkı ve bireylerinin yaşam ve mücadele felsefesini yeni bir öze ve biçime kavuşturmak olmalıdır. Ortadoğu gibi zor bir coğrafyada böyle bir halkı mücadeleye sevk etmek bir yana, dünyanın bu en önemli mücadele alanında ayakta kalmak için bile doğru ideoloji ve politikaya sahip olmak, her şeyden önce bir yaşam felsefesini esas almak ve yaşam ölçülerini sürekli yükseltmek gerekir. Mevcut bugünkü yaşam anlayışını reddetmek, içinde bulunduğu yaşamın yaşam olarak kabul edilemeyeceğini bütün topluma yedirmek gerekir. Kaldı ki bu da yetmez. Böyle bir yaşamı reddedip yeni yaşamı kazandıracak düzeyde bir mücadele ve yeni yaşamı kazanma felsefesini topluma kazandırmak şarttır. Bir yaşam ve mücadele felsefesi kazandırılmadan ve bunun tohumları atılmadan politik mücadeleye girmek, daha başından yenilgiyi kabul etmek demektir. Başarı kazanılmak isteniyorsa, o zaman yaşam ve mücadele felsefesindeki ölçülerin yükseltilmesi zorunludur. Bu yapıldığı, yani moral ve duygu dünyası yükseltildiği ve hedefler büyütüldüğü taktirde başarı kazanılmış demektir. Başarıyı kazandıran temel kuvvet silahlar, örgüt, para ya da başka herhangi bir maddi güç değildir. Özellikle özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren toplumlar açısından başarı kazandıran şey, esas olarak yaşam ve mücadele felsefesindeki ölçülerin yükseltilmesi, geriliklerin reddedilmesi, özgür ve demokratik yaşamı kazanma azmi ve kararlılığının bireyler ve toplumlara yedirilmesidir.

> “Bütün toplumlardan daha fazla Kürtlerin ideolojik çalışmaya, moral ve duygu çalışmasına, ölçü ve beğeni çalışmasına ihtiyacı vardır. Kürt gerçeğinde ölçüler, beğeniler ve duygular yükseltilmeden, hedefler ve amaçlar büyütülmeden herhangi bir mücadeleye girmek söz konusu olamaz; girilse bile kazanılamaz. Çünkü Kürt insanını mücadeleye sokacak, büyük hedefler için çabaya sevk edecek bir moral dünyası, hedef dünyası, amaç dünyası yoktur.”

Bir yandan dış ya da iç egemen güçlerin Kürt toplumuna benimsettiği geri yaşam ölçülerini aşmak ve daha iyi bir yaşamı kazanma irade ve azminin kırılmasını gidermek, öte yandan Ortadoğu'nun dünya coğrafyasının siyasal ve sosyal olarak en karmaşık olduğu bir coğrafya olması açısından, bu sorunlara çözüm bulabilecek esas çalışmanın ideolojik çalışma olduğunu, ideolojik ve politik doğruların bilimsel olarak ortaya konulmasını sağlayacak ve böylelikle dönemin ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir merkezi kurumlaşmayı olmazsa olmaz kabilinden zorunlu kıldığını görmek durumdayız. 21. yüzyıl dünyası birçok bakımdan sorunları çok girift, karmaşık ve kapsamlı hale getirmiştir. Dünya tarihinin hiç bir döneminde sorunların çözümü bu kadar karmaşık bir hal almamış ve adeta çok bilinmeyenli denklem biçimine bürünmemiştir. Eski tarihlerin çoğunda bir fatih ya da askeri güç kılıcını çekmiş, yaşanan sorunları bu temelde belli düzeyde çözmüştür. Günümüz dünyasında ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel sorunlar o kadar karmaşıklaşmış, o kadar girift ve kompleks bir hal almıştır ki, bilimsel ve analitik bir düşünce üretim merkezi olunmadan, sorun çözmeyi bir yana bırakalım, sorunları anlamak bile mümkün değildir.

Sorunların karmaşıklığı açısından bugünkü durum, PKK'nin ortaya çıktığı ilk dönemdekinden daha zor değerlendirilebilecek bir düzeydedir. Buna bağlı olarak çözüm yöntemleri de daha karmaşık hale gelmiştir. O dönemde sınırlı bir bilimsel yaklaşım, doğru çözümleme ve işlerin üzerine kararlılıkla yürüme, birçok şeyi kurtarmak açısından yeterli olabiliyordu. Ancak dünyanın günümüzde yaşadığı değişim, bölgenin kördüğüm olmuş sorunları ve binyıllar sonra kendisini dayatan değişim gerçeği karşısında güçlü bir ideolojik politik kurumlaşma olmadan, etkin olmayı bir yana bırakalım, ayakta durmak ve yaşamak bile mümkün değildir. Kürt gerçeğinin etkilediği veya etkilendiği olguların daha da karmaşık olduğu göz önüne getirilirse, Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt halkının doğru bir ideolojik ve politik çizgide mücadele yürütmesinin önünü açacak bir düşünce üretim merkezine, dolayısıyla bir partiye bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulduğu net olarak görülecektir.

Başkan Apo hem günümüz dünyasını, hem de dünya dengelerinin oluştuğu Ortadoğu'yu bir kaos aralığı içinde görmektedir. Kuşkusuz bu kaos aralığına toplumun günlük dilde kullandığı kaos kavramından farklı özellikler yüklemiştir. Kaos aralığını yalnızca bir anarşi ve düzensizlik biçiminde algılamak ya da sadece negatif işlev yüklenen ve negatif değerlendirilen bir olgu olarak görmek yanlıştır. Kaos aralığı toplumsal, ekonomik ve kültürel birikimler karşısında eski sistemin cevap verememesi sonucunda çözümsüz kalan sorunların oldukça ağırlaşmasını, sistem içinde kalarak sorunları çözme olanağının bulunmamasını ve mevcut sistemin aşılması sürecine girilmesini ifade etmektedir.

Düzensizlik, karmaşa ve sorunların çözümsüzlüğünün getirdiği bir kaotik durumu ifade etmesinin yanında, kaos aralığı, aynı zamanda büyük gelişmeler ve değişimlere gebe olan ve bunun enerjisini bağrında taşıyan bir süreç olarak görülmek durumundadır. Bir kısım güçler bu kaos aralığından sinerek veya kaybederek çıkarken, belirli güçler, etkenler ve bileşenler ise güçlenerek, güçlü bir özne haline gelerek çıkış yapacaklardır. Ancak belirtildiği gibi kaos aralığı herkesin anlayabileceği, el yordamıyla ya da bir bakışla anlaşılabilecek ve çözüm getirilebilecek bir olgu olmadığı için, bu dönemler her zamankinden daha fazla bilimsel ve analitik zekayı, planlama ve yönlendirme gücünü ve doğrultuyu belirleme yeteneğini gerekli kılmaktadır. Özellikle bilişim ve iletişim çağına girdiğimiz göz önüne getirilirse, bu çağın ortaya koyduğu bu imkanları doğru değerlendirenlerin, bu temelde sorunları anlama ve çözüm projeleri üretme gücünü gösterenlerin daha fazla kazançlı çıkacağı açıktır.

Dünyadaki sorunlardan en fazla etkilenen, sorunları anlama ve çözme konusunda elinde en fazla imkan bulunduran güç olan ABD, dünyada ve bölgede yaşanan kaotik duruma ve kaos aralığına müdahalede bulunmuştur; yani küresel emperyalizmin dünyaya ve bölgeye bir müdahalesi söz konusudur. Bu müdahalenin kendisini en fazla hissettirdiği ve güncel olarak yaşandığı yer ise Ortadoğu coğrafyasıdır. Kürtler kaos aralığına giren eski statükodan fazlasıyla zarar görmekteydi. Bu nedenle dünyanın ve Ortadoğu'nun bu değişim sürecinde kaos aralığından çıkarak yeni bir sisteme kavuşmasında ya da kaos durumunun ABD tarafından kaos imparatorluğu yönetimi olması karşısında, Kürt halkının aleyhinde olan statüko ve sistem yerine avantajlı olacağı bir konuma kavuşması için, Özgürlük hareketinin hem karşı sistemi anlaması ve çözmesi hem de Kürt halkının ve halkların çıkarını koruyacak bir ideolojik duruş ve politik tutum göstermesi acil ve yaşamsal bir hale gelmiştir.

Tüm bu gerçekler nasıl ABD'ni kaos imparatorluğunu yönetme gücü ve merkezi haline getiriyorsa ya da ABD kendisine böyle bir rol biçiyorsa, bunun karşısında Ortadoğu halklarının da böyle bir müdahale, mücadele ve çözüm merkezine ihtiyacı vardır. Bugün ideolojik düzeyde bunu kapsamlı olarak değerlendirip çözen bir Önderlik gerçeği mevcuttur. Bu Önderlik gerçeği dünyanın ve Ortadoğu'nun içinden geçtiği kaos aralığında, yalnız Ortadoğu'nun değil dünya halklarının da önderliği olmaktadır. İşte Önderliğin bu ideolojik politik hattını bütün halklar ve toplumların mücadelesine yön verecek, onların örgütlenmelerini doğru rotaya sokacak bir partileşmeye ihtiyaç vardır. PKK'nin yeniden yapılanması, ortaya konulan birçok etkenin yanında, böyle bir sürecin ihtiyacı olan bir örgütlenme olması nedeniyledir. PKK'nin yeniden inşasını gündeme getiren koşullar genel olarak bunlardır.

Yine KONGRA-GEL'in yanında neden PKK'nin yeniden inşası gereklidir sorusuna da belirtilen çerçevede cevap vermek mümkündür. Kürt halkı ve bölge halkları ya önümüzdeki süreci böyle bir güçlü parti örgütlenmesiyle karşılayarak ideolojik politik inisiyatif kazanma imkanına sahip olacaklar, ya da bu kadar kapsamlı sorunlara ideolojik politik düzeyde çözüm bulma gücüne erişemeyerek başka güçlerin ideolojik ve politik doğrultularının yedeğine düşme gerçeğiyle karşı karşıya geleceklerdir.

PKK'nin inşası birçok yönüyle bir zorunluluktur

PKK'nin yeni koşullarda kendini değiştirip dönüştürerek inşa etmesi tarihsel bir görev olduğu gibi, aynı zamanda ahlaki bir sorumluluktur. PKK Kürt halkı ve Ortadoğu halkları açısından bir özgürlük ve demokrasi umudu yaratmış, bunun için çok önemli gelişmeler ortaya çıkarmış ve kazanımlar sağlamıştır. Buna sahip çıkmak, yaratılan kazanımları ortada sahipsiz bırakmamak için gerekeni yapmak, gelişmeleri halkımız ve Ortadoğu halklarının özgürlüğü ve demokrasisi çerçevesinde sonuçlandırmak gerekmektedir. PKK'nin büyük şehitleriyle tüm özgürlük şehitlerine ve halkın fedakarlığına verilmesi gereken cevabın bu temelde olması vicdani ve ahlaki bir sorumluluktur. Dolayısıyla umutları başarıya götürecek böylesi bir sorumluluktan, PKK'nin yeniden inşası görevinden kaçınılamaz. Umut yaratan büyük çıkışlar ancak böyle bir kararlılık ve sorumluluk düzeyiyle ilerletilebilir.

Her yönüyle Başkan Apo'ya bağlı olanların Apocu hareketin daha başlangıçta verdiği sözün gereklerini yerine getirmekten başka bir yaşam anlayışı ve mücadele felsefesi içine girmeleri düşünülemez. Çünkü onlar daha başından itibaren böyle bir tarihsel misyonu omuzlamışlar ve bunun tüm sorumluluğunu üzerlerine almışlardır. Başta Başkan Apo olmak üzere PKK geleneğinden gelen tüm kadrolar böyle bir mücadelenin zorluklarını, sıkıntılarını ve getireceği tehlikeleri daha başından kabul etmişler ve bu harekete öyle girmişlerdir. Bu yüzden de kendilerini yeni mücadele koşullarına uyarlamak, mücadelenin yeni araçları, yöntemleri ve biçimlerini ortaya çıkarmak dışında bir yaklaşım içinde olamazlar; daha işin başındayken verdikleri sözlerin gereklerini yerine getirmekten kaçınamaz ve kendilerine umut besleyenlerin umutlarını boşa çıkaracak bir tutum içine giremezler. Dolayısıyla bugüne kadar halkın umutlarını gerçekleştirme konusunda gösterilen yetenek, beceri, fedakarlık ve güveni bundan sonra PKK'nin yeniden inşasında da göstermeleri gerekmektedir. Yurtseverlik, halka bağlılık ve güncel politik görevlerin yanında yeniden inşanın böyle bir ahlaki ve vicdani gerekçesi de bulunmaktadır. Bunu diğer kuruluş gerekçeleriyle bütünlüklü bir biçimde ele aldığımızda, böylesi bir yaklaşım hem kuruluşun gerçekten ciddi anlamda gelişmesini hem de yeniden inşayı çıkış sürecindeki ruh ve inançla pekiştirerek, güçlü biçimde oluşmasını ve geleceği kazanacak bir niteliğe kavuşmasını da sağlayacaktır.

PKK'nin inşası birçok yönüyle zorunluluktur. Eğer halkların özgürlük ve demokrasi davası sürdürülecekse, PKK'yi tarihten çıkardığımız tecrübeler temelinde yeniden örgütlemek en önemli toplumsal ve siyasal konu olmak durumundadır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, PKK'nin yeniden inşası İmralı Savunmaları ile birlikte gündeme gelmiştir. AİHM Savunmaları yeni kurulacak olan PKK'nin ideolojisini, teorisini, programını, stratejisi ve taktiğini, eylem araçları, yöntemleri ve hedeflerini ortaya koymaktadır. Bunlar bütünüyle AİHM Savunmalarında ifadesini bulmuştur. AİHM Savunmalarını okuması bile her kişide başlı başına yeni bir heyecan yaratmıştır. Üst yönetimden alt yönetimlere ve kitle tabanımıza kadar bütün kesimler bu savunmalarla moral kazanmış, geleceğe inançları daha da pekişmiştir. Geçmişte yaşanan tıkanıklıklar böylelikle çözüme kavuşmuş, PKK açısından mücadelenin önü yeniden açılmıştır.

PKK tarihinde bugün yaşadığımız sürece benzer süreçlere tanık olunmuştur. '80'den sonra yurtdışına çıkış dönemi ile uluslararası komplo sonrasında ortaya çıkan dönem bazı yönleriyle benzerlikler arz eder. '80 sonrası Önderlik yaptığı yoğun çalışmalarla, yapılan konferans ve kongrelerle moral bozukluğu ve kafa karışıklığına, politika ve örgütlenmedeki netsizliğe son vererek PKK içinde ortaya çıkan krizi ve bunalımı gidermiş, parti ortamının netleşmesini sağlayarak yeni mücadele dönemini hazırlamıştır. Aynı şekilde AİHM Savunmaları da uluslararası kompioya yol açan yetersizliklerimizi ideolojik, teorik, politik, örgütsel ve eylemsel düzeyde çözümleyip uluslararası komployu anlaşılır hale getirerek, önümüzdeki mücadele döneminde nasıl başarılı olacağımızı göstermiştir. Bu çalışma başlı başına bir yeniden inşa çalışmasıdır.

Parti söz konusu olduğunda, partilerin yeniden inşası ve yeni dönem karşısında kendini yenileyip hazır hale gelmesi, en başta ideolojik ve teorik alanda sağlanacak netleşmeyle mümkündür. İdeolojik ve teorik netleşme olduğu taktirde, bir partinin kuruluşunun ya da yeniden yapılanmasının esas yönü tamamlanmış olacaktır. Bu açıdan biz de PKK'nin yeniden yapılanmasının esas yönünü AİHM Savunmaları ile tamamlamış bulunuyoruz. Önemli olan bunun örgütsel model ve düzenleme açısından gereklerinin yapılmasıydı. KADEK Kongresi'nde bunun yapılamayışı yüzünden yeniden yapılanma süreci kesintiye uğramıştı.

Dünya ve bölgenin değişime uğradığı bir dönemde, Kürt sorununu ve bölge sorunlarını çözme iddiasında bulunacak en önemli hareket elbette PKK olacaktır. PKK öyle kolay kurulmuş, kolay gelişmiş bir hareket değildir. Başkan Apo'nun eseri olan PKK hareketi, otuz yıllık mücadelesiyle tüm tarihsel ve güncel çelişkileri çok boyutlu bir biçimde yaşayan bir hareket olarak, Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının tarih bilincidir. Böyle bir bilinç düzeyine ulaşmak, Önderliğimizin dediği gibi 'düşüncede rafineleşmek' sadece masa başında oturup düşünerek ulaşılacak bir düzey değildir.

> “Partilerin yeniden inşası ve yeni dönem karşısında kendini yenileyip hazır hale gelmesi, en başta ideolojik ve teorik alanda sağlanacak netleşmeyle mümkündür. İdeolojik ve teorik netleşme olduğu taktirde, bir partinin kuruluşunun ya da yeniden yapılanmasının esas yönü tamamlanmış olacaktır. Bu açıdan biz de PKK'nin yeniden yapılanmasının esas yönünü AİHM Savunmaları ile tamamlamış bulunuyoruz.”

Birçok tarihsel kişilik olgunlaşmak ve kendini ispatlamak için sayısız zorluklar ve sıkıntılar yaşamış, nefis mücadelesinden geçerek olgunlaşmış, edindiği tecrübesiyle toplumun sorunlarına cevap olmuştur. Yine toplumun bilge kişileri böylesi yaşam sınavlarından geçerek seçkin bireyler haline gelmişlerdir. Benzer durum partiler ve siyasi hareketler için de geçerlidir. Halkımızın ve bölge halklarının özgürlük ve demokrasi ocağı olarak PKK de ilk çıkışından bugüne kadar birçok sınavdan ve deneyden geçmiş; soğuğa, açlığa, susuzluğa, acıya ve işkenceye katlanmış; ağır saldırılar altında sırat köprüsünden geçme ya da uçurumun kenarından ilerleme misali bütün bu deneyimleri yaşamıştır. PKK kendi toplumunu olduğu kadar dostunu ve düşmanını da tanıyan, uluslararası komplo gibi siyasi ağırlığı olan dünyanın tüm güçlerinin içinde yer aldığı çıkarlar ve çelişkiler yumağını bütün yanlarıyla gören, Kürdistan, Ortadoğu ve dünya gerçeğini en iyi anlayan tek hareket konumundadır. Başkan Apo Kürt halk Önderi olmanın ötesine geçip Ortadoğu halklarının ve insanlığın önderi düzeyine yükselmiş, bütün bu sorunlara karşı çok yoğun ve karmaşık mücadeleyi anı anına ve günü gününe bizzat yaşayarak ve bu mücadeleyi siyasal hareketin bütününe hakim kılarak, kendi şahsında Ortadoğu halklarının ve insanlığın bilinç bileşkesini yaratmıştır.

Nasıl uygarlıklar biraz da belli uygarlık nehirlerinin birleşmesiyle yeni bir çıkış yapmışlarsa, aynı şey Kürt halkı, Önderlik gerçeği ve PKK için de geçerlidir. Dolayısıyla PKK kolayca kurulmuş, adeta havadan önümüze düşmüş bir olgu olarak değerlendirilemez; PKK'ye sıradan yaklaşılamaz, halklar için önemi göz ardı edilip küçümsenemez. PKK'nin ortaya çıkardığı birikim artık sadece Kürt halkına da değil, bütün insanlığa aittir. Eskiden PKK'de militanlara “bu can, bu birikim sadece sana ait değildir; bütün halka, örgüte, yoldaşlarına ve şehitlere aittir” denilerek, militanda varolan yetenekler ve birikimlerin anlamı ortaya konulurdu. PKK bir hareket olarak, bir örgüt ve olgu olarak halklar için bireydeki bu anlamın çok daha ötesinde bir değer ifade etmektedir. Halkların geleceği, özgürlük ve demokrasi açısından bütün bu tecrübelerin değerlendirilerek yeniden inşa haline getirilip halkların hizmetine sunulması kadar doğal ve gerekli bir çalışma olamaz.

DOĞRU ÖZELEŞTİRİ İLE YENİDEN YAPILANMAYI GÜÇLÜ KILALIM

Eleştiri özeleştiri konusunda her şeyden önce şimdiye kadarki parti adına özeleştirel yaklaşımı aşan, çizgi dediğimiz, ideolojik amaçlar olarak tanımladığımız, yeni paradigma olarak ifadelendirilen en temel konularda bir değişimi, yeniliği ifade eden bir özeleştiri gerçeği Önderliğimizin son savunmasında vardır. Geçmişte, uzun mücadele ve savaş sürecinde eleştiri ve özeleştiri daha çok pratik uygulama noktalarında, taktik sorunlarda, katılım, kadrolaşma ve yönetim gerçeği üzerinde yapılmıştır. I. Konferans ile birlikte özeleştiri gerçeği ortaya çıkmış ve örgüt gündemine girmiştir. III. Kongre de ise çok daha kapsamlı bir eleştiri özeleştiri gerçeği ortaya çıkmıştır. Hem içerik, hem yöntem bakımından taktik dışı tutum ve davranışlar, gerillaya gelmeyen, gerillalaşmayan anlayışlar üzerine bir eleştiri özeleştiri süreci yaşanmıştır. III. Kongre sonrasında tüm gerilla savaşı boyunca da eleştiri özeleştiri bir yöntem olarak devam ettirilmiştir. Eleştirinin kapsam ve içeriği biraz daha genişletilip derinleştirilmiş ve bu şekilde bir yöntem olarak esas alınmıştır.

Önderlik, stratejik değişim ve yeniden yapılanma süreciyle birlikte, gerçek anlamda bir yenilenme, stratejik değişim ve yeniden yapılanmanın sağlanabilmesi için yeni bir özeleştiri yaklaşımı ve derinliği geliştirmiştir. Bu temelde parti ve tüm kadroların kendisini köklü bir değişimden geçirerek her bakımdan yenilenmesi gerektiğini ve kendisinin de böyle bir değişim içinde olduğunu ifade etmiştir. Bu çalışmalar, AİHM'e sunulan ***Demokratik Uygarlık Manifestosu*** adlı kitapta, stratejik olarak köklü değişimi ve ideolojik bakımdan yenilenmeyi ifade eden, içeren bir düzeye ulaşmıştır. Hem kapitalist dünyanın yaşadığı gerçekler, hem de özellikle '90 sonrası reel sosyalizmin uğradığı çözülme sürecinin dersleri, sosyalizm anlayışında yenilikleri, bu temelde yeni bir ideolojik çerçeve çizmeyi, yeni programlar oluşturmayı gerektirmiştir. Bu temelde birçok konuda yenilenme ifade eden, yine stratejik bakımdan yeni bir formülasyonu içeren bir teorik düzey gelişmiştir. Yine AİHM için hazırlanan ***Bir Halkı Savunmak*** isimli savunmada bu, daha da ileriye götürülmüş ve köklü bir paradigma değişimini içermiştir. Dolayısıyla özeleştiri, sınırlı bazı değişiklikler olmaktan çıkarak teorik çerçevede köklü değişiklikleri içeren, yeni bir teori ve programı ortaya çıkartan bir ideolojik çizgi haline gelmiştir. Parti adına Önderliğin yaptığı özeleştiri, aynı zamanda özgürlük hareketimizin felsefede derinleşmesini, ideolojik bakımdan değişmesini, yeni bir strateji ve programı ortaya çıkartmasını, bu temelde yeni bir teorik çerçeve kazanmasına yol açmaktadır. Bu değerlendirmelerin, değişimin ve bunun için yapılan eleştiri-özeleştirinin sadece bir PKK özeleştirisi olarak görülmesi yetersizdir. Aslında Önderlik PKK adına özeleştirisini yaparken, aynı zamanda 21. yüzyılın başında sosyalist hareket adına da köklü bir özeleştirel yaklaşım geliştirmektedir. Sosyalizm adına yürütülen mücadelelerin pratik derslerini her bakımdan çözümleyerek sosyalizmde yenilenmeyi, yeni paradigmasal gelişmeyi, geçmişte ipucu düzeyinde varolan ideolojik bakış açılarını somut kapsamlı çözümlemeler haline getirmeyi, yanlış olanları da terk etmeyi ifade eden bir yenilenme ortaya çıkartmaktadır. Bu bakımdan mevcut özeleştiri sadece PKK'ye ait bir özeleştiri olarak görülemez. Bu özeleştirinin evrensel bir karakteri vardır. Sosyalist hareketin bir özeleştirisi ve bu temelde yenilenmesi olarak görülmek durumundadır. Bunu çok somut bir biçimde içeren temel tezler, değerlendirmeler söz konusudur. Elbetteki sosyalist güçlerin bu değerlendirmeleri nasıl ele alacakları henüz tam olarak bilinmemektedir. Ama bu değişimler, bir bütün olarak teoride, programda, strateji ve taktiklerde değişiklik yapmayı gerektiren, yepyeni bir düşünce temelinde yeni partileşmeleri gündemleştiren değişikliklerdir. Kuşkusuz tüm bunlar eskiden kopuk bir biçimde, geçmişi inkar biçiminde gelişmemekte, fakat onları tekrar etme konumuna da girmemektedir. Geçmişi veri olarak ele almakta, köklü bir yargılamaya, yorumlamaya tabi tutmakta, yanlış ve hatalı olanları atmakta ve onların yerine doğru olanı büyük bir cesaret ve derin bir bilimsel bakış açısıyla koymaktadır. Elbette bu oldukça önemli bir gelişmedir. Bu gelişme, PKK'de köklü bir değişimi, yenilenmeyi ortaya çıkaracağı gibi, sosyalist hareketin kendini yenilemesinde de çok önemli etkilerde bulunacaktır. Çünkü değişiklik yapılan noktalar oldukça iddialıdır ve bu temelde çok cesaretli bir eleştiri özeleştiri içine girilmiştir.

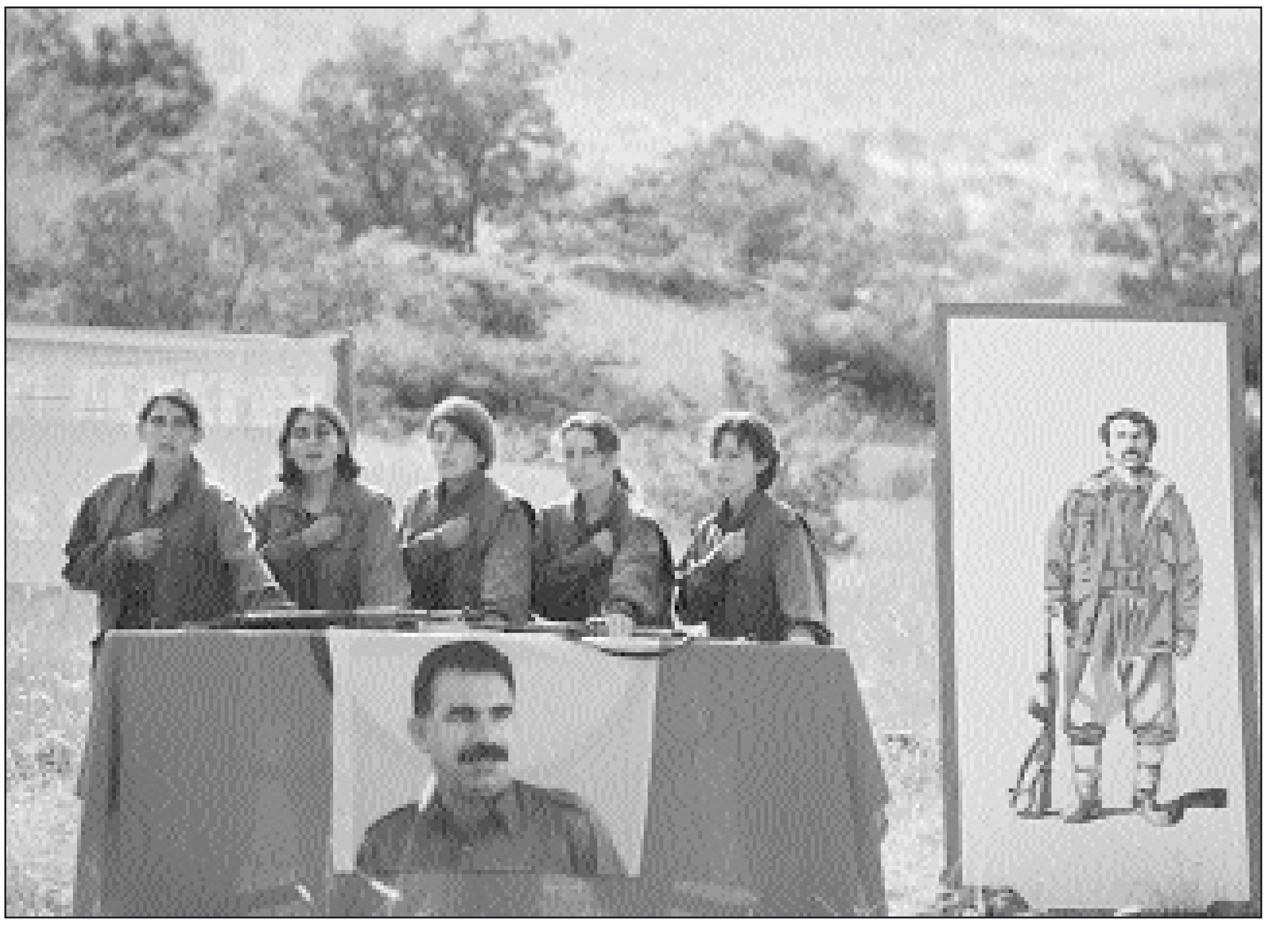

Devlet genelde baskı ve sömürü sistemi olarak da tanımlanmıştır

Uzun süredir bunalım içerisinde olan, Sovyetlerin çözülüşüyle de çeşitli biçimlerde bir arayışı yaşayan, ama etkili bir teorik pratik çıkış yapamayan sosyalist hareketin bu temelde köklü bir yenilenmeyi yaşayarak, yeni bir teorik çerçeve geliştirerek güçlü bir pratik çıkış yapma imkanını bulacağını söylemek mümkündür. Değişim bu kadar kapsamlı, derin, aydınlatıcıdır ve günümüz toplum gerçeğini çözümleyici ve bilimsel bir gelecek çizici karaktere sahiptir. Önderlik bunu yaparken önce devlet gerçeğini ele almaktadır. Temelde partileşme olgusunu inceleyen, bir parti adına özeleştiri geliştirirken, bu partinin neye odaklı oluştuğunu, hangi amaçlara bağlandığını, temel yöntemlerini, yani stratejik değişiminin nasıl olduğunu sorgulayarak partinin yanlış ve hatalarını çıkartıp doğru olanları onun yerin koymaktadır. Birinci planda devlet gerçeği, olgusu gündeme gelmektedir. Savunma zaten baştan sona bu konuda bir çözümlemeyi, devlete dair yeni bir bakış açısını geliştirmeyi hedeflemektedir. Devletin doğru tanımlanması, anlaşılması, devlet karşısında doğru bir duruş, esasta sosyalist olmanın temel kıstası olarak ortaya çıkmaktadır. İşe buradan başlamış olmak doğru ve yerindedir. Marks ve Engels de sosyalist teoriyi geliştirir, tartışırken, devlet üzerinde durmuş ya da devlet çözümlemeleriyle diğer düşüncelerden ayrılmışlardır. 20. yüzyıl başında, marksizm tartışmasının en çok yoğunlaştığı dönemde de birincil temel tartışma konusu devlet ve karşısındaki duruş olmuştur. Rus devrimcileri yeni bir yaklaşım geliştirerek aslında Avrupa sosyalistlerinin devlet karşısındaki duruşlarını eleştirmeye, devlete endekslenen, bağlanan, devleti aşamayan duruşlarını aşmaya çalışmışlardır. Lenin ile Kautsky arasındaki en büyük tartışma konusu devlet olmuştur. Çünkü strateji taktik ve dolayısıyla da örgüt, bu konudaki bakış açısına, çözümlemeye bağlıydı. Nasıl bir devrim yapılacağı, devrimin yönteminin ve örgütünün ne olacağı, biraz da devlet tahliline bağlıydı. Dolayısıyla Avrupalı sosyalistlerin, sosyal demokratların bakış açılarını eleştirerek yeni bir devlet çözümlemesi, dolayısıyla devrim yöntemi geliştirmişlerdir ve Ekim Devrimi bu temelde gerçekleşmiştir. O süreçte devlet karşısındaki tutum, devrimi proletarya diktatörlüğüne kadar vardırıp vardırmama, marksist olup olmamanın ölçüsü olarak değerlendirilmiştir. Ne yazıktır ki, sosyal demokratların mevcut yöneticiler haline gelmeyi esas aldıklarını ve devleti değiştirmekten vazgeçtiklerini ifade ederek bu temelde eleştirenler, suçlayanlar, sonuçta marksist olmayı başka bir devlete bağlanmakla özdeş tutmuşlardır. Proletarya devleti de nihayetinde başka bir devletti. Sadece yöneticileri farklı olan ya da biraz farklı çıkarları çözümleyen, gündemleştiren bir devletti. Ama yine de bir devletti ve öz olarak aynıydı.

Önderliğin devlet anlayışında getirdiği yenilik, birinci planda burada ortaya çıkmaktadır. Nasıl isimlendirilirse isimlendirilsin, hangi sınıflara dayanmış olursa olsun, yerkürenin neresinde şekillenmiş bulunursa bulunsun, devlet özü itibariyle birdir ve aynıdır. Özünde bir değişiklik olmaz, ortaya çıkan değişiklikler de biçimseldir. Bu anlamda da devleti yıkıp devlet kurmayı en büyük devrim olarak görme anlayışları doğru değildir. Önderlik ilk planda bu değişik anlayışını ortaya koymaktadır. Hatta insanlık gelişimini farklı bir tanıma da götürmektedir. Devlet öncesi doğal toplumu, neolitik devrim toplumunu bir tez olarak ele almakta, bütün sınıflı toplum uygarlığını da –bu devletçi uygarlıktır– bunun antitezi olarak görmekte ve demokrasiyi de bunların sentezi olarak ele almakta, tanımlamaktadır. Devleti doğal toplum içinde doğan, onun gelişimi, imkanları içinde varolan, ama zorla, hileyle, değişik yöntemlerle toplum değerlerini ele geçiren ve kendi arasında paylaşan üst bir topluluk olarak adlandırmaktadır. Devlet genelde baskı ve sömürü sistemi olarak da tanımlanmıştır. Önderlik benzer bir tanımı öngörmekte, fakat bunu daha da geliştirmektedir. Günümüze kadar değişik aşamaları ifade etse de, öz itibariyle devletin büyüyerek geliştiğini ifade etmekte, nar topuna, kar topuna benzetmektedir. Kar topu gibi sürekli büyüyen, nar topu gibi üzerinde egemen olduğu toplumu yakan bir olgu olarak ifade etmektedir. Tabii böyle olunca da bir devletten başka bir devlete geçmeyi köklü uygarlık değişimi olarak görmemekte, temel bir devrim olarak ele almamaktadır. Devlet değiştirmeyi devrim olarak algılayan anlayışları yanlış görmekte ve bu temelde de 'burjuva devleti yıkıp proletarya devletini kuracağız' diyen sosyalist anlayışı sosyalizmin özgürlük ve eşitlik ilkelerine ters bulmaktadır. Burada somut bir karşıtlık ortaya koymakta, ya devletçi ya da özgürlükçü, eşitlikçi olunabileceğini, ama ikisinin bir arada olamayacağını söylemektedir. Devletin zaten, eşitlik ve özgürlüğün ortadan kaldırılmasıyla ortaya çıktığını, dolayısıyla özgürlük ve eşitliğin devletle sağlanamayacağını, adına ne denilirse denilsin, nerede ve kim adına kurulursa kurulsun, kim yönetirse yönetsin, devletin özgürlüksüzlük ve eşitsizlik olduğunu belirtmektedir. Bu, devlete yeni bir bakış açısıdır. Aslında sosyal bilimcilerin geçmişte parça parça söyledikleri, ama kesin köklü ifade edemedikleri bir gerçeğin büyük bir cesaretle ifadelendirilmesi, tanımlanması olmaktadır. Önderlik burada özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilkeleriyle ortaya çıkan partilerin devletçi olamayacaklarını, devlet odaklı olamayacaklarını ifade etmektedir. Bir kere herhangi bir parti veya örgütlenme devlet odaklı olduktan sonra, onun özgürlük, eşitlik ilkelerini hayata geçiremeyeceğini değerlendirmektedir. Bu konuda bu ideallerle ortaya çıkan, tarihin değişik kesimlerinde etkinlik gösteren ideolojileri değerlendirmektedir. Bu noktada hıristiyanlığı çözümlemekte, devletleştiği vakit özgürlük ve eşitlik idealinden nasıl vazgeçtiğini ortaya koymaktadır. Aynı şekilde reel sosyalizm pratiğini de bu temelde çözümlemektedir. Nasıl ki, Rus devrimcileri sosyal demokratların devletçi olduğunu, dolayısıyla da özgürlük, eşitlikten vazgeçtiklerini ifade ettilerse, kendilerinin de tersinden aynı duruma düştüklerini, aynı şekilde ulusal kurtuluş hareketlerinin de ulusların özgürlüğünü devlette görme yaklaşımlarının sonunda özgürlüksüzlüğe yol açtığını somut verilerle, '90'dan beri yaşanan gerçeklere dayanarak ifadelendirmektedir. Reel sosyalizmin en büyük hatasının, çözülüşüne neden olan en büyük yanlışının burada olduğunu belirtmektedir. Özgürlük, eşitlik ilkesiyle yola çıkmış olmasına rağmen, özgürlükten, eşitlikten koptuğunu, devletçi sisteme bağlanarak kapitalizmin yeni bir türünü geliştirdiğini ve kapitalizme yeniden entegre olduğunu, kapitalizme endekslenmiş bir biçimde geliştiğini ortaya koymak gerekmektedir.

Devletçilik, devlet odaklılık doğal olarak iktidar amacını beraberinde getirmektedir

Gerçek bir özeleştiri, devletin bu biçimde anlaşılmasını, tanımlanmasını, devlet karşısında doğru bir duruşun esas alınmasını, devlet odaklı parti olmaktan çıkılmasını öngörmektedir. Bakış açısı program olarak devlete odaklanmanın aşılmasını gerekli görmektedir. Devlete odaklanma, endekslenme aşılmadığı taktirde, özgürlük ve eşitlik ideali ne kadar taşınırsa taşınsın, bu ilkelerin esas alındığı ne kadar söylenirse söylensin, bu temeldeki bir partileşmenin eninde sonunda devlete göre şekilleneceğini, baskı ve sömürü ifade eden çıkar sisteminin bir aracına dönüşeceğini vurgulamaktadır.

Devlet konusunda PKK'nin tutumunun ne olduğu ve nasıl bir değişimi yaşaması gerektiği konusunda ise bazı noktaların belirtilmesi gerekmektedir. Kürdistan üzerindeki, üniter devlet olarak adlandırılan çok katı devletçi egemenlikler tarafından Kürt toplumunun çok ağır bir biçimde devletler cenderesine alınmış olmasından dolayı, PKK bu devletlere yönelik çok yoğun bir eleştiri geliştirmiştir. Devleti ve devletçiliği bu anlamda eleştirmiş, bu yönüyle devlet karşısında eleştirel bir hareket olmuştur. Ama devletin bu biçimde eleştirilmesi, devletçi paradigmanın ya da devlet odaklı olmanın aşıldığı anlamına gelmemektedir. Yine de devrim yapmayı, Kürt sorununun çözümü dediğimiz sonucu ortaya çıkartmayı devlete odaklı kılmıştır. Programı devlet odaklı olduğundan, teorisi devleti aşan, devletsizliğe dayanan bir teorik bakış açısı düzeyine gelememiştir. Bu, belgelerle somutlaştırılabilecek bir konudur. Bu konuda farklı bir tutum söz konusuydu demek doğru olmayacaktır. PKK'nin '77 yılında hazırlanan programdan itibaren böyle bir devlet olma odaklığı söz konusudur. Bu, kuşkusuz Kürdistan üzerinde sömürgeci hakimiyet sürdüren devletler olarak tanımlanan devletlere odaklı değil, onlara düşman olan, onlara karşı, onların parçalanmasını, yıkılmasını amaçlayan bir devlet odaklığıdır. Ama onların yerine neyin kurulacağı konusunda, Kürt sorununun nasıl çözüleceği konusunda da reel sosyalizmin öngördüğüne benzer, emekçi ve işçi sınıfına dayanan ve proletarya devleti olarak tanımlanan ya da demokratik devlet olarak tanımlanan bir tür devlet biçimini geçirmek istediği somuttur. Bu konuda net olmayan ayrı bir Kürdistan devletinin mi olacağı yoksa, Türkiye, İran, Suriye, Irak devletleriyle demokratikleşme temelinde bir federasyon benzeri biçimler içinde mi olunacağı, Kürt sorununun çözümünün buna mı dayandırılacağıdır. Bu konuda fazla bir açıklık olmamakla birlikte, daha fazla koşullara bırakılmıştır. Halkın, hakim olan devletlerin yıkıldığı koşullardaki iradesine bırakılmıştır. Ayrı devlete de, ortak devlete de açıktır. Zaten baştan itibaren Türkiye sol hareketiyle bir ittifakı ya da ittifak arayışları olmuştur. ADYÖD'den tutalım 12 Eylül ardından Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'ne kadar böyle bir ittifak içinde gelişmiştir ve bu ittifakların programlarında bu anlayış olmuştur. 20. yüzyıl devrimlerinin bir benzerini esas alıp uygulamayı, dolayısıyla da devrimi, bir devleti yıkıp bir başka devleti kurmak olarak algıladığı kesindir. Ne kadar

“Yeni dönemde daha güçlü bir partileşmeyi, örgütlenmeyi daha güçlü Apocu militanlar haline gelmeyi, Önderlik çizgisini daha güçlü özümseyen, örgüte dönüştüren yoldaşlar topluluğu olarak parti içerisinde çizgi gereklerini, ideolojik gerekleri daha iyi oturtan, parti yaşamını buna göre daha özgürlükçü, eşitlikçi, demokratik kılan bir konuma ulaşmak mümkündür. Bu çerçevede de yeni dönemin PKK’si eskiye göre çok daha sosyalist, özgürlük ve eşitlik ideallerine çok daha bağlı olacaktır.”

özgürlükçü, eşitlikçi olsa da, bu ilkeleri esas alan bir devlet olsa da özgürlük, eşitlik, demokrasinin gerçekleşmesi, kendi içinde bunu tümden oturtması ve dışa yönelik de bunun etkili bir mücadelesini yürütmesi mümkün olmamaktadır. Devletçilik, devlet odaklılık doğal olarak iktidar amacını beraberinde getirmektedir. Düşünce devlet odaklı, proletarya diktatörlüğüne odaklı olarak şekillenince, bunu örgütlenmesinin en temel amacı da devlet olmak, devlet iktidarını ele geçirmek anlamına gelmektedir. En sert devrim, varolan devleti yıkarak başka bir devleti kurmaktır ve bunun sonucunda da devlet iktidarı olmaktır. Devlet odaklı zihniyet ve düşüncenin, siyasette bir örgütü götürdüğü yer, iktidar amaçlı olmaktır. İster darbe, seçim ya da herhangi bir başka yöntemle devlet iktidarını ele geçirsin, ister mevcut yönetimi yıkıp o devletin iktidarını ele geçirsin, ister yalnız başına ister başkalarıyla ortak bir biçimde iktidar olmayı öngörsün, son tahlilde devlete odaklanmış bir zihniyet ve onun örgütlenmesinin temel amaç olarak önüne iktidar olmayı koyacağı kesindir. Bu, tarihsel olarak da her zaman böyle olmuştur. Program, hangi yöntemle olursa olsun, devlet iktidarını ele geçirme, iktidara gelme ve partiyi bir iktidar gücü haline getirme olarak ortaya çıkmıştır.

Önderlik iktidarı dönemsel devlet, devletin uygulamaya geçmiş hali olarak tanımlamakta, toplumsal değerler birikiminin ele geçirildiği alan olarak ifadelendirmektedir. Dolayısıyla iktidarın bir üretim alanı değil, tüketim alanı olduğunu belirtmektedir. İktidar amaçlı olduğunda, toplumda yeni bir şeyleri öngören bir yaklaşım veya plan değil de, ortaya çıkan birikimi ele geçirmeyi, dağıtmayı ve bölüşmeyi esas alan bir yaklaşım ve planlamayla hareket etmek öne çıkmaktadır. Bu da doğal olarak özgürlük ve eşitlik ilkesiyle çok net bir biçimde çelişmektedir. Sonuçta üretkenlik, yaratıcılık, paylaşımcılık değil, gaspçılık, el koyma, talan ve bunun için yürütülen bir mücadele ön plana çıkmaktadır. İktidar olmak amaç edinildiği taktirde toplum değerlerini ele geçirme, bir çıkar mücadelesi yürütme, kendini bütün değerlerin sahibi kılmak isteme, çıkarlarını varolan değerlere egemen olma istemine kadar vardırma gündeme gelmektedir. Bu hangi sınıf sistemi adına yapılırsa yapılsın, sonuçta değerlere el koymak, kendi çıkarını hakim kılmak gaspçılık, çıkarcılık, talancılık olmaktadır. Burjuvazi adına yapmakla, proletarya adına yapmak arasında çok fazla bir farklılık kalmamaktadır. Nitekim reel sosyalizm de proletarya adına yaptığını söylemiş, üretimi geri düzeye düşürmesi sonucunda herhangi bir yaratıcılık gelişmemiş, her ne kadar kendi içerisinde bir eşitlik yaratmaya çalışmışsa da bu fazla gerçekleşmemiştir. Sonuçta ortaya çıkan eşitlik, kölelerin eşitliğine benzer bir eşitlik olmuştur. Bunun sosyalizm, gelişmişlik, toplumsal ilerleme olamayacağı reel sosyalizmin yaşadığı sonuçlardan da gayet açık bir biçimde anlaşılabilen bir gerçektir.

Önderlik iktidarın ne olduğu ve nasıl belirlendiği sorusuna ‘güçle’ cevabını vermektedir. Yani iktidar olmak, güç olmak, varolan toplum değerlerinin sahibi olmak, onları ele geçirmiş olmak, onları kullanmakta en büyük irade haline gelmek anlamına gelmektedir ve bu noktada iktidar olmanın temel koşulu olan gücün de savaşta olduğunu, savaşla yaratıldığını ortaya koymaktadır. Savaşla başkasının iradesini kırmak ve kendi iradesini ona egemen kılmakla güç sahibi haline gelinmektedir. Savaşı ordular yürüttüğünden, gücü temsil eden örgütlenme de ordu örgütlenmesi olmaktadır. Dolayısıyla kendisini güçle ifadelendiren ordu, devletin temel kurumu olmaktadır. Ordu ve savaş gerçeğini devlet ve iktidar olgularıyla bu temelde birleştirmek, ilişkilendirmek gerekmektedir. Bütün savaşlar irade kırmayı ve kendini güç sahibi kılmayı ifade ettiğinden, hepsinin toplumsal birikimi ele geçirmekle bağı vardır. Bu noktada eğer bir birey ya da bir toplumun elindeki değerleri gasp edilmiş ya da gasp edilme tehlikesiyle yüz yüze ise ve bunları savunmak için güç kullanıyorsa, buna meşru savunma denilmektedir. Bu temelde yürütülen savaşlar da meşru savunma savaşı olmaktadır. Meşru savunma savaşı, başkasının değerine el koyma tarzında kendini güç yapma değil de, kendi değerini ve kendini koruma ve savunma amaçlı güç kullanmayı ifade eden savaştır. Ancak bu tür savaşlar sosyalistlerin özgürlük, eşitlik ilkelerine bağlı olan güçlerin kabul edebileceği, esas alabileceği savaşlardır. Onun dışında başkalarının karşısında onların değerlerine el koymak, gasp ve talanla ele geçirmek üzere kendini güç sahibi yapmayı, bu temelde başkasını iradesizleştirmeyi öngören savaşlar, iktidarı ve devleti yaratan yağma, soygun, işgal ve istila savaşlarıdır. Aslında marksizm bütün bu konularda nüve biçiminde bazı değerlendirmeleri içerse de bu değerlendirmeler bütünlüklü, kapsamlı ve derinlikli bir ifadeden uzaktı. Devleti eleştirirken, yine Engels’in ifadesiyle devletin söneceğini belirtirken sosyalizmin gelişiminde bir tür ve bir biçimde devletten yararlanabileceği de belirtilmiştir. Bu durum, sonunda reel sosyalizm pratiğinde olduğu gibi en kapsamlı devlet aygıtını ortaya çıkarmıştır. Yine iktidar konusunda marksizmin yaklaşımları daha çok halkın seçimi belirlemesini ifade etmektedir. Memurların, yöneticilerin halk tarafından seçilmesi, belirlenmesini öngörmektedir. Ama iktidar, güce bağlı oldukça, savaşla belirlendikçe ve devletle yürütüldükçe, bu temeldeki seçimlerin halkın iradesini yansıtma durumu da olmamakta, tersine birçok despotik devlet ya da iktidar kendisini zorla halka onaylatmaktadır. Yüzde yüze yakın oylarla cumhurbaşkanı, başbakan ya da herhangi bir bakan seçilmesi olabilmekte, ama bu, o kişinin bir halk yöneticisi olduğu anlamına gelmemektedir.

Marksizm, savaş ve ordu konusunda da devletin aşılması olarak savaş ve ordunun yerine silahlı halkı korumak diye bir kavram geliştirmiş ve buna dayalı bir savunma anlayışını öngörmüştür. Fakat bunun da devletten kopma, devleti aşma durumu olmayınca, sosyalizmi devlet eliyle koruma öngörülünce, bu da yeniden daha farklı bir ordu kurmaya dönüşmüştür. Leninizm de başlangıçta teorik olarak benzer düşünceleri öngörmesine rağmen, iktidar katına yükseldiğinde önüne devlet kurmayı koyunca, birincil planda Kızıl Ordu’yu örgütlemekten kendisini kurtaramamış ve bu ordu giderek dünyanın en büyük ordusu haline gelmiştir. Pratikte de tavizler verildiği bir gerçek, fakat pratik tavizlerin ve hataların da esas itibariyle bakış açısındaki yanlışlıklardan, devlet odaklı, iktidar amaçlı, savaşı tek devrimci yöntem ve stratejik yol olarak algılamaktan kaynaklandığı açıktır. Tüm bunlar göz önüne alındığında PKK de devlet odaklığı olduğu gibi, temel yaklaşımı iktidarda yer almak, devlet iktidarını bir biçimde ele geçirmekti. Sonuçta ister tek başına, isterse bir paylaşım temelinde olsun iktidar olmayı esas almıştır. İktidarı başkalarıyla paylaşıyor olmak demokrat olunduğu anlamına gelmemektedir. Bir çıkar tutumundan uzak olmayı, onu tümden aşmayı kesinlikle içermemektedir. Esas olarak iktidardan uzak durmak, iktidar amaçlı olmamak gerekmektedir. İktidar amaçlı olan mutlaka güç kullanmayı, savaş yapmayı buna bağlı olarak da devlet kurmayı hedeflemektedir.

Devletin alternatifi demokrasidir

Savaş karşısında da PKK’nin, savaşı gerici ve ilerici olmak üzere iki türlü değerlendirme durumu olmuştur. Kendi devrim anlayışına göre uygun olan ve devlet yıkma, yerine yeni devlet kurmada kullanılan savaşları devrimci ilerici görmüştür. Bunun dışında paylaşım savaşlarını, burjuva devletlerin geliştirdikleri savaşları ise gerici görmüştür. Kendisi açısından ulus ve ulusal kurtuluş süreci tanımlanmıştı ve ulus yaklaşımında da mutlaklaştırıcı, devletle bağlayıcı yanlar vardı. Bu, esas olarak örgütlenmede ve savaşta ortaya çıkmıştır. Ulus olmayı, ulusal kurtuluş örgütlenmesine ve ulusal kurtuluş savaşı vermeye bağlamıştır. Savaşla ulusu birbirine çok fazla bağlamıştır. Aslında kapitalizmin ulusal gelişim çizgisi de sosyalizmin ulusal devrim anlayışı da böyleydi. Sosyalizm de uluslaşmayı böyle tanımlamıştır. Hem kapitalizm hem de sosyalizm adına benzer yaklaşımlar olunca, tabii Kürt ulusal gelişimini önüne hedef olarak koyan PKK’nin de bunu ulusal kuruluş savaşıyla gerçekleşecek bir olgu olarak öngörmesi, esas alması, bu temelde ulusal kurtuluş savaşını mutlaklaştırması, savaşla bir ulus olmayı her şeyin önüne koyması, biraz da doğal bir durum olmuştur. Oysa şimdi Önderlik ulusu ve savaşla bağını eleştirmektedir. Çok katı ilkelerle bağlanmış bir topluluk olarak tanımlamayı da eleştirmektedir. Ulusla devleti, dolayısıyla ulusal kurtuluşla savaşı özdeşleştiren yaklaşımları eleştirmekte, doğru bulmamaktadır. Ulus olarak gelişmek, uluslaşmak, ulusal özgürlüğü yakalamak, illa savaşla olacak diye bir şey söz konusu değildir. Önderlik aynı şekilde ulusal özgürlüğü devletleşmekle özdeş gören anlayışları da eleştirmektedir. Bu olguya daha önceden de kısmen eleştirel bakmış, Kürdistan devleti ilkesini mutlaklaştırmak yerine bağımsız ve özgür Kürdistan kavramını, sloganını öne çıkarmıştır. Bu anlamda ulusal kurtuluş Kürdistan devletiyle özdeşleştirilmemiş, ama değişik parçalardaki uluslaşma ve ulusal kurtuluş kesinlikle o ülkelerdeki devlet değiştiren, devlet yıkıp kuran devrim anlayışıyla birbirine sıkı sıkıya bağlanmıştır. Bu anlamda yine de bir devlete bağlanma anlamına gelmektedir, sonuçta işin özü değişmemektedir. Esas itibariyle uluslaşma, ulusal kurtuluş savaşına da bağlanmıştır. Sadece meşru savunma çizgisinde tutulmuş olsaydı, bir meşru savunma savaşı ulusal bilinç, ruh ve örgütlülüğün gelişmesine yeterli olurdu, fakat o düzeyde ele alınmamıştır. Savaş ileri düzeyde mutlak bir devrimci gelişme yöntemi olarak ele alınmıştır. O da doğal olarak ulusal kurtuluşu, nasıl olursa olsun sonuçta bir devlete bağlamaya götürmüş ve bu da çözümsüzlüğü geliştirmiştir.

Önderlik devletin alternatifi olarak demokrasiyi tanımlamakta, savunmasında doğal toplumdan günümüze gelen bir demokrasi tarihini, demokrasi güçlerini çizmektedir. Hangi yaşam tarzlarının ve tutumların demokratik olduğunu tanımlamakta, demokrasinin tarihsel temellerini ortaya çıkarmaktadır. Günümüzde de devletin alternatifi olarak demokrasiyi koymaktadır. Fakat bu alternatif, devletin karşıtı olan, onu yıkma temelinde oluşan bir kuvvet değil, devleti aşmayı hedefleyen, toplumları devletsizliğe doğru götürmeyi öngören bir sistem olarak öngörülmektedir. Elbette demokrasi tanımında da eskiye göre ciddi yenilikler vardır. Marksizm ve leninizm demokrasiyi her zaman bir devlet hali olarak tanımlamıştır. Dolayısıyla da her diktatörlüğü sahipleri açısından da demokrasi olarak görmüş, tanımlamış, o nedenle proletarya diktatörlüğüne bağlanmaktan çok çekinmemişlerdir. Sonuçta o mantıkla bakıldığında o da proletarya demokrasisi olarak ele alınmıştır. Önderlik bu düşüncenin de kesinlikle yanlış olduğunu ortaya koymakta, ‘devlet ayrı, demokrasi ayrıdır’ demektedir. Devleti baskı ve sömürü sistemi olarak tanımlarken, demokrasiyi de halkın devletsiz bir biçimde içinde baskı ve sömürü olmayan, kendi kendini yönetme biçimi olarak tanımlamaktadır. Dolayısıyla Önderlik, ‘devletçi toplumun aşılması, demokratik toplumu yaratacaktır’ ifadesini kullanmaktadır. Bu aşılmayı sağlayacak değişimi, devrimi de geçmişte olduğu gibi bir devleti yıkıp diğerini kurma biçiminde ele almamaktadır. Değişik devlet biçimlerinin birbirine karşıtlığını, birbirini yıkma olarak tanımlamakta, ama demokrasiyle devleti birbirini yıkma düzeyinde bir karşıtlık olarak görmemektedir. Doğal toplumun tez, devletçi toplumun ise antitez olduğu bir noktada demokrasiyi bir sentez olarak düşünmektedir. Yani devletin yıkılıp yerine demokrasinin konması değil de, doğal ve devletçi toplumların yaşanan gelişme düzeyinde yeni bir sentezinin ortaya çıkmasını demokrasi olarak tanımlamaktadır. Bu bakımdan da devleti yıkma değil, aşma teorisini geliştirmektedir. Devleti aşma yöntemi olarak devleti sınırlandırma, daraltma, onun yanında halkın demokratik yaşam ve yönetiminin geliştirilmesi ve bu alanın genişlemesi olarak öngörmektedir. Önderlik bunu, devletin demokrasiye duyarlılığı biçiminde tanımlamaktadır. Demokrasinin de devleti zorla yıkma değil de daraltarak, sınırlandırarak, devletin içinde icra olan kamu yönetimi olgusunu üzerine alıp giderek, devleti gereksizleştirerek Engels’in ön gördüğü sönmenin bu biçimde gerçeklemesi temelinde değerlendirmektedir. Engels devletin söneceğine işaret etmiş fakat bunun iyi bir tanımını vermemiş, nasıl gerçekleşeceği konusunda da bir yöntem sunmamıştır.

Önderlik demokrasinin gelişimini, devletin aşılmasına, sönmesine, 20. yüzyıldaki gelişmelerin çözümlenmesine dayanarak bu biçimde tanımlamakta, yöntem kazandırmakta ve daha somut hale getirmektedir. Tam demokrasiyi devletsizlik, devletin tümden aşılması olarak görmekte, tam devlet hakimiyetini de demokrasisizlik olarak tanımlamaktadır. Böylece de devletin aşılıp demokrasinin tam hakim hale gelmesini uzun bir tarihsel süreç, önemli bir mücadele süreci olarak öngörmektedir. Buna göre değişik dönemlerde demokrasinin amaçlarını, ulaşacağı hedeflerin belirlenmesini, bu tür amaçların hangi strateji-taktik ve nasıl bir örgütlülük, yönetimle gerçekleşeceğinin bulunmasını, yeni partileşmenin bu esaslar üzerinde gelişmesini değerlendirmekte, çözümlemekte, bütün ezilenler, emekçiler ve halklar için program hedefleri ortaya koymaktadır. Yeni strateji ve taktikler ortaya koymaktadır. Demokratik, ekolojik ve cinsiyetçi özgürlükçü toplum çizgisinin nasıl pratikleştirileceğini, bunun stratejik taktik yaklaşımlarının nasıl olacağını, örgüt yapılanmasının, parti ve halk örgütlenmelerinin nasıl şekilleneceğini savunmada önemli ölçüde çözümlemiş ve bu çerçevede yeni ve kapsamlı değerlendirmeler geliştirmiştir. Bu şekliyle aslında bu değerlendirmeler, sosyalizmde bir yenilenmeyi, sosyalist çizgide, ideolojik-politik hatta, paradigmada, devlet, iktidar, savaş, ulus ve demokrasi konularında bir yenilenmeyi içermektedir. Önderlik bu anlamda, PKK’nin de bu temelde köklü bir değişim ve yenilenmeyi yaşaması, yeni bir teorik çerçeve kazanması gerektiğini ortaya koymaktadır. Aslında bu değerlendirmeler geçmişin çözümleyemediği sorunları çözümleyebilmek, sağlayamadığı gelişmeleri sağlayabilmek amacıyla yapılmaktadır. Kuşkusuz eski çizgi ve paradigma temelinde de PKK büyük mücadeleler vermiş ve birçok gelişme de yaratmış, çözüm üretmiştir. En fazla da çözüm dinamiklerini ortaya çıkarmıştır. Fakat 90’ların ortalarından itibaren giderek tıkanan, çözüm geliştiremeyen, kendini de ilerletemeyen bir durumla karşı karşıya da gelince bunun nedenlerinin çözümlenmesinde, Önderlik böyle bir sonuca varmıştır. Devlet, iktidar, savaş ve demokrasi konularındaki bu değişikliği, düşünsel teorik bakış açısındaki değişikliği, bu temelde partinin kendini yenilemesini, yeni dönemde yüz yüze bulunulan sorunların çözümünü getirecek anlayışlar ve yöntemler olarak öngörmektedir. Kürt sorununun demokratik çözümünün geliştirilmesini, Kürt toplumunun özgür, demokratik yaşam içine çekilmesini, Kürt insanının ekonomik, sosyal, kültürel gelişimini, Kürt kadınının özgür iradeli gelişim ve katılımını sağlayacak çözümlerin gerçekleşmesini böyle bir zihniyette, paradigmada ve bu temelde örgütlenecek parti ve harekette görmektedir. Bunu bir çözüm yöntemi olarak da geliştirmekte ve geçmişte pratiğe ilişkin yapılan birçok değerlendirme, eleştiri ve özeleştirinin bu temelde bir kere daha yeniden ele alınması, değerlendirilmesi gerektiğini ifade etmektedir. Çünkü zihniyette ortaya çıkan böyle köklü bir değişim, bütün bu alanlarda, pratiğe ilişkin yapılmış olan değerlendirmelerde, eleştirilerde, özeleştirilerde değişimi gerektirmektedir. Ayrıca neden hata ve yanlışlıklar yapıldığını, eksiklikler içine girildiğini daha iyi açığa çıkartmaktadır. Devletçi ya da devlet odaklı, iktidar amaçlı, savaşa endeksli bir parti olmak, pratikte birçok hataya ve eksikliğe yol açmıştır. Pratikteki birçok hata ve eksikliğin aşılmasının önemli yol ve yöntemi olarak da, böyle bir parti olmaktan çıkmayı, yani devlet odaklı, iktidar amaçlı, savaşa endeksli bir parti olmaktan çıkarak tümüyle özgürlük, eşitlik, demokrasi ilkelerine bağlı, ona göre şekillenmiş bir parti haline gelmeyi öngörmektedir. Bununla geçmiş pratikte gösterilen birçok hata ve eksikliğin giderilebileceğini, aşılabileceğini düşünmektedir. Elbette tüm bu temel teorik konular, birikim ve farklı görüşleri biraz da olsa bilmeyi gerektirmektedir. Ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal, askeri bakımdan yaşamın nasıl şekillendirileceğine dair anlayışların ortaya konmasını da gerektirmektedir. Bu bakımdan, neyin amaçlandığı, ne istendiği, ne için mücadele edildiği, neye ulaşmak istendiği gibi konuların belirlenmesi, çözümlenmesi ve bilinmesi gerekmektedir. Doğru ya da yanlış, tercihini yapabilmek açısından bunları bilmek önem arz etmektedir.

Örneğin Kürt sorununun çözümünü, Kürt halkının dilinin, kültürünün gelişmesini, Kürt kimliğinin, ulusal gelişiminin ilerletilmesini amaçlıyorsak, tüm bu sorunların bir Kürt devletiyle çözüme ulaşmadığını, bunların bir devlet arayışıyla gerçekleşmediğini bilmek gerekmektedir. Bu tür bir düşünce tarzı, içinde yanılgıları barındırmaktadır. Kürtlerin devleti olmadığı için dil, kültür, kimlik gelişimini yaşayamamışlar, dolayısıyla da bu konularda gelişme sağlayabilmesi için devlet gereklidir biçiminde, ilkel milliyetçi çevrelerin yaygınlaştırdığı, geliştirdiği, dış mihraklı bir anlayış söz konusudur. Bu şekilde Kürtleri ulaşamayacakları, kavuşamayacakları, başaramayacakları bir mücadele içerisine sokmak ve o temelde de yürüttükleri çatışmadan çıkar sağlamak istemektedirler. Sonuç olarak burada köklü bir yanlış anlayış söz konusudur. Kürt kimliğinin, dilinin, kültürünün gelişimi, Kürt uluslaşmasının ilerlemesi devlet arayışında değil, demokratik çözümden, Kürt demokrasisinin geliştirilmesinden, Ortadoğu’nun demokratikleştirilmesinden geçmektedir. Çünkü eskiden de devletler vardı ve yüzyıldır Ortadoğu’da onlarca devlet kurulmuştur. Kürtler de o gün bugündür devlet kurmak için mücadele etmektedirler. Kürt sorununu bu devletler yaratmıştır ve Kürtlerin de devlet kurmaya bağlanmaları, aslında sorunun bir parçası olmuş, Kürtlerin soruna endekslenmesini doğurmuştur. Sonuçta da hiçbir çözüm bulunamamıştır. Kuzeyde, güneyde, doğuda bu temelde mücadele edilmiş, isyanlar geliştirilmiş, gerillacılık uygulanmış, aşiretçi temelde hareket edilmiş, halk teme-

“Önderlik, PKK’nin de köklü bir değişim ve yenilenmeyi yaşaması, yeni bir teorik çerçeve kazanması gerektiğini ortaya koymaktadır. Aslında bu değerlendirmeler geçmişin çözümleyemediği sorunları çözümleyebilmek, sağlayamadığı gelişmeleri sağlayabilmek amacıyla yapılmaktadır. Kuşkusuz eski çizgi ve paradigma temelinde de PKK büyük mücadeleler vermiş ve birçok gelişme de yaratmış, çözüm üretmiştir. En fazla da çözüm dinamiklerini ortaya çıkarmıştır.”

linde hareket edilmiş ama çözüm ortaya çıkartılamamıştır. Bu şekilde bir çözüme ulaşılamayacağı gerçeğini görmek gerekmektedir. Devletler bu sorunlara çözüm olamamıştır. Örneğin Araplar, yirmiden fazla devlet kurmuş fakat bırakalım çözüm bulmayı, mevcut sorunlarını daha da ağırlaştırmışlardır. Bir sürü toplum devlet kurmuş olmasına rağmen, halen gelişme bakımından en zor ortamı yaşamaktadır. Bu şekilde hiç kimse bir çözüm üretemeyecektir. Mevcut dünya sisteminin Ortadoğu'daki şekillenişi dikkate alınacak olursa, devlet kurmak imkansız gibi bir şeydir. Yani ne bölge koşulları, ne de dünya koşulları buna el vermemektedir. Sadece bir Barzani beyliği olabilir ki, o da konjonktüreldir ve sürece göre bazen gelişecek, bazen gerileyecek bir olgudur. Birileri bu süreçten maddi kazanç sağlarken, birileri de yokluk içinde yaşayacak ve sürekli kan dökecektir. Yüzyıl bu şekilde geçmiştir ve bugün halen işleyen, geçerli olan durum da budur. Bu bakımdan devletçi çözüm gerçekleşmemektedir. Devletçi çözümde en makul yaklaşım her zaman PKK'nin olmuş ve her zaman bir cephe oluşturmaya çalışmıştır. Kürt devleti yerine Türkiye'yi değiştirme düşüncesiyle hareket etmiş ve ortaya bugünkü sonuçlar çıkmıştır. Bundan da öte, mevcut devlet sistemlerine 'Biz sizi yıkacak ve burada bir Kürt devleti kuracağız' diyerek Kürt dil, kültür ve kimlik gelişimini böyle bir devlete bağlamak, aslında kendini çözümsüzlüğe hapsetmek anlamını taşımaktadır. O temeldeki bir mücadeleden Kürt halkı değil de, bölgedeki halkların birbirine kırdırılmasından çıkar sağlayan çevreler yarar görmektedir. Bu bakımdan, devletin neyi ifade ettiğini, ne kadar gerçekleşebilir olduğunu, Kürt kimliği, dili ve kültürünün gelişimi üzerinde, Kürt sorununun çözümü üzerinde ne kadar gerçekçi, gerçekleşebilir, uygulanabilir, çözümleyici bir araç olduğunu doğru tespit etmek, değerlendirmek gerekmektedir. Gözü kapalı bir biçimde, siyasi gerçeklikten, bölge ve dünya gerçeklerinden hiçbir şey anlamadan bir şeyler söylemek ve bunlara bağlanmak yanlıştır.

Kalıcı barış ancak devlet sisteminin geriletildiği bir ortamda olabilir

İkinci bir husus da devletin baskıcı, sömürücü ve ezici karakteridir. Toplumsal eşitsizliğin, insan sömürüsünün, köleliğin, paylaşım adaletsizliğinin, yaşam dengesizliğinin kaynağında devlet vardır. Tüm bu gerçekler devlete dayalı olarak ayakta kalmaktadır. Devlet egemenliği altında özgürlük, eşitlik, paylaşım, adil bir yaşam ve demokrasinin olmadığı inkar edilemez bir gerçekliktir. Bunlar ancak devlet egemenliğinin zayıflatılması ve geriletilmesiyle elde edilebilecek gerçeklerdir. Bu noktada da tercih önem kazanmaktadır. 'Ben egemen olmak, çıkarcı, sömürücü olmak, güç örgütleyip varolana el koymak istiyorum. Böyle bir yaşam en iyisidir.' denildiği taktirde doğal olarak devletçi olunacaktır. Tüm bunların yolu devlete girmekten ve devlet örgütlemekten geçmektedir. Ama 'baskıya, sömürüye karşıyım. Özgürlükten, eşitlikten, demokrasiden yanayım. İnsanların özgür, eşit haklara sahip bir şekilde kardeşçe yaşamasından yanayım.' deniliyorsa, o zaman devlete karşıt olmak gerekmektedir. Bunlar ancak devlet geriletildiği, demokrasi geliştirildiği taktirde elde edilebilecek olgulardır. Sonuçta bu da bir tercih konusu olmaktadır. Bu noktada amaçlanan şeyin ne olduğu önemlidir. Devlet olgusuna nasıl bakıldığının açığa çıkması ve sorunun bir çözüme kavuşması açısından önemlidir. Örneğin birisi hırsızlık yapmak istiyor, sağdan soldan çalıp, gasp edip başkalarının ürettiği, yarattığı değerlerle kendini yaşatmayı anlayış, felsefe ve zihniyet olarak uygun görüyorsa bu kişi devletçi olmalıdır. İktidarı hedeflemeli, savaş yapmalı, çetecilik yapmalıdır. Sonuçta her devletin iktidarla bağlantısı vardır ve onun altında da savaş ve ordu vardır. Savaş ve ordunun temelinde de çetecilik vardır. Gasp, talan, zor, şiddet ve imha vardır. Bu noktada devlet aslında bir savaş olgusudur. Önderlik bu konuda 'nar topu' değerlendirmesini yapmıştır.

Devlet, ordu ve savaş anlamına gelmektedir ve bu da halk üzerinde sürekli bir şiddet uygulaması anlamını taşımaktadır. Burada aslında barışı da doğru tanımlamak gerekmektedir. Devletten barış istemek, devletler arasında barış olacağını düşünmek kesinlikle doğru değildir. Barış ancak devletin sınırlandırıldığı, daraltıldığı, geriletildiği, demokrasinin geliştirildiği bir ortamda gelişme kaydedebilecek bir olgudur. Dünya kalıcı bir barışa doğru ancak devlet sisteminin geriletildiği bir ortamda ilerleyebilecek, tam barışa ise devletin aşıldığı bir durumda ulaşabilecektir. Bu noktada ciddi çarpıtmalar söz konusudur. Devletlerden barış isteme öngörülmektedir. Kendisi savaş anlamına gelen ve bir savaş makinesi olan devletten barış istenemez. Bu noktada çoğu zaman orduya da gerek yoktur, çünkü devlet memurları, polisi, idaresi, hukuku ve dolayısıyla her şeyiyle bir güç kullanımıdır. Bu bir tür savaş anlamını taşımaktadır ve her ne kadar, şiddet kullanmama, barış ilan etme gibi açıklamalarda bulunsa da, -ki bulunmamıştır ve buna inanmak da pek gerçekçi olmayacaktır. Sonuçta barış, toplum üzerindeki güç kullanımının, şiddetin ortadan kalkması olduğundan, böyle bir şeyin gelişebilmesi için devletin daraltılıp sınırlandırılması, aşılması gerekmektedir. Bu bakımdan barış ve özgürlüğü, sömürüsüz, baskısız, paylaşımcı, eşitlikçi bir yaşamı devletle sağlamaya dayalı düşünce yanlış bir düşüncedir. Hiçbir devlet bunu sağlayamaz, çünkü bu olgular devletin doğasına, özüne aykırı olgulardır. Devlet demek zaten baskı, zor kullanımı, sömürü, eşitsizlik, bir kesimin toplumun birikimlerine el koyması, bunu da örgütlemiş olduğu zor aygıtlarıyla yapması demektir. Bu noktada insanın sahip olduğu felsefe önem kazanmaktadır. Özgür, eşit, paylaşımcı, demokratik ve sömürüsüz bir yaşam arzulanıyorsa, o zaman devlete karşıt olunmalı, devleti geriletme ve demokrasiyi geliştirme esas alınmalıdır. Bu noktada ister Kürt sorununun çözümü, isterse de birey ve toplum özgürlüğü, eşitliği açısından bakalım bunları isteyen birisinin devlet karşıtı olması doğal bir durumdur. Fakat bunlar istendiği halde, devlet karşıtı olunmuyorsa, bu hiçbir şeyin anlaşılmadığı, günümüz yaşam gerçeğinin bilinmediği anlamını taşımaktadır. Sonuçta hayalci, sübjektif, niyetleriyle yaklaşan bir gerçek de hiçbir şekilde bir çözüm geliştiremeyecektir.

Devlet gerçeği tüm yönleriyle değerlendirilmeli ve ele alınmalıdır. Devletin bir de yönetsel rolü söz konusudur. Kamu yönetimi olgusu, baskıcı, sömürücü, talan eden hırsız gerçeğini gizlemek için üzerine aldığı, bütün her şeyi daha iyi pratikleştirmede kolaylık sağlayan bir olgudur. Devletten önce de yönetim olmuş, toplumun yaşam ve çalışması yine bir sisteme kavuşturulabilmiş, bir düzen halinde ilerletilebilmiştir. Devletin gelişimi toplumun bu alanını ele geçirmiştir. Bununla bir yandan insanları aldatmış, bir yandan da kendisi için baskı ve sömürüyü daha kolay organize etmenin koşullarını yaratmıştır. Bu konumun anlaşılması ve aşılması gerekmektedir. Devletin bu alanını, kamu yönetimini organize etme işini Önderlik iş ve rol koordinasyonu olarak adlandırmıştır. Bu alanın organize edilmesi zaten demokrasi olarak adlandırılmaktadır. Demokrasi, devlet içindeki bu alanı oluşturmakta ve sadece bu noktaya gelindiğinde devlet olmaktan çıkılabilmektedir. Dolayısıyla, devlet kamu yönetimini yerine getiriyor düşüncesinden hareketle ona mutlak surette ihtiyaç olduğunu düşünmek yanlıştır ve bir çarpıtmayı, baskıcı, sömürücü güçlerin halkı aldatmak için uydurduğu kavramları ifade etmektedir. Devlet olmadan da kamu yönetimi örgütlendirilebilir ve kamu yönetim görevleri yerine getirilebilir. O açıdan devletin aşılmasını öngörmek, özgürlük eşitlik ve demokrasiden yana olmak, sosyalist olmak için bir zorunluluktur. Eskiden, sosyalist olmanın koşulu, devrimi proletarya diktatörlüğüne bağlamakken, bugün açısından doğru olan tanımlama, özgürlükleri toplumsal değişimi ve demokratik devrimi devletin aşılmasına bağlamaktır. Ancak bunu esas alanlar gerçek birer özgürlükçü, eşitlikçi ve demokratik tutum sahibi olabilirler. Bütün bunların anlayış ve tercihle, ilerici ve gerici olmayla bağlantısı vardır. Devlet, iktidar ve savaş her ne kadar bir siyasal bir olgusuysa da ideolojiyle bağı vardır. Sadece ideolojiyle de değil zihniyet ve felsefeyle, nasıl bir yaşam öngörüldüğü ile bağı vardır.

Milliyetçi olanın demokratik olması mümkün değildir

Devletçilik çıkar, hırsızlık, baskı ve sömürü demektir. Demokrasi ise özgürlük, adalet, paylaşım demektir ve bu düzeyde bir yaşam felsefesini öngörmekte, bireyin ve toplumun yaşam tercihini içermektedir. Dolayısıyla devletçi, iktidarcı zihniyet ve siyasete götüren çıkarcı, sömürücü, baskıcı zihniyettir. Devlete, iktidara yol açan gerici, çıkarcı anlayış ve ideolojilerdir. Örneğin milliyetçilik, Kürdistan açısından devlet olmayı öngörmektedir. Milliyetçilik kendi çıkarlarını diğerlerinin üzerine koymak demek olduğundan, başkasına hükmetmeyi gerektirmektedir. Geçmişte ezen ve ezilen milliyetçiliğinin farklı olduğu, ezilenin milliyetçiliğinin kurtuluş temelinde olduğu iddia edilmesine rağmen, Önderlik bunu da reddetmiş, milliyetçiliğin ezen de ezilen de olsa aynı kapıya çıktığını, milliyetçiliğin ezen ve ezilen olarak ayrılmadığını ortaya koymuştur. Milliyetçilik siyasal olarak devletçilikle, yöntem bakımından da savaşla bağı olan bir ideolojidir. Milliyetçi olanın demokratik olması mümkün değildir. Çünkü devletçi, iktidarcı ve çıkarcıdır. Milliyetçi kendisini başkalarının üzerinde tutar. Ancak bir yurtsever, başkasına herhangi bir zarar vermeksizin onunla yaşamı paylaşma temelinde kendisini özgür, demokratik, eşitlikçi kılmayı öngörür. Yurtseverlikle milliyetçilik arasında bu temel ayrım vardır. Bu nedenle devletçi zihniyetin, devlet odaklı siyasetin yurtsever bir konumda olması mümkün değildir. Yurtseverlikle devletçilik birbiriyle bağdaşmaz. Yurtseverlikle demokratlık, ideolojide yurtseverlik, siyasette demokratlık birbirine ölçüttür. Diğer yandan ideolojide milliyetçilikle, siyasette devletçilik de birbirine denk düşmektedir. Aynı şey aileciliğe kadar da inmektedir. Aile yapısı içerisinde de küçük bir devlet vardır ve orada da baskı ve sömürü vardır. En azından büyük ölçüde bu sömürü düzenine bağlı olarak kölece bağlanma ve birbirini kullanma yaklaşımı vardır. Dolayısıyla, ailecilikle devletçilik arasında birebir bağ vardır. Devletçi siyasetin aşılması, devlet odaklı parti olmaktan çıkmakla ailecilikten çıkmak, aileciliği aşmak arasında birebir bağlantı var. 'Ben aileciyim ama devlete karşıyım' demek yanlıştır. Eğer aile sistemi öngörülüyor, mevcut aile sistemi doğru bulunuyor, aileci ölçüler esas alınıp olumlanıyorsa, o ailenin büyütülmüş ve daha da kurumlaştırılmış, yayılmış sisteminin devlet olduğu da bilinmelidir. Aile aynı şeyi küçük bir topluluk üzerinde uygularken, devlet daha büyük bir topluluk, bir ulus, hatta birkaç ulus üzerinde uygulamaktadır. Devletçilik bunu bir bölge, bir mıntıka üzerinde uygulamaktadır ve sonuçta uygulanan şey aynıdır. Baskı, sömürü, aldatma, kullanma ve insanların yeteneklerinin, bilinçlerinin başkalarının çıkarları açısından kullanılmasını, ona bağlanmasını, ona mahkum kılınmasını ifade etmektedir. Bu bakımdan devletçi, iktidarcı, savaşçı paradigmanın ideolojik yaklaşım ve anlayışlarla bağı vardır. Diğer yandan, 'Ben devletçi değilim, iktidara karşıyım, hele savaşa çok karşıyım. Dolayısıyla bunlardan kurtuldum, artık özgürlükçü, eşitlikçi bir insan haline geldim.' demek de çok gerçekçi değildir. Özgürlükçü, eşitlikçi, demokratik olmak öyle kolay kolay mümkün değildir. Devleti, iktidarı, savaşçılığı böyle basit bir şekilde aşmak da kolay değildir. Bu olgular binlerce yıldır toplumların ve insanların ruhlarına işlemiş ve bir zihniyet haline gelmiştir. Dolayısıyla yönetim görevinden istifa edip de 'Ben iktidarcılığı beğenmiyorum, iktidardan kurtuldum.' demek de doğru bir yaklaşım olmamakla birlikte sorumsuz bir yaklaşım olarak ifade edilecektir. Kamu yönetimi, özgür demokratik yaşam isteyenlerin de daha fazla katılımcı bir temelde yapmak istedikleri, yapmaları gereken bir iştir. Dolayısıyla o eğilim kesinlikle doğru değildir. Bütün yönetimlerden de istifa edilse ruhuna kadar devletçi, iktidarcı,bireysel olarak çıkarcı, hesapçı olunabilir. Fırsat bulduğunda o eğilimler tekrar rahatlıkla depreşebilir ve bir diktatör haline de gelinebilir. Bu nedenle yönetim olup olmamakla devletçi, iktidarcı olup olmamak aynı değildir. İş o noktaya getirilmekte ve hiyerarşiye bağlanmakta, her türlü örgütlülüğün köleleştirici olduğu düşüncesi ortaya çıkmaktadır ki, bu da yanlış bir düşüncedir. Özgür iradeli, eşitlikçi, demokratik birey ve toplum haline gelmek en ileri düzeyde bilinçlenmeyi ve örgütlenmeyi gerektirmektedir. Örgütsüzlük ve bilinçsizlik her türlü devletçi, iktidarcı sistemin dayandığı temel zemindir. Devletçiliğin, iktidarcılığın, savaşçılığın aşılması, özgür demokratik bir bilince ve örgütlülüğe ulaşmaktan geçmektedir. Devlet, aştım diyerek aşılabilecek bir olgu değildir. İnsanın ruhuna kadar sinmiş, bilincine, hatta gözeneklerine kadar yer etmiş bir olgudur. Dolayısıyla bu gerçeği aşabilmek, büyük bir zihniyet savaşımını, bilinçlenmeyi ve kendini eğitmeyi gerektirir. İnsan ancak bu yolla devletçi iktidarcı sistemi aşabilir ve bu da, özgürlük, eşitlik bilincini, iradesini daha fazla kazanmayı, birey olarak bu temelde daha fazla kendini örgütlü kılmayı, toplumsal demokrasiye de büyük bir sorumlulukla katılmayı gerektirmektedir. Toplumun özgür, demokratik yaşamına katılmayan, onda sorumluluk üstlenmeyen, bu noktada çaba göstermeyen bir kişinin yaşadığı konum kölelikten başka bir şey değildir. Sistemsizliği, örgütsüzlüğü, nereye gideceği belli olmayan bir serseri mayın gibi ortada gezmeyi ifade eder. Dolayısıyla da 'Karşıyım' demekle devletçi, iktidarcı zihniyet aşılamayacaktır. Öyle bir paradigma ancak bir zihniyet devrimi, özgür, eşit, demokratik yaşam çizgisinde büyük bir pratik çaba ile aşılabilecektir. Sonuç olarak özeleştiri gereği, partisel bakımdan devlet odaklı, iktidar amaçlı, savaşa endeksli parti olmaktan çıkmak anlamına gelmektedir. Yeni tür bir parti olmak, teoride, programda, strateji ve taktiklerde devlet odaklı ve iktidar amaçlı olmaktan kendini çıkarmayı, tam bir özgürlükçü, eşitlikçi, demokratik yaklaşımı esas almayı gerektirmektedir.

Aynı durum kadrolaşma açısından da geçerli olmaktadır. Kadronun da bu temelde geliştireceği doğru bir özeleştiri ile, zihniyette, örgütlenmede ve pratikte devletçi ve iktidarcı sistemden kendini tümüyle kurtarması, köklü bir zihniyet devrimini ve yeniden yapılanmayı yaşaması gerekmektedir. Bu, insanın kendi içerisindeki nefs mücadelesini sürekli olarak güçlendirmesini, eğitmesini gerektirmektedir. Bütün bunların örgüt ve kadrodaki şekillenmesinin nasıl olduğu, geçmiş eleştiri-özeleştiriler açısından hangi sonuçların çıkartılması gerektiği konusunda devletçi, iktidarcı ve savaşçı paradigmayla devlet odaklı ve iktidar amaçlı parti olmakla, parti içinde memurculuğun ve çeteciliğin birbiriyle bağlantısı vardır.

Şu açık bir biçimde belirtilmelidir ki, geçmiş süreçte, memurculuk, çetecilik, keyfiyet vb. konular ne kadar gündeme gelmiş, eleştiri ve özeleştiriye tabi tutulmuşsa da bunlardan ciddi birer sonuç alınamamıştır. Ne kadar çok mücadele verildiyse de bu eğilimler biraz daha yaygınlık kazanmış ve inceltilmiş bir şekle devam etmiştir. Aslında eleştiri ve özeleştiri bu noktada biraz da kurnazlığın önünü açmıştır. Bunun devlet odaklı, iktidar amaçlı, savaş endeksli bir parti olmakla kesinlikle bağı vardır. Bu tür bir parti içerisinde memurculuğu, çeteciliği ortadan kaldırmak mümkün değildir. Sovyet deneyimi incelendiğinde, dünyada bürokrasiye karşı Stalin kadar mücadele eden belki de hiç kimse yoktur fakat diğer yönüyle bakıldığında da dünyanın en büyük bürokrasisi Stalin tarafından ortaya çıkartılmıştır. Stalin'in örgütlediği devlet modeline ABD halen ulaşabilmiş değildir. Sovyetler Birliği, bürokratik aygıt bakımından devletin günümüze kadar geldiği en üst düzey olmuştur. Neden böyle olduğu noktasında ise, devlet daha kurulurken, devlet proletarya diktatörlüğü olarak kurulduğundan, her şeye kadir olarak görülmektedir. Bu yaklaşımın sonucunda bürokrasinin kurumlaşması, memurculuğun gelişmesi ve giderek sosyalistliğin de kalmaması gayet doğaldır. 82'de genel sekreter olan Andropov, partinin yüzde sekizinin komünizme inanan, eşitlik ve özgürlüğe inanan, onlar için kendisini feda edebilecek olan, bu temelde mücadele yürüten komünistler olduğunu, yüzde doksan ikisinin de parti haklarından yararlanmak, memurvari çıkar elde etmek için partiye katılmış, sosyalizme inanmayan kesim olduğunu açıklamıştır. Bütün bunlar o paradigmadan kaynaklanmıştır. Devlet odaklı, yalnız başına iktidar olmuş bir parti elbetteki bütün çıkarcıların, hırsızların, kurnazların, kariyeristlerin, soyguncuların gizli biçimde sızdığı, kendini yerleştirdiği, açık- gizli binbir türlü yöntemle çıkar elde etmeye, kazanç sağlamaya çalıştığı ortam olmuştur. Aynı şekilde devletin her şeye kadir görülmesi, özgürlük ve eşitlik bakımından her şeyin yaratıcısının devlet olarak görülmesi sonucunda hantallık, bürokrasi, memurluk ve çözümsüzlük gelişmiştir. Sonuçta her ne kadar bürokrasiyle mücadele etmişse de kendi kurduğu sistem en kapsamlı bürokratizmi kurmuştur. PKK'de de benzer bir durum kısmen yaşanmıştır. Bu kadar memurculuğun ve çeteciliğin güçlü olmasının en temel nedeni de budur. Memurculuğa ve çeteciliğe karşı yürütülen mücadelenin, eleştiri ve özeleştirilerin yeterince sonuç alamamasının en önemli bir nedeni de bu olmuştur. Yoksa Önderlik bu anlayışlar üzerine onlarca çözümleme yapmış, mücadele yürütmüş. Örgütte de bu temelde eğitim ve ideolojik mücadele yürütülmüştür. Neredeyse her yıl eğitim, her yıl platformlar olmuş, sonuçta eğitimden ve platformlardan geçmeyen kimse kalmamıştır fakat önemli olan ne kadar doğru katılımı sağladığıdır. Özgürlük, eşitlik, demokrasi amaçları doğrultusunda insanları ne kadar birleştirdiğine, memurcu zihniyetten ne kadar kurtardığına, örgüt içindeki çeteciliği ne kadar ortadan kaldırdığına baktığımızda bu azdır. Kuşkusuz hiç sonuç vermemiştir denemez, ama ortaya çıkan sonuçların, yürütülen çabayla orantısız olduğu da kesindir. Kaldı ki, bazı alanlarda bazı kişilerde sonuç vermişse de ardından daha farklı bir alanda çok daha güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bireycilik, ahbap çavuşluk, kendiliğindencilik, kendini koyverme ve keyfiyet ortaya çıkmıştır. Bütün bunlar, kötü oldukları biline biline, eleştirilip mahkum edile edile yaşanmıştır. Bunun en temel nedeni, devlet odaklı, iktidar ve savaşa bağlı olmaktır. Devlete odaklanıldığı müddetçe iktidarın amaçlanması bir zorunluluktur.

Çetecilik savaşın ortaya çıkardığı bir olgudur

Partinin programına bakıldığında devlet kurmayı ve devlette iktidar olmayı hedeflemektedir. Yani tümüyle iktidar olmaya göre şekillenmiştir. İster mevcut devlet iktidarı olsun, isterse onu yıkıp yeni bir devlet kurmak olsun iktidara bağlanmış, kendini iktidar amaçlı kılmış bir parti, böyle bir devlet ve iktidar olmaya göre şekillenmektedir. Partinin yönetimi kendisini devlet yönetimi olarak görmekte ve ona göre kendisini hazırlamaktadır. Partinin kadrosu, iç yapısı da devletin iç yapısına benzemektedir. Partinin kadrosu ve alt yönetimleri de devletin bürokrasisi, memuru olarak görülmektedir. Devlete ve iktidara bağlanma ağır bastığından, özgürlük, eşitlik, demokrasi amaçları giderek bellekte, duygularda, düşüncede zayıflamakta ve onun yerine bireysel hesapçılık, çıkarcılık, bireysel yaşam arayışları gelişmektedir. İktidar, çıkar mücadelesi olduğundan, iktidara bağlanan kişi de çıkar hesabı yapacak, çıkar mücadelesi yürütecektir. Elbette herkesin böyle olduğu söylenemez fakat bu kişinin zihniyetine ve ideolojik duruşuna bağlıdır. Bu durum nitekim hareketimizde de ortaya çıkmıştır. Örgüt içinde bu kadar hesapçılığın, iktidarcılığın, çekişmenin, didişmenin, yönetim olamamanın, bir araya gelememenin, derinlikli tartışma ve değerlendirmeler yapamamanın, geleceğe yönelik sağlam kararlar alamamanın ve etkin bir pratiğe girememenin altında kesinlikle bunlar yatmaktadır. Parti içinde yönetim mücadelesi, iktidar mücadelesi, kariyerizm, yetki hastalığı, bazı ufak tefek imkanlara sahip olmak ya da görevlerden kendini geriye çekmek de bir çıkarcılıktır. Derecesi farklı olsa da işin özü aynıdır. Çetecilik de aynı şekildedir, çetecilik iktidarla ve savaşla bağlantılıdır. Çetecilik savaşın ortaya çıkardığı bir olgudur. Savaş soygunun, talanın, vurgunun yapıldığı yerdir, yani gücün ortaya çıktığı, iktidarın gerçekleştiği yerdir. İktidar da dönemsel devlettir. Devlet iktidarının kurumlaşmış, uzun vadeye yayılmış, uzun vadeli hale gelmiş biçimi olmaktadır. Bu bakımdan savaşı bu kadar mutlaklaştırdıktan ve meşru savunmanın ötesine taşırdıktan sonra çeteciliğin gelişmesi de çok şaşırtıcı olmamalıdır. Önderlik bunu ne kadar gerilla savaşının kurallarının içine çekmeye çalıştıysa da, çeteciliğin önünü tam olarak alamamıştır. Bunun kökeninde de uluslaşmayı, ulusal kurtuluş savaşına bağlama ve savaşı mutlaklaştırma vardır. Savaşı kutsallık derecesinde ele alma ve meşru savunmanın dışına taşırma söz konusudur. Savaş, anlayış olarak meşru savunmanın dışına taşırılmıştır. Bırakalım meşru savunmayı Türkiye devletini savaşla yıkma, hatta gücün yetmesi durumunda Ortadoğu'daki bütün devletleri yıkma hedefi söz konusuydu. Yani PKK böyle bir savaş çizgisine bağlıydı. Kürdistan'ın kurtuluşunu, Kürt ulusal gelişimini, Kürdistan'ın özgürlüğünü bu devletlerin bu biçimde zorla yıkılmasında, bir de yeni devlet kurulmasında görüyordu. Ne kadar savaş yaptığı, ne kadar ordu kurduğu, ne kadar iktidar olduğu ayrı bir meseledir. Bu konularda çok ileri düzeye çıkamamış, fakat böyle bir büyüme amacına bağlı olduğu, ona odaklı olduğu için kendi içinde de bu tür eğilimlerin, anlayışların, tutumların ortaya çıkmasına yol açmıştır. Savaşa, iktidara, devlete bağlı, onların özellikleri olarak oluşan anlayışların parti içerisinde ortaya çıkmasına yol açmıştır. Çetecilik ve memurculuk bu temelde gelişmiştir. Birçok hesap, işe kendini vermeme, yönetim düzeyinde de merkezden başlamak üzere doğru katmama, kendini görev ve sorumluluklara sahip çıkmama, hepsi bireysel tutum ve memurcu zihniyetten kaynaklanmıştır. Memur zihniyeti de devletçi paradigmanın ortaya çıkardığı bir sonuç, tutum, duruştur ve tüm bunlar partinin devletçi olmasından kaynaklanmaktadır. Devlete katılan insan aldığının karşılığı kadar çalışır. Ücretli çalışmak esastır. Alabildiği kadar alır fakat en az vermeyi esas alır. Memur zihniyeti kendini yormama, tehlikelere atmama, devletin amaçlarına bağlanmamadır. Devlet görevlerini zamanında büyük bir başarıyla yerine getirmek gibi bir sorunu yoktur. Devletin nereye gittiğine dair herhangi bir sorumluluk duyma gibi bir durumu da söz konusu değildir. Mücadelemizde de benzer tutum ve zihniyetler ortaya çıkmıştır. Ruhta, düşüncede, davranışta devletçi ve iktidarcı paradigmanın sinmesi, cisimleşmesi, yaşıyor olması sonucunda bu tür anlayışlar kendisini mücadelemize dayatmıştır. Çetecilik de aslında o kadar çok şiddet uygulayan bir güç olmamıştır. Sadece kendini egemen kılmak, yaşatmak ve daha fazla imkan elde etmek için şiddet kullanmayı ifade etmiştir. Bunun da iktidarcılıkla bağı vardır. Meşru savunma konumunda bir özgürlük, eşitlik yaratacak şekilde bir direnmeyi, mücadele etmeyi değil de, başkalarına zarar vererek kendini egemen kılmayı içeren bir savaş çizgileri olmuştur. Çetecilik halk üzerinde baskı, şiddet ve zor kullanarak, halkın değerlerini ele geçirmek, halk üzerinde egemenlik kurmak anlamına gelmektedir. Böyle bir zihniyet, bunun çok değişik biçimlerde pratikleşmesi, geçmiş dönemde gerillamız içinde, yani PKK'nin yürüttüğü pratik mücadele içerisinde ortaya çıkmıştır. Bunun için bir sürü eleştiri-özeleştiri de geliştirilmiş, bir sürü olumsuzluk yanlış, hata, eksiklik dile getirilmiştir.

Kadrolar kendisini yenilemelidir

Devletçi, iktidarcı çizginin bir egemen sınıf çizgisi olduğu, sömürücü, baskıcı, çıkarcı, başkalarının yarattıklarına, ürettiklerine el koyarak yaşamayı öngören sınıfların çizgisi olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla bütün bu pratiklerin altında aslında böyle bir zihniyet, kaynağını egemen sınıftan, onun devletçi anlayışından alan tutumlar yatmaktadır. Halka yönelik o kadar şiddet uygulaması kadın, çocuk demeden uygulanan baskıcı yönelimler, örgüt içerisindeki zor şiddet kullanımları, çok basit imkanlar, hatta iktidar olmak, yetki ele geçirmek, komutan olmak için yanındakine, çevresine düşmanca yaklaşımlar, onu çeşitli biçimlerde harcayıcı, komplocu yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Daha 1987-88'de feodal komploculuk bir çizgi olarak değerlendirilmiş, Agit arkadaş dahil önde gelen birçok militanın bile nasıl şehit düştüğü konusu henüz çözümlenmemiştir. Çeteciliğin geliştirdiği ve çözümlenmemiş çok sayıda olay halen söz konusudur. Önderlik, 'tümüyle iktidardan uzak tutulmuş, güç, imkan biriktirememiş, hep bu özlemle yaşamış bir topluluğa güç biriktirip iktidar olmanın yolu gösterilince her türlü yanlışlık, olumsuzluk ve tehlike ortaya çıkabilirdi' demektedir. Önderlik mücadele pratiği içinde ortaya çıkan örnekleri iktidar ve çıkar mücadelesinin çarpıklaştırılmış biçimi olarak değerlendirmiş ve bu durumu 'Çingene Paşalığı' olarak ifadelendirmiştir. Çingene toplumu da tabii en basit, yüzeysel, çok sınırlı imkanlarla yaşayan bir toplumdur. Maddi, ruhsal, kültürel, siyasal olarak çok fazla gelişmiş, imkan elde etmiş bir topluluk değildir. Böyle bir durumda olan bireyin, imkan elde edince kendini kaybetmesi, başının dönmesi, ifade edilmektedir. Hiçbir şey yokken birden her şeyi ele geçirince ne yapacağını şaşırması, kendini kaybettiren, baş döndüren bir yaklaşımla kendine güç vereni, kendini o duruma getireni suçlaması, idam etmesi gibi bir durumdur. En değerli veya öyle bir güce ulaşmasında en çok rolü olanı en önce cezalandırması ifade ediliyor ki, bu durum bir çarpıklığı göstermektedir. Kürt toplumunun da ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal gelişmede böyle bir geriliği, zayıflığı yaşadığı bir gerçektir. Daha ileri olmanın arayışı, çabası, azmi içerisinde olunmasına rağmen, bulunamayınca büyük bir bilinç altı da oluşmaktadır.

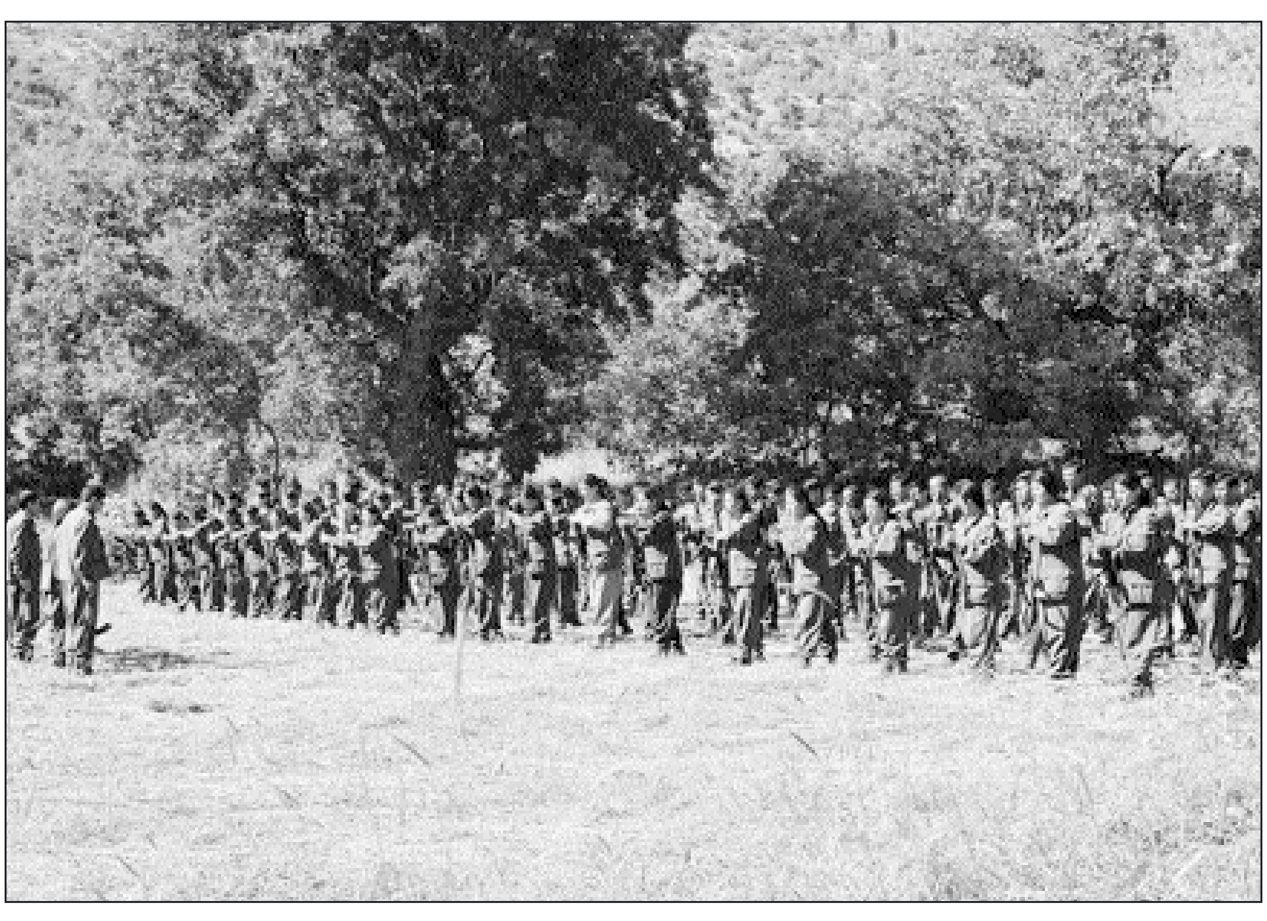

PKK, toplumun önüne özgürlük, eşitlik, demokrasi amaçlarıyla birlikte bu durumu aşma, aştırtma, devlet ve iktidara yürüme hedefini koymuştur. Devlet ve iktidar amacını görüp, anlayıp, sezip ona bağlanarak gelenler de olmuştur. Karmaşık bir biçimde ikisini birlikte yaşayanlar da olmuştur. Örgüt içindeki karmaşa, didişme, çekişme, bu kadar iç yetki, iktidar, yönetim kavgası aslında bu duruma bağlanabilir. Bu yaklaşımlar en yüce değerlere zarar vermiştir. Yoldaşlara, halka zarar vermek, hatta Önderlikle çelişkili, çekişmeli olmak, tepkisel yaklaşımlar içerisinde olmak, aslında çingene paşalığı biçiminde tanımlanan bir duruşun sahibi olmayı ifade etmektedir. Sonuç olarak her şeyden önce doğru ve yeterli partileşememenin, partiye doğru katılamamanın, Önderlik felsefesi ve ideolojisiyle bütünleşememenin, dolayısıyla da parti içinde yanlış anlayış, eğilimlere düşmenin, memurcu, çeteci eğilimlere düşmenin en önemli bir nedeni, zihniyet yapısı ortaya çıkmış olmaktadır. Geçmişte böyle bir durum bilinemediği için partiye doğru katılma, çizgiyle doğru bütünleşme, yanlış anlayışlardan kurtulma yönünde yürütülen eğitimler, yapılan eleştiri ve özeleştiriler gereken sonucu vermemiştir. Bugün kendini eğitmenin, düzeltmenin, Önderlik çizgisiyle tam bütünleşmeye ulaşmanın, partiye doğru katılmanın, bu temelde hatalı, yanlış, parti felsefesi ve ideolojisiyle çelişen ruh hali, anlayış ve tutumlardan kendini kurtarmanın koşulları daha da oluşmuş ve olgunlaşmış bulunmaktadır. Böyle bir çözümleme, PKK'de böyle bir çizgi değişimi, paradigma değişimi, ideolojik yenilenme, kadrolara böyle bir fırsat, bir şans daha vermektedir. Kendini partiye daha doğru, daha etkili, daha güçlü katmanın olanaklarını artırmakta, ortamını açmakta, fırsatını yaratmaktadır. O bakımdan geçmişte eleştiri ve özeleştirilerde alınamayan sonuçları şimdi almak, eleştiri ve öz eleştirilerle ulaşılamayan partileşme, Önderlik çizgisiyle bütünleşme, ona doğru katılma durumunu bugün başarma imkanları fazlasıyla vardır. Bugün koşullar bu bakımdan geçmişe göre çok çok elverişli bir hale gelmiş bulunmaktadır. Yeni çizgi bu temelde bir zihniyet değişimi ve böyle bir özeleştiriyle partinin kendini yenilemesi, kadroların da partiyle daha sağlam, daha doğru bir biçimde bütünleşmesine imkan ve fırsat vermektedir. Geçmişte bir yandan özgürlük, eşitlik ilkesi öne koyulurken, diğer yandan da devlet, iktidar ve savaş hedefi koyulduğundan, kadro ikisi arasında bocalamış, ikisinden de etkilenmiştir. Sonuçta bir karışıklık, ikilik ve iki yüzlülük ortaya çıkabilmekteydi. Psikolojik, ruhsal, düşünsel bakımdan kendisini dengeli, istikrarlı bir konumda tutamayabilmekteydi. Bu konuda parti aslında derin bir özeleştiriyle kendi iç çelişkisini çözmüş, sosyalist anlayışını düzeltmiş, özgürlük, eşitlik, demokrasi ilkelerine tam oturtmuş bulunmaktadır. İdeolojisini, program amaçlarını, stratejik duruşunu birbiriyle uyumlu hale getirmiş olmaktadır. Bu, kadronun da kendini yenilemesi, değiştirmesi, parti çizgisiyle, yeni paradigmayla daha güçlü bütünleşerek memurcu, çeteci eğilimler dediğimiz zayıflığı, geriliği, parti dışılığı ifade eden anlayış ve tutumlardan kendisini kurtarmasının, Apocu militan olmanın gereklerini, ölçülerini, özelliklerini daha kesin, doğru öğrenmenin ve katılmanın imkanını yakalamıştır. Her ne kadar PKK'nin amaçları ortaya konmuş olsa ve Önderlik bu yönlü yoğun çaba harcasa da, örgütün iç yapılanması, yönetimden tutalım, bütün komitelerine, gerillasına kadar, iktidarcı paradigmanın etkileri örgüt içi yapılanmayı ciddi biçimde yönlendirmiştir. Dolayısıyla sözde söylenenlerle, pratikte olanlara bakmış fakat kendini ikna edememiş, hangisinin doğru olduğunu anlayamama yaşanmıştır.

Örgüt içi yapılanma çelişkileri gördükçe umudu, inancı ve güveni zayıflamıştır. Dolayısıyla da Önderliğin yürüttüğü büyük eğitimlerden yeteri kadar yararlanılamamıştır. Sosyalist bilinci yeteri kadar alınamamıştır. Bir yandan tartışma ve eğitimle insanlar Önderliğin verdiklerini alırken, diğer yandan da pratikte gördükleri birçok şey, bireyi, kadroyu bu amaçlardan uzaklaştırmıştır. Doğal olarak bu noktada büyük bir çelişki yaşanmıştır. Bu durumdan kaynaklı olarak da düşüncede tam netleşme, Önderlik özelliklerini, çizgi gereklerini tam özümseme ve bu temelde güçlü bir biçimde partiye katılma sağlanamamıştır. Bu durumlar artık aşılmış ve daha inandırıcı, ikna edici, daha güçlü özeleştiriler verme, bu temelde de çizgiye, partiye, mücadeleye daha güçlü, daha doğru ve çizgi gereklerine uygun bir biçimde katılma fırsatı, imkanı ortaya çıkmış, yaratılmıştır. Bu nedenle artık geçmişle günümüz kıyaslanmalı ve köklü bir yeni yaklaşım kesinlikle gösterilebilmelidir. Geçmiş ölçülerden, geçmişte yapılamayan şeylerden, olumsuzluklardan kendimizi tümden kurtararak bugünün parti gerçeğine, Önderlik gerçeğine, ideolojik, siyasi çizgi gerçeğine bakarak yaklaşım göstermek gerekmektedir. Kendini eğitme de bu temelde sürdürülmeli, eleştiri ve özeleştiriye de böyle yaklaşılmalıdır. Dürüst yaklaşıldığı, yenilikler görüldüğü ve çizgiye gerçekten katılmak istenirse, Önderliğe, partiye ve bu dönemde geçmişe göre çok daha fazla başarılı olunacağına inanılmalıdır. Bu değişiklik böyle bir durumu yarattığından kendine inanç ve güven güçlenmelidir. Önderliğin parti adına özeleştiri olarak ortaya koyduğu paradigma değişimi, kesinlikle bunu başarmanın fırsatını, imkanını yaratmakta, böyle bir şans vermektedir. Bu yeni dönemde daha güçlü bir partileşmeyi, örgütlenmeyi daha güçlü Apocu militanlar haline gelmeyi, Önderlik çizgisini daha güçlü özümseyen, örgüte dönüştüren yoldaşlar topluluğu olarak parti içerisinde çizgi gereklerini, ideolojik gerekleri daha iyi oturtan, parti yaşamını buna göre daha özgürlükçü, eşitlikçi, demokratik kılan bir konuma ulaşmak mümkündür. Bu çerçevede de yeni dönemin PKK'si eskiye göre çok daha sosyalist, özgürlük ve eşitlik ideallerine çok daha bağlı olacaktır. Demokratik örgütlenmeyi, işleyişi çok daha güçlü oturtmuş, yoldaşlık ölçülerini çok daha fazla geliştirmiş bir PKK olarak ortaya çıkacaktır. Yeni PKK eskisinden bu bakımdan çok daha ilerde ve güçlü olacaktır. Bu anlamda güçlü bir değişimi yaşamış olacak. Bazılarının sandığı ve partiyi çekmek istediği gibi değişirken partiyi düzene götüren, düzene entegre eden bir değişim çizgisini değil de devletçiliğe, iktidarcılığa, savaşa daha fazla bağlayan ve boğazına kadar sınıflı toplum düzeni, devletçi toplum düzeni içinde eriten bir değişim yerine, geçmişte varolan devletçi, iktidarcı, savaşçı özellikleri tümden aşarak, o paradigmadan tümden kurtularak bütünüyle özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilkelerine bağlanmış, kendi içinde bu ilkeleri yaşamsallaştırmış, dışarıya karşı da bunun mücadelesini oldukça örgütlü ve güçlü bir biçimde veren güçlü bir parti haline gelecektir. Yeni PKK tümüyle bu özelliklerle oluşacak ve bu temelde de her türlü teslimiyeti, dönekliği, ihaneti, egemen düzene, devletçi, iktidarcı sisteme uşaklaşan eğilimleri tümüyle aşıp mahkum ederek gerçek bir sosyalist parti, özgürlük, eşitlik, demokrasi partisi haline gelecektir. Demokratik sosyalizmi kendi içinde güçlü bir biçimde yaşayan, sorunları böyle bir yaşam içinde çözen, ulaştığı çözümleri de topluma taşırarak Kürt toplumunu, özgürlük, eşitlik ve demokrasi yönünde hızlı bir biçimde değişime uğratan bir rolü oynayacaktır.

Başkan Apo'nun “Bir Halkı Savunmak” kitabından

TOPLUMSAL CİNSİYETÇİLİĞİN ÖZGÜRLEŞTİRİLMESİ

Demokratikleşmenin özünü teşkil etmekle birlikte, kendi başına ele alınması gereken olguların başında kadın ve etrafında oluşan ilişki ve çelişkiler düzeni gelmektedir. Komünal ve demokratik duruş dengeleri sosyal bilimlerin alanına ne kadar geç ve yetersiz girmişse, ondan daha fazlasını kadın olgusuna yaklaşımda görmekteyiz. Sanki kadının yaşadıkları doğallığın gerekleriymiş gibi bir anlayış tüm bilimsel yaklaşımlarda, ahlaki ve siyasi tutumlarda ön varsayım olarak kabul görür. Daha hazin olanı, kadının kendisi de bu paradigmayı doğal kabul etmeye alışmıştır. Binlerce yıllık halklara dayatılan statülerin doğallığı, kutsallığı, birkaç kat fazlalığıyla kadının tüm zihniyet ve davranışlarına da adeta kazınmıştır. Halklar kadınlaştırıldığı oranda, kadın da halklaştırılmıştır. Hitler *“halklar kadın gibidir”* derken bu gerçeği kasteder. Kadın olgusuna daha derinlikli yaklaşıldığında, biyolojik bir cins olmanın ötesinde adeta bir soy, sınıf, ulus muamelesi gördüğü anlaşılacaktır. Ama en çok ezilen soy, sınıf veya ulus olarak. Hiçbir soy, sınıf veya ulusun kadınlık kadar sistemli bir köleliğe tabi tutulmadığını iyi bilmek gerekir.

Kadınlığın kölelik tarihi daha yazılmamıştır. Özgürlük tarihi ise yazılmayı bekliyor. Kadın köleliğinin derinliği kadar karanlıkta bırakılması, toplumda yükselen hiyerarşik ve devletçi iktidarla yakından bağlantılıdır. Kadının köleliğe alıştırılmasıyla hiyerarşiler –ayrıcalıklı kutsal yönetimler– kurulmuş, toplumun diğer kesimlerinin kölelik yolu açılmıştır. Erkeklerin köle olması kadının köleliğinden sonradır. Cins köleliğinin sınıf ve ulus köleliğinden farklı yönleri de vardır. Meşrulaştırılması ince ve yoğun baskılarla birlikte duygu yüklü yalanlarla sağlanır. Biyolojik farklılığı sanki köleliği için gerekçeymiş gibi kullanılır. Yaptığı tüm işler değeri olmayan *‘kadınca işler’* diye hafife alınır. Toplumun kamusal alanında bulunması dince yasak, ahlaken ayıp olarak sunulur. Giderek tüm önemli toplumsal etkinliklerden uzaklaştırılır. Siyasal, toplumsal, ekonomik etkinliklerin hakim gücü erkeğin eline geçtikçe kadının zayıflığı daha da kurumlaşır. *‘Zayıf cins’* bir inanç olarak paylaştırılır.

Neden bu kadar derin bir kölelik?

Tüm maddi ve manevi güç olanakları erkeğin elinde biriktikten sonra kadın artık erkek eline bakan, bazen yalvaran, bazen tüm onurunu çiğneyerek kaderine razı olan ve sıkça yaşama küserek derin bir sessizliğe bürünen bir varlık haline gelir. Bir anlamda yaşayan ölü demek de mümkündür. Birkaç benzetmeyle olguyu daha da belirgin kılabiliriz. Birinci benzetme kafeste kuştur. Kuş bazen kanarya gibi süslü kılınır. Bazen bülbül gibi güzel sesli kılınır. Herkes kendine göre bir kuşa benzetir. Çokça serçe denilir. Diğer benzetme, dipsiz bir kuyuya bırakılan kedi gibi sürekli miyavlatıldığıdır. Yiyecek artıklarıyla beslenerek sahibi için iyice ehlileştirilebilir. Belki biraz kaba görülebilir, ama köleliğin derinliğini yakalamak için bilimsel, edebi çok yönlü çabaların gereği açıktır. Muazzam cinsiyetçi bir toplum oluşturulmuştur. Gerçek kabalık şuradadır ki, erkeğin tek taraflı kadın tecavüzü bir kahramanlık gibi görülürken, erkek bundan son derece keyif ve gurur alırken; kadın taşlanarak öldürülmekten geneleve kapatılmaya, toplum içine bir daha çıkmamaya kadar her tür acımasızlıklarla karşı karşıyadır. Yine en kabasından erkek cinsel organıyla gururlanırken, kadın için cinsiyet organları bir utanç kaynağıdır. En basit fiziki farklılıkları bile kadın aleyhine kullanılmaktan çekinilmemiştir. Kadın olmanın kendisi bir utanç konusu haline getirilmiştir. Sözde kutsal bir duygu olan aşkta bile kadının yaşadığı gözü kara bir erkek dayatmasıdır. Kız çocuklar her zaman hor görülmüştür.

Sorulması gereken soru, neden bu kadar derin bir kölelik? Cevabı kesinlikle iktidar olgusu ile bağlantılıdır. İktidarın doğası kölelik ister. Eğer iktidar sistemi erkeğin elindeyse, sadece insan türünün bir kısmı değil, bir cinsin tümü bu iktidara göre şekillenmelidir. İktidar sahipleri devlet sınırlarını nasıl hane sınırları gibi görüp her uygulamayı bu sınırlar dahilinde bir hak olarak görürlerse, onun mikro modeli olan ailede de erkek iktidarının sahibi olarak her uygulamaya –gerekli görürse öldürme dahil– kendini hak sahibi görür. Evdeki kadın o kadar eski ve derinlikli bir mülktür ki, sınırsız bir mülkiyet duygusuyla erkek *‘kadın benimdir’* der. Kadın için –evlilik bağı adı altında bağlı bulunulan– erkek üzerinde en ufak bir hak iddiasında bulunulamaz. Ama erkeğin kadın ve çocuklar üzerindeki hak sahipliği sınırsızdır. Mülkiyetin en temel kaynağı yine ailede, kadın üzerindeki kölece tasarrufta aranmalıdır. Mülkiyetin kaynağında köleleştirilmiş kadın yatar. Kadın üzerine yayılmış kölelik ve mülkiyet dalga dalga tüm toplumsal düzeye yayılır. Böylelikle de toplum ve bireyin zihniyet ve davranış yapısına mülkiyetçi ve köleci her duygu ve düşünceyi yerleştirir. Toplum her tür hiyerarşik ve devletçi yapılanmalara uygun hale getirilir. Bu ise, uygarlık denen sınıflı her tür yapılanmanın rahatça ve meşruiyet kazanmış olarak sürdürülmesi demektir. Böylece kaybeden sadece kadın olmuyor. Bir avuç hiyerarşik ve devletçi güç dışında tüm toplum oluyor.

Kadın için özel kriz dönemleri pek önemli değildir. Zaten sürekli bir krizi yaşamaktadır. Kadın demek krizli bir kimlik demektir. Günümüzde yaşanan kapitalist sistem kaosunda tek umut vaat eden, kadın olgusunun sınırlı da olsa aydınlatılmış olmasıdır. Feminizm yetersiz de olsa kadınlık gerçeğini son çeyrek yüzyılda oldukça görünür kılmıştır. Kaosta her olgunun değişme şansı yüksek bir aydınlanmayla daha da arttığı için, özgürlük lehinde atılacak adımlar niteliksel sıçramalara yol açabilir. Güncel krizden kadın özgürlüğü büyük kazanarak çıkabilir.

Kadın özgürlüğü olgu tanımlamasına uygun olarak kapsam bulmak durumundadır. Genel toplumsal özgürlük ve eşitlik kadın için de direkt özgürlük ve eşitlik olmayabilir. Özgün çaba ve örgütlülük esastır. Yine genel demokratikleşme hareketi kadın için olanaklar açabilir. Fakat kendiliğinden demokrasi getirmez. Kadının bizzat kendi demokratik amaç, örgüt ve çabasını sergilemesi gerekir. Kadına içerilmiş bulunan köleliği karşılayacak bir özgürlük tanımına öncelikle ihtiyaç vardır. Kapitalist sistemin muazzam vizyon geliştirme ve sanallığı gerçeğin yerine koyma gücü o denli gelişmiştir ki, kadını en çok alçaltan bir etkinliği (örneğin pornografi) bile özgürlükle özdeşleştirebilir.

Demokrasiyi kazanmayan kadın hareketi özgürlüğü ve eşitliği kazanamaz

Feministlerin çabalarında birçok önemli öğe varsa da, hala Batı merkezli demokrasilerin ufkunu aşmaktan uzaktır. Temelinde kapitalizmin oluşturduğu yaşam biçimini değil aşma, tam kavranmasını bile sağladığı söylenemez. Durum Lenin'in sosyalist devrim anlayışını çağrıştırıyor. Onca büyük çabaya rağmen ve kazanılan birçok mevzi savaşına karşılık, leninizm sonuçta kapitalizme soldan en değerli katkıyı sunmaktan kurtulamamıştır. Feminizmin başına da benzer sonuçlar gelebilir. Güçlü örgütsel temelden yoksunluk, felsefesini tam geliştirememe, kadın militanlığına ilişkin zorluklar iddiasını zayıflatmaktadır. Kadınlar cephesinin ‘reel sosyalizmini’ bile sağlamayabilir. Fakat soruna dikkat çekmek açısından ciddi bir adım olarak değerlendirmek en doğrusudur.

Şüphesiz her cinsiyet türünün olduğu gibi kadının da bir doğası vardır. Toplumsallıktan öte biyolojik cins olarak kadının daha merkezi öğe olduğunu, biyoloji bilimi her geçen gün artan kanıtlarla desteklemektedir. Özcesi kadın fiziği erkeği kapsamakla birlikte, erkek fiziği kadını kapsayamamaktadır. Kutsal kitapların tersine, kadının erkekten değil, erkeğin kadından türediği anlaşılmaktadır. Kadının kromozomları erkekten fazladır. Kadın için dezavantaj olarak düşünülen aylık kanamalar bile kadının doğayla daha nazik bağının göstergesi olarak anlaşılmalıdır. Rahim kanaması bitmemiş, devam eden doğal bir yaşam akıntısı olarak görülmelidir. Yaşamın kök damarı bitmemiştir, devam etmesi iradesinin bir göstergesi olarak anlaşılmalıdır. Kadın hastalıkları denilen hususlar aslında yaşam olgularıdır. Kadının yaşam merkezini temsil etmesinden kaynaklanmaktadır. Yaşamın karmaşık sorunları kadının rahminde, karnında cereyan etmektedir. Kendinden doğan çocuk ve göbek bağı yaşam zincirinin son halkası gibidir. Bu gerçeklik karşısında erkek sanki kadının bir eki, bir uzantısı gibi görünmektedir. Bu olguyu doğrulayan bir husus da erkekteki aşırı ve anlamsız kıskançlık duygusudur. Kadın doğası kendine karşı daha güvenli dururken, erkek adeta yerinde duramaz. Kadın etrafında dönen bir bela gibidir. Tüm bu gözlemler kadın fiziğinin zaaf yüklü değil, daha merkezi olduğunu kanıtlıyor. Bu nedenle kadın öncelikle erkek egemen kültürün dayattığı *‘eksikli, hastalıklı’* tanımını derhal reddetmelidir. Tersinin doğru olabileceğini erkeğe hissettirebilmelidir. Kadın fiziğine ilişkin kendine güvenmeli derken bu önemli gerçeği kastediyoruz.

Bu fiziksel oluşumun doğal sonucu kadındaki duygusal zekanın daha güçlü olmasıdır. Duygusal zeka yaşamdan kopmayan zekadır. Empati ve sempatiyi güçlü taşıyan zekadır. Kadında analitik zeka geliştiğinde bile güçlü duygusal zekasından dolayı daha dengeli, yaşamla bağlantılı ve tahripkar olmaktan uzak durmaya daha yeteneklidir. Erkek kadın kadar yaşamın ne olduğunu anlamaz. Yaşamın kendisi olan (Aryen dil grubundan olan Kürtçe'de Jîn, yaşam demektir. Aynı zamanda kadın anlamına gelir) kadın, yaşamın bütün yönlerini riyakarlıktan uzak, saf ve yalın haliyle görme yeteneğidir. Bu yeteneği güçlüdür. Bunu şahsi yaşamımızda da çok iyi bilmekteyiz.

Entrikacı, yozlaştırıcı, fahişe vs sıfatlı kadın gerçeğinin acımasız sorumlusu erkektir. Hiçbir kadın kendi halinde kaldıkça entrikacılık, fahişelik yapma gereği duymaz. Fiziği, biyolojik varlığı buna uygun da değildir. Entrikacılığın ve fahişeliğin gerçek yaratıcısı erkektir. Bilinen ilk genelevi Sümer başkenti Nippur'da M.Ö 2.500'lerde ‘musakkatin’ adıyla açanın erkek iktidarı olduğunu biliyoruz. Buna rağmen utanmadan sanki fahişelik kadın yaratımıymış gibi bir yaklaşımı sürekli canlı tutar. Kendi eserini, doğurduğu suçluluğu kadına mal ederek, sahte bir namus anlayışı geliştirerek olmadık lanetlenme ve dayağı, katliamı kadından eksik etmez. Bu ilave tanımlamadan çıkarabileceğimiz sonuç, erkeğin öncelikle ideolojik saldırısına karşı yetkin durmadır. Erkek egemen ideolojiye karşı kadın özgürlük ideolojisiyle, feminizmi ve kaynaklandığı kapitalizmi aşarak silahlanıp mücadele edilmelidir. Erkek egemen iktidarcı zihniyete karşı kadının özgürlükçü doğasal zihniyetini yetkin kılıp öncelikle ideolojik alanda kazanmayı iyi bilmek, tam sağlamak gerekir. Unutmamak gerekir ki, geleneksel kadınsı teslimiyet fiziki değil toplumsaldır. İçerilmiş kölelikten gelir. O halde öncelikle ideolojik alanda teslimiyet düşünce ve duygularını yenmek gerekir.

Kadın özgürlüğü politik alana yönelirken, savaşımın en çetin yanıyla karşı karşıya olduğunu bilmelidir. Politik alanda kazanmayı bilmeden, hiçbir kazanım kalıcı olamaz. Politik alanda kazanmak demek, kadının devletleşmesi hareketi değildir. Tersine, devletçi ve hiyerarşik yapılarla mücadele, devlet odaklı olmayan, demokratik, cins özgürlüğünü ve ekolojik toplumu hedef alan siyasal oluşumları yaratmak demektir. Hiyerarşi ve devletçilik en çok kadın doğasıyla uyuşmazdır. Dolayısıyla anti hiyerarşik ve devlet dışı siyasal oluşumlar uğruna kadın özgürlük hareketi öncü rol oynamak durumundadır. Köleliğinin politik alanda yıkılması özünde bu alanda kazanmayı bilmesiyle mümkündür. Bu alan mücadelesi kapsamlı demokratik kadın örgütlenmesini ve mücadelesini gerektirir. Her tür sivil toplum, insan hakları, yerel yönetimler demokratik mücadelenin örgütlenip geliştirileceği alanlardır. Tıpkı sosyalizmde olduğu gibi, kadın özgürlüğü ve eşitliğine giden yol en kapsamlı ve başarılı demokratik mücadeleden geçer. Demokrasiyi kazanmayan kadın hareketi özgürlüğü ve eşitliği kazanamaz.

Aşkı canlandırmak en zor devrimci görevlerden biridir

Sosyal alanda özgürlük açısından en önemli sorun aile ve evlilik gerçeğidir. Bunlar dipsiz bir kuyu gibi durum arz ederler. Kadın için kurtuluş gibi gelen bu kurumlar, mevcut toplum zihniyetiyle bir kafesten diğerine geçmekten başka anlam içermez. Üstelik diri gençliğini de bir kasap zihniyetine terk etmek zorunda kalarak. Aileyi üst toplumun –iktidar toplumu– halk içindeki yansıması, ajan kurumu olarak görmek gerekir. Erkek toplumdaki iktidarın aile içindeki temsilcisi, yoğunlaşmış ifadesidir. Kadın evlenirken aslında köleleşiyor. Evlilik kadar köleleştiren başka kurum tasavvur etmek zordur. Gerçek anlamda en kapsamlı kölelikler bu kurumla kurulur ve ailede kökleşerek sürer. Genel anlamda eş olarak beraberliklerden, ortak yaşamdan bahsetmiyoruz. Bu herkesin özgür ve eşitlik anlayışına göre anlam kazanabilecek bir husustur. Yerleşmiş klasik anlamıyla evlilik ve aileden bahsediyoruz. Kadın aleyhine kesin mülkleşme, tüm siyasal, zihni, sosyal, ekonomik alandan çekilme, bir daha kolay kolay kendine gelememe anlamını taşır. Radikal bir sorgulamadan geçirilerek demokratik, özgür, cins eşitliğini hedefleyen ortak yaşama esasları sağlanmadan bireysel, güdüsel sıkıntılardan ve geleneksel aile anlayışından kaynaklanan evlilikler, ilişkiler özgür yaşam yolunda en tehlikeli sapmalar olarak rol oynayabilir. İhtiyaç bu tür birliklerde değil, zihniyet, demokratik ve politik alanı çözerek cinsiyet özgürlüğünü tam sağlamak ve buna uygun ortak yaşam iradelerini gerçekleştirmektir.

Günümüz dünyasının en çok ağızlarda sakız edilen aşk konusu tarihin en rezil, içeriksiz dönemini yaşamaktadır. Tarihin hiçbir döneminde aşk bu denli ayağa düşmedi. Anlık aşklardan tutalım, açık cinayet yaklaşımlarına kadar en yavan ve tehlikeli ilişki tarzlarına bile aşk deniliyor. Kapitalist sistemin yaşam anlayışını bundan daha iyi sergileyecek ilişki düşünülemez. Dönemimizin aşkları hakim sistemin insan ve topluma dayattığı zihniyetin en kutsal alanda bile ne hallere düştüğünün açık bir itirafıdır. Aşkı canlandırmak en zor devrimci görevlerden biridir. Büyük emek, zihniyet aydınlığı, insanlık sevgisi ister. Aşkın en önemli şartlarından biri, çağın bilgeliği sınırlarında seyretmeyi gerektirir. İkincisi, sistemin çılgınlıklarına karşı büyük duruşu dayatır. Üçüncüsü, kurtuluşsuz, özgürlüksüz birbirlerinin yüzüne bile bakılamayacağını bir ahlaki tutum olarak benimsemeyi gerektirir. Dördüncüsü, cinsel güdüyü üç hususun gereklerine tutsak etmeyi gerektirir. Yani cinsel güdü bilgeliğe, özgürlük ahlakına ve politik-askeri mücadele gerçekliğine bağlanmadan, atılacak her adımın aşkın inkarı olduğunu bilmeyi gerektirir. Bir kuş kadar bile özgür yuva kurma olanağı olamayanların aşktan, ilişkiden, evliliklerden bahsetmeleri, aslında sosyal düzen köleliğine teslimiyeti ve özgürlük mücadelesinin soylulaştırıcı değerini bilmediklerini gösterir.

Eğer çağımızın aşk gerçeğinden bahsedilecekse, bu herhalde ***Leyla*** ile ***Mecnun**ları* çok geride bırakan, nice tasavvuf ehlini aşan, bilim adamı titizliğini gerektiren, güncel kaostan toplumsal özgürlüğe yol açan, yiğitliği, fedakarlığı ve başarıyı yakalamakla kanıtlayan kişilikleri kazanmakla mümkündür.

Kadının ekonomik, sosyal eşitlik sorunları da öncelikle politik iktidarın çözümlenmesiyle, demokratikleşmede başarıyla cevap bulabilir. Demokratik siyaset yapılmadan, özgürlükte ilerleme olmadan, kuru hukuki bir eşitliğin fazla anlam kazanamayacağı açıktır.

Kadına yaklaşımı bir kültürel devrim gibi ele almak en doğrusudur. Mevcut kültürle ne kadar iyi niyetli de olunsa, çaba da harcansa, olgudaki sorun ve ilişki yapısından ötürü anlamlı özgürlükçü bir çözüm sağlanamaz. En radikal özgürlükçü kimlik, kadına yaklaşımla veya bir bütün olarak kadın erkek ilişkilerindeki düzeni kavrayıp aşmakla mümkündür. Bir yandan baş bağlamayı gelenekle, pornoyu çağdaşlıkla karıştırarak zırnık kadar yol alınamayacağını iyi bilmek gerekir. Alandaki kölelik derinliği kadar özgürlük derinliğini de kavrayıp iradeleştirmek gereği vardır. Kadın özgürlüğünde, dolayısıyla kendini özgürleştirmede mesafe alamayanların hiçbir toplumsal ve siyasal özgürlük alanında çözümleyici ve dönüştürücü olamayacaklarını anlamaları gerekir. Erkek egemen köle kadın ikilemini aşamayan hiçbir özgürlük çabasının gerçek bir özgür kimlik sağlamayacağını da en temel özgürlük kriteri olarak almak gerekir. Kadın üzerindeki mülkiyet ve iktidar ilişkisi yıkılmadan, özgür kadın erkek ilişkisi gerçekleştirilemez.

Yüzyılımızı da özgür kadın iradesinin yükseleceği bir toplumsal zaman olarak görmek gerçekçidir. Kadınlar için belki de yüzyıl gerekebilecek kalıcı kurumlar düşünüp oluşturmak gerekir. ***Kadın Özgürlük Partilerine*** ihtiyaç olabilir. Özgürlüğün temel ideolojik ve politik ilkelerini sağlayıp pratikleşmesini yürütmek, denetlemek, bu partilerin hem gerekçeleri hem temel görevleri olmalıdır.

Kadın kitleleri için özellikle kentlerde düşünülen sığınma evleri değil özgürlük alanları oluşturmak gerekir. En uygun bir biçim de ***Özgür Kadın Kültür Parkları*** olabilir. Ailelerin kız çocuklarını eğitemedikleri, düzen okullarının da bilinen yapıları nedeniyle Özgür Kadın Kültür Parkları ihtiyaç duyulan, uygun kız çocuklar ve kadınlar için temelinde eğitim, üretim ve hizmet birimlerini kapsayacak alanlar olarak çağdaş kadın tapınakları rolünü de oynayabilir.

Kadınsız yaşanamaz denilir. Ama mevcut kadınla da yaşanamaz. Gırtlağına kadar köleliğe batmış bir kadınlı erkekli ilişki herhalde en çok batıran ilişkidir. O halde kapitalist sistemin sonul kaosundan gerçek aşklardan beklenen büyük gücü özgür kadın etrafında yaratarak çıkış yapmak, aşka gönül vermiş ve baş koymuş gerçek kahramanların en soylu ve kutsal işlerinden olsa gerek!

Toplumsal ekolojiye dönüş

Toplumsal sistem krizi ile birlikte gittikçe derinleşen ekolojik krizin kökenlerini uygarlığın başlangıcında aramak en gerçekçi yoldur. Toplum içinde tahakkümden kaynaklanan insana yabancılaşma geliştikçe, doğayla yabancılaşmayı da beraberinde getirdiği, ikisinin bir iç içeliği yaşadıkları bilinmelidir. Toplum özünde ekolojik bir olgudur. Ekoloji ile kastedilen ise, toplum oluşumunun dayandığı fiziki ve biyolojik doğadır. Dünya gezegeninin fiziki oluşumuyla biyolojik oluşumu arasındaki ilişki her geçen gün daha çok aydınlanmaktadır. Bu bilimin en çok başarılı olduğu alanlardan biridir. Yaşamın suda başlaması, oradan karaya yayılması, ilkel bitki ve hayvan türlerinden sınır konulmakta zorluk çekilen bir çeşitlenmenin gelişmesi bilimsel olarak çözümlenebilmektedir. İnsan türünün dayanabileceği fiziki ve biyolojik çevre bu gelişmelerle bağlantılı olarak ortaya konulmaktadır. Bağlantı varsayımlarından birisi, insan türünün genelde canlılar, özelde hayvanlar alemindeki evrim zincirinin en son halkası olduğuna ilişkindir. Bundan çıkarılabilecek en başta gelen sonuç, insan türünün rasgele yaşayamayacağı, evrim zincirinin gereklerine bağlı kaldıkça kendini idame ettirebileceği gerçeğidir. Dayandığı evrim haklarını tahrip etmesi halinde, biyolojik bütünün kaybolması ve bundan dolayı da türün kendini sürdürememe tehlikesiyle karşılaşması kaçınılmazdır. Doğadaki evrim bütünselliğinin sanıldığından daha fazla türlerin karşılıklı bağlılığına dayandığı bilimce iyice tespit edilmiştir. Karşılıklı bağlılık yitirildikçe, evrim halkalarında büyük kopuşların doğacağı, bundan da çok sayıda türün devam sorununun ortaya çıkacağıdır.

Bu bilimsel gerçeklik karşısında uygarlığın yarattığı sorun, eğer tedbir alınmazsa, çoktan cehenneme kapıyı araladığıdır. Uygarlığın sorunu doğurmasının en temel nedeni, dayandığı zorbalık ve cehalet –daha doğrusu yalancı olma zorunluluğu– gerçeğidir. Hiyerarşi ve devlet oluşurken sadece baskıya, zora dayanmakla varlıklarını kalıcı kılamazlar. Olup bitenin gerçek hikayesini gizlemek için riyakarlık, yalan kaçınılmazdır. İktidar hakimiyeti, zihinsel hakimiyeti gerektirir. Zihinsellik ise gerçek dışılığı geçerli kıldığı sürece iktidarı güvenceye alabilir. İktidarın kaba güç yönü her zaman ince güç yönü olarak zihnin bu türünü canlı ve egemen kılacaktır. Zihniyetin bu tarz oluşumu doğada yabancılaşmasının da temelini oluşturmaktadır. Toplumu var eden komünal bağı inkar ettikçe ve yerine bir sapma olarak gelişen hiyerarşik ve devlet güçlerini esas aldıkça, zihniyet durumu doğayla yaşam arasındaki bağın unutulmasına, önemsiz kılınmasına açık hale gelecektir. Uygarlığın dayandığı bu zemin üzerindeki her yükseliş, daha fazla doğadan kopma, çevreyi tahrip olarak yansı bulacaktır. Uygarlık güçlerinin gözü artık doğal zorunlulukları görmeyecektir. Ne de olsa onları besleyen alt tabaka onlara her şeyi hazır sunmaktadır.

Kutsal kitaplardaki tanrısallık cennet ütopyaları ilk uygarlık güçleri olan Sümerlerin mitolojileri olarak bu gerçeklik üzerinde uydurulmuştur. Temel zihniyet kalıpları olarak çocukluk çağındaki insan zihniyetine kazılmıştır. Tanrı cennet, soyut doğa varlıklarıdır. Daha doğrusu, gerçek doğanın yerine iktidarın yükselen güçlerinin sahte dünya tasarımlarıdır. Özü de şudur: *“Tanrılaşan biz cennette yaşarız.”* İkinci versiyon, *“tanrı gölgesi sultanlar, cennetteki gibi yaşar.”* Üçüncü versiyon, *“sömüren insan cennet misali yaşar.”* Topluma egemen zihniyet kalıpları olarak tanrısal yüce gerçekler biçiminde sunulan bu anlayışlar artık *‘doğa anayı’* unutacaklardır. Daha da ileri giderek *‘vahşi doğa, kör doğa, boyun eğdirilmesi gereken doğa’* varsayımlarıyla doğayla ilişkiyi büyük bir yabacılaşmaya iteceklerdir. İktidar gücünün zorbalık ve yalan ürünü olan bu birikimleriyle antidoğasal bir yaşamı mümkün kılması ekolojik sorunların temelidir. Yaşamdaki doğanın rolünü inkar ettikçe, bunun yerine sahte dinsel figürler, yaratanlar yerleştirdikçe, doğaya *‘kör güç’* denebilecektir. Bu zihniyetin özellikle günümüze kadar ki etkinliği bilimsel zihniyetin gelişmemesinin de temel nedenidir. Bilimsel zihniyet ancak doğal güçlerin doğru objektif tanınmasıyla gelişebilir. Her şeyi tanrıya, cinlere havale eden bir inanç sistemi, doğa gibi harika bir örüntüye asla anlam veremeyecektir. Tüm fiziki ve biyolojik doğanın soyut bir kavram olarak tanrıca yaratıldığında ısrar ederek bilimsellikten sıyrılacaktır.

Çok iyi gördük ki, bu soyut tanrı yükselen ilk sömürücü tabakanın kendini meşrulaştırmaya ilişkin bir zihniyet yaratımıdır. Tehlikesi sadece kul-kölelerini kendine bağlamakla sınırlı kalmaması, gerçeklikten koparmasıdır. İnsan zihninin doğru doğa bağını kesiyor, yabancılaştırıyor. Eskinin doğa anası yerini zalim doğaya bırakıyor. Hem de gerçek zalimler tarafından. Bu zihniyetin tarih içindeki duraklarını gözlediğimizde dehşete kapılmamak elde değil. Roma İmparatorluğu'nda yırtıcı hayvan insan karşılaşmaları bunun ürünüdür. Tüm bitki ve hayvanlar dünyasından giderek ilgiyi koparmaya, karanlıklaştırmaya giderken, bunun iktidar gücünün bu zalim uygulamalarıyla bağı vardır. Daha doğrusu insanla hayvanı böylesine birbirine kırdırmak, özünde doğadan yabancılaşmayı simgelemektedir. Ortaçağ feodalizminde yer artık bir an önce terk edilmesi gereken bir handır. Hatta insanı kendine bağlayan, günaha sokan kirli bir mekandır. Tanrının yüceliği karşısında doğa ne olabilir ki. Bir an önce doğayı, dünyayı terk etmek mümince bir hedef olmuştur. Fakat üst tabakada ise cennetvari yaşam bin bir cümbüşle devam edecektir. Büyük zihniyet sapkınlığı derken bu falsifikasyonu (çarpıtmayı) kastediyoruz. Ortadoğu toplumlarının geriliğinin temelinde binlerce yıllık bu zihniyet sapkınlığı yatmaktadır.

Rönesans özünde doğayla kopan zihniyet bağının yeniden kurulmasıdır. Rönesans zihniyet devrimini doğanın canlılığı, üretkenliği, kutsallığı üzerinde geliştirdi. Ne varsa doğada var inancını esas aldı. Sanatla doğanının güzelliklerini daha iyi yansıttı. Bilimsel yaklaşımla doğa sınırlarının kapısını araladı. İnsanı temel alarak tüm gerçekliğiyle tanınmasını bilim ve sanatın görevlerinden saydı. Yeniçağı bu zihniyet değişikliği doğurdu. Sanıldığının aksine, kapitalist toplum bu sürecin doğal sonucu olmayıp saptırıcı ve geriletici bir rol oynadı. Geliştirilen insan sömürü yöntemlerini doğanın istismarıyla birlikte yürüttü.

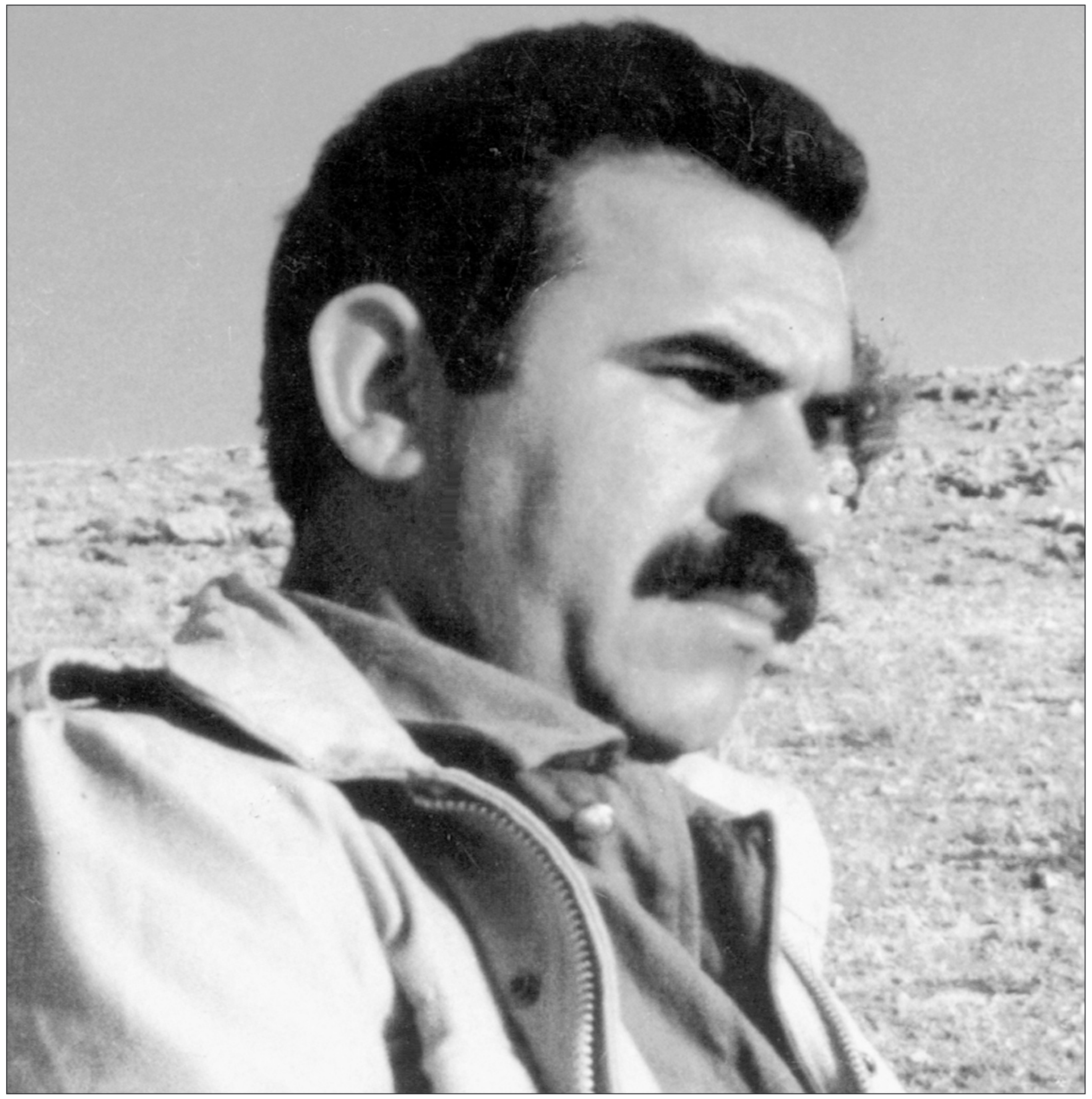

> “Hiyerarşi ve devlet oluşurken sadece baskıya, zora dayanmakla varlıklarını kalıcı kılamazlar. Olup bitenin gerçek hikayesini gizlemek için riyakarlık, yalan kaçınılmazdır. İktidar hakimiyeti, zihinsel hakimiyeti gerektirir. Zihinsellik ise gerçek dışılığı geçerli kıldığı sürece iktidarı güvenceye alabilir. İktidarın kaba güç yönü her zaman ince güç yönü olarak zihnin bu türünü canlı ve egemen kılacaktır. Zihniyetin bu tarz oluşumu doğada yabancılaşmasının da temelini oluşturmaktadır.”

> “Hiyerarşi ve devletçilik en çok kadın doğasıyla uyuşmazdır. Dolayısıyla anti hiyerarşik ve devlet dışı siyasal oluşumlar uğruna kadın özgürlük hareketi öncü rol oynamak durumundadır. Köleliğinin politik alanda yıkılması özünde bu alanda kazanmayı bilmesiyle mümkündür. Bu alan mücadelesi kapsamlı demokratik kadın örgütlenmesini ve mücadelesini gerektirir. Her tür sivil toplum, insan hakları, yerel yönetimler demokratik mücadelenin örgütlenip geliştirileceği alanlardır.”

İnsana hakimiyet doğaya hakimiyetle bütünleşti. Tarihte doğa üzerine en yoğun saldırıyı başlattı. Doğanın hiçbir kutsallığını, canlılığını, dengesini düşünmeden istismar edilmesini devrimci rolü olarak kavradı. Daha önceki zihniyetlerde çarpık da olsa yer eden kutsallığı tümüyle dışladı. Hiçbir korku ve endişe duymadan doğa üzerinde tasarrufta bulunmayı hak belledi.

Biyolojik duyarlılığı olmayanın toplumsal duyarlılığı sakattır

Sonuçta toplumsal krizle çevre krizi birleşti. Sistemin özü nasıl toplumsal krizi kaos aralığına taşıdıysa, çevrenin yaşadığı felaketler de yaşam için SOS tehlikesi vermeye başladı. Kanser gibi büyüyen kentler, kirlenen hava, delinen ozon tabakası, hayvan ve bitki türlerinde ivmeli azalış, orman tahribi, akarsu kirliliği, her tarafta çöp dağları, kirli atıklarla bulanmamış suyun kalmaması, anormal nüfus artışı, artık doğayı da kaosla birlikte isyana yöneltti. Gezegenimizin ne kadar kent, insan, fabrika, ulaşım aracı, sentetik madde, kirli hava ve su kaldıracağı hesaplanmadan, azami karın peşinde gözü kara bir gidiş vardır. Bu olumsuz gelişmeler bir kader değildir. Bilim ve tekniğin iktidarın elinde dengesiz kullanımının sonucudur. Süreçten bilim ve tekniği sorumlu tutmak yanlıştır. Bilim ve teknik kendi başına rol oynamaz. Toplumun sistem güçlerinin niteliğine göre rollerini oynarlar. Doğayı batırdıkları gibi daha da iyileştirebilirler. Sorun tamamen toplumsaldır. Bilim ve teknik düzeyi ile insanların ezici çoğunluğunun yaşam standartları arasında büyük bir çelişki vardır. Tamamen bilim ve tekniğe hükmeden bir azınlığın çıkarından ötürü bu durum doğmaktadır. Demokratik, özgürlükçü toplum sisteminde bilim ve tekniğin oynayacağı rol ekolojiktir.

Ekolojinin kendisi de bir bilimdir. Toplumun çevreyle ilişkisini inceleyen bir bilim. Yeni olmasına rağmen, gittikçe tüm bilimlerle iç içe toplumla doğa çelişkisinin aşılmasını sağlamada öncü rol oynayacaktır. Sınırlı olarak gelişen çevre bilinci ekolojiyle devrimsel bir sıçrama yapacaktır. İlkel komünal toplumda doğayla bağ çocuk ana bağı gibiydi. Doğayı canlı olarak algılıyor. Ona karşı olmamak, ondan ceza almamak dinin temel kuralı haline getirilmiştir. Doğa dini ilkel komünal toplumun dinidir. Toplumun oluşumunda doğal bir anormallik ve çelişki yoktur. Felsefenin kendisi insanı *'kendi farkına varan doğa'* olarak tanımlar. İnsan özünde en gelişmiş doğa parçasıdır.

Bu en gelişmiş doğa parçasını doğayla çeliştiren toplumsal sistemin doğa dışılığı, anormalliği böylelikle ortaya çıkmaktadır. Doğayla adeta bir bayram coşkusuyla –bayramlar zaten doğayla coşkun verimli birliğin yansımasıdır– bütünleşen insanı doğanın başına bela haline getirmek, herhalde o toplumsal sistemin ne kadar belalı olduğunu kanıtlar.

Doğal çevreyle bütünlük sadece ekonomik, sosyal içerikli değildir. Felsefi olarak da doğa, kavranması vazgeçilmez bir tutkudur. Aslında bu karşılıklıdır. Doğa insanlaşarak büyük merakını, yaratım gücünü kanıtlarken, insan da doğayı –Sümerlerin özgürlüğü (amargi) anaya (doğaya) dönüş olarak anlamaları düşündürücüdür– kavrayarak kendi farkına varmaktadır. İkisi arasında aşık, aşık olunan ilişkisi vardır. Bu büyük bir aşk serüvenidir. Bozmak, ayırmak herhalde dini tabirle en büyük günahtır. Çünkü ondan daha değerli bir anlam gücü yaratılamaz. Konuyla ilintililik anlamında kadın kanamasını doğayla hem ayrı düşüşün hem de ondan gelişin bir işareti olarak yorumlamamızın çarpıcı anlamı bir kez daha kendini hissettiriyor. Kadının doğallığı, doğaya yakınlığından ileri gelmektedir. Sırlı çekiciliği de anlamını bu gerçeklikte bulur.

Doğayla bütünleştirmeyen hiçbir toplum sisteminin rasyonelliği, ahlakiliği savunulamaz. Doğal çevreyle en çok çeliştiren sistemin rasyonelite ve ahlaki olarak da aşılması bu nedenledir. Kapitalist toplum sisteminin yaşadığı kaosla çevre felaketi arasındaki ilişki bu kısa tanımlamadan da anlaşıldığı gibi diyalektiktir. Ancak sistemden çıkış doğayla olan köklü çelişkileri aştırabilir. Yalnız başına çevrecilik hareketleriyle çözümleyici olunamayacağı çelişkinin karakterinden ileri gelmektedir. Diğer yandan ekolojik bir toplum ahlaki dönüşüm de gerektirir. Kapitalizmin antiahlakiliği ancak ekolojik yaklaşımla aşılabilir. Ahlak vicdan ilişkisi empatik ve sempatik bir ruhsallığı gerektirir. Bu ise yetkin bir ekolojik donanımla anlam bulduğunda değer taşır. Ekoloji doğayla dostluktur, doğal dine inanıştır. Bu yönüyle doğal organik toplumla yeniden ve uyanmış bilinçle bütünleşmeyi ifade eder.

Ekolojik yaşamın pratik sorunları da oldukça günceldir. Doğal çevre felaketlerini durdurmak için kurulmuş çok sayıda örgütlenmeyi derinleştirmek, demokratik toplumun ayrılmaz bir parçası kılmak, yine feminist ve özgürlükçü kadın hareketiyle dayanışma içinde olmak eylemlilik görevleridir. Çevreye ilişkin bilinçlenme ve örgütlenmeyi yoğunlaştırmak, demokratikleşmenin en temel faaliyetlerinden birisidir. Bir dönemlerin yoğun sınıf ve ulus bilinci gibi yoğun demokrasi ve çevre bilinci kampanyalarını düzenlemek durumundayız. Hayvan haklarından tutalım, ormanları korumaya ve hızla doğayı yeniden ormanlaştırmaya doğru bir eylemlilik toplumsal eylemliliğin vazgeçilmez bir parçası olmalıdır. Biyolojik duyarlılığı olmayanın toplumsal duyarlılığı sakattır. Gerçek ve anlamlı olan duyarlılık ikisi arasındaki bağı görmekten geçer. Önümüzdeki dönemler çıplak hale getirilmiş doğanın büyük bir orman ve diğer bitki örtüsüne ve hayvanlarına kavuşması için verilmesi gereken büyük mücadelelere tanık olacaktır, tanık olmalıdır. Adeta ormanlaştırma şansını vermek gerekecektir. En büyük yurtseverlik ağaçlandırmak ve ormanlaştırmaktan geçer sloganı, herhalde en değerli sloganlardan biri olacaktır. Hayvanları sevip korumayanın insanları koruyup sevemeyeceği daha iyi anlaşılacaktır. Hayvan ve bitkilerin insana emanet olduğu kavrandıkça, insanın değeri bir kat daha artacaktır.

Gerçek bir demokrasi ve sosyalizm mücadelesi ancak kadın özgürlüğü ile kazanabilir

Ekolojik bilinçten yoksun bir toplumsal bilinçlilik, reel sosyalizm olgusunda da görüldüğü gibi çözülmek ve yozlaşmaktan kurtulamaz. Ekolojik bilinç temel ideolojik bir bilinçtir. Felsefeyle ahlakın sınırları arasındaki köprü gibidir. Çağdaş krizden kurtarıcı politika ancak ekolojik olduğunda doğru bir toplumsal sistemliliğe götürebilir. Kadın özgürlük probleminde olduğu gibi, ekolojik sorunların çözümünde de bu denli gecikmiş ve yanlışlıklarla dolu yaşamın altında ataerkil devletçi iktidar anlayışının temel bir rolü vardır. Ekolojiyi ve feminizmi geliştirdikçe, ataerkil devletçi sistemin tüm dengeleri bozulmaktadır. Gerçek bir demokrasi ve sosyalizm mücadelesi ancak kadın özgürlüğü ve çevrenin kurtuluşu amaçlandığında bütünlük kazanabilir. Ancak böylesine bütünleşmiş bir yeni toplumsal sistem mücadelesi güncel kaostan çıkışın en anlamlı biçimlerinden biri olabilir.

Kapitalist sistem küreselciliği 1989'da reel sosyalist sistemin iç nedenlerle çözülmesiyle birlikte üçüncü büyük kriz kaos sürecine iyice girmiş durumdadır. Sistem ABD öncülüğünde bir *'kaos imparatorluğuyla'* iktidarını sürdürmeye çalışmaktadır. ABD'nin kaos imparatorluğu Roma İmparatorluğu'nun çözülüş sürecine benzer bir durumu yaşamaktadır. Fakat kapitalist sistemin iyice bilinmesi gereken tüm farklılıklarıyla. ABD'nin hegemonyasından çekinen AB ülkeleri, sınırlı bir insan hakları ve demokrasi argümanıyla direnç tutturmaya, geleneksel cumhuriyet ve demokrasilerini, ulusal devletlerini korumaya çalışmaktadır. Kapitalist küreselciliğe ulus devletin engel konumu AB'yi ulus ötesi zayıf bir siyasi birlik halinde tutmaya zorlamaktadır. Pasifik'te güçlenen Çin ve Japonya öncülüğünde üçüncü bir küresel odağın tutturulması yakın süreçte pek olası görülmemektedir. Bu tip ülkelere Rusya, Brezilya vb de katılarak daha çok ulus devletlerini korumayı esas almak durumundadırlar. Dünyanın diğer çok sayıdaki ülke, ulus ve devlet grupları 1945'ler sonrası ABD-Sovyetler dengesine dayalı ulus devlet modellerini yaşatmada büyük zorluklar çekerken, daha çok ABD'nin kaos imparatorluğu çerçevesinde küçülerek, daralarak, kısmen veya tamamen parçalanarak yeniden yapılanmayla karşı karşıyadır. Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar başta olmak üzere birçok bölge bu süreci yoğun yaşamaktadır.

Bir anlamda üçüncü küresel savaş da diyebileceğimiz kaos imparatorluğu sadece askeri ve siyasi yöntemlerle yönetilmemektedir. Ondan daha yoğun ve belirleyici olarak küresel ekonomik şirketler ve medyatik kuruluşlarla yönetilmektedir. Dünya çapında ekonomik ve medyatik şirketler toplumları midesel ve zihinsel açlık içinde tutarak diledikleri gibi yönlendirmekte ve kullanmakta zorluk çekmemektedir. Bilimsel teknolojik egemenliklerini de devreye sokarak, kapitalist toplum sistemini kaostan ya daha çok güçlendirerek, bu olmazsa az hasarla ya da yeniden yapılandırmalarla kurtarmaya çalışmaktadır. Kaosta sistemin yönlendirilmesi, korunması ve kısmi değişimlerle sürdürülmesi eski dönem yaklaşım ve yöntemleriyle olmaz. ABD'nin yöneldiği yeni stratejik ve taktik yaklaşım ve uygulamaları kaos sürecinin özellikleriyle değerlendirmek daha gerçekçi olacaktır.

Buna karşılık halkların tarih boyunca sergiledikleri daha çok komünal ve demokratik duruş tarzı, kendini kaosu aşabilecek teorik ve taktik yenilemelerle güçlendirmek durumundadır. Eski dönemlerin reel sosyalizmi doğuran ***'sol'*** anlayışlarla daha yakın dönemlerdeki ***'yeni sol,' 'ekoloji'*** ve ***'feminist'*** hareketleri ve ***Porto Allegre Toplantıları*** kaosu kavrayıp aşacak yetenekten uzaktırlar. Bu hareketleri de yadsımadan, küresel bir ***'demokratik, cinsiyet özgürlüğü ve ekolojik toplum'*** için genel teorik perspektiflerle yerel özgün taktikler üzerinde yoğun bir tartışma ve çözüm tarzlarına şiddetle ihtiyaç vardır. Bunu yaparken, eskinin ya *'devletleri yıkarak ya da ele geçirerek'* iktidar ve çözüm olmaya odaklı teorik ve taktik yaklaşımlarına *'elveda'* demek temel koşullardan başta gelenidir. Devlet odaklı zihniyet ve kurtuluşçu kalkınmacı yöntemler terk edilmedikçe, reel sosyalizm olayında da görüldüğü gibi kapitalist sisteme en kötüsünden hizmet edilmekten kurtuluş olamayacaktır. Yine eskinin ülke, ulus, sınıf ve din biçimindeki genelleştirici, soyut, ideolojik yanı ağır basan kavramlar temelinde devlet, sosyalizm, ulus, vatanın ve dinin kurtuluşu gibi slogan ve programlarla kitleler ayaklandırılarak, savaşlar düzenlenerek halkların gerçek özgürlük ve eşitlik taleplerine yanıt verilemez. Verilse bile sonuçta kapitalist sistem içinde erimekten ve onu daha da güçlendirmekten öteye rol oynayamaz.

Her şey küresel kapitalizmin yeni aşamasında halklar ve onu teşkil eden tüm grupların öz kimliğine ve kültürüne dayalı bilinç ve iradelerini ortaya çıkarıp yerel ve ulus ötesi çözümleri araştırmak, örgütlemek ve eyleme geçirmekten geçer. Yerel yönetimlerin temel organları olarak demokratik belediyecilik hareketinden köy ve mahalle komünlüğüne, kooperatiflerden geniş sivil toplum örgütlenmelerine, insan haklarından çocuk, hayvan haklarına, kadın özgürlüğünden ekolojik ve gençliğin öncü örgütlenmesine kadar geniş bir toplumsal ağ halindeki demokratik toplum örgütlenmesini geliştirmek vazgeçilmezdir. Bu tip demokratik toplumun ideolojik, teorik ve yönetsel koordinatörü olarak demokratik siyaset odaklı siyasi partilerin oluşturulması da hayatidir. Demokratik parti ve ittifaklar geliştirilmeden demokratik toplumun oluşturulması beyhudedir. Demokratik toplum ve siyaset odaklarının en üst ifadesi olarak 'halk kongreleriyle' taçlanma, her halk grubu için kaçınılmaz temel bir görevdir. Devlet alternatifi olmayan, ama ona teslimiyeti de reddeden, gerektiğinde ilkeli bir uzlaşmaya açık 'halk kongreleri,' günümüzün kaosunu aşarken temel alınması gereken demokratik organların başında gelmektedir. Halk kongreleri esas olarak demokratik toplumun siyasi, öz savunma, yasal, sosyal, ahlaki, ekonomik, bilimsel ve sanatsal ihtiyaçlarına uygun kurum, kural ve denetim görevlerini yerine getirmekle işlevsel kılınabilir.

Halkların temel sloganları özgür ulus ve vatan, demokrasinin en kapsamlı uygulanmasından geçen sosyalizm –yani hukuki olmayan, eşitsizlerin eşitliğine dayanan bir eşitlik anlayışı– dinsel inançlara özgürlük ve devlet olmayan demokratik kongreler olarak sıralanabilir.

Küresel kapitalizmin elindeki dev ekonomik, askeri ve bilimsel imkanlar göz önünde bulundurularak demokratik her tür yasal eylemlilik, yasalar eşit uygulanmadığında ve zorbalık rejimi esas alındığında örgütlü ayaklanmalar ve öz savunmaya dayalı gerilla savaşları karşı koyma yöntemleri olarak değerlendirilebilir.

Kapitalist toplum ahlakın yadsınması temelinde oluştuğundan, demokratik, cinsiyet özgürlüklü ve ekolojik toplumu inşa ederken, teorik etik ve pratik ahlak olarak hareket etmek vazgeçilmez bir ilke ve tutumdur.

Kaos toplumunu aşarken bilim ve sanat en çok dayanacağımız zihniyet temelleridir. Üniversitelerden ilkokullara kadar dayatılan resmi eğitimler öz ve biçim olarak bireye, topluma ve çevreye yabancılaşmış devlet ve hiyerarşi güdümlü insan oluşturmayı esas aldığından, bu tip eğitim ve öğretimin tuzaklarını ve aldatmacalarını aşıp, insanı ve toplumu tarihsel gerçekleriyle tanıştıran, anı özgür kılarak geleceğe taşıyan yeni bir bilim ve sanat anlayışı –paradigması– öncelikli olarak ve bir zihniyet devrimi esprisi içinde özümsenip yaşamsal kılınmalıdır. Yeni tip sosyal bilim akademileri, okulları ihtiyaçlar ölçüsünde yaygınlaştırılmalıdır.

Kapitalizmin küresel kaos imparatorluğuna karşı bu temelde *'halkların küresel demokratik uygarlığına'* yönelmek, geçmiş direnme geleneklerine saygı kadar geleceğin her zamankinden daha demokratik özgür ve eşit dünyasına götürebilir.

"Doğal çevreyle bütünlük sadece ekonomik, sosyal içerikli değildir. Felsefi olarak da doğa, kavranması vazgeçilmez bir tutkudur. Aslında bu karşılıklıdır. Doğa insanlaşarak büyük merakını, yaratım gücünü kanıtlarken, insan da doğayı kavrayarak kendi farkına varmaktadır. İkisi arasında aşık, aşık olunan ilişkisi vardır. Bu büyük bir aşk serüvenidir. Bozmak, ayırmak herhalde dini tabirle en büyük günahtır. Çünkü ondan daha değerli bir anlam gücü yaratılamaz."

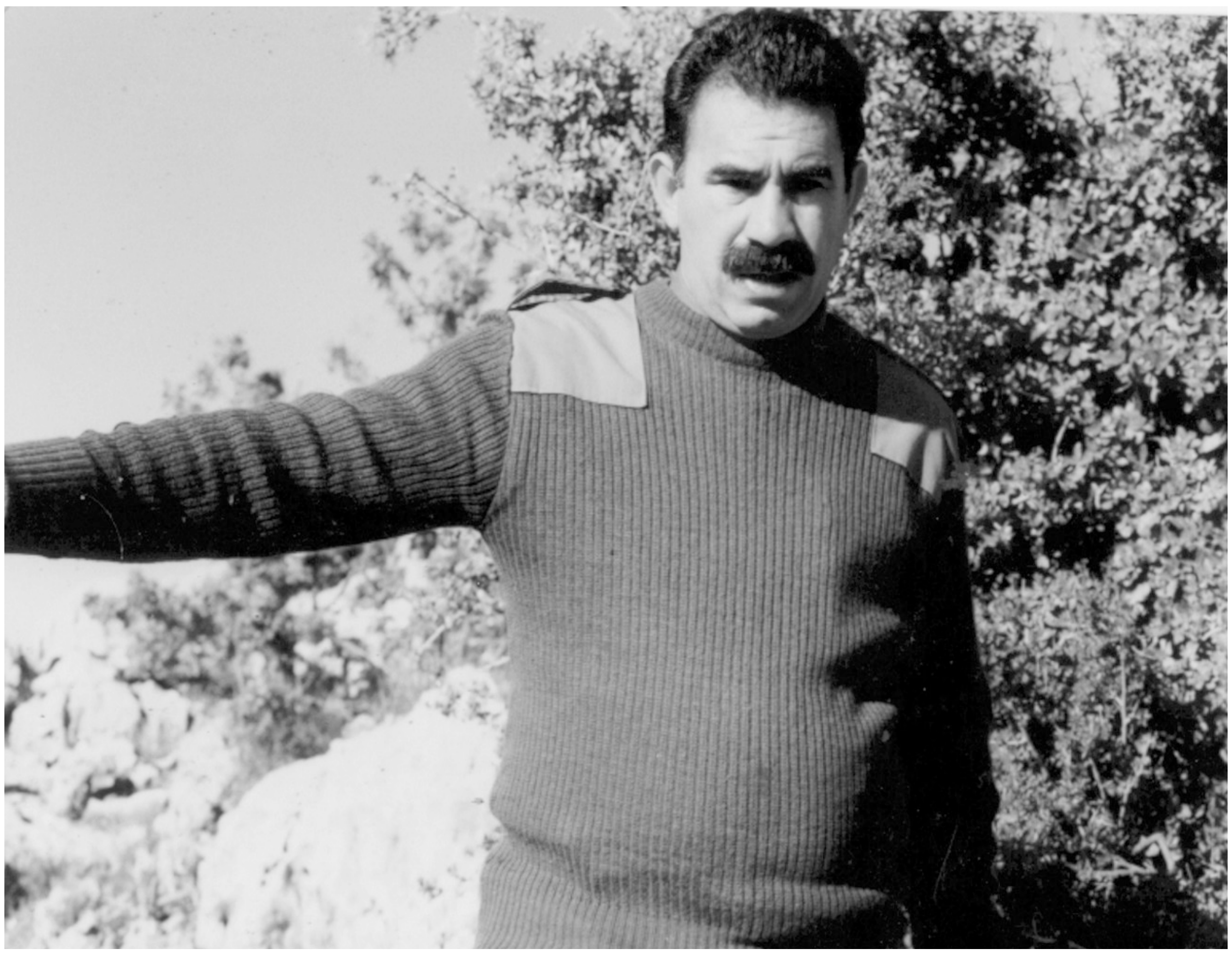

YENİDEN YAPILANMA VE KADRO DURUŞU

“Nasıl ki ’70’lerin doğuşu, özgürlük hareketini ortaya çıkardıysa, nasıl ki ’80’lerin devrimci demokratik direnişi özgürlük çizgisinde güçlü bir halk hareketini yarattıysa, 2000’lerin direniş süreci de Kürt demokrasisinin kurulmasına, Türkiye’nin demokratikleşmesine, Ortadoğu halklarının demokratik birliğinin yaratılmasına yol açacaktır. 27 Kasım’ın 27. yılına girerken hareketimiz böyle bir özgürlük mücadelesini zafere götürme iddiasındadır”

Özgürlük hareketimiz, siyasal ve örgütsel hamle temelinde kendini yeniden yapılandırmaya çalışıyor. Ancak bu süreç, bazı temel sorunlarla karşı karşıya. Dolayısıyla değişim ve yeniden yapılanma sürecimiz ağır işliyor ve sancılı gelişiyor. ’90’ların başından itibaren hareketimizin böyle bir sürece girmiş olduğu biliniyor. Hareketimiz, ’93 baharında ilan ettiği ateşkesten itibaren yeni bir stratejik ve taktik arayış içerisindedir. Bu temelde de bir değişim, yenilenme süreci başlatmıştır. Fakat bu süreç, içten ve dıştan çeteciliğin dayatıldığı bir dönemi yaşadı. Dolayısıyla da ’90’lı yılların, değişim, yeniden yapılanma ve bu temelde yeni bir strateji ve taktik temelinde özgürlük mücadelesini geliştirme yılları olması gerekirken, ezilmemek, yok olmamak için sert bir gerilla direnişiyle geçen yıllar haline gelmiştir. Bu, direniş hareketimizin yenilmezliğini kanıtlamış aynı zamanda da artık değişimin ve yeniden yapılanmanın kaçınılmazlığını kesin bir şekilde ortaya koymuştur. Mücadelede bir tıkanma ve tekrarın ortaya çıktığı bu süreçte de, yeniden yapılanma adımı, 1 Eylül 1998 ateşkesiyle birlikte atılmıştır. Buna karşı uluslararası gericilik, 9 Ekim komplosu dediğimiz karşı saldırıyı başlatmıştır. Ardından gelişen 15 Şubat komplosu, yeniden yapılanma sürecini sabote etmek, başarısız kılmak hedefiyle uluslararası gericiliğin attığı önemli bir adım olmuştur. Değişim ve yeniden yapılanma, bu temelde uluslararası komplo güçlerine karşı bir mücadele olgusu, uluslararası düzeyde bir mücadele gerçeği, bir onur savaşı düzeyine ulaşmıştır. Nasıl ki, inkar ve imha sistemine karşı bir ideolojik politik doğuş gerçekleşmiş ve ardından 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı partileşme yaşanmışsa, uluslararası gericiliğin komplo düzeyinde saldırılarına karşı da mücadele içerisinde değişim, yeniden yapılanma, demokratik halk hareketini inşa etme ve bu temelde demokratik kongreleşme süreci ortaya çıkmıştır. Uluslararası gericiliğe karşı mücadele içerisinde geçen bu süreç yine dalgalı, inişli çıkışlı, zorluklarla dolu bir süreç olmuştur. Yeniden yapılanmanın felsefik temelleri, ideolojik ilkeleri, siyasi amaçları ve örgütsel yapılanması, uzun bir tartışma, araştırma inceleme yine içte ve dışta yaşanan yoğun bir mücadele ile ortaya çıkartılabilmiştir. Yaşadığımız son bir yıllık süreç, hem kadronun değişimi, kendini yenilemesi hem de örgütsel bazda yeniden yapılanma anlamında çok daha yoğun ve çatışmalı bir dönemi içermektedir. Geldiğimiz noktada hareketimiz, aydınlanma, netleşme, değişim ve yeniden yapılanma anlamında kesin bir doğrultuya girme, bu temelde de 1 Haziran ile başlatılan demokratik siyasal hamleyle yeniden bir toparlanma, halk içinde yayılma, pratikleşme ve bununla birlikte mücadeleyi geliştirme ve örgütsel büyüme sürecine girmiştir. Dikkat edilirse bu değişim ve yeniden yapılanma çalışmaları, on yıllık bir süreci almıştır. Yaşanan süreç, az bir zaman dilimi değildir. Dolayısıyla her şeyden önce yüzeysel ve dar bir yaklaşım içermiyor. Bugünkü doğrultumuzun uzun zaman dilimi içerisinde ortaya çıkarılmış olması, yaşanan değişim ve yeniden yapılanma sürecinin ne kadar derin ve köklü olduğunu gösteriyor.

İkinci olarak; ne kadar zorlukla, sancıyla geçtiğini yoğun bir mücadeleyi içerdiğini ifade ediyor. Gelinen noktada, Önderliğimizin ***Bir Halkı Savunmak*** adlı kitabı ve hareketimizin bu temelde yürüttüğü tartışmalar, II. KONGRA GEL Genel Kurulu, daha sonra da ekim sonunda yapılan KONGRA-GEL Genişletilmiş Yürütme Konseyi Toplantısı’yla bu noktada önemli bir düzey yakalanmıştır. Şunu artık net ifade etmek mümkün; söz konusu teorik ve örgütsel çalışmalarla değişim ve yeniden yapılanmanın felsefik ideolojik çerçevesi, bütün derinliğiyle ve netçe ortaya çıkartılmış durumdadır. Hareketimiz, hem örgütsel hem de halk düzeyinde bu düşünsel aydınlanmayı özümsemiştir. Bu temelde de kendini örgütleyerek uluslararası kompioya karşı Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye’nin demokratikleştirilmesi, bunun Ortadoğu halklarının demokratik birliği çizgisinde yürütülmesi doğrultusunda giderek gelişen bir mücadele içerisine girmiş bulunuyor. Bu, yeni bir süreci ifade ediyor ve yeniden yapılanmanın, değişimin düşünsel çözümünün gerçekleştiğini gösteriyor. Aynı zamanda bu durum, kadroların ve halkın örgütsel ve eylemsel bazda değişimi hayata geçirmek üzere, yeniden bir pratik mücadele içerisine girmiş olduğunu, öncü düzeyde bu mücadelenin etkin yürütücüsü haline gelmiş olma durumunu ifade ediyor. Tıpkı ’70’lerde inkar ve imha sistemine karşı ideolojik doğuşun başlatılması, ’80’lerde 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı devrimci demokratik direnişin başlatılması gibi, bu da uluslararası komploya karşı, Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye’nin demokratikleştirilmesi mücadelesinin başlatılmasını ifade ediyor.

Hareketimizin yeni bir mücadele sürecine girmiştir

Bu çerçevede yeni ve kapsamlı bir mücadele süreci başlamış oluyor. Hareketimizin içten ve dıştan yöneltilen komplocu saldırılara karşı kendini toparlayarak, değiştirerek, eğitip örgütleyerek böyle bir süreci başlatabilmesi büyük bir önem ifade ediyor. Çünkü bu değişim ve yeniden yapılanma olgusu rahat bir ortamda gerçekleşmemiştir. Tersine uluslararası komplonun dıştan ve içten hareketimizi her türlü baskı ve saldırı yöntemini kullanarak tasfiye etmeyi, dağıtmayı amaçladığı ortamda, buna karşı mücadele içinde gerçekleşmiştir. Bu bakımdan, hareketimizin yeni bir hamlesel mücadele süreci içerisine girmesi, uluslararası komplo açısından başlı başına bir yenilgiyi, başarısızlığı ifade ediyor.

Nasıl ki ’70’lerin doğuşu, özgürlük hareketini ortaya çıkardıysa, nasıl ki ’80’lerin devrimci demokratik direnişi özgürlük çizgisinde güçlü bir halk hareketini yarattıysa, 2000’lerin özgürlükçü demokratik çözüm içeren direniş süreci de Kürt demokrasisinin kurulmasına, Türkiye’nin demokratikleşmesine, Ortadoğu halklarının demokratik birliğinin yaratılmasına yol açacaktır. 27 Kasım’ın 27. yılına girerken de hareketimiz böyle bir özgürlük mücadelesini, hedefini yine büyük bir demokratik açılım iddiasını demokratikleşme, demokratik değişim ve dönüşümü zafere götürme iddiasını kendisinde taşıyor.

Böyle büyük bir yürüyüş içerisinde, kuşkusuz amacın büyüklüğüne ve mücadelenin zorluğuna bağlı, anlamını bu büyüklüklerde bulan zorluklar ve sorunlar da yaşanıyor. Hiçbir şey kendiliğinden olmuyor ve kolay gerçekleşmiyor. Büyük bir çabayla, emekle, düşünce sağlamlığı ve açıklığı, yine büyük iddia ve kararlılıkla, özgürlüğe ve demokrasiye, halkın geleceğine duyulan tutku düzeyinde bağlılık, büyük bir direngenlik ile bütün bunlar gerçekleşiyor. Başta İmralı gerçekliği olmak üzere her türlü işkenceye karşı büyük zindan direnişleri, yine dağ direnişçiliği, halkın her türlü saldırı karşısında Önderliğe ve özgürlüğe tutku düzeyinde bağlılığı, bu temelde her türlü zorluğu yenen mücadelesi, binlerce, on binlerce yurtseverin her türlü zorluk içeren yurtdışı yaşamına karşı direnciyle bu gelişmeler yaşanıyor. Böyle bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi, süreci ilerletiyor.

Bu kapsamda on yılı aşan değişim ve yeniden yapılanma sürecinin ortaya çıkardığı ciddi zorluklar ve sorunlar olmuştur. Öncelikle değişimin felsefik, ideolojik, politik ve örgütsel çerçevesini açığa çıkarmada, kavramada ve özümsemede önemli sorunlar yaşanmıştır. Günümüzde de 1 Haziran demokratik mücadele hamlesini etkin geliştirmenin, yeniden örgütsel yapılanmanın en ciddi engelini bu husus oluşturuyor. Sosyalist hareketin dünya çapında yaşadığı sorunlar yine demokrasi hareketinin sorunları bizde de zorlanmaları yaratmıştır. Hareketimiz, ezilen güçlerin, emekçi kesimlerin mücadele sorunlarını, pratiklerini çözümleyerek zayıflıkları, hataları, yanlışlıkları kendi gücüyle bulup açığa çıkartmıştır. Özgürlük ve demokrasi mücadelesini 21. yüzyılda başarıyla yürütmenin teorik çerçevesini, ideolojik ilkelerini, örgütsel yapılanmasını, strateji ve taktiklerini bulmak, bizzat hareketimizin üzerine kalmıştır. Bu konuda Önderliğimiz gerçekten de dahiyane bir çabayla başını ABD’nin çektiği dünya gericiliğinin bütün saldırılarına rağmen yeni sürecin düşünsel aydınlanmasını ve bu temelde teorik çerçevesini ortaya çıkartmasını başarmıştır. Fakat bunun aynı düzeyde kadrolar tarafından yapıldığı söylenemez. Başta yönetici kadrolar olmak üzere özgürlük hareketinin her alanındaki kadrolarının Önderliğin yaşadığı büyük düşünsel yoğunlaşma ve teorik çözümleme düzeyinin çok gerisinde olduğu, böyle bir değişimi yaşamakta çok zorlandığı, dolayısıyla da mevcut durumda Önderliksel düzeyde yaşanan büyük düşünsel yenilenme ve değişimi özümsemekten uzak olduğu gerçektir. En büyük sorun burada ortaya çıkıyor.

Şu an 1 Haziran demokratik mücadele hamlesinin geliştirilmesi ve bu temelde Kürt halkının demokratik örgütlenmesinin ve eyleminin ilerletilmesi önünde en büyük engel nedir denilirse, buna kadronun ve öncü örgüt yapılanmasının zayıflıkları, dolayısıyla öncülük görevlerinin başarıyla yerine getirilememesi cevabını vermek doğru olacaktır. Kuşkusuz kadro, yeni çizgiyi kavramada ve özümsemede büyük bir eğitim, tartışma süreci yaşıyor. Hareketimizin yeni strateji ve taktikleri, örgüt anlayışı, öncülük görevleri doğru anlaşılmazsa elbetteki pratik çalışmalarda iddialı olunamaz. Bu da yaratıcı yaklaşımı, etkin ve üretken bir çalışmayı engeller. Nitekim hareketimiz, pratikleşme ve mücadeleyi geliştirme bakımından en temelde böyle bir sorunu yaşıyor.

Kadro çok yönlü bir provake edilmişliği yaşamıştır

Diğer bir nokta da, bu sürece dayatılan komploların, kadro ve örgüt yapımız üzerindeki etkisinin doğru görülmesi ve anlaşılmasının gerekliliğidir. Bu gerçeklik, psikolojik, ruhsal ve düşünsel alandan pratik yaşama kadar bütün alanlar üzerinde bir etkiyi ifade ediyor. Aslında değişim ve yeniden yapılanma, demokrasi ve özgürlük mücadelesini uluslararası komploya karşı geliştirme süreci, çok büyük ve çok yönlü bir mücadele sürecidir. Mücadele, insan ve toplum yaşamının tüm alanlarını içeriyor. Bütün alanlarda büyük bir mücadeleyle, gericilikle her bakımdan yaşanan büyük boğuşmayla gerçekleşiyor. Dolayısıyla kolay bir süreç değil; azgın, gerici saldırılara karşı mücadele ederek gelişen ve gerçekleşen bir süreçtir.

1 Eylül 1998’den bu yana, uluslararası gericiliğin başta Önderliğimiz olmak üzere hareketimize, kadrolara, gerillaya ve halka yönelik çok yönlü saldırılar yürüttüğünü biliyoruz. 9 Ekim 1998’de Önderliğimizi hedefleyen azgın ve planlı saldırının 15 Şubat komplosuna varmasının hareketimiz, kadrolarımız ve halkımız üzerinde derin etkileri olmuştur. 9 Ekim 1998’de Önderliğimizi hedefleyen komplo, günümüze kadar mücadelenin değişik alanlarını ve güçlerini hedefleyerek süregelmiştir. Söz konusu komplo gerçeğinin, ABD’nin Irak işgali ardından ve bu zemine dayanarak, 2003 yılının yazından itibaren içten teslimiyetçi bir ihanet çizgisini, hareketi daraltma biçiminde geliştirdiği açıktır. Nasıl ki 9 Ekim komplosunu ve 15 Şubat’ı ABD yönlendirmişse, benzer bir biçimde 2003 yılı yazından itibaren içten harekete dayatılan teslimiyetçi, işbirlikçi ihanet çizgisi de yine ABD öncülüğünde uluslararası ve bölgesel gerici ittifak tarafından hareketimizi dağıtmak, tasfiye etmek amacıyla dayatılmıştır. Dikkat edilirse, ’93 yılından bu yana gelişen değişim süreçlerine karşı sürekli gerici, değişim süreçlerini başarısız kılmayı amaçlayan provokatif, tasfiyeci saldırılar dayatılmıştır. ’93’de gelişen çetecilik; ’98’de Önderliğin ulaştığı kararlılık düzeyi karşısında ABD’nin başını çektiği uluslararası komplonun saldırıları, bu değişim süreçlerini boşa çıkartmaya çalışmıştır. Yine 2003 yılında, Önderliğimizin hareketin uluslararası komploya karşı demokrasi ve özgürlük mücadelesini başarıyla yürütmesini hedefleyen projesini boşa çıkartmak amacıyla da içten, işbirlikçi ve teslimiyetçi, hain bir çizgi dayatılmıştır. Tüm bunlar, değişim ve yeniden yapılanma çalışmalarının ne kadar yoğun bir

"Apocu devrimin özü, kişilik devrimiydi. Bu da aile ve yurtseverlik devrimiyle başlıyordu. Önderlik buna 'zihniyet ve vicdan devrimi' dedi. Değişim ve yeniden yapılanmada, Önderlik çizgisini doğru özümsememiz gerekiyor. Temel değerlerimizi korur onu yeni ideolojik ölçülerle geliştirirken bu temelde bir değişimi, bir yenilenmeyi yaşarken eskiye de düşmemek gerekiyor. Eskide kalmak, değişmemek mevcut gelişmeler karşısında eriyip, dağılıp, yok olmak demektir. "

saldırı ve baskı altında yürütüldüğünü gösteren en açık kanıtlardır. Bunun ortaya çıkardığı ciddi zorlanmalar var. Çetecilik, değişim çizgisinin harekete hakim kılınmasını engellerken uluslararası komplo, İmralı gerçeğini ortaya çıkarmıştır. 2003 yazından itibaren dayatılan teslimiyetçi ihanet çizgisi de hareketimize, özellikle onun kadro yapısına önemli zararlar vermiştir. Hareketimizi dağıtma ve tasfiye etme amacını başaramamışsa da, örgüt içinde ciddi sorunları ortaya çıkarmış, kadroda ciddi bir muğlaklık yaratmıştır. Dolayısıyla örgüt yapımıza, kadro gerçeğine önemli zararlar veren, gerici bir saldırı olmuştur.

Provokatif, tasfiyeci dayatma, değişim gerçeğini boşa çıkartmayı, değişimi tersten almayı ve tersyüz etmeyi amaçlamıştır. Böylece henüz Önderliğin geliştirdiği yeni çizgiyi bütün yönleriyle özümsemekten uzak olan kadroyu muğlaklaştırmayı, değişim sürecinde tersyüz etmeyi hedeflemiştir. Dolayısıyla kadroyu, Önderlik çizgisini özümseme ve bu temelde değişimi, yeniden yapılanmayı yaşaması yerine tam tersinden bir sürece sokmak gibi bir çerçeveyi içermiştir. Bu, en büyük tehlikeyi, ciddi bir provokatif dayatmayı ifade ediyor. Kadroyu kendi gerçeğinden uzaklaştırma, koparma; kendi gerçeğini, geçmişini, değerlerini inkar etme gibi kadronun ve insanın özünü boşaltan bir dayatmayı kadro gerçeğimize yöneltmiştir. Bu bakımdan en tehlikeli süreç denilebilir. Kadro çok yönlü bir provake edilmişliği yaşamıştır. Önderliğimiz mevcut sistemi eleştirip özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilkeleri temelinde aşarak, yeni bir toplum yaratma çizgisini ortaya çıkarmayı hedeflerken; teslimiyetçi işbirlikçi çizgi ise tam tersine hareketi kapitalist sisteme entegre etmeyi, onun içinde eritmeyi hedefleyen bir dayatmada bulunmuştur. Bunu da sahte bir değişim ve reform edebiyatıyla yapmıştır. Önderliğin değişim ve yeniden yapılanma kavramlarını tamamen özünden boşaltıp tersine çevirerek harekete dayatmayı hedeflemiştir. Bu, düzene entegre olmadır. Hareketimizin düzen karşısında bir güç olmaktan çıkmasını, düzenle mücadele eden bir hareket olma özelliğini kaybetmesini amaçlamıştır. Henüz kadronun, Önderliğin değişim çizgisini, yeni paradigmayı özümsemediği bir süreçte değişimi sahiplenerek, "Önderlik bunu yapmak istiyor" denilerek kadro yanıltılmış, bilinci çarpıtılmıştır. Bu temelde Önderlikle ters hale getirilmiş kadro ve örgüt, Önderlikten kopartılmıştır. Bu, ruhsal, duygusal, düşünsel davranış olarak kadronun Önderlikten çok yönlü kopuşunu, "Önderliği uyguluyorum" diyerek Önderliğin tersine gitmesini ortaya çıkarmıştır. Bu da dağılma, gerçeklerden kopuş, tersyüz olma demektir. Bunun örgütsel sonuçları ise umut ve inancın zayıflaması temelinde kopuş olmuştur. Kadroda ortaya çıkan bu durum, yüce amaçları benimseme, onları gerçekleştirmek için örgütlenme, mücadele etme yine kendini böyle bir mücadelenin militanı haline getirme ve bu temelde sonsuz bir fedakarlık ortaya çıkarma yerine bireycilik, basit bireysel yaşam arayışları gibi sonuçları ortaya çıkartmıştır. Bu da günümüzde değişim ve yeniden yapılanmanın, gelişimin önündeki en büyük sorunu oluşturuyor. 1 Haziran hamlesi temelinde hareketimizin yeni çizgide yeniden yapılanması, pratikleşmesi ve büyümesinin önünde en büyük engeldir. Böyle bir kadro ve örgüt durumu, içten dağılmayı, karmaşa yaşamayı, provoke edilmişliği ifade ediyor. Böyle olunca kadro yeni süreci anlayamamış oluyor. Yeni mücadele sürecinin cesaret ve fedakarlığını kendinde yaratamıyor. Dolayısıyla mücadele ortamına giremiyor. Basit değerleri, gerici olan ölçüleri içine sindirebiliyor; giderek muğlaklık, yalpalama, bireycilik, farklı arayışlar, örgütten kopuş, disiplinsizlik, gevşeklik ortaya çıkıyor. Kadronun bu duruşu, büyük bir demokrasi hamlesini geliştirmemiz gereken bu süreçte, bunu gerçekleştirecek güçlü örgütlerin ortaya çıkartılmasını engelliyor. Örgüt öncülüğü güçlü olmayınca da halk hareketinin örgütlenmesinde, Önderlik çizgisinin halka taşırılmasında ve bu temelde halkın KONGRA GEL çizgisinde örgütlenip demokrasi ve özgürlük mücadelesini geliştirmesinde zayıf kalınıyor.

Değişim ve yeniden yapılanma süreci, iddialı ve kararlı kadrolarla yaratılır

Yeni düşünceyi özümseme, bu temelde kendini örgütleyip pratikleşme kısa sürede gerçekleşmeyince örgütsel gevşeme, inanç zayıflaması, disiplinsizlik gelişiyor. Adeta "işte bu kadar zaman dilimi içerisinde başarılamadığına, değişim tümden gerçekleşmediğine göre değişim gerçekleşmeyecek, başarılamayacak, bu iş olmuyor" biçiminde, olmaz teorisini geliştiren, yeni mücadele sürecinin başarıyla geliştirileceğine dair umudun ve inancın zayıflamasına yol açan bir durumu da bu husus ortaya çıkartıyor. Ertelemecilik, uzun bir zaman sürecine yayma kadroda gevşeklik yaratıyor. Daha çok örgütlü, disiplinli olması ve bu temelde çalışıp mücadele etmesi gerekirken böyle bir sürece girememesi onu farklı arayışlara kaydırıyor. En azından işlevsiz, üretimsiz, kararsız, ne yapacağını bilmeyen, her şeyi yapmak isteyen ama hiçbir şeye de karar veremeyen, ortada kalan bir kadro gerçeğini ortaya çıkartıyor. Bu da, yeniden yapılanma ve bu temelde demokratik mücadele hamlesini geliştirme anlamında önemli bir engeli ifade ediyor. Hareketimizin yeniden yapılanma ve değişimi gerçekleştirmesi önündeki en ciddi sorunlar, örgüt ve kadro sorunlarıdır. Mevcut mücadelenin ve örgütün gelişmesi önündeki en temel engel yine onu zayıflatan temel neden budur. Kadro sorunları hareketimiz içerisinde etkinliğini korumaya devam ediyor. Gerçi işbirlikçi-teslimiyetçi ihanetçi çizginin kendini dayattığı sürece göre bu sorunlar büyük ölçüde aşılmış durumdadır. Özellikle KONGRA GEL'in kuruluş sürecine bu çizgi kendini çok fazla dayattı. I. KONGRA GEL Genel Kurulu'nu büyük ölçüde sabote etti. Hareketimizi ciddi bir dağılma ve tasfiye olma tehlikesiyle yüz yüze getirdi. Fakat buna karşı özellikle Önderlik çabası ve mücadelesi temelinde Mayıs 2004'te gerçekleşen KONGRA GEL II. Genel Kurul Toplantısı ve bunun ardından gelişen 1 Haziran siyasal mücadele hamlemiz bu tasfiyeci, dağıtıcı etkileri önemli ölçüde zayıflatmıştır. Her şeyden önce işbirlikçi teslimiyetçi ihanet çizgisinin deşifre edilmesi, açığa çıkartılması, teşhiri ve mahkumiyeti yaşanmıştır. Bu, örgüt ve halk nezdinde gerçekleşen bir olgu olmuştur. Teslimiyetçi hain güçler atılarak hareketimiz arındırılmış, içte önemli bir netleşme yaşanmıştır.

Güçlü bir mücadele hazirandan bu yana verilmektedir. Onlarca kahraman şehidimiz var. Büyük fedakarlıklarla mücadele eden on binlerce kadro, milyonlarca halk var. Gerilla, Önderlik çizgisine ve halka bağlı temelde her türlü zorluğu yenen, her türlü baskı ve saldırı karşısında geri adım atmayan kahramanca bir direnişin sahibidir. Önderlik büyük bir mücadele yürüttü, süreci aydınlattı. Halk Önderlikle bütünleşmekte, gerilla Önderlik çizgisinde yürümekte kararlı. Kadın ve gençlik hareketleri Önderlik çizgisine ulaşma ve onu pratikleştirme çabası içerisinde. Dolayısıyla örgütümüz, 2003 yazında içten dayatılan teslimiyetçi ihanet çizgisini yenilgiye uğratmış durumdadır. Uluslararası komplonun iç dayatması olan teslimiyetçi ihanetçi çizgi yenilmiştir. Apocu çizgi bir kez daha hareketimizde zafer kazanmıştır. Bu, Önderlik çizgisinin, yeni paradigmanın zafer kazanması oluyor. Demokratik sosyalizm çizgisinin, sınıflı toplum sistemine karşı özgürlük, eşitlik temelinde demokratik toplum çizgisinin zafer kazanmasıdır. Son yapılan Genişletilmiş Yürütme Konseyi Toplantısı böyle bir sürecin zirvesi oluyor. Kadronun yaşadığı zorlukları, zayıflıkları değerlendirip mahkum eden, onları aşma ve güçlü bir kadrolaşmanın yol ve yöntemlerini ortaya çıkartan bir toplantı olmuştur. Yine 1 Haziran hamlesi temelinde her alanda KONGRA GEL II. Genel Kurulu'nun aldığı kararları hayata geçirmek üzere de yeni örgütlenme adımları atılmıştır. Henüz tam oturmasa da, güçlü örgütler haline gelmese de KONGRA GEL projesini hayata geçiren bir örgütsel yapıyı yaratma yönünde güçlü adımlar, ciddi çabalar var. Nasıl ki 12 Eylül rejiminin ve Avrupa devletlerinin etkisi altında olan tasfiyeci provokatif çizgi yenilerek büyük 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirildi ve gerilla geliştirildiyse, şimdi de bu işbirlikçi teslimiyetçi hain çizgi yenilgiye uğratılarak yeni demokrasi ve özgürlük hamlesi, örgütümüzün bu temelde kendini yeniden yapılandırması da gelişiyor. Kadronun yaşadığı sorunlar böyle bir gelişme sürecinin sorunları oluyor aslında.

Değişim ve yeniden yapılanma süreci, iddialı ve kararlı kadrolarla yaratılır. Bu sürece öncülük eden, özgürlük mücadelesine kendini sonuna kadar veren, süreci doğru anlayan ve bu sürecin istediği örgütü yaratmak üzere yüksek bir sorumlulukla çalışmalara yaklaşan kadro gerçeği ile ancak böyle bir örgüt sistemi ortaya çıkartılabilir. Bu da, kadronun kendini sürece doğru ve yeterli katmasında düğümleniyor. Bu bakımdan da işbirlikçi teslimiyetçi hain çizginin provoke etmiş, tersyüz etmiş gerçeğini aşmak noktasında, yine bütün bunları gerçekleştirmenin temeli olarak da Önderlik çizgisini özümsemede kadronun kendini yenilemesi zorunluluktur. Kadronun halka, çizgiye bağlılık temelinde tarih karşısında yüksek bir sorumlulukla sürece yaklaşması ve kendinden kaynaklanan sorunları çözerek kendini, gelişmeleri zayıflatan, sorun yaratan bir etken değil de sorunların çözümleyicisi, gelişmelere öncülük eden, en az imkanla en büyük gelişmeleri yaratan bir çizgiye çekmesi gerekiyor. Zaten kadro da bunu yapandır. Bireyin sürece böyle katıldığı, bu temelde mücadele ettiği, böyle bir gelişme ve sorun çözme etkeni haline geldiği ölçüde kadrolaştığından söz edilebilir. Birisi sorun üretiyorsa, çözümsüzlük yaratıyorsa, zayıflık, iddiasızlık, umutsuzluk, disiplinsizlik etkeniyse dolayısıyla bir şey üretmiyor tam tersine bozuyor, tüketiyorsa elbette ona kadro denemez. O birey kadro değil, sorundur. Hem kendine hem de örgüte bir yük, bir sorun, bir baş belası haline gelmiş demektir. Bu bakımdan kadronun kendini zayıf konumdan kurtarması, örgüte yük olmaktan çıkartması lazım. Bu mutlak gereklidir, ama tek başına yeterli değildir. Bir de yeni mücadeleye başarıyla öncülük edecek örgütleri yaratan, mücadelenin tarzını, sistemini ortaya çıkartan bir güç haline kendini getirmesi lazım. Bunu yaptığı, sürece katıldığı ve bu temelde mücadele ettiği zaman birey kadrolaşmış olabilir. Yeni dönemin kadrosu olabilir. Özgürlük hareketimizin yeniden kadrolaşması bu temelde gerçekleşiyor. Ve bu temelde kendini yenileme bütün kadrolar için geçerli.

Yeniden yapılanmak yeni kadronun ve örgütün ortaya çıkması demektir

Dikkat edilirse Önderlik çizgisinin özümsenmesi yeni çizginin özümsenmesi herkes için gerekli. Hiç kimse ben biliyordum diyemez. Önderlik köklü bir özeleştiriyle yeni bir çizgi oluşturdu. Bunu sadece PKK adına, kendi adına değil 150-200 yıllık sosyalist hareket adına yaptı. Sosyalist harekette, köklü bir özeleştiriyle güçlü bir yenilenmeyi ortaya çıkardı. Dolayısıyla eski çizgiyi bilmekle yeni sürece cevap olmak, yeni sürecin kadrolaşmasını sağlamak mümkün değildir. Bu bakımdan bütün kadroların, son savunmada Önderliğin ortaya koyduğu Demokratik Ekolojik ve Özgürlükçü Toplum Paradigması'nı özümsemesi lazım. Devletçi, iktidarcı, savaşçı, ulusçu çizgiden çıkarak yani sömürü ve çıkar dünyasından kendisini kurtararak özgürlük, eşitlik, paylaşım temelinde demokratik bir toplum çizgisine, doğayla toplumun dengesinin yaratıldığı bir yaşam çizgisine kendisini ulaştırması lazım. Apoculuk, Apocu sosyalizm bu durumu aşan, insanı sınıflı toplumun çıkar dünyasından kurtararak özgürlük, eşitlik ve demokrasi toplumuna taşıyan bir çizgiyi ifade ediyor. Bu sürecin kadrosu olmak isteyen herkesin uluslararası komploya karşı mücadele sürecinin sorunlarını çözme, böyle bir mücadelenin gelişimi içerisinde karşı karşıya olunan her türlü soruna çözüm getirme sorumluluğu vardır. Diğer üçüncü bir etken de bununla bağlantılı bir durumdur. Provokatif tasfiyeci çizginin ters yüz etme gerçeği herkes için geçerlidir. Az çok bütün kadroların psikolojisi, duyguları, düşüncesi yani bir bütün maneviyatı üzerinde yine yaşam çizgisi üzerinde etkisi olmuştur. Düzey farklılığı olabilir, ama şunu net söyleyebiliriz ki; böyle bir provokatif tasfiyeci dayatmadan etkilenmeyen hiç kimse yoktur. Kimisini aldatarak, kimisini de tepkilendirerek, kimisini yanına çekmeye çalışarak, kimisini de karşısına alarak, fakat sonuçta herkesi bir biçimde etkileyerek zayıflatmaya çalışmıştır. Provokasyon zaten bu demektir. Dolayısıyla da son iki yılda mücadele bir bütünüyle kadro ve örgüt içinde oluyor. Aslında '98'den beri değişim ve yeniden yapılanma süreci uluslararası komplo saldırıları ve ona karşı mücadele süreci, esas olarak kadronun içinde, insan kişiliğinde ve örgütün içinde yaşanıyor. Bu bir gerçek. Yeniden yapılanmak, değişim demek yeni kadronun ve örgütün ortaya çıkması demektir. Komploya karşı ideolojik, siyasal, askeri, örgütsel mücadelenin özü, aslında kadro mücadelesi, örgüt mücadelesidir.

İdeolojik kapsamda işbirlikçi tasfiyeci hain çizginin dayatması milliyetçiliği ve aileciliği geliştirmektir. Yani devletçi iktidarcı sisteme götürecek ideolojik yaklaşımları, anlayışları kadroya dayatma, örgüte dayatma olmuştur. Milliyetçiliğin ve aileciliğin gideceği yer devlettir, iktidardır. Aileye devletin hücresi deniliyor. Devlet, mevcut aile sisteminin büyütülmüş hali oluyor. Dolayısıyla da ideolojik bazda milliyetçilik, ailecilik dayatılarak kadro özgürlük, eşitlik, demokrasi anlayışından koparılmaya; sosyalist anlayıştan uzaklaştırılarak bireyci, kapitalist anlayışın içine çekilmeye çalışılmıştır. Örgütsel bakımdan da demokrasi kavramı yanlış yedirilmiştir. Demokrasi kavramı çarpıtılarak bir disiplin, kural, düzen sistemi değil de başı boşluk, dağınıklık, keyfiyet, düzensizlik sistemi gibi yansıtılmıştır. En büyük kurallar sistemi olan demokrasi, ters yüz edilip her türlü dağılmanın, düzensizliğin etkeni haline getirilmiştir. Örgütlenme ve örgütsel büyüme sistemi olan demokrasi işbirlikçi hain çizgi tarafından, varolan örgütün dağıtılması olarak gösterilmiştir. Bu bakımdan milliyetçiliğe karşı yurtseverliği, aileciliğe karşı özgür birey ve toplumu geliştirmek, yine örgütsel dağılma, örgütsüzlüğe karşı demokratik örgütlülüğü bütün kural ve kaidesiyle geliştirerek tüm halka yaymak, uluslararası gericiliğe, kompolya, onun içten dayatması olan işbirlikçi teslimiyetçi hain çizgiye karşı mücadelenin en temel yoludur. Bu noktada yanlışlıklar ve zaafiyetten öte komplonun ve işbirlikçi teslimiyetçi hain çizginin etkileri var. Onları doğru ve yeterli anlamama ya da büyük bir netlikle, kararlılıkla ihanetçiliğe, işbirlikçiliğe, teslimiyetçiliğe onun ideolojik kılıfı olan milliyetçiliğe, aileciliğe karşı çıkamama var. Kadronun kendini bu konuda netleştirmesi, Önderlik paradigmasını güçlü bir biçimde özümsemesi gerekiyor. “Arabayı atın önüne koşmak” diye bir deyim vardır. Bu terslik, işbirlikçi teslimiyetçi hain çizginin etkisidir. Söz konusu çizgi, Önderliğin daha çok özgürlük, eşitlik, demokrasi dolayısıyla demokratik sosyalizm yönündeki değişimine karşı daha çok bireyci, daha çok bireysel yaşam, daha çok çıkarcılık, daha çok örgütsüzlük, daha fazla dağılmayı dayattı. Dolayısıyla şimdi her sözün, her davranışın anlamı var. Kimden yanasın, hangi çizgiden? Her sözü bu temelde tartmalıyız. Önderliğin demokratik sosyalizm çizgisinden miyiz, yoksa işbirlikçi teslimiyetçi ihanetin kapitalist çizgisinden yana mıyız? Şimdi burada düzeltme yapmak gerekiyor. Provokasyonun çok yönlü etkisi oldu. İnsanlar ters yüz edildi. 30 yıldır Kürt gencinin, kadınının, erkeğinin reddettiği, ondan kendini kurtarmaya çalıştığı her türlü baskı, sömürü, feodal ve burjuva gericiliği, aile gericiliği, devlet gericiliği ve baskısına karşı çıkan, ona karşı isyan eden, bundan nefret eden insanlar, sanki yeni bir şey keşfediyormuş gibi bunları önemser hale geldiler. Halbuki bunlar reddedilen, ona karşı isyan edilen değerler ve ölçülerdi. Apocu devrimin özü, kişilik devrimiydi. Bu da aile ve yurtseverlik devrimiyle başlıyordu. Önderlik buna “zihniyet ve vicdan devrimi” dedi. Değişim ve yeniden yapılanmada, Önderlik çizgisini doğru özümsememiz gerekiyor. Temel değerlerimizi korur onu yeni ideolojik ölçülerle geliştirirken bu temelde bir değişimi, bir yenilenmeyi yaşarken eskiye de düşmemek gerekiyor. Yani işbirlikçi teslimiyetçi hain çizgi bir saptırmada, provokasyonda bulundu, tasfiyecilik ters yüz etti diye değişimden, yenilenmeden, yeniden yapılanmadan kesinlikle vazgeçmemek lazım. Eskide kalmak, değişmemek mevcut gelişmeler karşısında eriyip, dağılıp, yok olmak demektir. Çözümsüzlüğü, tıkanmayı aşmanın uluslararası gericiliği, bölge gericiliğini, Kürt gericiliğini yenilgiye uğratmanın yolu değişmekten geçiyor. Yani bunları yenilgiye uğratacak bir mücadele anlayışına, zihniyetine, programına, örgütüne, strateji ve taktiğine ulaşmayı gerektiriyor. Arabayı atın önüne koşmuş olmaktan her kadro kendini çıkartmalı. Yani bireycilikten, örgütsüzlükten, gevşeklikten, umut amaç kırılmasından kendini kurtarmalı. Düşünce, zihin boşluğu ve boşalması, her türlü yanlışa açık bir durum ortaya çıkıyor. Geleceği görememe oluşuyor. Amaçsızlık, inançsızlık, düşüncesizlik, basit şeylere tenezzül etme buradan ortaya çıkıyor. Fedakarlığın kaybolması buradan gelişiyor. Kırılma demek “karşı saldırılar karşısında zayıf düştüm” demektir. İşte filan örgüt şöyle davrandı, filan arkadaşım şöyle yaptı ona kırıldım demeye kimsenin hakkı yoktur. Öyle sanılanların özü aslında komplonun dayatması karşısında içine düşülen zayıflığı ifade ediyor. Oysa kadronun güçlü olması gerekiyordu. Komplonun düşünsel, ruhsal, pratik, örgütsel saldırılarına karşı koyacak, onları boşa çıkartacak düşünce açıklığına ve davranış gücüne ve örgütlülüğe, disiplinli yaşama kendisini ulaştırmış olması gerekiyordu. Öyle gücü olamayanlar saldırılar karşısında kırıldılar, zayıfladılar. Bu konularda düzeltme yapmak gereklidir. Yüksek bir sorumluluk duygusuyla, her kadronun komplo karşında onur savaşını başarıyla yürütme görevini üstlenmesi lazım. Onur ancak bununla kurtulabilir. Onurlu Kürt, özgür Kürt, şerefli Kürt böyle ortaya çıkar. Özgürlük militanı böyle olunur. ***Kemal Pir*** militanlığı, ***Beritan*** direnişçiliği ile Önderlik bunu kastediyordu. Bu, her türlü zor ve dayatma karşısında Önderlik çizgisinde zaferi görme kararlılığıdır. Kemal Pir 12 Eylül'ün Diyarbakır işkencesine karşı *“ben bu Önderlikte zaferi görüyorum”* dedi. Şehit Beritan Türkiye, KDP, YNK gericiliğinin ortak olarak kuşattığı bir ortamda Önderlikte zaferi görerek sonuna kadar Önderlik çizgisinde yaşamayı esas aldı. Asla teslim olmadı. Teslimiyetin her türlüsünü en zor koşullarda reddetti. İşte doğru duruş, bu dönemin militanlığı bunu gerektiriyor. “Ben, ben” diyen, kendini çok bireycileştiren, kendine olanları gören biri, bir defa bu çizgiden çıkmış demektir. Öncelikle bir kadronun kendisini kurtarmasının yolu kendisini bencillikten kurtarmasıdır. Kadrolar örgüte, yoldaşlarına halka ve en başta da Önderliğe yapılanları görmeli. Onur sahibiyse, şeref sahibiyse biraz fedakarlığı varsa önce tabi halka, Önderliğe, örgüte olanları görmeli. Öyle bakarsa onun için de kendine olanlara anlam verebilir. Şunu da söyleyebiliriz; öyle bakarsa Önderliğe, halka, örgüte yapılanlar karşısında kendine yapılanların çok daha basit olduğunu görebilir. Sorumlu yaklaşım bu demektir. Sosyalist yaklaşım böyle bakmayı gerektiriyor. Bu bakımdan bencilliği aşmak gerekiyor. Ben, ben demekten çıkmak lazım. Bu örgütsüz, mücadelesiz duruştan kurtulmak lazım. En zor koşullarda, en az değerlerle yürütülen çabalar “Kürt Miladı”nı ortaya çıkardı. Büyük bir Özgürlük hareketi yarattı. Örgütlendirilir, mücadele edilirse bu hareketin neler yaratacağı 30 yıllık mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlarla sabittir.

Şimdi bu değerlerin hepsini esas alma temelinde doğru bir çizgide yürütülecek çabalar bunun kat kat fazlasını, dev gelişmeleri ortaya çıkartacaktır. Bu çok açık. Yeter ki doğru çizgide olunsun. Yeter ki örgütlü olunsun, fedakarlık olsun, cesaret olsun, onur ve şerefe leke düşürülmesin. Tarih karşısında sorumluluk duyulsun ve bu temelde mücadele edilsin. O zaman bu büyük gelişmeler kesinlikle yaratılır. Bu nedenle iddiasız olmaya, amaçsız olmaya, umutsuzluğa yer yok, gerek yok. Bunlar, geçen dönemin provokatif tasfiyeci dayatmalarının yarattığı bunaltıcı ortamın etkileridir. Şimdi onun ne kadar gerici, düşmanca olduğu ortaya çıkmıştır. Onun etkisini yaşamak yerine onunla mücadele etmemiz gerekiyor. Onun etkisini yaşamak demek uluslararası komplonun, ihanetin etkisi altına girmek demektir. Binlerce şehidimiz var. Hepsi kahramancadır. ***Haki Karer***'*den* başlayan, Büyük zindan direnişçilerine kadar gelen, ***Mazlumlar***, ***Hayriler***, ***Kemallere*** yine ***Agitlerden Beritanlara***, ***Zilanlara*** kadar gelen günümüzde ***Erdallarla***, ***Seyit Rızalarla***, ***Dıjwarlarla*** devam eden büyük fedakarlık çizgisine, büyük kahramanlık çizgisine girmek, bu büyük kahramanlık değerlerini görmek ve sahiplenmek esastır. İnkarcılığa karşı çıkacağız. Bu kesinlikle önemlidir. Üçüncüsü; iddialı olacağız. Demokrasisiz, özgürlüksüz yaşanamayacağına kesinlikle kendimizi inandıracağız. Sınıflı toplum düzeninin verdiği, insanı köleleştiren basit yaşam özelliklerini reddetmeyi bileceğiz. Bu çok önemli. Her türlü geriliği, ilkelliği, gericiliği mubah görmek, hiçbir şey ortaya çıkarmaz. Bundan sadece bir köle çıkar, hizmetçi çıkar. Özgür, onurlu, başı dik, iradeli birey çıkmaz. Militanlık; özgür, onurlu, başı dik birey olmayı gerektiriyor. Bunlar da Önderlik savunmasını özümsemekten geçiyor. Dolayısıyla bütün kadroların her şeyden önce bir yandan pratik örgütsel çalışmalara katılırken, diğer yandan da Önderliğin son savunmada ortaya koyduğu çizgiyi özümsemesi, kendini bu çizgiyle yüzde yüz bağlı hale getirmesi lazım. Özümsemesi gerekli, “bu benim çizgim” demesi gerekli. O çizginin yüklediği sorumluluk duygusuyla, irade ve iddia ile pratik mücadeleye katılması lazım. Militanlaşmak, kendini yeniden kadrolaştırmak ancak böyle mümkündür. Bunu yapanlar yeni sürecin militanı haline gelebilirler. Bu yapılırsa herkes her türlü sorunu çözebilir, her türlü zayıflığını giderebilir. Yeniden yeni sürecin güçlü bir militanı haline kendini getirebilir. Zayıf düşmüş, kendini çeşitli biçimlerde zayıflatmış, yanlışa götürmüş insanlar bu yanlışlıklardan, zayıflıklardan kendilerini bu temelde kurtarabilirler. Demek ki bu dönemin sloganı, ***“Direnişi Geliştirelim, Demokrasiyi Kuralım”*** direktifi temelinde Önderliği daha çok öğrenmek, savunmaları, yeni çizgiyi daha çok özümsemek ve daha çok çalışmak, daha çok pratikleşmek, daha çok mücadele etmektir. Kadro bunu yaparsa yeni dönemin başarıyla yürüyen öncü örgütünü yaratabilir. Yeniden PKK'lileşme, kadın partileşmesini geliştirme bu temelde olursa, gençlik böyle bir mücadeleye büyük bir dinamizm katarsa, hem KONGRA-GEL'in demokratik örgüt sisteminin hem de meşru savunma kuvvetlerimizin gelişmesini sağlar. Bu temelde de biz yeni süreci başarıyla götürebiliriz. Burada partileşme, parti öncülüğü yeni dönemin gerektirdiği sorumluluğu, cesareti ve fedakarlığı yaratmak açısından önemlidir. KONGRA GEL'in örgütlenmesi demokratik, en geniş halk kitlelerini katabilmek açısından önemli. Tabii bir de buna güç verecek, dinamizm verecek gençliğin, bütün bu sorumluluğu da üstlenmesi lazım. Hem halk hareketinin geliştirilmesinde hem de gerillanın büyütülmesinde seferber olması gerekir. Sert mücadele etmek isteyenler gerillaya katılmalıdırlar. Gün gerillayı büyütme günü. Yine biraz sorumluluğu olan halkın geleceği karşısında sorumluluk duyan, onur, şeref duyan her genç, olduğu yerde mutlaka mücadeleye katılmalı; mücadelenin istediği gücü ve dinamizmi açığa çıkarmalı. Biz, bir bütün hareket ve halk olarak böyle bir pratik örgütsel seferberliğe girer, bunu büyük bir direniş mücadelesiyle yürütürsek 2005 yılı Kürt demokrasisinin ve özgürlüğünün en çok geliştiği yıl olur. Hedefimiz böyle bir yılı gerçekleştirmektir. Çağrımız, herkesi böyle bir özgürlük ve demokrasi yılını başarıyla yaratmaya en güçlü katılma çağrısıdır.

II. BUSH DÖNEMİ VE ORTADOĞU'DA OLASI GELİŞMELER

Baştarafı sayfa 2'de

Bunu herhalde en iyi KDP ve YNK biliyor. Kaldı ki bunlar açık ve nettir. Bizim konumumuz üzerimizde politika yapmasına, güç olmasına götürürken, diğer yandan halkçı çizgi, özgürlükçü çizgi onların işbirlikçi politikalarını zorlamaktadır. Yine ABD'nin ve çeşitli güçlerin işbirlikçi Kürtlere dayanarak kendi politikalarını ve stratejilerini yürütmesini bizim pozisyonumuz zorlamaktadır. Bu açıdan kullanılan Kürt'ü, işbirlikçi Kürt'ü tercih etmektedirler. İradeli Kürt'ü, Apo Kürt'ünü, Diyarbakır Kürt'ünü devre dışı bıraktıklarında Kürtler için ne düşünüyorlarsa, Kürtleri nasıl kullanacaklarsa, Kürtler için nasıl bir sistem düşünüyorlarsa, bunu kolay yapacaklarını düşünmektedirler. Bu durumda Kürt'ün iradesini fazla dikkate almadan, ama tümden de inkar da etmeden kuracakları sistem içine oturtmaya çalışacaklardır. Buna aslında bir yönüyle de Kürt'ün iradesinin olmadığı biçimde kurulan Lozan'ın yeni biçimde, ama Kürtlerin otuz kırk yıllık verdiği mücadele sonucu ortaya çıkan gerçekleri de göz ardı etmeyen bir yaklaşım içinde yeni biçimde güncelleştirilmesi denilebilir. Güney'de Kürtlere belli bir federasyon, duruma ve dengelere göre sınırları çizilecek bir statü, Kuzey'de ise çok sınırlı, Kürtlerin temel demokratik haklarını karşılamayacak bir yaklaşımla sorunu çözmek istemektedirler. Özcesi Kürt halkı kendini örgütleyip, kendini dayatmadığı takdirde daha çok Türkiye'yi dikkate alan, ama Kürtleri de hiç yok saymayan bir politik durum gündeme gelecektir.

Irak geneli için şunlar belirtilebilir: Irak'ta seçimler yaklaşmaktadır. Seçimlerin olup olmayacağı daha netleşmemiş, ama hala olacağı biçiminde bir kararlılık göstergesi var. Mümkündür de. Çünkü seçimlerin olmamasının getireceği prestij kaybı da herhangi bir yerdeki direnişin etkisi kadar direnişçileri güçlendirecek, ABD'yi ise Irak'ta siyasi olarak da zor duruma düşürecektir. Bu açıdan ABD ne seçim yapma yanlısı ne de seçimden kaçmayı göze alıyor. Tükürse altı sakal, üstü bıyık misali bir pozisyonla karşılaşmış durumda. Seçimin şu andaki politik anlamı bu. Eğer seçimler yapılırsa herhalde bazı şeyler şekillenecektir. İster istemez şiilerin belli bir ağırlığı olacaktır. Kürtlerin kendi aralarında seçilmiş yönetimleriyle mevcut statülerini biraz daha resmileştireceklerdir. Bu durum kaçınılmaz bir federasyonlaşma biçiminde gelişecektir. Sunniler de ister seçime girsinler ister girmesinler ayrı bir otorite, güç olacaklardır. Ya da ABD ister istemez seçim olsun ya da olmasın bir otorite olarak kabul edip, onlarla ilişki geliştirecektir. Önümüzdeki dönemde ABD'nin bu sunni kesimle de belli bir ilişki geliştireceğini söylemek mümkündür. Çünkü eğer birbirleriyle ilişkileri olan bir federasyon yapılamazsa, Irak coğrafyasında böyle bir yaklaşım içine gidilemezse, kısa sürede bu dengeler sağlanamazsa o zaman tümden bölünmelere giden yol da açılabilir. Irak böyle bir durumla karşı karşıyadır.

Şu anda kimse Irak'ın bölünmesini telaffuz etmiyor. Kürtler bile biz bölünmeden yana değiliz diyorlar, biz federasyonumuzu istiyoruz, diyorlar. Ama politik dengeler iyi kurulamazsa, ilişkiler iyi sağlanamazsa, mevcut durum zaten bir bölünmüşlüğü ifade ediyor. Aslında önümüzdeki süreç Irak bölünecek ya da bölünmeyecekten çok, birleşecek mi sorunu tartışma konusudur. Zaten bölünmüştür. Fiili olarak da böyle bir durum yaşanıyor. Bundan sonra birleştirme gücü, yeteneği gösterilecek mi, gösterilmeyecek mi? Herhalde önümüzdeki dönem daha çok bu politik durumun netleşeceği bir süreç olacaktır. Irak'ın durumunu siyasal gelişmeler belirleyecektir. Bunun için ABD Irak ilişkileri, ABD-BM ilişkileri, ABD-Rusya ilişkileri bu süreci etkileyecektir.

Bazı yerlerde ABD'nin baskısı, şiddeti, katliamları olacaktır. Felluce buna örnektir. ABD bir yönüyle askeri gücünü, ağırlığını gösterecektir. ABD'nin herkes karşısındaki avantajı da biraz bundan kaynaklanıyor, ekonomik, askeri gücünden kaynaklanıyor, onunla siyaset yapmaya çalışıyor. Tabii ki askeri gücünü kullanacak, ekonomik gücünü kullanacak. Bu yönüyle Irak'taki ağırlığını böyle hissettirecek, herkesi böyle çizgiye çekecek. Avrupa'ya da, Rusya'ya da bakın benim gücüm böyle, bu kadar güçlüyüm, istediğimi yaparım, yaptırırım diyerek onları politik ilişkiye çekip, belli bir konsept çerçevesinde Irak'ta yeni bir sistem oluşumuna gireceklerini söylemek mümkündür. Önümüzdeki dönemde ABD'nin politikası, Avrupa ile böyle bir konsept çerçevesinde –birinin diğerini teslim aldığı, birinin kendi düşüncesini diğerine benimsettiği anlamında değil– ilişki ve çelişki içinde Irak'ta yeni bir dönem başlayacağını, elden geldiği kadar bu güçlerin Irak'ta istikrar yaratmaya çalışacaklarını söylemek mümkündür. Bu yönüyle önümüzdeki dönem ABD'nin baskısı ve şiilerin direnişi giderek daha politik bir zemine kayacaktır. ABD kendisini belli bir düzeyde bu politik açılımla güçlendirecektir. Direnişçilerin bu ağırlığını bu politik denge ile zayıflatmaya çalışacaktır. Önümüzdeki süreçte gelişmelerin esas yönünün böyle olacağı görülmektedir.

Direnişçilerin ABD'nin siyasal stratejisini etkilemediği, Irak'taki yeni siyasal kuruluşu etkilemeyeceği söylenemez. Şimdiden etkilemiştir. ABD politikalarında bu direnişi dikkate alacaktır. Ancak direnişçilere şunu kabul ettirmeye çalışacaktır. Beni geri çekilmeye zorlayamazsınız, bunu yapamazsınız, mesajını vererek bunların içindeki daha yumuşak kesimleri etkileyerek, parçalayarak, ama belli kesimlerle de uzlaşarak onları da Irak'ta kurmak istediği siyasal sürecin içine katmaya çalışacaktır. Seçimden sonra Kürtlerin ve şiilerin seçilmeleriyle, sunnilerin ise ister seçilsin ister seçilmesin, bölgedeki yerel otoritelerle belli işbirliği ile bunu sağlayacaktır. Bu açıdan ABD için Felluce ya da sunni bölgesinde seçim yapılmış yapılmamış o kadar önemli değildir. Diğer alanlarda seçim yapması kendisi açısından herhalde bir prestij olarak ya da söylediğini yaptırmış bir güç olarak belli bir siyasal etkisi olacaktır. Seçim olacaktır demek ya da şu anda seçim olacak sözlerinin tamamen gerçekleşeceğini söylemek de erkendir.

Irak'taki durum bizim üzerimizde de belli bir pazarlık yaptırıyor. Şu anda hala Türkiye ile ABD, Türkiye ile Kürtler arasında üzerimizde pazarlık yapılıyor. Bu pazarlıkla ABD ve Güneyli Kürtler Türkiye'yi kendi politikalarına çekmeye çalışıyorlar. Türkiye bizi tasfiye etmek için ABD ile belli bir uzlaşma içinde ya da onların politikalarını belli düzeyde kabul etme pozisyonuna girmiş durumdadır. Fakat tümden anlaşmış da değiller. Hala Türkiye, Kürtlerin dediklerinin tümünü kabul etmiş değil ya da ABD'nin politikasına tümden gelmiş değil, çelişkiler devam ediyor. Ama giderek bunun da aşılacağı önümüzdeki yıl üzerimizdeki anlaşmanın netleşeceği söylenebilir. Bu temelde giderek ortak bir politika da izleyebilirler. Şu anda ABD'nin Türkiye'nin dediği gibi tek başına gerilla güçleri üzerine gelmesi söz konusu olamaz. KDP ve YNK de şu andaki pozisyonları gereği bizimle savaşmayı göze alamazlar. Hatta çıkarlarına değildir. Türkiye de ABD ve Irak'ın desteğini almadan bize karşı politikasında istediği şeyleri gerçekleştiremez.

Tüm bu gelişmeler bizim Irak'taki gelişmeleri, politikaları yakından takip etmemizi gerektiriyor. Çünkü bu yalnız Irak'ı ilgilendirmiyor, Türkiye'deki Kürt sorunu, İran'daki Kürt sorununu, Suriye'deki Kürt sorununu ilgilendiriyor. İran, Suriye ve Türkiye'nin genel politikalarını da etkiliyor. Bu genel politikalarının da Kürt politikasıyla birebir ilişkisi var. Bu açıdan önümüzdeki süreç bizim açımızdan çok hızlı biçimde gelişmeleri takip etme, izleme ve ona göre karar vermeyi gerektirmektedir.

Özcesi Irak içinde sertleşmeyle politik mücadelenin iç içe geçtiği bir dönem yaşanacaktır. Sadece çatışmanın değil, belli ilişkilerin de gelişeceğini söylemek, bu çatışmaların aslında belli uzlaşma öncesi çeşitli güçlerin pozisyonlarını güçlendirme hareketi olarak değerlendirmek gerekiyor. Özellikle ABD'nin belli bir politik çözüme girmeden önce, kendi ağırlığını hissettirip etkilerini arttırma yönlü bir taktik izlediği görülmektedir. Ama esas olarak ikinci Bush dönemi kararlılığını sürdürse de savaşın başlangıcındaki siyasal yaklaşım yerine çeşitli güçlerin Irak ve Ortadoğu'daki siyasal konumlarını dikkate alan ve onlara belli bir düzeyde yer veren bir dönem olarak tarihteki yerini alacaktır.

26 yıllık şanlı mücadelesiyle ulusal diriliş dönemini başarıyla tamamlayan PKK, 27. mücadele yılında yeniden kurularak Kürt halkının demokratik özgür yaşamını inşa etmeyi başaracaktır

Baştarafı sayfa 32'de

12 Eylül askeri faşist darbe süreci Türkiye, Kürdistan ve PKK'nin mücadele tarihinde yeni bir dönemin de başlangıcı olmuştur. Darbeyle birlikte henüz yeni oluşan PKK'nin kadro ve sempatizanlarının yüzde doksanına yakını tutuklanmış, yurtdışına çekilebilen kadro sayısı ise oldukça sınırlı kalmıştır. Faşist rejim zindanlarda teslimiyet ve ihaneti geliştirerek, böylelikle tutsak önder kadroların şahsında bir halkın son umudunu da bitirmek istemiştir. Yurtdışında ise bazı kadrolarda ne yapacağını bilememenin yol açtığı kafa karışıklığıyla bir eğilim olarak mücadeleden kaçma ve Avrupa'ya yönelme gelişirken, tam da bu ortamda Avrupa'nın yönlendirmesiyle Semir ihaneti gündeme gelmeye başlamıştır.

Bu süreçte hareket ilk kez varoluş yok oluş ikilemiyle yüz yüze geldi. Sürecin zorlukları karşısında ya mülteci bir güç konumuna düşülecek, ya da halka, tarihe ve şehitlere verilen sözler tutularak çağdaş bir ulusal demokratik hareket olarak bu sözlerin gerekleri yapılacaktı. Bu durumda ikinci yol tercih edildi. Başkan Apo Semir provokasyonu ve ihanetine karşı yoğun bir mücadele yürüttü. Yoğun bir ideolojik ve örgütsel mücadele temelinde kadroların hazırlanıp ülkeye yönlendirilmesiyle bu tasfiyeciliğin aşılması başarıldı. Türk ve Kürt halklarının üzerine bir karabulut gibi çöken ve Ortadoğu halkları için de büyük bir tehlike teşkil eden 12 Eylül faşizmine karşı direniş bu tasfiyeciliğin aşılması temelinde geliştirildi ve halklarımıza soluk aldırıldı.

"Burada çözümlenen an değil tarih, birey değil toplumdur"

Dışarıda bu hazırlıklar yürütülürken, zindanlarda insanlık tarihinde eşine ender rastlanan yoğun bir işkence eşliğinde dayatılan teslimiyet ve ihanet karşısında ***Dörtler***, ***Mazlum***, ***Kemal Pir***, ***Mehmet Hayri Durmuş***, ***Akif*** ve ***Ali Çiçek*** yoldaşların kahramanca direnişiyle Önderliğe, halka ve partiye bağlılık en ileri düzeyde temsil edilmiştir. Zindan direnişi PKK'nin ve PKK militanlığının her bakımdan denenip sınandığı bir süreç olmuştur. PKK tarihte eşine ender rastlanan bir direniş gerçekleştirerek, 12 Eylül faşizmini zindanlarda yenmesini başarmıştır. Bu aynı zamanda Önderlik gerçekliği ve PKK'nin yenilmezliği ve aşılmazlığının da ilk kanıtlandığı tarihi bir sınav olma özelliğine sahiptir.

Zindanlardaki direniş, işkenceli yaşam ve şehadetler Başkan Apo'da güçlü bir karşılık bulmuştur. 15 Ağustos Devrimci Atılımı bu karşılığın ifadesi olmuştur. Burada tutsak ve işkence altındaki yoldaşlara karşı duyulan yoldaşça bağlılık ve sorumluluğunun zirvesini görmek gerekir.

15 Ağustos Devrimci Atılımı, PKK'nin kuruluşundan sonra Türk devletinin inkar ve imhada ısrarına karşı bir halkın kendi öz değerlerini savunma ve geliştirme kararlılığını ortaya koyması bakımından tarihsel bir adım olmuş; bu adımla Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yeni bir süreç başlatılmıştır. PKK'nin ideolojisiyle aydınlanan ve kadroların şahsında temsil edilen özgür yaşam çekiciliğiyle harekete geçen Kürt halkı büyük bir istek ve coşkuyla gerillaya katılım sağlamıştır. Bütün deneyimsizliğine ve NATO destekli Türk ordu güçlerinin imha operasyonlarına, içten geriye çeken ikircikli ve kararsız duruşlara ve KDP'nin engelleyici yaklaşımlarına karşı, Başkan Apo'nun çözümleyici ve ön açıcı perspektifleri ve talimatları sonucunda, gerilla güçlerimiz verilen talihsiz kayıplara rağmen gelişimini sürdürerek Kürdistan dağlarında sökülmemecesine kalıcılaşıp kökleşmiştir. Bu kök salma Kürdistan özgürlük hareketinin tayin edici en büyük başarılarından birisi olmuştur. Ancak beklenen gelişmeyi bir türlü sağlamayan pratik önderlik bu başarının daha da ileri gitmesinin önünde engel oluşturmuş; Kemal Pir ve Agit yoldaşlar gibi askeri kişiliklerin şehadetleri, sürecin böyle gelişmesinde önemli bir rol oynamıştır. Kürdistan'da gerillacılığın kendi doğasında ilerlemesini engellemiş, hareketimiz için büyük bir kayıp olmuştur. III. Kongre'ye bu koşullarda gelinmiştir.

Başkan Apo III. Kongre'de mücadeleyi olması gereken düzeyde geliştirmeyen kişiliği derinliğine ele alıp, ***"burada çözümlenen an değil tarih, birey değil toplumdur"*** perspektifiyle çözümlemiş, güçlü bir hazırlık temelinde hamle yapmak istemiştir. Ancak 1987-88 süreciyle birlikte, yaratılan olanakların üzerine yatan, aralarında *Nizamettin Taş'ın* da (Botan) bulunduğu, Şemdin, Hogır, Kör Cemal ve Şahin Baliç'ten oluşan çetecilik kendisini çizgiye dayatarak çizgiyi işlemez kılmaya çalışmıştır. Önderliğin diğer tasfiyeciliklere karşı olduğu gibi Şemdin şahsında çeteciliğe karşı mücadelesi, çeteciliğin her istediğini yapmasının önüne geçmiştir. '90'larla birlikte artık halkın serhildanlara yönelmesi ve gerillaya yoğun katılım çeteciliğe rağmen sürmüştür.

Bu süreçte de Şener tasfiyeciliği devreye girmiş, ancak fazla bir etki yaratmadan aşılmıştır. Halkın kitlesel eylemlilikleri Kürt sorununu ilk kez kapsamlı bir biçimde Türk devletinin gündemine koymuş ve çözüm ciddi bir biçimde tartışılmaya başlanmış; anayasal güvenceye kavuşturulamasa da, inkar ve imha siyaseti bir daha geri döndürülemez biçimde parçalanmıştır. Bu süreçte reel sosyalizmin yaşadığı dağılmaya rağmen, Başkan Apo sosyalizmin reel biçimine yönelik geliştirdiği eleştiriler ve sosyalizmi insanın sosyal özüyle açıklayan formülasyonuyla hareketin gelişimini sürdürmüştür. Reel sosyalizmde yaşanan çözülmeye ve dünyadaki birçok ulusal kurtuluş hareketinin gerilemesine rağmen, PKK'nin gelişimini ileriye doğru sürdürmesi karşısında, emperyalist merkezler PKK'yi dünyanın en tehlikeli terörist örgütü olarak tanımlayıp tasfiye etmeyi önlerine koymuşlardır. '92'de KDP ve YNK Güney'den, NATO'nun desteğini arkasına alan Türk devleti de kuzeyden saldırarak, hareketi ya imha ya da teslimiyetle ile yüz yüze bırakmışlardır. Bu süreçte bir kez daha çeteciliğin yanı sıra, mücadelemize Osman'ın şahsında yaşanan bir teslimiyet dayatılmıştır. Osman şahsında harekete ve Önderliğe teslimiyet ve ihanet dayatılırken, ***Beritan*** yoldaş şahsında ise, teslimiyet ve ihanete karşı PKK ve kadın onurunu korumak için kendini feda etme eylemi gelişmiş, bununla kadın özgürlük çizgisi de netleşmiştir. Bu kadın ordulaşmasının da temelini oluşturmuştur. Bu eylem, sadece Kürt kadını açısından değil, bölge kadınları açısından da büyük bir umut ışığı olmuştur.

1993 yılında yakalanan siyasal atmosfer ortamında ilk kez tek yanlı bir ateşkesle demokratik barışçıl siyasetin önü açılmaya çalışılmış, ancak gerek Türk devleti gerekse PKK içindeki çeteciliğin karşılıklı sabote etmeleri sonucunda bu süreç ilerletilmeden bir kez daha savaş tırmanmaya başlamıştır. '94'ten başlayan bu süreç kendisini tekrar biçiminde '98'e kadar sürdürmüştür. Bu süreçte çeteciliğin parti yaşamına ve Önderlik çizgisine karşı geliştirdiği boşa çıkarma girişimine karşı Zilan yoldaş fedai eylemiyle karşılık vererek, hem yaşanan tıkanmayı aşmaya çalışmış, hem Önderlik çizgisini ölümüne sahiplenmiş, hem de anlamlı bir yaşamın yolunu açmıştır. Yine yaşanan tıkanmanın aşılması için bir kez daha '98 1 Eylülü'nde tek taraflı ateşkes ilan edilmiştir. Ancak Türk devletinin arkasına ABD'yi de alarak Suriye devleti üzerinde geliştirdiği baskı sonucunda Başkan Apo'nun yurtdışına çekilmesiyle yeni bir süreç başlamıştır. Bu operasyon aslında ABD'nin bölgeye müdahalesinin ilk adımı olmuştur. Kendi siyasetleri karşısında çağdaş özgür yaşam alternatifi geliştirme gücünde olan, özgücüne ve öz bilincine dayanan PKK'nin tasfiye edilmesi bu anlamda kendi siyasetleri açısından bir zorunluluk olarak ortaya çıkmıştır.

Hem Şemdin ihanetinin hem de varolan çeteciliğin yarattığı tahribatın yanı sıra, partiye bağlı kadronun yaşadığı yetersizlikler sonucunda Önderlik iyice yalnızlaştırılıp adeta tek hedef haline gelmiştir. Önderliğe karşı uluslararası komplo esas olarak böyle bir zeminde gelişmiştir. Başkan Apo'nun etkisizleştirmesi veya tasfiye edilmesiyle PKK'nin de parçalanacağını ya da tümden tasfiye olacağını düşünen ABD, böylelikle kendi politikalarını daha rahat hayata geçireceğini hesaplamıştır. Bu temelde uluslararası komplo geliştirilerek Önderlik esaret altına alınmıştır. Komplonun bir yanı böyle iken, diğer yanıyla Türk devletini de Ortadoğu siyasetinde kullanmayı tasarlamıştır. Önderliğin tasfiye edilmesi halinde ortaya çıkacak Kürt-Türk çatışmasında her iki tarafı da denetimine alarak bölge politikasında kullanma, komplonun tezgahlanışının temel nedenlerinden biri durumundadır.

Ancak sağduyusu ve halklara karşı duyduğu büyük sorumluluktan hareketle, Başkan Apo varolan çıkmazı aşmak için tarihteki yerini daha şimdiden almış olan çözümleyici yaklaşımlarıyla yeni bir süreci başlatmıştır. Kuşkusuz bu süreç sıradan bir girişim ya da bir dönemi kazanmanın taktik girişimi olmayıp, felsefi, ideolojik, politik ve örgütsel yönleri olan, yeni bir çağ, tarih ve toplum değerlendirmesine dayanan yeni bir toplum stratejisine dayalı olarak geliştirilmiştir. Bu stratejiye İmralı'daki ilk savunmasıyla bir giriş yapılmış, daha sonra AİHM'e sunduğu diğer savunmalarıyla bu geliştirilmiş ve tamamlamıştır.

Önderlik en amansız koşullarda ve tek başına da olsa, daracık hücresinde tarihi, günceli, toplumu ve mücadeleyi derinden yaşamakta; üzerinde uygulanan ağır tecrit ve izolasyon aralandıkça, her konudaki düşüncelerini partiyle, halkla ve insanlıkla paylaşmaktadır. Tarihte eşine ender rastlanan bu direnişe gerekli karşılığı vermeyen, pratikleştirmeyen ve kendine göre yaklaşan yine kadrolar olmaktadır.

Hiçbir temel ideoloji ve din başlangıçtaki konumunda kalmamıştır

Zindanda tek başına da olsa çağın değişimini derinden izleyen Başkan Apo, PKK'nin yarattığı değerleri ve tarihte oynadığı rolü yeniden tanımladığı gibi, felsefi, ideolojik, tarihsel ve güncel gelişmeler temelinde onun yaşanan gelişmelere yanıt olamayan yönlerini de çözümlemiştir. Bunu en çarpıcı biçimde AİHM'e sunduğu İkinci Manifesto ve Özgür İnsan Savunması'yla ortaya koymuştur. Ancak Önderliğin ortaya koymuş olduğu demokratik değişime, yüzeysel yaklaşan, bunu köklü bir değişiklik ve yeni bir sosyalizm anlayışı olarak değil de, reel sosyalizmin restarasyonu olarak görüldüğü için, yeni çizginin gerekleri ideolojik, politik, örgütsel ve meşru savunma alanında yerine getirilmemiş, değişim çizgisine direnilmiştir. Bir taraftan değişim çizgisine girilmezken, öte yandan değişim adına tam bir savruluş ve inkar eğilimi gelişmiş ve bu eğilim sonuçta kendisini ihanete vardırmıştır. Bu ihanetin zemini ise zamanında Önderlik perspektiflerine göre gerekli değişim ve dönüşümü zamanında yapmayan, bunun her türlü tedbirini almayan merkezi yönetim kadrosu olmuştur.

Önderlik özellikle geçen yıldan başlayıp bu süreçte iyice açığa çıkan ihanet pratiğinden sonra, yıllarca kan can ve büyük emekler pahasına yaratılan halk değerlerinin geleceği için PKK'nin yeniden inşa edilmesi perspektifini geliştirmiştir. Önderliğin geliştirdiği bu perspektif temelinde PKK'yi Yeniden İnşa Komitesi'nin oluşumuna gidilmiştir. Bu, PKK tarihinde yeni bir aşamadır. 21. yüzyılda Kürt halkının, bölgenin ve insanlığın yaşadığı sorunların doğru tahlili ve çözümü için her bakımdan bir yenilenmenin kendisini dayattığı koşullarda ortaya çıkan bu ihtiyaç çok iyi görülmelidir.

Her siyasal oluşumun ufkunun sınırları, içinde yaşadığı tarihsel toplumsal, siyasal ve ekonomik koşullar tarafından belirlenir. PKK de '70'li yıllarda ortaya çıkan bir hareket olarak, her ne kadar ucu değişime açık bir bilimsel duruşun sahipliğini yapmış olsa da, tarihsel toplumsal dönüşümün hızı karşısında programatik olarak yanıt veremez duruma gelmiştir. O halde programın toplumun kendisini dayatan sorunlarına göre yeniden oluşturulması gerekmektedir. Bu anlamda PKK'nin yeniden yapılanma ihtiyacı yakıcı bir biçimde kendisini dayatmaya başlamıştır. Bu ihtiyaçtan doğan PKK'nin yeniden yapılandırılması ertelenmeden, büyük inanç, coşku ve istekle yerine getirilmesi gereken bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Başkan Apo yaşanan bu değişim zorunluluğunu ve değişimin niteliğini çok çarpıcı olarak şöyle vurgulamaktadır:

"Programlar değişmez veya yenilenmez ilke ve görüşler değildir. Değişim sürekli olduğundan, önemli dönemsel süreçlerde program değişikliğine gitmek daha doğru bir yaklaşımdır. Değişmemesi gereken, toplumun temel ihtiyaçlarına sürekli ve yoğun bir ilgiyle çözüm bulabilme çabaları olarak yeniden partileşme gücünü canlı tutabilmektir. Son nefesine kadar bu inanç ve çabalarla yaşamayı bilmek ve başarmaktır."

Tarihte PKK gibi temel, köklü yaşam felsefesi ve anlayışına sahip olan ve bunun iddiasını sürdüren birçok hareket, toplumun değişen ihtiyaç ve beklentilerine göre kendisini yenileyerek yoluna devam etmiştir. Bunu birçok din ve ideolojide görmek mümkündür. Hiçbir temel ideoloji ve din başlangıçtaki konumunda kalmamıştır. Bunu islamiyette, hıristiyanlıkta, budizm vb temel dinlerde ve bilimsel sosyalizm tarihinde de görmek mümkündür. Burada dikkat edilmesi gereken, değişimin hangi esaslar temelinde yapıldığıdır. Böylesi değişim süreçleri aynı zamanda ciddi tehlikeler de taşımaktadır. Dinler ve ideolojiler tarihinde değişime girmede direnmenin yanı sıra, değişim adına tümden inkarcı ve ihanetçi yaklaşımlar da az çıkmamıştır. Özgürlük hareketi saflarında ortaya çıkan son çeteci ihaneti pratiği bunun en açık ifadesi olmuştur. Sonuçta bu ihanet çizgisi ilk önce kendisini Önderliğin değişim çizgisinin biricik temsilcisi sayarken, gerçeklerinin açığa çıkmasıyla birlikte bu kez direkt Önderliğin inkarına yönelmişlerdir.

Ana hatlarıyla tarihini kısaca anlattığımız PKK bir dönemi kapatırken, satırbaşlarıyla da olsa onun tarih içinde oynamış olduğu rolün ve değişime götüren zorunlulukların üzerinde durmakta yarar vardır. İdeolojik grup dönemi de dahil, otuz bir yıllık mücadele tarihiyle Kürdistan, Ortadoğu ve tüm insanlığa önemli hizmetler vermiş bir hareket olarak, PKK'nin başardıkları ve başaramadıkları üzerinde daha çok tartışılacaktır. Bu konuda daha şimdiden yüzler-

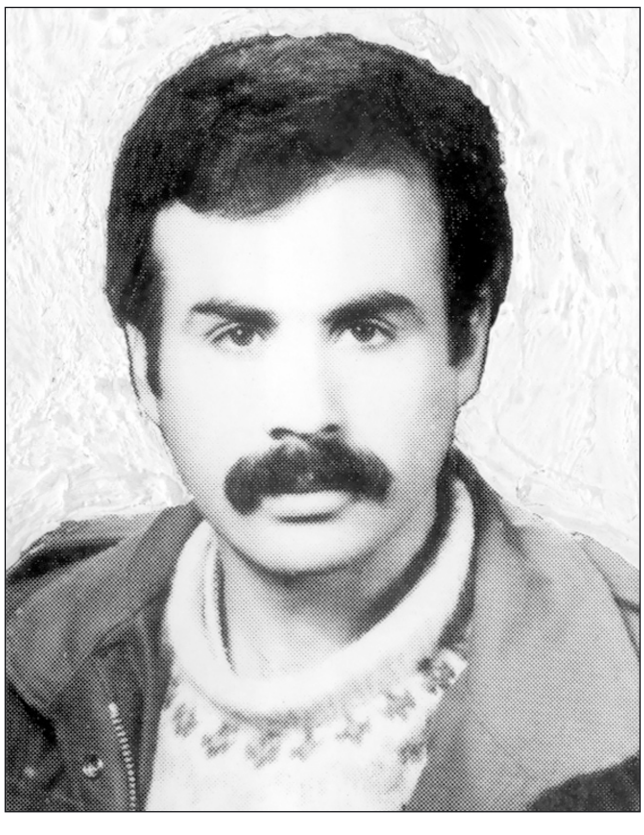

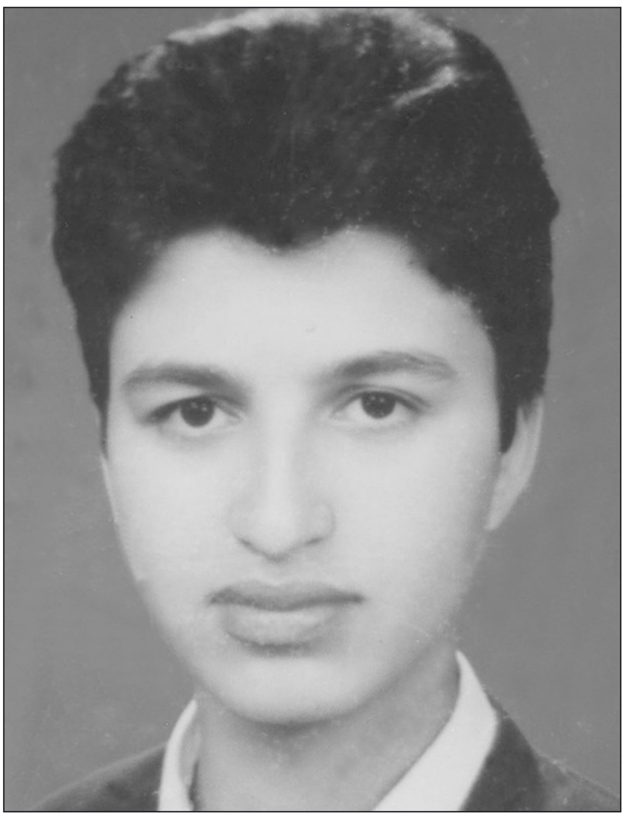

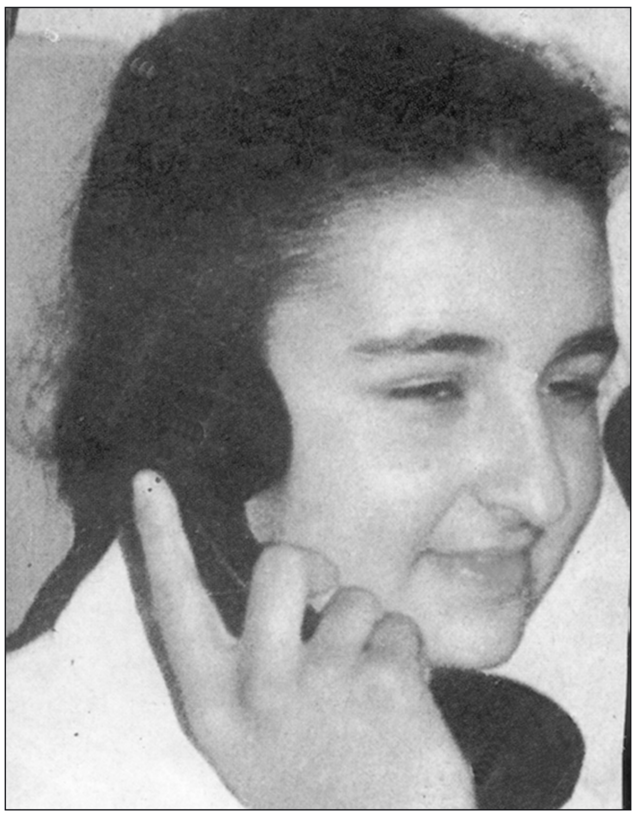

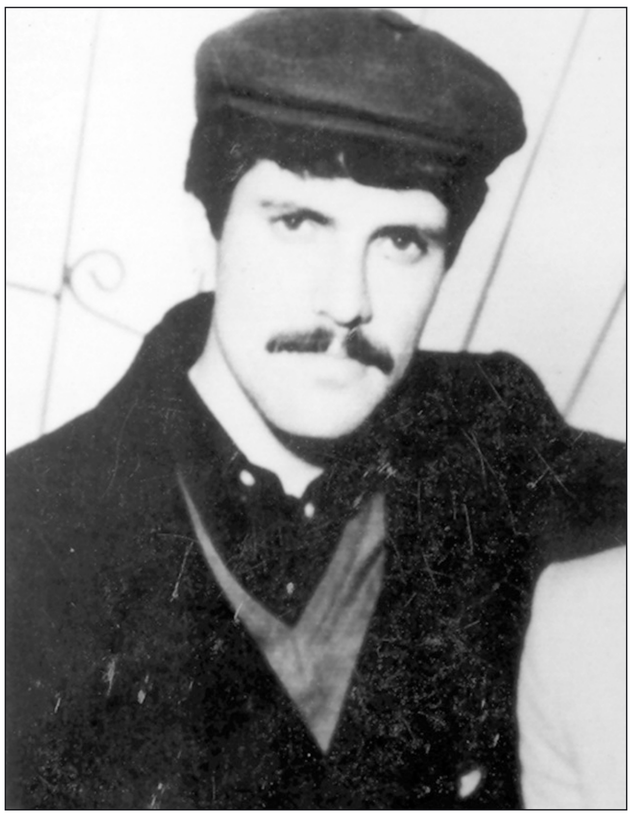

ce kitap, broşür ve binlerce makale yazılmıştır ve daha da yazılacaktır. Ancak biz bir giriş niteliğinde PKK'nin Kürdistan'da oynamış olduğu rolü, yaşadığı yetersizlikleri ve yeniden yapılanmaya götüren zorunlulukları ortaya koymaya çalışacağız.

PKK hareketi ideolojisi, politikası, eylemi ve örgütlenmesiyle Kürdistan'da ve Ortadoğu'da önemli değişimler gerçekleştirmiş bir harekettir. PKK ortaya çıkış sürecinin reel sosyalist ve ulusal kurtuluşçu hareketlerinin düşünsel etkilerini taşısa da, bunlara fazla bağlanmayan, hep kendisi olmaya çalışan özgürlükçü ve bağımsızlıkçı ideolojik yapısı ve zihniyetiyle Kürdistan'da bir ilki gerçekleştirmiştir. O Kürdistan ve Kürt toplumu açısından çağdaş, özgürlükçü Kürt toplumunun miladıdır. Kendisinden bu kadar uzaklaşıp karşıtlaşan Kürt toplumunun içinden kendisi için düşünen, örgütlenen ve savaşan bireylerlerden oluşan siyasal, kültürel, örgütsel, meşru savunmaya dayalı örgütlenmeler yaratılmıştır. Çeteciliğin tüm engelleyici tahribatlarına rağmen, gerilla bugün hala Kürdistan'ın tüm alanlarında Kürt halkının meşru savunma gücü olarak konumlanmasını güçlendirerek sürdürmektedir. Gençlik daha aktif bir biçimde sürece katılmakta, özgür geleceği kurmakta kararlılığını göstermektedir. Otuz bir yıllık mücadelenin zengin tecrübeleriyle donanmış binlerce kadro, yüzbinlere ulaşan sempatizan ve milyonları ifade eden halk gücüyle her zamankinden daha çok özgür yaşamı kurma gücü ve kararlılığında bulunmaktadır.

PKK tarihi Kürdistan'da bir altın sayfa olmuştur

PKK mücadelesiyle sömürgeci devletlerin inkarcı ve imhacı politikalarını işlemez duruma getirmiş, istenen düzeyde olmasa da tüm devletler Kürtlerle ilgili politikalarını gözden geçirmek zorunda bırakılmış, bazıları yetersiz de olsa adım atmışlardır. Bu yönüyle ısrar etseler dahi, inkar politikasını uygulamayacak duruma getirilmişlerdir. Bölgede yaşanan ABD işgali ve Türkiye'nin AB süreciyle birlikte eski statükonun aşılması, Kürt halkının bilinç, irade ve örgütlülük düzeyi sorunu çözüm aşamasına getirmiştir.

PKK önderliğindeki mücadeleyle birlikte yarı feodal aşiretçi bir toplumsal yapıda ağalar, aşiret reisleri ve şeyhlerin yönetiminde olan Kürt halkı artık kendi kendisini yönetmeye başlamış, kendi cins bilincine varan ve bunun için örgütlenip savaşan ve irade kazanan Kürt kadınını ortaya çıkarmış, bu özgür kadın gerçekliği başta Türkiye olmak üzere diğer tüm Ortadoğu ülkelerinde de yankısını bulmuş, kadın özgürlüğü açısından da bir milat olmuştur. En önemlisi de yaşadığı tüm yetersizliklere rağmen, özgücü esas alan örgüt ve siyaset gerçekliği ortaya çıkarılmıştır. Kendisi olmaktan çıkmış, kendisinden utanan Kürt halkında güçlü bir ulusal demokratik kimlik bilinci oluşturmuştur. Gerek ilkel milliyetçilikten kaynaklanan gerekse egemen ulus milliyetçiliğinin geliştirdiği kışkırtmalara gelinmemiş, halklar arasında demokratik birliğin güçlü zemini yaratılmıştır. Ortadoğu gibi milliyetçilikle zehirlenen bir gerçeklik ortamında böyle kalabilmek en büyük başarılardan biri olarak kaydedilmelidir. PKK'nin bir ulusal kurtuluş hareketi olarak ortaya çıkması ve milliyetçiliğe düşmemesi, yurtseverlikte ve enternasyonalizmde ısrarlı oluşu bölge halklarına yapılmış en büyük hizmet ve sorunların çözümünde doğru bir anahtardır. Bu yönüyle PKK daha ilk manifestosunda bile sadece Kürdistan halkının sorunlarını değil, onunla birlikte bölge halklarının sorunlarının çözümünü de önüne koyan ve bu temelde ilişki geliştiren enternasyonalist bir örgüt olmuştur. PKK sadece bir siyasal parti veya klasik bir ulusal kurtuluş hareketi olmamış; yeni özgür yaşamı kurmayı önüne hedef olarak koyan ve bunu toplumda geliştiren bir hareket olmuştur. Bu anlamda PKK Kürt halkına dayatılan yaşamı sıkı bir eleştiriden geçirerek reddeden, onun yerine özgür demokratik yaşamı halkın katılımıyla gerçekleştiren halkçı bir hareket olmuştur. Tüm bu gelişmelerin temelinde ise kuşkusuz Önderliğin büyük aydınlatıcı, çözümleyici ve pratikçi gücü yatmaktadır.

Yaşanan birçok yetersizliğe rağmen, PKK Kürdistan'da yeni bir yaşamın çığırını açmış, bu mücadelede önemli bir birikim ve tecrübe kazanılmıştır. Kürt toplumunun çağdışı yaşamına son verilmiş, eskiye ait kalıntılar olsa da bu başarılmıştır. Bu anlamda tüm yetersizliklere rağmen PKK tarihi Kürdistan'da bir altın sayfa olmuştur.

Özcesi bugün Kürt halkının Kürdistan'ın dört parçasında sahip bulunduğu toplumsal bilinçle siyasal, demokratik, kültürel ve ekonomik kazanımların temelinde –buna Güney Kürdistan da dahildir– PKK'nin 26 yıllık mücadelesi, kahraman şehitleri ve tüm değerlerin bileşkesi Başkan Apo'nun yaratıcı emeği ve eşsiz katkıları bulunmaktadır.

Ancak buna rağmen 2000'li yılların dünya, bölge ve Kürdistan gerçekliği her bakımdan bir yeniden yapılanmayı gerekli kılmıştır. Özellikle '90'lı yıllarla birlikte dünyada reel sosyalizmin yıkılmasından sonra güç dengeleri, ilişkileri ve çelişkilerinde yaşanan değişim süreci bu değişimi zorunlu kılmıştır. Hatta şu anda günümüzde yaşanan değişimde belli bir gecikmeden dahi söz edilebilir.

Her yeniden yapılanma, yeniden yapılanmaya götüren nedenlerin çözümlenmesini içerir. Bu da kapsamlı bir eleştiri özeleştiriyi gerektirmektedir. PKK hareketinin Kürdistan'da yarattığı devrimsel gelişmelerle birlikte, tıkanan ve zihniyet düzeyinde mutlaka aşılması gereken gerçeklikler de söz konusudur. Tarihte böylesine büyük gelişmelere imza atmış bir hareketin özeleştirisi de, eleştirisi de kuşkusuz bu soylu geçmişin büyüklüğüne denk olacaktır. Böylesine görkemli bir tarih yaratan PKK'nin Kürt halkı, bölge halkları ve insanlık adına aydınlık bir geleceği bugünden başlayarak kurabilmesi için, özeleştirisi de son derece bilimsel, cesaretli ve tutarlı olmak zorundaydı. PKK'den beklenen ve yakışan da buydu. Kaldı ki, 'cesur özeleştiri, radikal dönüşüm' bir Önderlik tarzı olarak kendisini sürekli var etmesini bilmiştir. PKK'nin ilk günden bu yana sürdürdüğü duruş bu temelde olmuştur. Kazandıran ve geliştiren de elbette Önderliğin bu tarzıdır. Ancak bu kadar geri bir toplumsal yapıdan çıkan PKK hareketi, üzerinde bu kadar gücün hesap yaptığı bir halk ve hareket olarak hiçbir zaman sorunsuz olmamıştır. PKK içinde ortaya çıkan çetecilik ve buna karşı pratikte Önderliksel duruşu gerçekleştiremeyen bir kadro gerçekliği gelişmelerin tıkanmasını beraberinde getirmiştir. Partileşmenin ilk hamlesi daha zihniyet aşamasında Kesire, Şahin Dönmez vb kişilikler tarafından, partileşmenin ikinci hamlesi ise çeteleşme tarafından boşa çıkarılmaya çalışılmıştır.

En son ortaya çıkan Osman-Nizamettin ihaneti de Önderlik çizgisinin ABD ve YNK tarafından boşa çıkarılmasını hedefleyen bir operasyonu olarak şekillenmiştir. Uluslararası komplo ilkin Önderliği tasfiye etmek istemiş, ondan sonra ise örgüt içine kadar uzanmıştır. Osman-Nizamettin gibi hainler uluslararası komplocu güçlerin kirli ve lanetli elleri olmuşlardır. Şimdi de uluslararası komplocu güçler Başkan Apo'ya karşı tüm imkanları ve güçleriyle bir karalama kampanyası açmışlardır ve Önderliği her bakımdan etkisizleştirmek istemektedirler. Bu ihanet çetesi ise bunun maşası olmaya soyunmuş bulunmaktadır.

Bu ihanet çetesine karşı yeterli bir mücadelenin yürütülmemesi bir diğer özeleştiri konusu olmaktadır. Önderlik tüm bu süre boyunca, esas olarak ideolojik, politik ve askeri çizgi sorunlarını başarıyla ele alıp çözümlemiş, binlerce kadroyu eğitmiş, kitle ilişkilerinden silahlanmaya kadar her konuda yoğun bir pratik öncülük de yapmıştır. Bu dönemde esas olarak rolünü oynayamayan, Önderliğin yarattığı olanakları doğru ve yeterli değerlendiremeyen ve sorumlu yaklaşmayan pratik önderlik olmuştur. Önderliğin tamamlanmaması, perspektif ve talimatlarının gereklerinin çeşitli nedenler ve gerekçelerle yerine getirilmemesi Önderliği boşa çıkarmıştır. Öyle ki, bu yetersiz yoldaşlık bu pratikleriyle sonuçta Önderlik yalnızlaştırılmış ve uluslararası komplocu güçlerin hedefi haline getirilmiştir. Uluslararası komplonun ardından özellikle belli bir süreden itibaren perspektiflerine uygun davranmayarak, yerinde ve zamanında doğru ve yeterli bilgilendirilmeyerek Önderlik tecrit içinde tecride alınmış, bu durumdan da en iyi yararlanan çeteci ihanetçi grup olmuştur. Bu biçimiyle hem ihanetçi çeteciliğe zemin olunmuş hem de Önderliğin zamanında müdahalesinin önü alınmıştır.

Tarihte de benzer sorunlar yaşayan Önderlikler görülmüştür. İsa havarilerine seslenirken, kendisini izlemek isteyenlerin kendilerini inkar etmelerini ve kendi çarmıhlarını omuzlayarak ardı sıra yürümelerini belirtmiş, bununla izleyicilerine ölçü kazandırmaya çalışmıştır. Ancak sonuçta İsa yalnızlıktan kendisini kurtaramamıştır; öyle ki çarmıha gerilirken etrafında kimse yoktur. Muhammet de benzer bir yalnızlığı yaşamanın önüne geçememiş, cenazesi üç gün boyunca yerde yapayalnız kalmıştır. Bu durum İsa ve Muhammet'in güçsüzlüklerini değil, onlara ulaşamayan ve o derinliği yaşamayan kadrolarıyla aralarındaki farkı göstermektedir. Önderliğimizin tamamlanmaması ve yeterince izlenmemesinin bir sonucu olarak, daha uluslararası komplo öncesinde mevcut yönetim ve kadro yapısını eleştirmiş, böyle bir PKK'den istifa ettiğini belirtmiş ve PKK'nin mutlaka özüne uygun olarak yeniden yapılanmasına işaret etmiştir.

PKK'nin yeniden inşası 21. yüzyılın sorunlarının çözümü temelinde olacaktır

Elbette bütün bu yetersizliklerin yol açtığı ağır siyasi ve örgütsel sonuçlar vardır. En başta her türlü tasfiyeciliğin ve çeteciliğin gelişmesine zemin sunulmuştur. Bütün bu pratiklerin sonucu olarak Önderlik çabaları boşa çıkarılmış, partinin büyük emek, çaba ve şehadetler pahasına elde ettiği haklı saygınlığa gölge düşürülmüş, parti değerleri tartışılır kılınmış ve parti adeta tanınmaz hale getirilmiştir. Bunun kadro ve halk üzerinde yarattığı etki ise oldukça olumsuz olmuştur. Parti ideolojisini bir yana bırakma, siyasette erken iktidar hastalığına yakalanma, örgüt çizgisi ve yaşamla oynama, taktiğin gereklerini yapmama gibi yaşanan pratikler Önderliği, partiyi ve halkı oldukça zorlamıştır. En son ortaya çıkan ihanetçi çete pratiği de esas olarak bu zemini kullanmıştır.

Eğer militan ve kadro bu yetersizlikleriyle yaşamasaydı, Önderliği izlemiş ve tamamlamış olsaydı, belki yine kendini dayatmalar olacak, ancak çetecilik ve onun yarattığı tahribat bu kadar gelişmeyecekti. Böyle bir durumun sonucunda da mütevazı bir demokratik çözüm yaratılabilecekti. Ancak içte parti ortamında gelişen ve Türk devlet yapılanmasında egemen olan çetecilikle PKK merkezi kadrosunun rolünü oynayamaması sonuçta demokratik çözümün gelişmesini engellemişlerdir. Bu durumu en iyi değerlendiren güçler ise uluslararası komplocular ve işbirlikçi Kürt egemen siyaseti olmuştur. Önderlik izlenmiş ve tamamlanmış olsaydı belki yine sistem sorunumuz olacaktı, ancak eski paradigmayla da demokratik çözüme gidilebilirdi. Önderlik buna kapalı değildi. Nitekim birçok defa bu yönde çözüm paketleri sunulmuştu. Ancak esas olarak kadronun rolünü oynamaması nedeniyle bedelleri ağır olan bir süreç yaşanmıştır. Yeni bir PKK'lileşme çalışmalarını yürüttüğümüz bu günlerde Önderliğimiz karşısında militan duruştaki yetersizliğin sonuçlarının varacağı noktaları göstermesi açısından bizler için hayati derslerle doludur. Dolayısıyla düşülmemesi gereken bir yetersizlik olarak sonuçlarıyla birlikte bir özeleştiri konusu olmaktadır.

Ancak Önderliğin geliştirmiş olduğu yeni demokratik ekolojik toplum paradigması, esas olarak bir sistemsel özeleştiri temelinde yenilenmeyi ifade etmektedir. Yeni PKK'lileşme bu paradigmayı esas alacağından, PKK'yi yeniden inşa çalışmalarına katılmak isteyen arkadaşların bu köklü özeleştiriselliği derinliğine kavraması ve kendi kişiliğinde açığa çıkarması gerekmektedir. Sorun bazı pratik yetersizliklerin özeleştirisi olmaktan bir hayli farklıdır. Özeleştiri daha kapsamlı felsefi, ideolojik, teorik, tarihsel ve toplumsal yönleri olan bir sistemsel sorun olarak ele alınmaktadır. İçine girilen birçok yetersizlik ve yetmezliğin temelinde sistemimizin de büyük etkisinin olduğunu görmek durumundayız. Böyle bir yaklaşım olmaksızın ne geçmiş doğru değerlendirilebilir, ne de gelecek doğru kurulabilir. Geçmiş ve gelenek bilinmeden, onu ileriye taşıyacak değişim ve dönüşüm de gerçekleştirilemez. Bu değişim ve dönüşümün de esas diyalektiği olmaktadır.

PKK'nin 27. kuruluş yıldönümü yeni bir gelişmeyi de kendisiyle birlikte başlatacaktır. Kendisine özgü bazı yönleri olsa da, esas olarak '70'li yılların dünya, bölge ve halk gerçekliğinin dayattığı sorunları çözme temelinde kurulan PKK'nin artık sürece cevap veremez duruma düşen paradigması yerine, 21. yüzyılda Kürt halkının demokrasisini inşa edecek demokratik ekolojik toplum paradigmasını esas alan yeni bir PKK'lileşme geliştirilecektir.

PKK'nin yeniden inşası elbette kendisini dayatan 21. yüzyılın sorunlarının çözümü temelinde olacaktır. Bu sorunların başında devleti doğru ele almak ve tanımlamak gelmektedir. Zira bugün sistemin yaşadığı tüm sorunların temelinde toplumu nefessiz bırakan devlet yapılanması bulunmaktadır. Bu nedenle de dünyada devleti küçültme, devlet reformu yapma vb biçiminde tartışma geliştirmeyen hiçbir ülke yok gibidir. Bu yönüyle klasik devletin varlık gerekçeleri ve meşruluğu ciddi bir biçimde tartışılmakta ve sarsılmaktadır. Ulaşılan bilimsel teknik gelişme ve aydınlanma düzeyine bağlı olarak, devletin klasik biçimi her zamankinden daha fazla gereksizliği ortaya konularak tartışılmaktadır.

19. yüzyıldan başlayarak emekçiler ve halklar adına geliştirilen bütün devrimlerden –buna Ekim Devrimi ve bütün ulusal kurtuluş hareketleri de dahildir– hiçbiri düzenin etkisinden kendisini kurtaramadığı gibi, sonuçta onun bir parçası olmanın ötesine gidememiştir. Reel sosyalizm, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş hareketlerinin akıbeti de bu olmuştur. Yaşanan bu sürecin halklar, ezilen sınıflar ve kadın açısından bir kez daha tekrarlanmaması için gerekli olan önlemlerin alınması, bunun teorik, ideolojik, programatik, siyasal ve örgütsel bir ifade kavuşturulması ve bu temelde hazırlıklı olunması gerekmektedir. Bu hazırlık felsefi, ideolojik, politik, teorik ve programatik olarak Önderlik tarafından çok somut olarak ortaya konulmuştur. Önderlik sorunun tarihsel toplumsal gerekçelerinin yanı sıra, güncel olarak aciliyet arz eden yönlerini de şöyle belirtmektedir:

"Özellikle çelişkilerin her geçen gün yoğunlaştığı, krizler ve çatışmaların çılgınca yaşandığı Ortadoğu'da, halkların seçeneği anlam bulabilmeli ve yapısallığı aydınlanmalıydı. 11 Eylül krizi denen ve en derin komplosal nitelik arz eden yeni ABD hamlesine halklar kendi seçeneklerini hazır tutmalıydılar. Öyle bir seçenekler demeti ki, bir daha köklü yanılgıya düşmesinler. Sistemin çürümüş yapılarına yama olmasınlar. Tarih mütevazı, ama ciddi, yanıltmayan yanıt bekliyordu. Denenmiş, umut vermeyen tekrarlara kapılarını iyice kapatıyordu.

Bu savunmamda uzun süre cevabını aradığım bu sorulara yanıt bulmayı temel görev bildim. Hem mutlaka layık olunması gereken, yetkin ve uygulanabilir çözüm bekleyen Kürt halkının ağır yaşam gerçekleri, hem de öncülük etmekle kendini sorumlu tutan PKK hareketinin yaşadığı sorunlar, başarılı çözüm için anlam gücünü ve yapısal araçları bulmamı gerekli kılıyordu. Bu sorumluluğu kendimde bulurken, halkımızın şahsında ulus ötesi tüm halkların seçeneği adına hareket etme gereğinin tamamen farkındayım. Eskinin dar 'yurtseverlik ve enternasyonalizm' anlayışını aşan bir hümanizm ve doğa-evren bakışını tüm yaklaşımlarımın temeline aldım. Demokratik ve ekolojik toplum üzerinde düşünceler bu amaçla tartışma ve değerlendirmelere sunuldu."

Demokratik ekolojik toplum paradigması özü itibariyle amaçlanan demokratik toplumu devleti ve iktidarı savaşla ele geçirdikten sonra toplumun inşasına geçerek değil de bugünden başlayarak kurmayı öngörmekte ve devleti buna duyarlı kılmayı hedeflemekte; bunun için meşru savunma dışında şiddeti içermeyen, ancak demokratik eylemlilikleri varolmanın gerekçesi sayan bir yaklaşımı esas almakta; halkın öz güç, öz bilinç ve öz örgütlülük temelinde kırsal kesimde köy komünlerinden başlayarak şehirlerle mahalle ve şehir meclislerini kurmasını, bütün bu örgütlenmelerini Halk Kongresi'nde birleştirilmesini, sağlıktan kültüre ve ekonomiden siyasete kadar halkın demokrasisini inşa etmeyi ifade etmektedir. Kaynağını insanlığın varolma biçimindeki komünal nitelikten alan demokratik ekolojik toplum anlayışı insanın tekrardan kendi özüyle buluşması anlamına gelmektedir.

Öz güce dayanmayan hiçbir hareket yaşayamaz

Önderliğin ortaya koyduğu temel doğrultu aslında PKK'nin yaşadığı sorunları ve çözümünü de tanımlamaktadır. PKK'nin neden süreci karşılamaya yetmediğinin örgütsel, kadrosal duruşunun ve düşmanın yönelimlerinin izahatı satırbaşları biçiminde yapıldı. Bunun bir de PKK sisteminden kaynağını alan yanları vardır. Aslında her iki yan da birbirini beslemiş ve yaşanan tıkanma ortaya çıkmıştır.

PKK'yi yeniden inşaya giderken, sistemden kaynaklanan yönleri de fazla ayrıntıya kaçmadan satırbaşlarıyla izah etmek gerekmektedir. Bu doğru anlaşılmadan yeniden inşanın sağlıklı temellerde geliştirilmesi mümkün değildir. Yine bunun yeterince anlaşılmaması halinde, kendimizi kötü bir tekrardan kurtaramayacağımız gibi, Önderliğin işaret ettiği üzere sistemin çürüyen yapılarına yama olmanın da ötesine geçemeyiz.

Önderlik PKK'yi yetersiz kalmaya götüren sistemsel sorunları üç başlık altında toplamıştır. Partiye yüklenen anlam, reel sosyalizmde tanımlandığı biçimiyle partinin devlet odaklı olması bunların başında gelmektedir. Yani çözümü devletin ele geçirilmesinde gören bir yaklaşım mevcuttur. Bu da PKK'yi sonuçta toplumu ve bireyi demokratikleştirmek ve özgürleştirmekten çok devleti ele geçirmeye endekslenen bir konuma götürmüştür. Her ne kadar daha ilk çıkışta halkçı özelliğiyle dikkati çekmişse de, öteki partiler gibi PKK de sonuçta kendisini bu anlayışın etkisinde bulmuştur. Birinci noktaya bağlı olarak, PKK sınıf veya halk adına iktidarı ele geçirmeyi önüne koymuştur. Bunun da kitlelerin doğrudan katılımına dayanan demokratikleşme ve özgürleşmeyi esas çalışması yapmayacağı açıktır. Bu durumun bireylerin niyetlerinden bağımsız olarak, sonuçta iktidar olmak için her yolu mubah görmeye götürmesi kaçınılmazdır. Her türlü rantçılık ve çetecilik de esas olarak kaynağını buradan almaktadır. Durum böyle olunca, halkın özgürleşme ihtiyacı yerini iktidarcılığa bırakır. Nitekim erken iktidar hastalığı olarak parti tarihimizde yer alan yetersizliğin yol açtığı tahribatlar bilinmektedir. Burada ya bireyler kendilerini tek vazgeçilmez otorite kabul etmişler, ya da bazı dengelere dayalı olarak kendilerini egemen kılmışlardır. Sonuçta Önderlik çizgisi boşa çıkarılmıştır.

Güncel olarak halktan yaşanan uzaklık, halkı örgütlemeye yönelmeme, halk özgürlük eğilimini kültürleştirmek için onun eğitim, örgüt ve eylemine fazla yönelmeme, iktidarı almak ve onun rantından beslenmek için daha çok çeşitli güç merkezleriyle ilişki kurma arayışı ve pratiği aslında bu zihniyetten beslenmektedir. Bugün yaşadığımız ihanet pratiğinin temelinde de aslında bu zihniyet bulunmaktadır. Halkı söz, karar ve irade sahibi yapma yerine, daha çok ABD'ye dayalı olarak güç olma ve kendini yaşatmayı esas alma vardır. Bu anlayış sonuçta ihanete kadar götürür. Parti hareketimizin en önemli sorunlardan bir tanesi budur. Bunun kadroda zihniyet, politika ve ahlak açısından aşılması temel önemde bir sorun olarak varlığını korumaktadır.

Her iki konuya bağlı olarak üçüncü özeleştiri noktası ise, meşru savunma anlayışını aşan, onunla çelişen savaşa yaklaşım olmuştur. Devletin ve iktidarın kendisi zaten savaş temelinde gelişmiştir. Savaş bu anlamda hem devletin hem de iktidarın kaynağı olmaktadır. Hiçbir devlet savaşsız kurulmamış ve korunmamıştır. Üst sınıfların bir örgütlenmesi olarak devletin demokratikleşme ve özgürleştirmeyi ne kadar geliştireceği de ortadadır. Özellikle çeteleşmenin gelişmesiyle birlikte meşru savunma savaşı bir yana bırakılmış, savaş, kendini örgütlemenin ve egemen kılmanın bir aracına dönüştürülmüştür. Dolayısıyla savaş amacından uzaklaştırılmıştır. Oysa Önderliğimizin de işaret ettiği gibi, hayati zorunlu savunmalar dışında her savaş bir cinayettir. Böyle bir savaş yaklaşımının sonuçta çeteleşmenin gelişmesine zemin sunduğu ortaya çıkmaktadır.

Tüm bunlardan hareketle inşa edilecek yeni PKK'nin kapsam ve içeriği de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Önderlik yeni partileşmeyi şöyle tanımlamaktadır:

"Devlet odaklı olmayan, iktidar ve savaşı yeni toplumsal dönüşümün merkezine koymayan bir tanımlama gerekir. Son sınıflı toplum sistemi olan kapitalizmin temelinde de iktidar ve savaş olduğuna göre, kapitalizmi aşmayı hedefleyen bir partinin, iktidarı ve savaşı da toplumun temelinden dışlaması gerekir. Bu ancak toplumun komünal varoluş ve demokratik duruşunu demokratik, özgür ve eşitçi bir topluma dönüştürmeyle gerçekleşebilir. Bu unsurlar göz önüne getirildiğinde, parti tanımımız demokratik, özgür ve eşitçi topluma doğru dönüşmeyi esas alan bir programla, bu programdan çıkarı olan tüm toplumsal kesimleri ortak bir stratejiye bağlayan, başta sivil toplum örgütlenmesi olmak üzere –çevreci, feminist, kültürel– geniş bir örgütlenmeye ve eylem biçimlerine dayanan, meşru savunmayı ihmal etmeyen bir taktiği esas alan toplumsal hareketin kurmay örgütüdür.

Parti tanımımızın içeriğine yön veren temel bakış açısı olarak teorimize vereceğimiz ad da, bu bağlamda olmak kaydıyla yine eskiden olduğu gibi 'bilimsel sosyalizm' olabilir. Veya sosyal bilimin en kapsamlı genellemesi olarak felsefe, toplumun özgürlük bilinci olarak ahlak ve dönüştürme iradesi demek olan politika üçlüsünün ortak ifadesi olarak 'demokratik sosyalizm' de denilebilir."

27. yıldönümünde PKK, Başkan Apo'nun işaret ettiği temelde kendisini yeniden demokratik ekolojik toplum paradigması temelinde örgütleyerek, bekleyen tarihsel inşa görevlerini başarmak üzere en ileri düzeyde pratikleşecektir.

PKK esas olarak yeni dönemde yaratılan değerlerin anlamlandırılması temelinde öncelikle ideolojik doğrultuyu netleştirecek, kendisini tanımlayacak, program ve misyonunu ortaya koyarak Kürdistan'da ve Ortadoğu'da kendisini bekleyen görevlerin üzerine yürümesini bilecektir. Uluslararası komplo ile başlayan ve giderek yayılan, yine içte de bazı kadrolarda yankısını bulan haliyle PKK'nin esas işlevini tamamladığı ve bundan sonra bir misyonunun olamayacağı biçimindeki değerlendirmelerin önüne geçecektir.

Egemenlerin ideolojik, kültürel ve psikolojik etkilerine girenler her zaman benzer iddialarda bulunmuşlardır. Egemenlerin yönelimleri ve bizde yaşanan yetersizlikler, sanki "PKK'lilik başarılamaz" gibi bir hava yaratarak, bununla bir halkı ve onun mücadele gücünü ideolojisizliğe mahkum etmek istemektedir. Bu konuda bazı kadrolarda belli bir tereddüt ve umutsuzlukta yaşanmaktadır. PKK ilk dönemde de başta Türk devleti olmak üzere "yorgun demokratlar" ve tövbekarların iddia ettiklerinin aksine kendisini her bakımdan kanıtlayarak Kürt halkını demokratik çözümün eşiğine getirmiştir. Kanıtlanan da yine PKK'nin bu gerçekliği olmuştur. Dün bir halkın diriliş görevini üzerine alan PKK nasıl başardıysa, bugün de demokratik toplumu inşa etme görevini başarmasını bilecektir.

PKK özellikle reel sosyalizmin yıkılmasından sonra dünyada zaferini ilan eden, ancak çok geçmeden ilan ettiği zaferin bir bunalım ve kaos süreci olduğu iyice anlaşılan kapitalist emperyalist sistemin Ortadoğu ve dünyaya dayattığı baskı ve sömürüye karşı demokratik ekolojik toplum stratejisini geliştirerek insanlığa yeni bir soluk aldırmayı başaracaktır. Özellikle ABD'nin bölgeyi işgaliyle birlikte iyice açığa çıkan islami gericilik, tüm iddialarına rağmen, kendisini dayatan demokrasi, ekoloji ve kadın özgürlüğü konularındaki çözümsüzlüğü nedeniyle ABD karşısında bir alternatif geliştirmekten oldukça uzaktır. Kapitalist sistemin kendisi de başta kendi merkezleri olmak üzere dünyanın tüm alanlarında yaşadığı sorunlardan kurtulmaya çalışırken, sorunlar daha da derinleşmektedir.

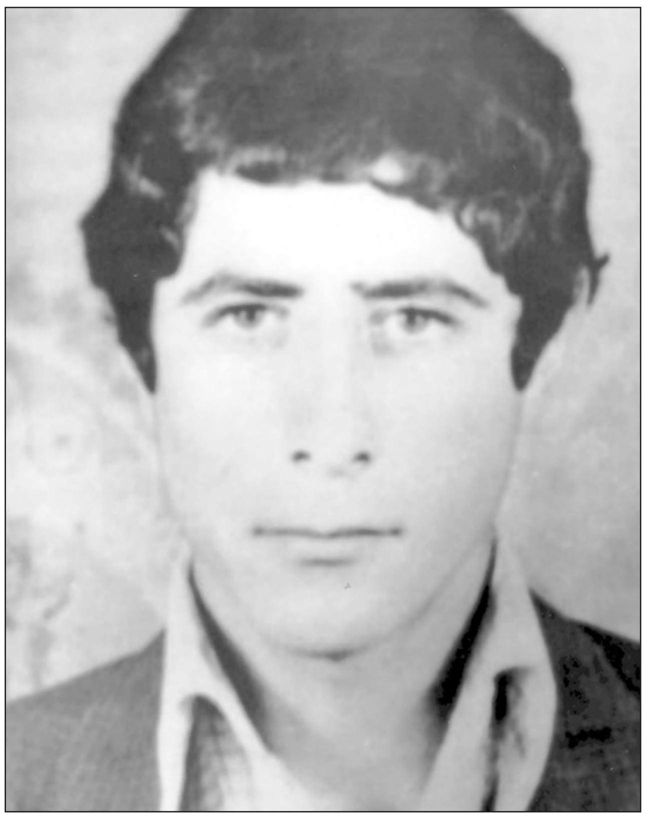

"Ya barışın önü açılır ya da Kemal Pir gibi şerefimizle ölürüz"

Sistemde devlet her bakımdan çözümsüzlüğü yaşarken ve giderek toplumun başına bela olmuşken, devleti aşmak yerine restore ederek gerçekliğini gözden gizlemek için medya, spor ve sanat en kirli biçimde kullanılmaya çalışılmaktadır. Milliyetçilik ve liberalizm gelinen aşamada çözümsüzlüğü daha da arttırdığı gibi, insanı insanın kurdu haline getirmiştir. Alt ve üst gelir grupları arasındaki uçurum giderek artmakta, milyarlar açlık ve yoksulluk sınırlarında yaşarken bir avuç mutlu azınlık adeta cennette yaşamaktadır. İşsizlik, sağlık ve eğitim sorunu bir türlü çözülememektedir. Toplumun manevi ve ahlaki değerleri hızla çözülmektedir. Çevre sorunları tam bir felakete doğru gitmektedir. Kapitalist sistem kendisini dayatan insanlık sorunlarına cevap olmadaki yetersizliği nedeniyle giderek çözümsüzlüğü derinleşen bir sistem olarak kendisini yaşatmanın arayışına girmektedir. Sağa sola şiddet temelinde saldırmasının temelinde de bu gerçeklik yatmaktadır. PKK Kürt halkından başlayarak bölge halklarına bu kaostan çıkmanın gerçek kurtuluş yolunu göstererek, sistemi aşmasını bilecektir.

Tarih içinde hiçbir egemen sistem kapitalizm gibi bu kadar erken kurulmamış, toplumla bu kadar karşıtlaşmamış ve toplumun temel değerlerine karşı bu kadar pervasızca bir yönelim içinde olmamıştır. Azami kar yasasının koşullandırdığı bu sistem, bunu elde etmek için elinden geleni ardına koymamaktadır. Bu gerçeklik egemen burjuva sisteminin de sonunu hazırlamaktadır.

Zaten ABD'nin bölgeye dayattığı Büyük Ortadoğu Projesi'yle birlikte yaşanan çatışmaların şiddeti, geliştirilen yeni ilişkiler sisteminin çözülüşünden başka anlam taşımamaktadır. PKK, bu sürecin aktif bir öznesi olarak, kendisini her bakımdan öncülük yapacak düzeyde örgütleyip Kürt halkı ve bölge halklarına karşı olan görevlerinin gereklerini yerine getirecektir. Sona doğru giden her sistem gibi, hem kapitalist emperyalist sistemin hem de gerici statükocu islami güçlerin her türlü çılgınlığı yapmaktan asla geri durmayacakları yaşanan çatışmanın tarz ve şiddet düzeyinden iyice anlaşılmaktadır.

Bugün bu çatışmaların en şiddetli yaşandığı bölgede bulunmaktayız. Bölgede her iki gücü de aşan toplum perspektifi temelinde KONGRA GEL sistemiyle Özgürlük hareketi bir alternatif durumuna gelmektedir. Böyle bir alternatifin gelişmemesi için de, başta Türk devleti olmak üzere, diğer statükocu bölge devletleri ve ABD de hareketimizi tasfiye etmek için yoğun bir diplomatik, siyasi ve askeri hazırlık içinde bulunmaktadırlar. Kürt halkının özgür iradesiyle varolmaya karşı oluşturulan bu uluslararası konsept çok tehlikeli bir biçimde geliştirilmektedir. Ancak varolan çelişki ve çatışmalar, çözümün imkanlarını da ortaya çıkarmaktadır.

27. kuruluş yıldönümünde PKK böylesine kapsamlı bir yönelimle karşı karşıya bulunmaktadır. PKK daha önceki süreçlerde nasıl benzer kuşatma ve saldırıları boşa çıkararak bugünlere kadar gelmesini bildiyse, bugün de yine Başkan Apo'nun izinde yürüyerek bir kez daha tüm bu yönelimleri ve tehlikeleri boşa çıkaracak tarzda kendisini örgütleyip hazırlayacaktır.

Özellikle bölgedeki kaotik durumu da fırsat bilen Türk devletinin Önderliğimiz, Hareketimiz ve halkımızın tüm çağrılarına rağmen Kürt sorunu konusunda hiçbir ciddi adım atmaması, bunun da ötesinde Önderliğimiz üzerinde ağır bir tecrit geliştirmesi söz konusudur. Sonu ağır bir hüsran olsa da, Türk devletinin inkar ve imha siyasetinde ısrarlı olduğu anlaşılmaktadır. Önderliğimiz bu politika karşısındaki duruşumuzu açıkça ortaya koymuş; *"Ya barışın önü açılır, ya da Kemal Pir gibi şerefimizle ölürüz. Üçüncü yol yok!"* diyerek hem hareketimize yönelik tehlikelere işaret etmiş, hem de ölümüne bağlı kalacağımız doğrultuyu netleştirmiştir. Kendisini yeniden örgütleyen PKK, tüm bu saldırıları boşa çıkararak demokratik ekolojik toplum paradigması temelinde kendi örgüt ve kadro gücüne kavuşacak, Kürt halkından başlayarak kapitalizmi de aşacak bir perspektifle demokrasiyi ele alıp inşa etmeye çalışacaktır. Dolayısıyla Başkan Apo'nun değişim ve dönüşüm çizgisi ilk kez başarma imkanlarına kavuşacaktır. Bu, Kürdistan ve Ortadoğu'da yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır.

PKK'yi bekleyen görev ve sorumlulukların gereği hiç kuşkusuz kadro ve örgüt gücüyle yapılacaktır. Burada kadronun niteliği çok daha fazla önemli olmaktadır. Yeni paradigma eski zihniyetle kurulamaz. Dolayısıyla PKK'de yer alacak her kadro, öncelikle Önderliğe ve Özgürlük hareketine yönelik iç ve dış saldırıların farkında olarak, bunları boşa çıkarmak için hazırlıklı olmalıdır. Bunun için kendisini zihniyet bakımından netleştirmeli, bunun bilgi birikimini, inancını, istek ve coşkusunu mutlaka kendisinde yaratmalıdır. Bu da kendisiyle ciddi ve kapsamlı bir nefis mücadelesi yürütmesini ifade etmektedir. Bütün özelliklerin başında da Önderliğin doğru ve yeterli kavraması, benmerkezciliğe ve bireyciliğe dayanan hesapçılıklardan kendisini arındırarak bir havari, sahabe ve derviş gibi yaşaması, Kemal Pir ve Beritan tarzında kendisini toplumun demokratik inşasına adama kararlılığına ulaşması gelmektedir.

Bu anlamda Partimiz PKK 27. Kuruluş yılında kapitalist emperyalist sistem ve her türlü gerici ideoloji karşısında kendisini kapsamlı bir biçimde tanımlayarak, Apocu ideolojik doğrultuda derinleşip her türlü muğlaklığı, inançsızlığı ve güvensizliği aşarak, 2005 yılını yeniden partileşme ve bu temelde hamle yapma yılı yapacaktır.

Bunun için başta kadın ve gençlik, PKK'nin yeniden kuruluşunu dünyayı daha insanca yaşanabilir kılma imkanlarına kavuşmuş olmanın heyecanıyla karşılamalıdır. Bu temelde gençlik engel ve sınır tanımaz dinamiğiyle, kadın da duygusal zekasıyla katılımını en ileri düzeyde sağlamalı, böylece kendi özgür geleceklerini garanti altına almalıdır. Bunun için öncelikle kaotik sürecin derinliğine kavranması temelinde demokrasi, cins özgürlüğü ve ekolojik toplum değerlerini kendisine yedirmeli, PKK'yi yeniden inşa etmedeki gerçek rollerinin bilinciyle katılım sürece sağlamalı ve hamlesel bir çıkışı gerçekleştirmelidir.

Kürdistan halkı otuz bir yıllık mücadele süreci içinde şehit verdiği kahraman oğulları ve kızlarının demokratik, eşitlikçi ve özgürlükçü ideallerine sahip çıkarak ve bu ideali bugünden pratikleştirerek evlatlarını ölümsüzleştirmenin mücadelesine daha aktif ve bir seferberlik ruhuyla katılmalıdır.

Özgürlük hareketinin otuz bir yıllık tarihi içinde şu veya bu zamanda katılım göstermiş, savaş sahasında, zindanda, yurtdışında, legal ve illegal alanda faaliyet yürüten tüm PKK'li kadrolar, zihniyet dönüşümü ve cesur özeleştiri temelinde kendilerini yenilemiş olarak, bir kez daha PKK'nin tarihsel rolünü oynayabilmesi için uzun yılların zengin mücadele tecrübeleri temelinde katılım sağlamalıdır.

PKK, 27. kuruluş yıldönümünde demokratik ekolojik toplum perspektifiyle kendisini Apocu çizgide kararlaştırmış ve netleştirmiş olarak Kürt demokrasisini inşa edip Kürt sorununu çözmeyi başaracaktır.

Bu inançla bir kez daha halk mücadele tarihimizin onur sayfası olarak tarihte yerini alan PKK'nin 27. kuruluş yıldönümü Başkan Apo'ya, halkımıza, zindanda bulunan tüm tutsak yoldaşlara, dağdaki gerillaya, gençliğe, kadına, emekçilere ve tüm insanlığa kutlu olsun diyoruz. Bir kez daha tüm yoldaşları ilk kuruluş heyecanı ve istekliliğiyle PKK'nin yeniden inşasına seferberlik ruhuyla katılmaya, bu temelde zihniyet dönüşümünü gerçekleştirmeye, 27. kuruluş yıldönümünde PKK'nin şanlı tarihine yaraşır bir biçimde ihanet ve uluslararası komplo karşısında tutum almaya ve demokratik toplumu bugünden başlayarak kurmaya çağırıyoruz!

– Biji Serok APO!
– Yaşasın Şanlı Partimiz PKK!
– Kahrolsun İhanetçi Çetecilik!
– Yaşasın Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması!

25 Kasım 2004

KOMPLOYA KARŞI MÜCADELE KÜRT HALKI İÇİN BİR ONUR SAVAŞIDIR II

1 Haziran hamlesine ilişkin son gelişmelerden bazı sonuçların çıkarılması gerekmektedir. AB ile Türkiye'nin ilişkileri, Türkiye'nin AB'ye alınması çerçevesinde yapılan pazarlıklar, ortaya çıkartılan rapor, 1 Haziran hamlesinin siyasi süreç üzerinde çok etkili olamadığını göstermektedir. Belli bir gelişme yaratsa da, aslında Avrupa'nın Türkiye'den kendisi için taviz koparmak üzere yararlanmaya çalıştığı bir düzeyi ifade etmektedir. Bunun nedenleri konusunda belli başlı iki neden üzerinde durmak gerekmektedir. Bunlardan birincisi, hamlenin geç kalmış olmasıdır. Bu bakımdan da başta yönetim olmak üzere tüm örgütümüzün ciddi bir sorumluluğu vardır. Önderlik bu sürecin 2003 yılı baharında başlatılmasının siyasi açıdan daha doğru olacağını değerlendirmiş ve 3 Kasım seçimleri ardından AKP hükümetine 3 aylık bir süre tanımıştı. Bu süre içerisinde olumlu bir yaklaşımın gösterilmesi halinde demokratikleşme adımlarının kayıtsız, şartsız bir temelde destekleneceği, demokratik adımlar atılmazsa da mücadele edilmesi gerektiği yönünde değerlendirmede bulunmuştur. AKP'nin tutarlı, demokratik bir programının olmadığı 3 ay geçtikten sonra anlaşılmıştır. Önderliğimizin, mücadele süreci o zaman başlatılmalıydı derken kastettiği de açığa çıkan bu gerçeklik olmuştur. Önderliğimiz, hareketimizin böyle bir mücadele içerisine giremediğini görünce, 1 Eylül 1998 ve '99'da geliştirdiği taktik sürecin 2003 yılı 1 Eylülü'nde artık sona erdiğini ilan etmiş ve tek yanlı ateşkesi sona erdirmiştir. 10 maddelik bir yol haritası sunmuş ve bu temelde siyasi süreci etkileyecek, yönlendirecek, süreç üzerinde etkide bulunacak bir mücadelenin geliştirilebileceğini değerlendirmiştir. Fakat ABD girişimleri Önderliğin bu taktik yönelimlerini boşa çıkarmış, etkisiz kılmış, en azından erteletmiştir. Örgüt 1 Eylül 2003 yılında Önderliği izlememiştir. Ateşkesi kaldıran, onu başlatan Önderlik olmasına rağmen, ateşkes ilan edildiğinde kabul eden örgüt, ateşkes kaldırıldığında ateşkesin bozulması durumuna girmemiş ve dolayısıyla bir mücadelesizlik durumu ortaya çıkmıştır. Siyasi sürecin gerektirdiği taktik tutum ve eylemsellik yerinde, zamanında geliştirilmemiştir. Örgüt ancak 1 Haziran 2004 yılında ve o da zorluklar içerisinde Önderliğin öngördüğü bir mücadele süreci içerisine girmiştir. Fakat bu mücadele belli ölçüde siyasi ortamı etkilese de tümden siyasi gelişmeleri yönlendiren, en azından Türkiye'nin AB'ye giriş sürecinde Kürt sorununun çözümünün etkili bir biçimde yer almasını sağlayan bir sonucu ortaya çıkaramamıştır. Diğer yandan sadece hamlenin gecikmesi değil, örgüte bir de içten dağılma ve dağıtma dayatılmıştır. Kamuoyu ve siyasi çevreler nezdinde örgütümüzün bölündüğü, parçalandığı yönünde bir intiba ortaya çıkarılmış, yayılmıştır. Başta bunun propagandasını yapmış, politika ve stratejilerinin PKK'yi içten bölmek ve denetim altına almak olduğunu ABD'li yetkililer açıkça ifade etmiş ve bu konuda başarılı adımlar attıklarını da açıklamışlardır. Bu durumda örgüt içerisinde ideolojik, örgütsel temelde ortaya çıkan teslimiyet, ihanet çizgisinin dayatılması örgüte zarar vermekten öte siyasi süreç üzerinde etkili olmuş, hareketimizin kitleler ve siyasi çevreler üzerindeki etki gücünü azaltmıştır. Birçok çevrede artık PKK'nin dağıldığı, bölündüğü bu temelde zayıf düştüğü, dolayısıyla da Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirecek siyasi girişimlerde bulunamayacağı, güçlü eylemsel çıkışlar yapamayacağı izlenimini yaratmıştır. Bu da tabii mevcut durum üzerinde önemli etkide bulunan bir husustur. Zaten teslimiyetin, ihanetin bu bölücü, bozguncu yıkıcı eğilimin ne kadar kötü, hain ve halk düşmanı bir tutum olduğu da buradan ortaya çıkmaktadır. Özgürlük mücadelesi, uzun bir mücadele ile on binden fazla şehit vererek ve 20-30 yıldır halkın varını yoğunu birleştirip seferber ederek ortaya çıkardığı değerler temelinde bazı siyasi sonuçlara ulaşmak isterken, bu teslimiyet ve ihanet çizgisi bunu boşa çıkartan, siyasi süreci provoke eden, inkar ve imha sistemine sonuna kadar güç, destek veren bir rol oynamıştır.

1 Haziran hamlesi ihanetle yüz yüze gelmiş bir hamle olmuştur

Karşı karşıya olunan ihanet gerçeği dünyada örneği çok az görülen bir zarar vericilik düzeyini taşımaktadır. Tam da en kritik bir dönemde, siyasi bakımdan en çok sonuç alınması gereken bir dönemde, böyle bir tutuma girilmesi hareketin siyasi yapılar üzerindeki etki gücünü azaltmış ve güncel siyasi ilişkiler, gelişmeler ortamında gerekli mücadeleyle yaratılan siyasi sonuçlara ulaşmayı engellemiştir. 1 Haziran hamlesini değerlendirirken, öncelikle bu iki olgunun görülmesi gerekmektedir. Sonuç olarak 1 Haziran hamlesi, hem geç kalmış hem de ihanetle yüz yüze gelmiş bir hamle olmuştur. Adeta aslında ihanete karşı da geliştirilmesi gereken, ona karşı mücadele ile de birleştirilmesi gereken bir hamle olmak durumundadır. Bu bakımdan aslında halkın büyük eylemliliği, gerillanın büyük çabaları eğer çok büyük siyasi sonuç ortaya çıkarmıyor ya da bunda zorlanıyorsa, biraz da bu nedenlerden ileri gelmektedir. Önderliğimiz bunu telafi edebilmek için gerekli açıklama ve uyarıları yapmış, yine gerillanın pratik etkinliği aslında uyarıcı bir düzeyde olmuştur. Başlangıçta biraz şehirlerde, ekonomik hedeflere yönelik Türkiye'ye yayılma bakımından aktif savunmanın zayıflıkları olmuş, ama giderek onlarda da bir gelişme ortaya çıkmıştır. Bir uyarı açısından siyasi süreci etkileme, ihanetin aldatıcılığını, yine geç kalmışlıktan doğan bazı umutların, hesapların boş olduğunu gösterme bakımından yaşanan 4-5 aylık pratik mücadele süreci önemli bir uyarıcılığı ifade etmiştir. Dozajının bu kadar olması çok hatalı olmamıştır, bu noktada daha ileriye gidilmesi uzlaşmadan öte hesaplaşmayı gündemleştiren bir çatışmayı yaratacağından dozajının iyi ayarlanması gerekmekteydi. O nedenle sorun, gerilla aktivitesinin sınırlı, belli bir eylem çerçevesiyle bağlı kalmasından kaynaklanmamıştır. Böyle bir süreçteki aktif savunma tarzının bu biçimde olması gerekmekteydi. Ama bu biçimdeki bir aktif savunma pozisyonu gereken siyasi etkiyi, tam anlamıyla gösterememiştir. Tam gösteremediğini AB'nin Türkiye'yle müzakere için hazırlanan ilerleme raporunda görmek mümkündür. Raporda demokratikleşme ve Kürt sorununun tam siyasi etki gösterememesinin, zayıf kalmasının da en önemli iki nedeni yaşanan ihanet ve hamlenin geç kalması olmuştur. Başlangıçtaki pratik etkinlik zayıflıklar da üçüncü dereceden nedenlerdir. Hamlenin siyasi açıdan çok etkili olamaması da, askeri bakımdan düşük yoğunluklu olması ve sınırlı kalmasıyla bağlantılı değildir. Bunu Önderlik istemiş, örgüt böyle planlamıştır ve örgütün politikası da böyleydi. Gerilla sadece bunun gereklerini uygulamıştır. Eğer erteleme olmamış, geç kalınmamış olsaydı, bu hamle zamanında gündemleşseydi ve yaşanan iç ihanet gibi kamuoyunu hareketimiz açısından olumsuz etkileyen bir durumla karşılaşılmasaydı, böyle bir hamlenin çok daha ileri siyasi sonuçlar vermesi mümkün olabilirdi. Gerillanın bu düzeydeki bir aktif savunma uygulaması, hareketin bu yönlü aldığı mücadeleci tavır ve bu temelde gelişecek hamle, hareketimizi çok daha kalıcı, ileri düzeyde bir demokratikleşme ve Kürt sorununun demokratik çözümü yönünde siyasi kararlara ulaştırabilirdi. Mevcut hamle düzeyinin böyle değerlendirilmesi gerekmektedir.

Bu hamle öncelikle ihanetin iç yüzünü açığa çıkarmış, teşhir ve tecrit etmiştir. AKP'nin gerçekte bir makyaj biçiminde demokratikleştirmeyi geliştirdiğini, köklü bir demokrasi programına ve demokratik adıma sahip olmadığını ortaya çıkarmıştır. Siyaset gündemine Kürt sorununun demokratik çözümünü Kürtlerin bu çözümde kararlı, ısrarlı olduklarını, çözüm için olduğu kadar, mücadele etme gücüne de sahip olduklarını göstermiştir. Bunlar kuşkusuz önemli kazanım ve adımlardır. Özgürlük hareketinin mücadele azmini, kararlılığını, gerillanın mücadelede kararlı olduğunu, mücadele gücüne sahip olduğunu, dolayısıyla da Kürt sorununun demokratik çözümü ve Kürt halkının demokratik haklarına sahip olması konusundaki güç ve kararlılığı ortaya çıkarmıştır. Fakat herkesi aynı düzeyde etkilememiştir. Halen bazı kuşkular, zayıflıklar vardır. Bu gerçekleri görme, anlama, kabullenme yönünde 1 Haziran'dan bu yana aktif savunma pozisyonunda yürütülen mücadele yeterince rol oynayamamış, gerekli değişikliği yeterince yaratamamıştır. Özellikle gerici şoven çevreler hala bunun zayıf bir direnç olduğu, dolayısıyla da terörist ilan ettirme ve terörizme karşı mücadele çerçevesinde bu gücün marjinalleştirilip etkisiz, zayıf kılınabileceği umutlarını taşımaktadırlar. ABD'den Avrupa'ya, Türkiye'den İran'a, Suriye'ye, YNK'ye kadar uzanan geniş bir alanda böyle düşünen birçok çevre vardır. 1 Haziran hamlesi bu anlayışları tam olarak kırma gücüne ulaşmamıştır. Uyarı, tehdit durumunda herkesi etkileyen, asgari bir çözüm yaklaşımına çeken bir sonuca götürememiştir ve bu da esas itibariyle geç kalmasından ve ihanete uğramasından kaynaklanmıştır. Yoksa bu süreçte gerçekten de büyük özveriyle, cesaretle mücadele edilmiştir. Halk, Önderliğe ve gerillaya bağlılığını çok somut bir biçimde ortaya koymuştur ve koymaktadır. Yine Kürt sorununun çözümünü sağlamakta, özgürlük demokrasi, ulusal kimlik için mücadele etmekte, böyle bir mücadeleye her şeyini vermekte kararlı olduğunu göstermektedir. Gerilla, geçmişine denk, yaraşır bir biçimde Apocu militan çizginin direniş ruhuna, cesaret ve fedakarlık gerçeğine uygun bir biçimde yeni dönemde de kahramanca mücadele edeceğini, direneceğini, bu mücadelenin istediği her türlü fedakarlığı, cesareti gösterebileceğini, her türlü zorluğu yenebileceğini ortaya koymuştur. Yeni bir çıkışı, yeni bir başlangıcı bu temelde kesinlikle oluşturmuştur. Bundan sonrası için komplonun yedinci yılında gelişmelerin neler olabileceğini, yedinci yıl mücadelesinin hangi temel özellikler üzerinde gelişeceğini, bu konuda öncelikle dış güçlerin yaklaşımlarının görülmesi gerekmektedir. Başta ABD'nin yaklaşımları önem taşımaktadır. Çünkü Ortadoğu'ya müdahale eden, savaş yürüten, girişimci konumda olan, saldırılarda bulunan güç ABD'dir. Aynı şekilde uluslararası komployu örgütleyen, yönlendiren güç de ABD'dir. Dolayısıyla, hem bölgedeki gelişmeler, hem de Kürt sorunuyla ilgili gelişmeler açısından ABD'nin durumu ve tutumu hareketimiz açısından önem taşımaktadır. ABD'nin komplonun yedinci yılı açısından hem bölge, hem de Kürdistan'a yönelik olası yaklaşımlarının nasıl olabileceği değerlendirilmelidir. Bu konuda bazı ipuçları olsa da, henüz yeterli olmadığından, şimdiden somut bir planlamasının olduğunu söylemek zordur. Şu an temel gündem seçimler olduğundan, politik çevrelerin dikkati tümüyle iç politika üzerinde yoğunlaşmış durumdadır. Seçimler bütün politik gündemi oluşturmakta, bu yüzden dış politika yaklaşımlarında seçim sonuçlarını bekleyen bir durgunluk ortaya çıkmaktadır. Seçim ardından yapılacak yeni bir değerlendirme ve planlama temelinde ABD'nin yeni dış politika içine gireceğini değerlendirmek hatalı olmayacaktır. Kuşkusuz öncelikle Ortadoğu'ya yaklaşımı Irak'a yaklaşım üzerinde yeni değerlendirmeler yapacaktır. Irak'ta Saddam Hüseyin rejiminin yıkılışının üzerinden 1,5 yıl geçmesine, ABD'nin işgal etmesine rağmen, yeni bir siyasi yapılandırma geliştirilememiştir.

ABD Ortadoğu'ya yeni bir hamle hazırlığındadır

Irak üzerinde çeşitli görüşleri içeren tartışmalar da vardır. Mevcut durumun çok daha olumsuz hale geldiği, önümüzdeki aylarda ise daha da olumsuzlaşarak bir iç savaşa dönüşeceği yönünde değerlendirmeler vardır. ABD'nin çıkmaza girerek kendini geri çekmeye başlayacağı yönünde görüşler ileri sürülmektedir. Tabii bir de ocak ayında seçim yapılması, seçime dayalı yeni bir hükümetin ortaya çıkması, meclisin oluşması ve yeni bir Irak devletinin kurulması yönünde gelişmelerin olacağı, adımların atılacağı yönünde de hem görüş, hem de planlama ve çalışmalar söz konusudur. ABD'nin geri çekilmek yenilgiyi kabul etmek anlamına geleceğinden böyle bir karar vermesi için henüz erkendir. ABD'nin Irak'ta yenilgiyi kabul etmesi de küresel sermayenin ABD'ye yüklediği görevlerden uzaklaşması olacaktır ki, sermaye çevreleri de bunu kabul etmeyeceklerdir. ABD'nin de böyle bir yenilgiyi kabul edecek bir noktaya geldiği söylenemez. Irak'tan bu biçimde sonuç alamadan geri çekilen bir Amerika'nın da artık dünya üzerinde süper güç olması, birinci politik güç olma iddiasını sürdürmesi mümkün olmayacaktır. Bu bakımdan hem ABD'nin kendi stratejik yaklaşımları açısından, hem de onu yönlendiren küresel sermaye eğilimi açısından Amerika'nın Irak'tan çekilmesinden çok bölgeye daha fazla müdahale edeceğini düşünmek, değerlendirmek daha isabetli olacaktır. Öte yandan seçimlerin de herhangi bir çözüm üretmesi oldukça zordur. Irak'taki geçici yönetim de, çeşitli Arap devlet yöneticileri de, hatta ABD yöneticileri içerisinde değişik çevreler de Irak'ın her tarafında seçim yapmanın ve seçimden başarılı sonuç almanın imkansız olduğu sonucuna ulaşmış bulunmaktadırlar. Bu bakımdan belki seçim yapılabilse de, bu seçimin yeni bir sistem, devlet yaratmasını beklemek zordur. Öncelikle seçimin her alanda yapılabilmesi ve bu seçimlerin de adil ve demokratik olması imkansız gibi görünmektedir. Seçimler sonucunda da şimdikinden daha farklı bir istikrar sağlayacak, denetim kuracak yeni bir hükümetin ortaya çıkartılması mümkün değildir. En azından önümüzdeki altı ay, bir yıllık süre açısından bu kesinlikle böyledir. Seçimler sonucunda Irak'ta çatışmaların sona erip istikrarın sağlanmasını beklemekten ziyade, en azından mevcut çatışma düzeyinin süreceğini, belki de daha ileri bir iç savaşa doğru bir sürüklenmenin yaşanmasını beklemek daha gerçekçi olacaktır. Sonuç olarak ABD'nin geri çekilmesi ya da seçimler sonucunda düzenin yerine gelmesinden ziyade çatışmalı durumun devam edeceği açık bir gerçektir. İsrail-Filistin çatışması açısından da aynı durum yaşanmaktadır. Bir çözümden çok çözümsüzlük durumu ortadadır. Bütün bunlar değerlendirildiğinde, ABD'nin Irak'a ve bölgeye yaklaşımında yeni bir hamle yapması seçim ardından güçlü bir olasılık olarak gözükmektedir.

ABD'nin yenilenmiş bir yönetimle yeniden bir durum değerlendirmesi yaparak ve kendini yeniden planlayarak 2005 yılı başından itibaren Ortadoğu'ya yönelik yeni bir saldırı hamlesinde bulunması, en güçlü olasılık olarak görülmektedir. Bu da ABD'nin Ortadoğu'dan çekilmesi ya da bir istikrarın ortaya çıkması değil, ABD'nin bölgenin içine daha fazla girmesi, istikrarsız, çelişkili ve çatışmalı durumu bölgede daha fazla gelişmesi ve yaygınlaşması anlamına gelecektir. ABD müdahalesi ya da yeni bir bölgesel hamlesinin nasıl olabileceği konusunda seçimler çok fazla bir şey değiştirmeyecektir. Adaylar arasındaki fark sadece, demokratların belki şiddeti daha az siyasi müdahaleyi daha fazla kullanması yönünden yöntem olarak olabilir. Cumhuriyetçiler ise şiddeti daha fazla uygulamak-

◆

“Ortadoğu gerçeğinde stratejik bir role sahip olan Kürt halkının böylesine örgütlendiği ve fedaice bir mücadele içerisinde olduğu bir süreçte, bu raporda Kürt sorununun çözümüne yönelik herhangi bir tanımda bulunmamak alçaltıcı, haysiyet kırıcı bir durumu arz etmektedir. Raporda ne bir Kürt tanımı, ne de çözüme dair herhangi bir belirleme yoktur. “Kürt kimliği tanınmalıdır” maddesini de Türkiye’den taviz koparmak için koymuş ve amacına ulaştıktan sonra da çıkarmıştır.”

◆

tadır. Bush yönetimi başlattığı III. Dünya Savaşı’nı derinleştirerek sürdürmekte ve iktidarını da buna dayanarak korumakta kararlı gözükmektedir. Zaten ABD seçim tartışmalarını da sürekli savaş eksenini kaydırmaya çalışmaktadır. Başkan seçme yerine başkomutan seçme tartışması yürütülmekte, kimin iyi başkan olacağı değil de, kimin daha başarılı bir başkomutan olacağı tartışması 2004 ABD seçimlerinin ana teması olarak öne çıkmaktadır. Bu da savaşın, ABD müdahalelerinin yaygınlaşarak sürdürüleceği anlamına gelmektedir. Yönetim kim olursa olsun, hangi parti adayı iş başına gelirse gelsin, devletin politikası, stratejisi kesinlikle uygulanması gereken yeni bir hamleyi, saldırıyı gündemleştirecektir. Bu konuda partiler öyle farklı bir politika izlememektedir. Partiler arasındaki fark daha çok yöntem farkı olmayı aşmamaktadır. Çünkü sonuçta uygulanan devlet politikası ve stratejisidir. Böyle bir müdahalenin nereye ve nasıl olabileceği üzerinde durulduğunda da, bu konuda önceliğin Suriye üzerinde olduğu gözükmektedir. Bugün bu derece yoğun bir seçim propagandasının olduğu bir ortamda dahi ABD Dışişleri Bakanı Suriye üzerine birçok tehditte bulunmuştur. Bu da Suriye’deki durumu dikkatle izlediklerini göstermektedir. Mevcut durumda uygulanan ağır ambargo koşullarını yeni hükümetin gelişi ile birlikte bu daha kapsamlı bir saldırı planına dönüştürülebilir. Diğer yandan Suriye’nin Filistin ve Irak’ta oynadığı rol üzerinde de durmaktadırlar. Aslında açısından, Suriye ve Lübnan’la birleştirilmeden Irak ve Filistin çözümünü yaratmanın mümkün olmayacağı gibi bir durum ortaya çıkmıştır. ABD’nin ve İsrail’in çıkarları doğrultusunda bir Irak ve Filistin yapılanmasına gidilse bile, bunun Suriye ile Lübnan’la birleşmeden, hatta bütün Arap alemine yayılmadan gerçekleşmesi ve kalıcı olması imkansız gibi gözükmektedir. Hem Filistin’deki çatışmalı durum, hem de İran’ın içine sürüklendiği parçalı, bölünmüş ve çatışmalı durum bu gerçeği ortaya çıkarmıştır. O açıdan da Irak ve Filistin’de kendi çıkarları doğrultusunda çözüm üretebilmeleri için Suriye üzerinde duracakları, Suriye ve Lübnan’ı da içine alan bir değişim ve yeniden düzenlemeyi hedefleyecekleri anlaşılmaktadır. Bu da çelişki ve çatışmalı durumun önümüzdeki süreçte bütün Arap alemine yayılacağını göstermektedir. ABD’nin 2005 yılında geri çekilmesi ya da çatışmalı durumu zayıflatmasından çok Suriye’ye, Lübnan’a, hatta diğer Arap alanlarına yönelik müdahalelerini arttıracağı, bazı yerlerde yeni çatışmalı durumlar geliştireceği ve bu temelde bütün Arap sistemini kırarak ve kendisine yönelik direnişi zayıflatıp ezerek petrol bölgelerinin tümüyle denetimi anlamına gelecek olan yeni bir yapılanmayı yaratmak isteyeceği görülebilmektedir. ABD stratejisi giderek böyle bir noktaya oturmuştur. Bunun da Ortadoğu açısından daha da yaygınlaşmış bir savaş ve çatışma durumu olduğu açıktır.

ABD’nin PKK çizgisiyle ideolojik, stratejik bir karşıtlığı söz konusudur

Komplonun yedinci yılı, bölge düzeyinde ABD müdahaleleri temelinde savaşın ve çatışmalı durumun daha da yaygınlaşıp derinleşeceği bir yıl olma belirtilerini taşımaktadır. ABD’nin Kürdistan ve PKK’ye yaklaşımı nasıl olacağı ya da böyle bir politika içerisinde mevcut tutumunda bir değişiklik yaşanıp yaşanmayacağı konusunda ise buna fazla bir ihtimal verilmemelidir. Kürdistan ve PKK’ye yaklaşımı da aynı çerçevede devam edecektir. ABD, Kürdistan’ı, Kürt toplumunu yürüttüğü bölgesel strateji açısından önemli stratejik bir güç olarak görmek zorunda olduğunu anlamıştır. Irak’a müdahale etmeden önce ABD’nin politikasında sadece Güney Kürdistan varken, o da stratejik bir yaklaşım olmaktan çok aslında taktik yönü ağır basan bir yaklaşımdı. Fakat Irak’a askeri müdahalede bulunup askeri egemenlik altına aldıktan sonra bir defa güney Kürdistan’a yaklaşımı böyle taktik ağırlıklı olmaktan da çıkarak stratejik bir düzey kazanmıştır. ABD şimdi Irak’taki varlığını coğrafi olarak da, toplumsal olarak da büyük ölçüde Kürdistan’a dayanarak sürdürmektedir. Kürdistan’daki mevcut istikrarlı durum söz konusu olmasa ABD’nin Irak’ta bir gün bile varlığını devam ettirmesi söz konusu olamaz. Eğer bütün saldırılar karşısında tutunabiliyor, ayakta kalabiliyor, Irak’ta asker bulundurabiliyor, kendine yöneltilmiş saldırılara karşı direnç gösterebiliyorsa bu konuda gücünün büyük bir bölümünü Güney Kürdistan’dan almaktadır. Bu temelde Irak’ın yeniden şekillendirilmesinde Güney Kürdistan’ın stratejik bir yer taşıdığı açıktır. Türkiye’nin bütün baskılarına ve bir sürü taviz vermesine rağmen, ABD Güney Kürdistan’ı Türkiye’nin istediği biçimde ele almamıştır. ABD, bölge çapında bir değişiklik ve yeniden yapılanmayı kendi çıkarları doğrultusunda geliştirebilmek için Kürdistan’ın ve Kürtlerin stratejik bir konumu olduğunu görmüştür.

Önderliğimiz de Kürdistan’ın yeni süreçte sadece bir güç açısından değil, bütün temel çizgiler açısından stratejik bir konum kazandığını savunmalarında çok somut bir biçimde ortaya koymuştur. Yeniden yapılandırmada olduğu kadar, mevcut statükoyu koruma açısından da Kürdistan, stratejik bir önem taşımaktadır. Kürdistan üzerindeki inkar ve imhanın sürdürülmesi Kürdistan’ın bölünmüş parçalanmış yapısının devam ettirilmesi, mevcut statükonun devam ettirilmesi anlamına gelmektedir. Bu yüzden statükocu güçler de kendi aralarında ittifaklar geliştirmiştir. Bunun dışında halkların kardeşçe bir arada yaşadığı Demokratik Ortadoğu Birliği’nin yaratılması açısından da Kürdistan ve Kürt halkının demokrasi mücadelesi stratejik düzeyde bir önem arz etmektedir. Önderliğimiz Demokratik Ortadoğu Birliği stratejisiyle bu öncülük rolünü bütün gerekçeleriyle birlikte çok somut bir biçimde izah etmiştir. ABD de bütün bu gerçekleri görmekte ve gerek Türkiye ve gerekse de diğer güçlerin Kürt politikalarını olduğu gibi kabul etmemektedir. ABD ile Türkiye arasındaki en temel çelişki de buradan kaynaklanmaktadır. Bu bakımdan ABD hem Irak’ta kendi varlığını güçlü kılabilmek, hem de Ortadoğu’da farklı alanlara yönelik müdahaleler geliştirebilmek ve mevcut yapıları kendi çıkarları doğrultusunda değiştirmek için Kürdistan ve Kürt toplumuyla belli bir ilişkide olmak gerektiğini görmüştür. Bu anlamda da kendi içinde Güney’i aşan bir Kürt politikasını değerlendirdiği ifade edilebilir. Bu yüzden, terörist de ilan etmesine rağmen, onunla bir çatışma içerisine girmesinin bütün Kürtleri etkileyeceğini bildiğinden PKK ile çatışma içerisine girmemektedir. ABD’nin Suriye ve Lübnan üzerine yeni bir müdahalesinin gelişmesi durumunda Kürdistan’da farklı bir çatışma ortamına girmek istemeyecektir. Fakat elbetteki bu, ABD’nin PKK ve gerillaya karşı mücadelesinden vazgeçeceği anlamına gelmemektedir. Komployu yeni yöntemlerle sürdürme, ve başarıya götürme çabalarından hiçbir şekilde vazgeçmeyecektir. ABD’nin bu anlamda Apocu çizgiyle, PKK çizgisiyle ideolojik stratejik bir karşıtlığı söz konusudur. Bu noktada da uyguladığı yöntem ve taktikler önemlidir. Son iki yıldan bu yana örgüte içten teslimiyet ve ihaneti dayatma mücadelesini önümüzdeki süreçte de daha da yoğunlaştırarak devam ettireceği anlaşılmaktadır. Kürtler ve Kürdistan bu kadar stratejik bir önem taşırken, PKK’yi bu denli karşısına almasının temel nedeni, ABD’nin Kürtleri kendi stratejisi doğrultusunda istediği gibi kullanabilmesi için, Kürt halkını özgürlük ve demokrasi mücadelesine sevk eden bir güç olan PKK’nin etkisizleştirilmesidir. Bu noktada da PKK’nin, gerillanın ve tabii en fazla da Önderliğin etkisizleştirilmesi gerekmektedir. Önderliğin düşüncelerinin yayılması ve örgütlenmesini engellemeye, dolayısıyla Önderliği mümkün olduğu kadar düşünemez, düşündüklerini halka, dışarıya ulaştıramaz bir konumda tutmaya çalışmaktadırlar. Böylelikle Kürt halkının ABD stratejisi karşısında bir mücadele temelinde örgütlenmesini, bu temelde örgütlenen gücü dağıtmayı, ama tüm bunları yaparken de Kürt halkı ile karşı karşıya gelmemeyi esas almaktadırlar.

ABD’nin yaklaşımları bu temeldeyken, AB açısından da değerlendirmek gerekmektedir. ABD Ortadoğu üzerindeki çıkar politikasını Irak üzerinden yürütürken, AB ise bu politikasını Türkiye üzerinden yürütmektedir. Bu yüzden 11 Eylül sonrasında ABD Irak’a müdahaleye yönelirken, AB ise Türkiye’yi içine almaya yönelmiştir. Ve en son içine girilen süreçle birlikte de müzakere sürecinin başlatılıp başlatılmaması yönünde karar aşamasına da varılmıştır, ki büyük bir ihtimalle de bu yönlü bir karar verilecektir. Fakat bu, müzakere sürecinin başlaması ile birlikte Türkiye’nin AB’ye üyelik sürecinin başlayacağı anlamına gelmemektedir. Sonuç olarak üyelik statüsünü daha sonraki siyasal süreç belirleyecektir. AB, ileriki bir süreçte Türkiye’den daha fazla yararlanabileceği bir durumla karşı karşıya gelmesi durumunda birliğe de kabul edecektir. Fakat böyle bir durumun olmaması durumunda da tam üyeliği vermeyecek, farklı biçimlerde ilişki içerisine çekecektir. Bu noktada, yani Türkiye’nin AB’ye alınması noktasında Türkiye’ye en büyük desteği İngiltere vermektedir ve bunun nedeni de İngiltere’nin AB içerisinde ABD-İngiltere ittifakını destekleyecek başka bir üyeye ihtiyaç duymasıdır.

Türkiye, Suriye, İran ittifakı Kürt özgürlük hareketini tasfiye ittifakıdır

Önderliğimiz, 15 Ağustos’un 20. yıldönümü üzerine yaptığı değerlendirmesinde, bu süreç karşısında aktif bir meşru savunma konumuna geçmeden önce 17 Aralık’a kadar beklenmesi, ama bu süreç içerisinde de Kürt sorununun çözümü noktasında Avrupa’dan somut bir işaret alınması için çalışılması perspektifini vermiştir. Gerillanın mevcut aktif savunma pozisyonu, bu temelde Türkiye ve AB’yi uyarma ve yeni siyasi karar almaya zorlama rolü oynamaktadır. Bunun dışında KONGRA GEL ve DEP milletvekilleri de bu yönlü siyasi diplomatik çalışmalarda bulunmaktadırlar. Önderliğimiz, AB’nin DEP milletvekillerine yüklemek istediği misyonu da değerlendirerek bu durumu da mücadele lehine yönlendirmeye çalışmaktadır. Örgüte ve gerillaya da bu süreçten bir sonucun alınıp alınmayacağı netleşene kadar bekleme perspektifini vermiştir.

Söz konusu raporda, Tayip Erdoğan bizzat kendisi müdahale ederek bazı bölümleri çıkartmış ve sonuç olarak raporda 8 kez Kürt kelimesi geçmiştir. Bazı çevreler her ne kadar bunu olumlu bir gelişme olarak değerlendirse de, tarihe bakıldığında da böyle şeylerin olduğu görülebilecektir. Ki Türkiye, 17 Aralık kararı sürecinde de bazı tavizler vererek bunları da çıkartmayı planlamaktadır. Bu konuda, cumhuriyetin ilk yıllarındaki Şerif Paşa örneği önemli bir örnektir. Avrupa Şerif Paşa’yı da yanında tutmuş ve ne zaman Türkiye’den bazı tavizler koparmak istese, ona bir rapor yazdırmış ve bunu Türkiye hükümetine göndermiştir. Bu şekilde Türkiye’den tavizler koparmıştır. Fakat bu durum Lozan’a kadar sürmüş, Lozan’dan sonra ne Kürt kelimesi ne de Şerif paşa kalmıştır.

Sonuç olarak yeniden yapılanan Ortadoğu gerçeğinde stratejik bir role sahip olan Kürt halkının böylesine örgütlendiği ve fedaice bir mücadele içerisinde olduğu bir süreçte, bu raporda Kürt sorununun çözümüne yönelik herhangi bir tanımda bulunmamak alçaltıcı, haysiyet kırıcı bir durumu arz etmektedir. Söz konusu rapora önce “Kürt kimliği tanınmalıdır” maddesi konmuş, fakat Türkiye hükümeti bu maddeyi gördükten sonra Türkiye’de zina tartışmaları çıkartılmış, gündem değiştirilmiş, bu arada Türkiye Güney Kıbrıs’ı tanımış, bazı tavizler vermiş ve sonuçta bu cümle de rapordan çıkarılmıştır. Sevr ve Lozan süreci inceltilmiş bir biçimde halen devam ettirilmektedir. Avrupa eskiden uyguladığı politika ve oyunları bugün de devam ettirmekte, sistemi sürdürmeye çalışmaktadır. Raporda ne bir Kürt tanımı, ne de çözüme dair herhangi bir belirleme yoktur. “Kürt kimliği tanınmalıdır” maddesini de Türkiye’den taviz koparmak için koymuş ve amacına ulaştıktan sonra da çıkarmıştır. Aslında burada en büyük oyun Kürtler dışında Türkiye’ye karşı oynanmaktadır. Bakıldığında Türkiye onca zenginliğine rağmen, girmek istediği AB’nin en geri ve fakir ülkesi durumundadır. Tüm bu politikalar sonuçta Türkiye’de halk durmadan yoksullaşmakta, kapitalist çıkar çevreleri ve rantçılar ise zenginliklerine zenginlik katmaktadır. İşte bu yüzden Önderliğimiz “Rantçılar, IMF ve sömürücüler kazanıyor” değerlendirmesini yapmıştır. Bu temelde Türkiye’nin AB girişi için başlatılacak müzakere süreci, hem Türkler, hem de Kürtler açısından bir oyunu içermektedir. AB’nin Kürt yaklaşımı ABD’ninkinden çok daha geri bir nitelik taşımaktadır. ABD, dünya hakimiyeti peşinde daha fazla koştuğu için Kürdistan ve Kürtlere yönelik daha açık politikalar izlemektedir. Ortadoğu ve Avrupa ise mevcut durumuyla statükocu konumlarını aşamamışlardır. Avrupa’nın yaklaşımı, Kürtleri Türkiye’nin kafasına vurduğu bir sopa biçiminde elinde tutmaya dayanmaktadır. Bunun dışında AİHM’in Önderlik davasına ilişkin vereceği karar da önem taşımaktadır. AB’nin 17 Aralık’ta vereceği karar da dikkatle değerlendirilmeli, incelenmeli ve sonuç almak için gereken çaba gösterilmelidir. Bu konuda ham hayalci olmama noktasında Önderliğimizin de uyarıları mevcuttur. Somut bir tanım ve çözüm formülasyonunun ortaya çıkmaması durumunda bütün bu oyunları bozacak bir çatışma içerisine zorunlu olarak girilecektir. 17 Aralık’ta bu rapor doğrultusunda bir karar verilmesi durumunda Türkiye’nin de Avrupa’dan destek alarak hareketimiz üzerine daha yoğun bir siyasi ve askeri saldırı yürütmesi beklenmelidir.

Avrupa parlamentosunda DEP milletvekillerini kabul etme yaklaşımı, umarız Kürt halkını kandırmak ve gönlünü hoş etmek için içine girilen bir oyun denemesi olmaz. Önderliğin mahkemesine yaklaşım konusunda, bireyseldir, müebbet cezası almıştır, cezaevi koşulları düzeltilebilir gibi söylemlerle geçiştirme tutumunun gelişmesi ve bunun yanında Kürt milletvekillerine de birer plaket verilmesi durumu söz konusu olursa, bu oyunun devam ettirilmesi anlamına gelecektir ve böyle bir oyuna hiç kimse alet olmamalıdır. AB’nin böyle bir tutumu sürdürmesi ve birçok konuda Türkiye’nin önünü açması halinde gelişecek olan yeni bir çatışma süreci olacaktır.

Türkiye’nin iç politikaları açısından ise, çelişkili bir durumda olmalarına rağmen, Kürt politikasında, PKK’nin tasfiye edilmesi konusunda geliştirilen bir ittifak yönetimi söz konusudur. AKP hükümeti, 15 yıllık savaş sürecinde ortaya çıkan özel savaş hükümetlerinden bir farklılık arz etmemekle birlikte, bunların yeni bir şekli olmaktadır. AKP’nin Kürt sorununu çözecek bir yaklaşımı söz konusu bile değildir. Bu konuda hiçbir ölçüleri olmamakla birlikte AKP, Türk-İslam sentezinin faşist grubu olarak ifade edilebilir. Kendilerini ılımlı olarak göstermektedirler, fakat asıl olarak onlar da islami hareketin hainleri olarak değerlendirilmelidir. İçimizde gelişen ihanet çizgisinin sahiplerinin Tayip Erdoğan ve AKP’yi övmesi de buradan, yani birbirlerine benzemelerinden ileri gelmektedir. Bu bakımdan AKP, islamın ne devrimci ne de demokratik yanıyla ilişkilidirler. Nasıl ki, Kürtçülüğü rant kazanmada bir veri olarak kullanan bir sürü sahte Kürt milliyetçisi varsa, bunlar da sahte islami grupturlar. İslamı pazarlayarak ekonomik politik rant elde eden bir kesimdir. Duruşlarına, sözlerine, bazı ılımlı yaklaşımlarına aldanmamak gerekir. Sonuçta Kürt sorununa yaklaşımları inkarcı çizgiyi tümüyle esas alan bir yaklaşımdır.

Esas aldıkları çizgi Özal çizgisinin bir devamı değildir. Özal düşüncesi temelinde politikalar üreten bir yaklaşımı esas almıştır. Dolayısıyla gerçekten bir çözümü öngörüyordu, fakat imha edildi. AKP, çeteci çizginin rantından yararlanan ve onunla büyüyen bir çizgiyi esas aldığından, AKP varoldukça özgürlük ve Kürt sorununa imhayı dayatacağından hiçbir şekilde kuşku duyulmamalıdır. Türkiye uzun zamandan beri devam ettirdiği KONGRA GEL’i tüm dünyada terörist ilan ettirme çalışmaları ardından da imha saldırıları için bütün dünyadan destek isteyecektir. Bölgede esas aldığı Türkiye, Suriye, İran ittifakı Kürt özgürlük hareketini tasfiye ittifakıdır. ABD’nin ve AKP’nin dayatmaları temelinde bir değişimin gerçekleşmesi durumunda bu yapılanma Kürt karşıtı, Kürt düşmanı bir politik yapılanma olacaktır. Türkiye, ardından Suriye ve sonrasında da İran da mücadelemize karşı tutumlarını geliştirdikleri ittifak temelinde sertleştirmişlerdir. Bu ittifak komplonun yedinci yılında da komplonun başarı kazanması için elinden geleni yapacaktır. Ki, geçtiğimiz iki sene içerisinde de hareketimize dayatılan teslimiyetçi, ihanetçi çizginin arkasında bu güçler olmuştur. Pişmanlık kanununu bu güçler çıkarmış ve uygulamaya çalışmışlardır. Bugün de aynı çizgide Kürt özgürlük hareketini ezebilmek için Türkiye’yle ittifak halinde mücadele yürütmektedirler. Tabii işbirlikçi Kürtler de onlarla birlikte hareket etmeye devam etmektedir. Aslında komploya başlangıç işaretini verenler bu güçler olmuşlardır. 17 Eylül 1998 anlaşması Kürt tarihinin en karanlık anlaşmasıdır. Bugün YNK halen aynı çizgide devam etmektedir.

Komploya karşı mücadele noktasında önceki süreç de değerlendirildiğinde, komplonun altıncı yılına girerken hareketimiz açısından durum gerçekten de kritikti. Komplo içten teslimiyet ve ihaneti örgütlemiş ve bunu örgütlü bir biçimde dayatarak saldırıya geçmişti. Örgüt, Önderlik çizgisinden ve öngördüğü taktikten kopartılmış, Önderlikten önemli ölçüde uzaklaştırılmıştı. ABD’nin talep ve istekleri, uluslararası komployu yürüten güç olarak yaklaşımları örgütümüzün hareket tarzı üzerinde çok daha etkili hale gelmişti. Bu bakımdan da altıncı yıl mücadelesi çok zorlu, riskli, tehlikeli geçmiş, örgütümüz ciddi bir saldırı, savrulma, erime ve güç kaybını yaşa-

◆

“Ortadoğu gerçeğinde stratejik bir role sahip olan Kürt halkının böylesine örgütlendiği ve fedaice bir mücadele içerisinde olduğu bir süreçte, bu raporda Kürt sorununun çözümüne yönelik herhangi bir tanımda bulunmamak alçaltıcı, haysiyet kırıcı bir durumu arz etmektedir. Raporda ne bir Kürt tanımı, ne de çözüme dair herhangi bir belirleme yoktur. “Kürt kimliği tanınmalıdır” maddesini de Türkiye’den taviz koparmak için koymuş ve amacına ulaştıktan sonra da çıkarmıştır.”

◆

mıştır. Komployа karşı mücadelenin yedinci yılına girilirken ise durum bunun tersidir. Bugün, komplonun beşinci ya da altıncı yıla dayattığı saldırılar açığa çıkartılmış, teşhir edilmiş ve önemli oranda boşa çıkartılmıştır. Komplonun '99 ve 2000 saldırılarından sonra 2003 yılından itibaren geliştirdiği saldırı da zorlukla ve belli kayıplara yol açarak da olsa boşa çıkartılıp başarısız kılınmıştır. Hareketimiz bu saldırıyı da güçlü bir direnişle boşa çıkarmış, Önderliğin kapsamlı değerlendirmeleri temelinde ortaya çıkan bilinçlenme örgütlülük ve zihniyet devrimiyle kazanılan değişmeler, komploya karşı onur savaşını derin bir vicdani sorgulama ve özeleştiriyle yapar duruma gelme önemli bir gelişme düzeyine ulaşmıştır. Bütün bunlar 1 Haziran hamlesi ile siyasi meşru savunma hamlesi haline gelmiş durumdadır. Yani hareket olarak yedinci mücadele yılına daha hazırlıklı, daha mücadeleci, daha örgütlü girilmektedir. Dolayısıyla, başarıya olan inanç ve irade de daha güçlüdür. Yeniden toparlanma, örgütlenme, hamleye geçme temelinde mücadelede inisiyatifli olma durumu söz konusudur. Bunu iyi değerlendirdiğimizde güçlü siyasi sonuçlara dönüştüreceğimiz de muhakkaktır. Yeter ki doğru anlayalım, katılımcı olalım, kadro ve örgüt düzeyinde üzerimize düşen görev ve sorumlulukları yeterince ve doğru bir tarzda yerine getirmesini bilelim. Bunları yaptıktan sonra komploya karşı yedinci yılın özgürlük ve demokrasi cephesinde büyük gelişmelerle geçeceği rahatlıkla söylenebilir.

Meşru savunma savaşı Kürdistan'ın bütün parçalarında geçerlidir

Bu konuda Önderlik somut tanımlar getirmiştir. Dış güçleri uyarırken, örgüt ve halk olarak bizleri de uyarmış ve perspektifler vermiştir. İçinde bulunduğumuz yılın sonunu karar süreci olarak değerlendirmiştir. "Ya ateşkes ve bu temelde barış ve demokrasi gelişecek ya da daha büyük bir meşru savunma savaşı gündeme girecek" demiştir. Bizim tercihimiz örgüt, halk, önderlik olarak kuşkusuz demokratik çözüm sürecinin gelişmesidir. 1 Haziran hamlesinin bu yönlü somut talepleri vardı. Çift taraflı ateşkes, siyasi diyalog, barış sürecinin önünün açılması demokratik çözüm için gerekli adımların atılması, Haziran hamlemizin temel talepleridir. İdeolojik, siyasal, askeri mücadele bu amaçları gerçekleştirmek için yürütülmektedir. Dolayısıyla ,bütün bunlar hareketimizin barışçıl demokratik çözümden yana olan tercihini açık bir biçimde ortaya koymaktadır. 17 Aralık'ta verilecek kararla Kürdistan'da böyle bir sürecin açılması bizim istemimiz, siyasi çizgimizin gereği ve tercihimizdir. Ama mutlaka böyle olacağı, istemimiz, niyetimizin gerçekleşeceği, başka herhangi bir durumla karşı karşıya gelinmeyeceği gibi tek yanlı ve hayalci bir tutum içinde de değiliz. Önderliğin uyarı ve talimatlarını her zaman aklında bulunduran, değerlendiren, hazırlık düzeyini ona göre geliştiren bir durum ve tutum içinde olmaya çalışılmaktadır. Bu, çift yanlı ateşkes ve demokratik çözüm sürecinin gelişmediği bir durumda, meşru savunma savaşının çok daha yaygın bir şekilde gelişeceği bir ortama göre kendini kararlaştırmak planlamak ve hazırlıklı kılmaktır. Bir bütün olarak hareketimiz, Önderliğimizin değerlendirme ve talimatları temelinde şimdiden böyle bir çalışma sürecine girmiştir. Büyük bir ciddiyetle ve kolektif tarzda yürütülen gerekli toplantı ve tartışmalarla gerekli kararları alarak zamanında uygulamayı da bilecektir. Askeri, siyasal, ideolojik, bütün alanlardaki örgütlenmelerimizin bu gerçeği gören, dikkate alan bir temelde ve büyük bir ciddiyetle kendini buna göre planlaması ve hazırlıklı kılması gerekmektedir. Her kadro ve militanın bu süreçte böyle bir hazırlık düzeyinin geliştirilmesi için katılımcı olması gerekmektedir. Hazırlık çalışmalarını izleyen, değerlendiren eksik ve hatalı olan yönleri eleştiren, düzeltmeye çalışan bir tutum içinde olunması gerekmektedir. Bu oldukça önemli bir durumdur. Önderliğimizin talimat ve değerlendirmeleri açık, hareketimizin ne yapması gerektiği de belirgindir. Bu yönlü tartışma ve değerlendirmeler vardır, ama bunların ne kadar zamanında ve yerinde pratiğe geçtiği önemlidir. Her militan bunları izlemek, gözlemek, değerlendirmek ve eksikliklere müdahale edip gerekli düzenlemeleri sağlamak için çalışmak durumundadır. Ancak böyle bir duyarlılık olur, bu temelde zamanında gerekli planlar, kararlar ortaya çıkartılır, bütün kadro, militan, halk gücü böyle bir çalışma içerisinde seferber edilirse, her türlü olumsuzluğu ortaya çıkaracak, tıkanmayı aşacak, saldırıyı boşa çıkartacak bir hazırlık düzeyi, meşru savunma kapsamında her alanda yaratılabilir. Halkın demokratik siyasi örgütlülüğü ve eylem gücü, ideolojik teorik çalışma ve propaganda faaliyetleri bakımından bir hazırlık düzeyi ancak bu şekilde yaratılabilir. Bütün bunlar uluslararası komplonun yedinci yılına daha kapsamlı bir çalışma ve mücadele perspektifiyle yaklaşılmasını gerektirmektedir. Hem Kürdistan ve bölgedeki siyasi askeri durum, hem de haziran hamlemizin siyasi sonuçlar veren bir düzeye ulaşması bunu gerektirmektedir. Tercihimiz ateşkes ve demokratik çözüm sürecinin açılması olmakla birlikte, hayalci de olunmamalı ve gidişatın çatışmaya doğru olduğu göz ardı edilmemelidir. Mevcut durumda çift yanlı ateşkes ve demokratik çözüm sürecine evrilme çok zayıf bir olasılık olarak görülmektedir. Haziran hamlemizin yarattığı sonuçların sınırlılığı da, daha güçlü bir meşru savunma savaşı vermemiz gerektiğini göstermektedir. ABD-Avrupa emperyalist politikaları, bölge gericiliğinin ve işbirlikçi güçlerin politikaları, statükocu inkarcılık bunu dayatmaktadır. İşbirlikçi güçler, ister statükocu güçlerle ABD-Avrupa arasındaki mücadele olsun isterse de Kürt özgürlük hareketiyle hem statükocu güçler ve emperyalist dış müdahaleci güçler olsun bunları kendileri için bir fırsat olarak görmekte ve iyi pazarlık yapmaktadırlar. Birçok çevre, işbirlikçilik yapma, dolayısıyla da kendilerini yaşatacak bazı imkan ve değerlere sahip olma fırsatını bulduklarından böylesi bir çatışma ortamı hoşlarına gitmektedir. Bu yüzden kendimizi daha ağır çatışma koşullarındaki bir savunma savaşını çok yönlü geliştirme durumuna göre kendimizi hazırlamamız en doğru yaklaşım olacaktır. Ne Önderlik çizgisi, ne de Kürt halkının özgür demokratik gelişimi ve bölge halklarının demokratik ihtiyacı mevcut düzeyde kalmayı kabul edebilir. İdareci bir yaklaşım esas alındığı takdirde pasif bir konumda kalınacaktır ki, Önderlik mevcut durumu pasif bir duruş olarak değerlendirmiştir. Biz kendi duruşumuzdan istediğimiz kadar memnun olalım, askeri siyasi ideolojik olarak kendimizi yeterli görelim, Önderlik bundan memnun olmamış, mevcut durumu pasif bir duruş olarak değerlendirmiş ve hızla bunun aşılmasını istemiştir. Son görüşmelerdeki eleştirilerin de bu temelde olduğu, bu amacı içerdiği açıktır. Bundan hiçbir biçimde kuşku duyulmamalıdır. Hareket her bakımdan büyüme, gelişme, halkın demokratik özgür yaşamını inşa etme ve bunun için gerekli mücadeleyi yürütme sürecine girmiştir. Öncülük gelişecek, öncü örgütlenme büyüyecek, halkın demokratik örgütlülüğü ve Halk Savunma Kuvvetleri olarak gerilla büyüyecek, her türlü saldırı karşısında halkın demokratik duruş ve mücadelesini savunacak bir düzeye gelecektir. Bu bakımdan, baktığımızda yeni sürecin daha kapsamlı bir savunma savaşı süreci olma olasılığı en güçlü olan olasılıktır. Bu anlamda, bu gerçekliği görerek bütün hareket ve savunma kuvveti HPG olarak, yine yurtsever halk kitlesi olarak buna göre kendimizi hazırlamamız en doğru olanıdır. Savunma hazırlıkları, hiçbir gevşekliğe, zayıflığa yer vermeksizin yapılmalıdır. Bu sadece şimdi olduğu gibi Kuzey'de meşru savunma hakkını kullanma biçiminde değil, bütün Kürdistan'da meşru savunma hakkını kullanma biçiminde ve bütün Kürdistan'ı kapsayacak düzeyde olmalıdır. Mevcut siyasi, askeri durum, ister dış müdahale, isterse de bölge güçlerinin müdahalesi boyutuyla ele alındığında meşru savunma savaşının bütün Kürdistan'a yayılmasını gerekli kılmaktadır. Kuzey'de elbetteki daha kapsamlı, daha derinlikli ele alınıp daha yaygın örgütlenebilir. Fakat Doğu'da da İran rejiminin siyasi çözüm geliştirmeyen, tersine saldırı yürüten konumuna karşın böyle bir meşru savunma düzeyinin tutturulmasına kesinlikle ihtiyaç vardır, hatta geç bile kalınmıştır. Önderlik çok öncesinden 30-40 kilometre mesafe tanımlayarak meşru savunma mevzilenmesi içerisinde olunabileceğini ve bu sahalarda aktif savunma konumunun sürdürülebileceğini belirtmiştir. Bu konuda bir plansızlık söz konusudur. Tümden bundan uzak kalınmasa da, bunu planlayan, örgütleyen, sistemli bir biçimde yürüten, bunu siyasi bir mücadele olarak ele alan bir düzey yakalanamamıştır.

"Demokrat insan boş kalmaz"

Aynı şekilde Küçük Güney açısından da benzer durum geçerlidir. Suriye'nin yaptıkları tamamen katliam denemeleri olarak değerlendirilmelidir. Mevcut iradesiz, zayıf ve karşılık vermeyen durumdan yararlanarak yurtsever insanları ezmek için elinden geleni hiç çekinmeden yapmaktadır. Aslında en zayıf konumda olan kendi rejimi olmasına rağmen, kendisini karşı koyulamaz bir güç olarak yansıtmaya çalışmaktadır. Bu konuda da Önderliğimiz, bazı gerilla birimlerinin Küçük Güney'in uygun alanlarında hareket edebileceğini daha önce söylemişti. Bu, rejim karşısında bir duruş sahibi olma gerekliliğini ifade etmekte, olası saldırılara karşı halkın savunma gücünün örgütlenip açığa çıkartılmasını gerektirmektedir. Bu bakımdan ister gerilla, ister öz savunma düzeyinde, hangi biçiminde olursa olsun, tehlike ortaya çıkmıştır. Halka karşı saldırı ve Türkiye rejimine en ileri düzeyde destek verme durumu söz konusudur. Bu koşullarda bir meşru savunma düzeninin o sahada da geliştirilmesi bir zorunluluktur.

Büyük Güney'e gelince mevcut durum kapsamlı bir özeleştiriyi gerektirmektedir. Aslında herkesin savaştığı, bazı düzenleme ve örgütlemeler yaparak mevcut durumdan bir takım kazanımlar sağlamaya çalıştığı bir ortamda hareketimiz eli kolu bağlı ve pasif bir duruşu yaşamıştır ve yaşamaktadır. Ortadoğu'da etkili olmak isteyen güçler Irak üzerinde hamle yapmışken, halkın demokrasi mücadelesini geliştirme iddiasında olan bu hareket çok etkisiz bir konuma düşmüştür. Tabii ki bu kabul edilecek bir durum değildir. ABD'nin Irak müdahalesiyle Güney'de ortaya çıkan durum değerlendirmeye alınmış ve mücadele için oldukça elverişli bir ortam olduğu değerlendirilmiştir. Fakat bununla birlikte, aynı düzeyde ve belki de daha da güçlü bir ihtimal olarak harekete yönelik bir tehdidin, tehlikenin gelebileceği değerlendirilmemiştir. Dolayısıyla tek yanlı bakılmış ve bu da hatalı hareket etmeye yol açmıştır. Bunun sonucunda da mücadele açısından en fazla güç aktarılabilecek, en fazla etkili olunabilecek, en fazla kazanım sağlanabilecek saha, tam tersi bir konuma gelmiştir. Öyle ki, hareketimize karşı hamle yapılan, hareketi kendi içinde dağıtmak ve eritmekle tehdit eden bir saldırı alanı haline gelmiştir. Bu çerçevede bir özeleştiri gerekmektedir. Olaylara ve olgulara çok yönlü ve bütünlüklü bakabilmek ve buna göre girişimler yapmak gerekmektedir. Bir alanda mücadele için açılım yapılır, hamlelere girişilirken, gerekli tedbirleri de almak gerekmektedir. Hareketimiz Irak'ta hamle yapmaya kalkmış, ama gerekli tedbirler alınmadığından, bu hamle tersine dönmüş ve çok tehlikeli bir karşı devrimci saldırı haline gelmiştir. Başka yerde görülmemiş, yaşanmamış bir ihanet durumuyla karşı karşıya gelinmiştir. Tedbirli olunmadığı için en fazla gelişme yaratılması gereken bir alanda ve bir dönemde ciddi bir tehlike ile ağır bir teslimiyetçi tasfiyeci saldırıyla yüz yüze gelinmiştir. En büyük meşru savunma duruşu, Irak'ta, Büyük Güney'de bize yöneltilen iç ve dış saldırılara karşı verilmelidir. Dolayısıyla da 1 Haziran ile başlayan hamlenin en önemli boyutu bu sahada gelişmeli, Kuzey'deki hamleyi tamamlayacak bir hamle konumu Büyük Güney'de de yakalanabilmelidir. Uluslararası komploya karşı mücadele, teslimiyet, ihanet, provokasyon, tasfiyecilik ve işbirlikçiliğe karşı mücadeleden kesinlikle ayrılmaz. Uluslararası komploya karşı mücadele ediliyor ve bu konuda başarılı olmak isteniyorsa, en fazla ihanet ve teslimiyete karşı mücadele edilmeli, bu eğilim kurutulmalı, ortadan kaldırılmalıdır. Bunun için de öncelikle kapsamlı bir özeleştiri verilmeli ve her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi duygu ve düşünce hali yenilmelidir. Teslimiyet ve ihaneti kendi içinde yenemeyen dışarıya karşı güçlü bir mücadele de yürütemeyecektir. Güney'e dayatılması gereken mücadele tarzı kesinlikle budur ve meşru savunma kapsamındadır. Hareketin çizgi, örgüt ve ideoloji olarak savunulması, halkın özgür demokratik geleceğinin savunulması ihanetçi teslimiyetçilik karşısında yapılacak savunmadır.

Önümüzdeki mücadele süreci sadece meşru savunma kapsamında düşünülmemelidir. Meşru savunmanın içeriği, tanımı ve özü aktif bir siyasal durum, siyasal bir hamle mücadelesidir. Bu mücadeleyi çok yönlü, her alana yayılmış aktif bir siyasal hamle haline getirmek, yedinci yıl mücadelesi açısından çok önemlidir. Bunu KONGRA GEL yapılanması temelinde ele alıp yürütmek, hem halkın demokratik örgütlüğünü, yaşamını geliştirmek, hem de Önderliğimizin demokrasinin dili olarak gördüğü halk eylemliliğini Kürdistan'ın bütün parçalarında ve yurtdışında aktif, yaygın bir biçimde geliştiren bir konuma ulaşmak gerekmektedir. Bunun için birçok yöntem vardır. Örneğin Özgür Yurttaş Hareketi, Canlı Kalkan Hareketi, Kürtçe dil kursu böyle bir hamleyi geliştirmenin bir ayağı olmuştur. Bunlar demokratik kitle çalışmasının önemli bir alanıdır. Bu temelde gençlerin, kadınların, emekçi kitlelerin, kendi özgün talepleri çerçevesinde demokratik eylemliliği yaratılabilir. Aynı şekilde kültür sanat faaliyetleri de bu temelde geliştirilebilir. Fakat bu konularda bir plansızlık ve programsızlık yaşanmaktadır. Başkalarından ve özellikle de devletten bir şeyler isteyen değil de, halkın örgütlülük gücünü ortaya çıkaran, bunu pratikleştiren bir konumda olunmalıdır. Demokratik mücadele çizgisinin anlaşılması, Önderliğimizin demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü yeni toplum paradigmasının doğru ele alınması, bunun doğru stratejik-taktik bir yaklaşımla pratikleştirilmesi böyle bir çalışmayı gerektirmektedir. Devletten bir şey bekleyenin Önderlik çizgisiyle alakasının olamayacağı açıktır. Apocu çizgi devletten sadece demokrasiye duyarlı olmasını, yani saldırmamasını, halkın demokratik örgütlülüğüne, yaşamına şans tanımasını, onu düşman olarak görüp imha etmemesini isteyebilir. Apocu hareket, ekonomik, siyasal, ideolojik, kültürel bütün gelişmeleri halkın hareketi ve örgütlülüğüyle yaratmayı öngörmektedir. Demek ki, hala örgütlenmemizde ciddi yetersizlikler var, aslında yeni çizgiye oturmamış ulaşmamış bir duruş var. Bu noktada önümüzdeki süreç açısından çalışma plan ve programındaki belirsizlik ve eksikliklerin aşılması gerekmektedir. Bu eksiklikler aşıldığı oranda, Önderliğin savunmada ortaya koyduğu planına uygun hareket edildiği müddetçe her yerde çok güçlü demokratik hareketlilikler yaşanacak, halk hareketinin eylemlilikleri artacaktır. Önderliğimiz bu yüzden *"demokrat insan boş kalmaz"* belirlemesinde bulunmuştur. Halkın demokratik siyasal faaliyetleri, diplomasi faaliyetleriyle birleştirilmelidir. Diplomasinin geliştirilebilmesi için öncelikle halkın gücünün örgütlenip açığa çıkarılması ve diplomasinin kural kaidesi bilinip ona göre hareket eden bir konuma gelinmesi gerekmektedir. Güç oluşmaz, siyasal eylemlilik ortaya çıkmazsa, diplomatik ilişkilerin geliştirilmesi de mümkün olmayacaktır. Uluslararası komplo sürecinde yanlış ve bilinçsiz yürütülen diplomasi faaliyetlerinin tehlikeli ve olumsuz sonuçları da görülmüş, diplomasi ile uğraşanlar komplonun birer uzantısı durumuna düşmüşlerdir. Avrupa'da, Almanya'da, Atina'da, Roma'daki, Rusya'daki diplomasi uluslararası komplonun oyununa gelmiş ve bilerek ya da bilmeyerek ona hizmet eden bir rol oynamıştır. Komplo ardından yapılan soruşturmalar bunu açığa çıkartmış ve günümüze kadarki süreç içinde ortaya çıkan gelişmeler de bunu doğrulamıştır. Mahir Welat, Kani Yılmaz vb bazı kişilikler, o süreçte çok kötü rol oynamış ve tarih, halk karşısında lanetli bir konuma gelmişlerdir. Bu yüzden diplomasi işi ciddiyetle ele alınmalı ve işin kurallarını bilen, harekete gerçekten bağlı, örgütlü, bireyci yaklaşımlardan uzak durun kesimler tarafından yürütülmelidir.

Bunlarla birlikte en önde gelen husus, teorik çalışma ve ideolojik mücadele alanı olan propaganda ve ajitasyon çalışmalarıdır. Bu konuda da ciddi bir örgütsüzlük ve zayıflıktan bahsedilebilir. Bu alanda Önderliğimizin en zor koşullarda çok büyük çabayla ortaya çıkardığı değerler tüketilmektedir. Bu kadar zor koşullarda yaratılan değerleri tüketmek, ama bu kadar imkan varken ona fazla bir şey katmamak gerçekten de kabul edilecek, sineye çekilecek, vicdana sığdırılacak bir durum değildir.

İkinci olarak bu ajitasyon ve propaganda faaliyetleri, güçlü ve etkili araçlarla en yaygın bir biçimde halka ulaştırılmalıdır. Bu temelde örgütlü ve kapsamlı bir faaliyetin yürütülmemesi vicdansızlık olacaktır. Fakat sadece bu yeterli olmayacaktır. Teorik çalışma alanı çok yaygın ve etkin bir biçimde geliştirilmelidir. Önderlik bunun için, değişik düzeylerde akademiler, okul sistemleri önermiştir.

Devamı sayfa 31'de

ÖZGÜRLÜĞE YÜRÜYÜŞ

1 Ocak 1996

Her zamanki gibi sabah erkenden uyandık. Hava çok soğuk olduğu için hemen odun toplayarak gür bir ateş yaktık. Birkaç arkadaş da kahvaltı hazırlığını yaptılar. Kahvaltımızı yaptıktan sonra hemen hemen gün boyu bölge sorunları hakkında Mervan arkadaşla tartışmalarımız oldu. Mervan arkadaş bu akşam Çiyaye Reş'e doğru gideceğini söyledi.

Tam hareket saati yaklaşmışken Mervan arkadaş beni ve Kendal arkadaşı yanına çağırdı. Azime arkadaş hakkında önerimizi düşündüğünü ve olumlu bulduğunu, şehirde daha verimli olabileceğini ve bu gün gitmeyip onunla konuşacağını belirtti. Hemen ardından Sipan, Şiyar, Dilbirin ve Rıfat arkadaşı yanına çağırarak G... köyüne gelecek olan H... adlı yurtseveri almalarını, aynı zamanda kamp için de biraz erzak getirmeleri belirtti.

Geç saatlere kadar Azime arkadaş ile şehir çalışmaları hakkında konuştuk. Saat oldukça ilerlemişti. Uykumuz da gelmişti. Bu yüzden konuşmaları bitirerek yerlerimize çekildik. Ama uykuya dalacağım bir sırada bu defa H... adlı yurtseveri getiren arkadaşlar geldi. Yorgun oldukları için hemen yattılar ve ben de bu sayede uyuyabildim.

2 Ocak 1996

Sabah uyanır uyanmaz hemen nokta değiştirme hazırlıklarına başladık. Tüm arkadaşlar uyanmışlardı. Misafirimiz de ayaktaydı. Hepimiz misafirler merhabalaştıktan sonra, yüklerimizi sırtlayıp on on beş dakika yürüyerek noktamızın biraz uzağında olan bir yerde üslendik. Arkadaşlar köyden iki tane hindi getirmişti. Hindileri pişirmek için hemen hazırlıklara da başlamışlardı. Bu hazırlık sürerken biz çay ve peynirle kahvaltımızı yaptık. Mervan arkadaş bugün ayrılacağı için, hem yurtseverle hem de Azime arkadaşla konuşmalarımızı bitirmemiz gerekiyordu. Öğleye kadar her ikisiyle de konuşuldu. Artık onlara her şey anlatılmıştı. Başarılı bir pratik yürütmek onların çabasına bağlıydı.

Öğlen yemeğimiz olmuştu. Arkadaşlar iki hindiyi çok güzel bir şekilde pişirmişlerdi. Bu sayede lezzetli ve keyifli bir yemek yemiştik.

Mervan arkadaşın da hareket saati yaklaşmıştı. Bundan sonra Kendal arkadaşın benim yanımda kalacağını, yanımızda olan Dilbirin arkadaşın ise ayrılacağını belirtmişti.

Mervan ve yanındaki arkadaşları uğurladıktan sonra bizim de hareket saatimiz gelmişti. Fakat arkadaşlar yorgun olduğu için bir gece daha bu noktada kalmaya karar verdik. Aynı zamanda yurtseveri ben ve Kendal arkadaş köye bırakacaktık.

Kısa bir hazırlıktan sonra hareket ettik. yolda yurtseverle konuşmalarımız devam etti. Genel gelişmelerden, yapılması gereken görevlerden, siyasal durumdan konuşarak kısa zamanda köye ulaşmıştık. Canlı ve zevkli bir sohbet içinde olduğumuz için yolun nasıl bittiğini bile anlamamıştık. Yurtseveri köye bıraktıktan sonra hemen geri döndük.

Noktaya ulaştığımızda arkadaşları nöbetçisiz uyurken yakaladık. Hepsini uyandırıp acil toplantı yaptık. Böyle bir gaflet durumu affedilemezdi. Arkadaşların hepsi utanmıştı. Zaten nasıl olduğunu bilmeden hepsi uyuya kalmıştı.

Hareket alanımızı ve noktamızı bu gün değiştirmiştik. Yine yer değiştirmemiz gerekiyordu. İki yıl önce Kendal arkadaşın bildiği bir Şıkefte gidecektik. Burayı Kendal arkadaşın dışında üç arkadaş daha biliyormuş, bunların ikisi şehit düşmüş diğer bir arkadaş ise şu an başka bir eyalette kalıyormuş. Yani oldukça güvenli bir yer olduğunu söylüyordu Kendal arkadaş.

Şkefte Azime arkadaşın oldukça yavaş yürümesi ve sık sık durması yüzünden gecenin geç saatlerinde ancak ulaşabildik. Kendalın tarifiyle birkaç arkadaşla yola çıktık. Şkefte yaklaşınca Şiyar arkadaşla birbirimize baktık. Çünkü bir süre önce kalmak için buraya gelmiştik. Tam şkeftin ağzına bile gelmemize rağmen, onu görememiştik. Şıkeft doğal bir kamufleye sahip, kolay kolay kimsenin göremeyeceği bir yerdi. İçeriye girdiğimizde beklediğimizin çok üstünde bir güzelliğe ve genişliğe sahipti. Burayı bulmakla hepimiz sevinmiştik. Kış üslenmesi için arayıp da bulamadığımız bir yerdi. Hemen arkadaşlara seslenerek onları da buraya çağırdım. Ardından buraya kimsenin dikkatini çekmeden nasıl erzak taşıyabileceğimizi tartıştık. Şiyar arkadaş erzak işini üstüne almasıyla bu sorun da çözülmüş oldu.

Korku ve korkaklık

8 Ocak 1996

Bu gün Gın... köyüne uğrayıp hem bazı ihtiyaçlarımız için siparişte bulunduk, hem de Azime arkadaşı şehire ulaştırmak için onu milislere teslim edecektik. Bütün arkadaşlarla vedalaşan Azime arkadaşın yüzünde bir parça hüzün vardı. Kaç aydır birlikte olduğu için arkadaşlara bağlanmıştı. Şimdi onlardan ayrılmak zor geliyordu. Fakat beklediğimiz milisler gelememişti. Bu yüzden Azime arkadaş bizimle kalmıştı. Biraz önce hüzünlü olan Azime arkadaşın sanki yüzüne kan gelmişti.

Köyü bırakarak tekrar yola düştük. Kısa bir yürüyüşten sonra kendimizi caddeye bırakacağımız sırada Gıre tiso taburundan bize doğru gelen bir araba ışığı göründü. Hepimiz küçük bir tepenin sırtında bekleyerek, ışığı takip etmeye çalıştık. Eğer sayımız ve silahlarımız uygun olsaydı, güzel bir eylem çıkartabilirdik. Ama burada şu halimizle eylem yapmak intihar olurdu. Kısa bir bekleyişten sonra cadde de iki kamyon göründü. Araçlar bizi geçtikten sonra köylülerin katırlarıyla caddeye çıktık. Kısa bir yürüyüşten sonra telsizden düşmanın bir hareketlilik için de olduğunu fark etmemiz üzerine noktamıza geri döndük.

9 Ocak 1996

Düşmanın hareketliliği yüzünden gün boyu şkeftimizde bekledik. Şehire gitmek üzere olan Azime arkadaşla şehir falliyetleri üzerine konuşmalarımız devam ediyordu. Ama sadece şehir faaliyetleri üzerine değil, birçok konuyu iç içe tartışıyorduk. Azime arkadaş konuşmalarda görüşlerini fazlasıyla dayatıyordu. Oldukça inatçı bir yapısı vardı. Korku ve korkaklık olayını tam kavrayamıyordu. Yani tipik Kürt cesaretiyle yaklaşıyordu. Aslında korku, insanın kendisini korumasını sağlayacak temel bir olgudur. Fakat Azime arkadaş korku ile korkaklık olgusunu birbirine karıştırıyordu. Tartışmadan yeteri kadar sonuç alamadığımız için daha fazla uzatmadık.

Ardından hareket planımızı yaparak görevlendirmelere gittik. Sipan ve Rıfat arkadaşlar Gın... köyüne gidecekler, Şiyar ve Kendal arkadaş da bir noktaya kadar bizimle hareket edecek, yanlarındaki katırı bize teslim ederek İf... köyüne gidecekler. Buluşma yerimiz ise Gın... köyü.

Hepimiz yola çıktık. Hemen Sipan ve Rıfat arkadaş köye doğru keşifçi olarak yola çıktılar. Biz diğerleri de yavaş yavaş harekete geçtik. İf... köyünün karşısına geldiğimizde Kendal ve Şiyar arkadaş da bizden ayrıldı. Caddenin üzerinde ben, Azime arkadaş ve yanımızdaki katır adeta koşar adımlarla yürüyoruz. Katırın ipini çekerek yürüyorum. Azime arkadaş ise katırın arkasından yürüyor. Azime arkadaş yorgun olduğu için yürümek istemiyor, fakat yerimiz çok tehlikeli bu yüzden duramayacağımızı ona anlatıyorum. Ayrıca katırı da yürümesi için arkadan bazen zorlaması gerektiğini söylüyorum. Çünkü katırlar arkadan zorlayan olmadığı zaman hızlı yürümezler.

Baktım olmuyor, Azime arkadaşa koşmasını söyledim. O da koşmaya başladı. Ayak seslerinden ürken katır da koşmaya başladı. Köye nefes, nefese ulaşmıştık. Azime arkadaşın konuşacak takatı bile kalmamıştı. Bu yüzden bir kaç dakika mola verdik. Nefesimiz düzeldikten sonra tekrar harekete geçtik. Azime arkadaş katırın yanında yürüyordu. Köylülerin yanımızda sivil bir bayan görmeleri iyi olmazdı. Köye yaklaştıkça köpek havlamaları çoğalmaya başladı. Dikkat ettim Azime arkadaş git gide bana yaklaşıyor, neredeyse ayağıma basacak. Katırı bırakacağımız yere ulaştığımızda bir köpek aniden karşımıza çıkarak havlamaya başladı. Köpeğin önümüze çıkıp havlamasıyla Azime arkadaşın çığlık atması bir oldu. Öyle ki, Azime arkadaş çığlığıyla köpeğin havlamalarını bastırmıştı. Zavallı köpek duyduğu çığlıkla şoka girmiş ve kaçmıştı. Bir müddet sonra Sipan'la Rıfat arkadaş da bize yetişti. Onlarla birlikte Azime arkadaşı bir eve teslim ettik. Ev sahibi onu çalışma yürüteceği yere kadar götürecekti.

Kendal ve Şiyar arkadaş da bir müddet sonra yanımıza ulaştı. Artık tekrar yola çıkmamız gerekiyordu. Köyde kalmamız iyi olmazdı. Azime arkadaşla vedalaşarak noktamıza doğru hareket ettik.

10 Ocak1996

Gabar'a arkadaşlara ulaşmak için noktamızdan erken saatlerde hareket edip yola çıktık. Arkadaşlarla bağlantı kurmak için Süske dağının tepesine çıktık. Tüm çabamıza rağmen arkadaşlarla bağlantımız olmadı. Artık havalar tam kararmıştı. Sipan, Şiyar ve Rıfat arkadaşlar bugün yola çıkmamızdan yana görünmüyorlardı. Her ne kadar bunu dile getiremediyseler de ağır ağır yürümeleri, konuşmak istememeleri, buna bir işaretti. Durumu Kendal arkadaşa açtım. O da bunu fark ettiğini söylemesi üzerine diğer arkadaşların görüşüne baş vurup kararımıza ortak etmek istedik. Onlara sorar sormaz hemen üçü de bir ağızdan bu gece yola çıkmasak daha iyi olacağı yönünde düşüncelerini belirti. Bu yüzden tekrar şkeftimize gittik.

11 Ocak 1996

Gün boyu hemen hemen iki üç günlük yol için erzak vb hazırlıklarımızı yaptık. Gabar'a ulaşmak için en azından iki gün yürümemiz gerekiyordu. Olumsuzlukları da hesaplarsak üç gün sürebilirdi yolculuk. Yalnız Gabar'da arkadaşlarla buluşma noktası belirlememiz gerekiyordu. Yoksa onların kaldığı yere ulaşabilmek mümkün olmazdı. Cihazla arkadaşlara birçok kez çağrı yapmamıza rağmen bir türlü cevap alamıyorduk. Ne yapacağımızı bilmez bir şekilde otururken bir den açık olan cihazımızda Haki arkadaşın sesini duyduk. Mardin eyaletindeki arkadaşlarla bağlantıyı kurmuş telsizden bize nasıl ulaşabileceklerini soruyorlardı. Bunun üzerine devreye girdik. Şifreyle bir buluşma noktası belirledikten sonra da yola koyulduk.

Çok zorlu bir yürüyüş olacağının farkındaydık. Birkaç gün önce kayıp düşmem üzerine göğüs kafesimde müthiş bir ağrı vardı. Sipan arkadaşın kalçasında çıkan çıban yürümesini engelliyor, Kendal arkadaş da uzun bir süredir rahatsızdı. Bir de buna iki üç gündür sırtladığımız erzağın ağırlığı eklenince durumumuzun vahameti ortaya çıkıyordu. İçimizde sağlam olan Şiyar ve Rıfat arkadaşlar bizim taşıyamadığımız yükü de sırtladıkları için, zar zor yürüyebiliyorlardı. Bunların hepsi bir tarafa tek korkumuz kar fırtınasına yakalanmaktı. Eğer fırtına çıkarsa kurtulmamız mümkün olmazdı. Neyse ki bu yıl kış oldukça yumuşak geçiyordu. Sanki sonbahar mevsiminde gibiydik. Geçen yıl kış şartları hareket etmemize imkan tanımıyordu. Ama bu yıl oldukça rahat hareket edebiliyorduk. Kışın yarısı neredeyse geçti hala ciddi bir kar yağışı olmadı. Bunu düşünürken Sipan arkadaş bize baktı ve Şiyar arkadaşa bir şeyler söyledi. Hemen yolu kaybettiğini anladım. Hızla onlara yaklaşarak ne olduğu sordum, Şiyar arkadaş öfkeli bir tarzla yolu şaşırmış diye mırıldandı. Onları sakinleştirmek için 'bir şey olmaz daha sabaha çok var yolumuzu buluruz' dedim. Arkadaşların moralinin bozulması iyi olmazdı. Bu kadar yükle yolu şaşırmak hiç de akıl karı değildi.

Uzun bir yürüyüşten sonra Gabar'la bütünleşen Çiyaye Reş'e ulaştık. Çiyaye Reş'in bir ucundaki tepeye tırmanırken daha erimemiş adeta buzlaşmış kar duruyordu. Burayı tırmanıp geçene kadar epey zorlanmıştık. Tepe kurtların ve ayıların ayak izleriyle doluydu. Artık gittikçe gün ağarıyordu, bir noktada üslenmek için kendimizi bir vadiye bıraktık. Yorgunluktan pestilimiz çıkmıştı. Bu gün toplam on iki saat yürümüştük.

12 Ocak 1996

Gece üslenmiş olduğumuz noktada gündüz hareket saatine kadar dinlenmiş olduk. Çok yorgun olduğumuz için hemen yatmıştık. Öğleye doğru tekrar hazırlıklara başladık. Yemeğimizi yedikten sonra da tekrar yola çıktık.

Kalçasında yara çıkan Sipan arkadaş bu gün daha fazla zorlanıyor. Onunla aramızdaki açılan mesafeyi kapatmak için hep onu beklemek zorunda kalıyoruz. Ayne taburuna yaklaştığımızda biraz acele etmek zorunda kaldık. Çünkü taburun tam altındaki bir patika yolundan geçiyorduk. Taburun ışıkları etrafı öyle aydınlatıyordu ki, sanki gündüz hareket ediyor hissine kapılıyorduk. Tabura yakın mesafeyi bitirene kadar nefesimiz kesilmişti!.. Tam dinlenmek için oturacağımız sırada Mervan arkadaşın cihazdaki sesi duyuldu. Kulak kabarttığımızda bizi çağırıyordu. Onunla bağlantıyı kurup durumumuzu kısaca aktardık. Ne zaman ulaşacağımız soruyordu. Konuşmadan sonra tekrar harekete geçtik. Birkaç saatlik bir yürüyüş sonrasında boşaltılan yıkılmış Ba... köyüne vardık. Köyün yıkılmadık tek yeri camisiydi. Ama burası da iyice kötü olmuştu. Camiide ateşimizi yakıp çayımızı demledikten sonra keyfle içtik. Yorgunluğun üzerine iyi gelmişti bu çay. Şimdi daha iyi yürüyebilirdik.

Noktaya ulaştığımızda Serxwebûn ve Hawar arkadaşlar bizleri karşılamak için gelmişlerdi. Böylece kış kampımıza ulaşmış olduk. Tüm güç manga düzenine göre şkeftlere yerleşmişlerdi. Brusk arkadaşın mangasına gittiğimizde Mervan arkadaş da orada bizi bekliyordu. Gece saat ikiyi geçiyordu, oturup arkadaşlarla öylece sabahladık.

Gerilla imkanları değil imkansızlıkları paylaşır

13 Ocak 1996

Sabah tüm arkadaşlar uyanmış, kahvaltılarını yaptıktan sonra eğitim sahasına geçmişlerdi. Bizler birkaç gün izinliydik. İyice dinlendikten sonra eğitimlere katılacaktık.

Uykudan uyanır uyanmaz etrafa bir göz atmak için şkeftten çıktım. Gerçekten bu kış sezonunda dahi Gabar arazisi bambaşka bir güzelliğe bürünmüştü. Güzelliği bozan tek şey zaman zaman üzerimizden geçen uçak ve helikopterlerdi.

14 Ocak 1996

Genel arkadaş yapısı için bu gün dinlenme günü. Yarın yapılacak moral için hazırlıklar yapılıyor. Gernas arkadaş program için bu konuda yetenekleri olan arkadaşları seçerken, diğer arkadaşlar da, bireysel ihtiyaçlarını karşılıyorlardı.

Bulunduğumuz alanda küçümsenmeyecek bir güç var. Genel coğrafyaya hakimiyet açısından birbirine yakın iki alanda üstlenilmiş ve önemli tüm alanlar tutulmuştu. Ama yine de yerimizin deşifre olmaması için uçak veya helikopter keşiflerinde görüntü vermememiz gerekirdi.

15 Ocak 1996

Eğitim sahası olduğu için herkes sabahın beşinde uyanmak zorundaydı. Önce içtima, ardından da sabah sporu yapılıyordu. Kahvaltı sonrasında eğitim başlıyor, öğleye kadar devam ediyordu. Öğle yemek arasından sonra tekrar eğitim başlıyor, akşam yemeğine kadar sürüyordu. Akşam yemeğinden sonra ise bireysel eğitim yapılıyordu. Kalabalık bir güç olduğumuz için düzenli ve disiplinli olmak zorundaydık. Yoksa iyi bir eğitim süreci geçiremezdik.

Kahvaltıdan sonra yapılacak morale gitme hazırlıklarımıza başladık. Hemen hemen tüm arkadaş yapısı bugün oldukça şıktı. Şaçlar düzgün taranmış, sakallar kesilmiş, elbiseler yıkanmıştı. Moral gerçekten gerilla içinde bir kültür olmuştu. Herkes heyecanlıydı.

Aslında böyle bir günü görme benim ve özellikle benimle gelen arkadaşların özlem duyduğu bir şeydi. Pratikten yeni gelmemiz ve küçük bir birim olmamızdan dolayı böyle kalabalık bir grupla olmak bizler için başlı başına bir moral kaynağıydı. Genel güç üç bölükten –İki erkek, bir de bayan– oluşuyordu.

Öğle yemeğimizi yedikten sonra haydi gidiyoruz sesiyle art arda verip yakınımızda olan diğer bölüklerin hazırlamış oldukları sahaya yerleştik. Program başlamadan yerlerimizi aldık. Ben Mervan, Rehan, Haki arkadaşlar yan yana oturmuştuk. Birazdan morali düzenleyen ve morale renk katan Gernas arkadaş yapının karşısına geçti. Devrim şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşundan sonra program başladı.

Akşama kadar doyumsuz bir gün geçirmiştik. Moral her zamanki gibi gerilla halayıyla son bulmuş ve mangalarımıza dağılmıştık.

16 Ocak 1996

Kış yeni geldi Gabar'a. Gün boyu durmadan kar yağdı bugün. Tüm Gabar yağan kar sonucu beyaz bir gelinliğe büründü. Yalnız havaların soğuğu bizi pek fazla etkilemiyordu. Bulunduğumuz alanda yeteri kadar mağara vardı ve oda oda olan mağalara manga manga yerleşmiştik. Her manga kaldığı şkefte soba yerleştirmiş, şkeftin etrafına naylon döşenmiş, içine de boşalmış köylerden kilim, halı vb ne kalmışsa getirilmişti. Onun için oldukça rahat bir kış geçiriyoruz. Sadece bazen erzakta sorun çıkabiliyor. Sayı çok olduğu için arkadaşlar idareli kullanıyorlardı erzağı. Kış ortasında erzaksız kalmak kötü olurdu. Unumuz, çayımız ve şekerimiz azdı. Bu yüzden ekmek, çay idareli kullanılıyordu. Bazı günler ekmek verilmiyordu. Onun yerine daha çok pirinç, bulgur ve nohut ezmesi veriliyordu. Tabii hiçbiri ekmeğin yerini tutamazdı. Çayda günde sadece bir defa veriliyordu. Ekmek neyse de çaysızlık biraz etkiliyordu hepimizi. Gerillanın çaysız yaşaması oldukça zor.

Tabii ki zorluklar ne olursa olsun, imkanları ne kadar kısıtlı olursa olsun, gerilla yaşamı çok güzel. Hiçbirimizin gerillaya çok fazla imkanları olduğu için gelmedik. Bu yüzden imkansızlıklar bizi zorlamıyor. Aksine daha fazla güçlendiriyor. Az ile yaşamayı, idareli olmayı, iradesine hakim olmayı öğreniyoruz. Gerilla yaşantısı imkanları değil imkansızlıkları paylaşma olayıdır biraz da.

17 Ocak 1996

Kar yağmaya devam ediyor. Öyle ki bütün yollar kapandı. Şimdiden neredeyse bir metreyi buldu. Bu gün ders yapılmayacak. Önderliğin bir talimatı okunarak onun üzerinde tartışma yürütülecek. Talimat Türkçe. Ama Kürtçe'ye çevrilecek. Bu görev Mervan arkadaşa verilmişti. Fakat Mervan arkadaşın işi olduğu için talimatı yapıya benim tercüme etmem istendi. Ülke sahasına geçtiğimden bu yana ilk kez bu kadar kalabalık bir grubun karşısına çıkacağım. Bu yüzden biraz heyecanlıyım. Zar zor talimatı Kürtçe'ye çevirdim. Anlaşılabilmesi için çok çaba sarf etmiştim. Tabii yine de insan eksik kalıyordu. İçerik olarak hepimiz hemen hemen anlıyorduk. Ateşkesi düşmanla yapmaktan çok bizimle yapıldığını, bu nedenle herkesin netleşmesi, geçmiş pratikten sonuç çıkarması, yanlış yaklaşım ve tutumlardan kopuşu sağlaması gerektiği üzerinde duruyordu. Yapının da katılımıyla talimat yeteri kadar tartışılmıştı. Bu sayede kalabalık yapının karşısına çıkma psikolojisini aşmıştım.

18 Ocak 1996

Sonunda kaç gündür dolu dizgin yağan kar durmuştu. Bunu fırsat bilen düşman, hemen keşif faaliyetlerine başlamıştı. Özellikle karlı havalarda keşif daha kolay yapılıyordu. Uçak ve helikopterlerin üzerimizde fazla uçması yerimizin deşifre olduğunu gösteriyordu. Kesin bize vuracaklardı. Ama bunu fazla önemsemiyorduk. Yerimiz yeteri kadar sağlamdı.

Yine de bu gün, herhangi bir saldırıda sıkışmamak için, hazırlık yapmaya başlamıştık. Bazı mangalarda tünel hazırlıkları yapılırken, bazı yerlerde ise sığınak için tespit çalışmaları yürütülüyordu. Aynı zamanda karadan bir operasyon olması durumunda, neredelerden gelinebileceği ve nerelerin tutulması gerektiği üzerinde duruluyordu. Tabii en önemlisi de hava saldırısı ve havadan indirmelere karşı alınacak önlemlerdi. Eğer hakim tepelere indirme yapılır ve oradan saldırı gelişirse durumumuz çok kötü olurdu. Bu yüzden sabit tepeciler olacaktı. Yani bütün önemli noktalara tepeciler çıkacaktı ve her manga gün boyunca orada kalacak, diğer manga ona ulaşınca yerini terk edecekti.

Tabii eğitimlere ara vermiştik. Mümkün olduğunca gündüz bireysel çalışma, akşam da eğitim yapılacaktı. Aynı zamanda gündüz hareket sınırlı alacaktı.

19 Ocak 1996

Bu gün de eğitim yapılmıyor. Düşmanı yanıltmak için bazı hazırlıklar yapılıyor. eğitim durmuş düşmanın olası yönelimlerini ve hedeflerini şaşırtmak için bazı taktiklere baş vuruluyor. Tüm yapı her zamankinden daha erken uyanmış, manga ve takım düzeyinde yapı araziye dağılmıştı. Her tarafa iz bırakılıyordu. Uçak ve helikopterler kardaki izlere göre kamplarımızın yerini tespit ediyordu. Biz de her tarafı iz haline getirecektik. Ki bulunduğumuz yer deşifre olsa bile, vurulacak yer tam kestirilemezdi.

Öğlene doğru bizim bulunduğumuz noktanın yakınına peş peşe üç havan topu atılmıştı. Bu atışlar da düşmanın yerimizi tespit etme çalışmalarının bir sonucuydu. Ama olumlu olan yerimiz tam tespit edilememişti.

28 Ocak 1996

Kaç gündür eğitimimiz normal seyrinde devam ediyor. Mervan arkadaş da eğitim komisyonunda yer alıyor. O "Nasıl yaşamalı" dersini verecek. Ama o bana ikimiz birlikte verelim teklifini yapmıştı. Ben de kabul ettiğim için hazırlıklara başladım. Kampta bulunan F. arkadaştan da destek alarak güçlü bir taslak oluşturduk. Ve böylece vereceğimiz derse hazırlığımızı tamamladık.

30 Ocak 1996

Eğitim saatinin gelmesiyle beni bir heyecan almıştı. Birçok defa eğitimlere katılmama ve komisyonlarda yer almama rağmen yine de heycanlamıştım. İlk defa böyle tecrübeli bir savaş gücüne eğitim verecektim. Eğitimdeki arkadaşların büyük bir çoğunluğu eski arkadaşlardan oluşuyordu. Nicel ve nitel olarak oldukça güçlü bir yapıydı. Heyecandan terliyordum. Bu soğuk havada terlemem bazı arkadaşların gözünden kaçmamıştı. Birde oldukça hızlı konuşmuştum. Arkadaşlar hemen buna da müdahale ederek beni uyarmışlardı. Tabii bu uyarı ve ikazlar beni daha fazla zor duruma sokmuştu. Ama yine de dersi tamamlayabilmiştim.

31 Ocak 1996

Bu gün derse Kendal arkadaşla birlikte gidecektim. Ama derse katılan F... arkadaşla birlikte divanda oturduk ve böylece ders anlatımımızı sürdürdük. Bu günkü ders ağırlıklı olarak kadın erkek sorunuydu. Akademide bu konuda kapsamlı eğitim aldığım için anlatımda zorlanmıyordum. Ama F... arkadaşın yanımda oturması beni heyecanlandırıyordu. Konu bütün arkadaşların ilgisini çekiyordu. Tartışmalar da oldukça yoğundu.

Eğitim sonrası bayan arkadaşlar bizi kaldıkları yere davet ettiler. Göreve gideceğimizi duymuşlardı. Bu yüzden misafirleri olmamızı istiyorlardı. Yemeğimizi onlarla yedik. Ardından da çaylarımızı içerek sohbet ettik. Arkadaşların radyosu yoktu. Yanımızdaki radyoyu onlara bıraktık. Bir de ayakkabısı oldukça kötü olan Rozerin arkadaşa kendi ayakkabımı verdim. Ne de olsa yarın kendime bir ayakkabı bulabilirdim. Güzel bir sohbet sonrasında arkadaşlardan ayrılarak mangalarımıza doğru geldik.

1 Şubat 1996

Yine yol görünmüştü bize. Özgürlük yürüyüşü hiç bitmeyecekti. Ne kış ne de yaz. Ne yağmurda ne de karda. Zorluklar ne olursa olsun, halkımız özgürleşene kadar özgürlük yürüyüşü de bitmeyecekti...

"Önderliğin yoldaşı ölümsüzdür"

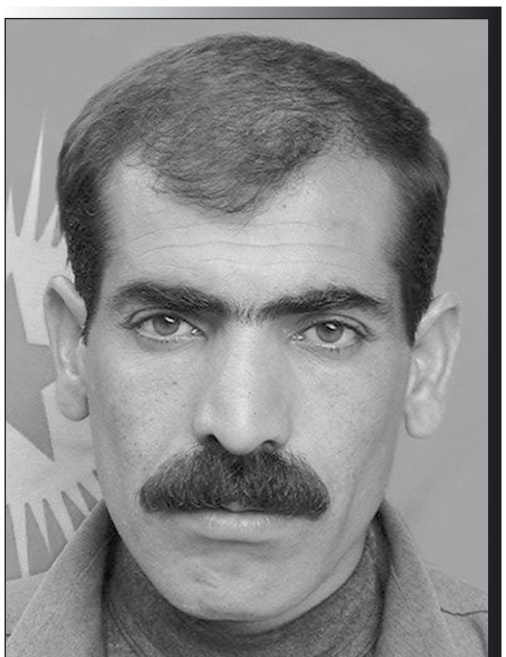

Adı, soyadı: **Merhmet ER**
Kod adı: **Dıjwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Erkende köyü-Perwari Siirt, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989, Siirt**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ekim 2004, Hatay**

Dıjwar Erkendi (Mehmet Er) '74 yılında Siirt'in Pervari ilçesi Erkendi köyünde dünyaya gelir. 15 Ağustos Atılımı sonrası PKK ile tanışır. Bu atılım O'nu derinden etkilemiş ve mücadeleye sempati duymasını sağlamıştı.

15 Ağustos Atılımı sonrası gerilla birlikleri nicel olarak da bir büyümeyi sağlamış, yavaş yavaş Kürdistan'ın birçok alanına yayılmaya başlamışlardı. Perwari de, gerilla birliklerinin sık sık gittikleri bir alandı. Halkının yurtsever olması, ulusal bilinci belirli oranda taşımaları gerillanın orada bir taban yaratmasına önemli bir zemin olmuştu. Aynı zamanda Özgürlük mücadelesine bağlılık da gelişmektedir.

1980'li yılların sonlarına doğru Kürdistan'ın genelinde mücadeleye karşı bir ilgi oluşmuş, katılımlar artmıştı. Siirt ve ilçeleri de mücadeleyi sahipleniyor, gerillaya destek veriyordu. Katılımlar buradan da yoğun olarak devam ediyordu.

Pervari ve Erkendi köyünde mücadeleye ilk katılan Dıjwar yoldaşımız olmuştur. O'nun katılımıyla hem doğup büyüdüğü köyü hem de çevre köyler etkilenmiştir. Alanı tanıması, coğrafyaya hakim olması gerilla birliklerinin buralarda daha rahat hareket etmesini sağlar. Köy toplantıları, gençlere yönelik çağrılar gerillaya katılım konusunda önemli bir sonuç ortaya çıkartmış, birçok alandan katılımlar iyice yoğunlaşmıştı. Dıjvar arkadaşın katılım O'nu tanıyan birçok insanında katılımını sağlamıştı.

Dıjvar yoldaşın en büyük hayali Kürtçe okuyup, yazmak ve eğitim görmekti. Ama yaşadığı koşullarda bunu yapmasına imkan yoktu. Bu yüzden okulunu bırakarak genç yaşta mücadeleye katılmıştı.

O, oldukça heyecanlı, coşkulu, tez canlı bir yapıya sahipti.

1990-94' te arası Garısan alanlarında kalmış, oralarda yaptığı eylemler, halkla yaptığı toplantılarla halkı ve gerillayı başarılı kılmayı hedeflemiş ve bunu da başarmıştı. Bulunduğu alanda hem askeri çalışmaları hem de örgütlenme çalışmalarını başarı ile yapmasını biliyordu. Bu özelliklerinden dolayı da halkın sevgisini, saygısını kazanıyordu.

Aynı zamanda denetimi altındaki gerillalar da kendisine oldukça bağlı ve saygılıydı. O, bulunduğu her alanda çevresine moral ve neşe katardı.

1993 yılında hareketli taburda bölük komutanlığı yapmıştı Dıjvar arkadaş. 1994'de Metina dağlarına geçmiş, oralarda haretli taburda aynı görevi yürütmüştü. Yaşamda, yoldaşlık ilişkilerinde olgun ve mütevazı birisiydi.

1995'te Dohuk ve Zaxo arasındaki ovada pusu planını hazırlamış O'nun bölüğü bu eylem için görevlendirilmişti. Ama ortaya çıkan bir takım olumsuzluklar yüzünden üç arkadaşıyla KDP'nin eline esir düşerler. 3 ay KDP zindanlarında esir kalan Dıjvar arkadaş, bırakıldıktan sonra tekrar özlemini duyduğu dağlara ulaşır.

1995'ten '97 sonlarına kadar Botan-Haftanin alanlarında kalır. Daha sonra da Önderlik Sahası'na gönderilir. Bütün gerillaların en büyük hayali olan Önderliği görmek, O'nun eğitiminden geçmek, Dıjvar arkadaşın da en büyük istemlerinden birisiydi. 6 ay kaldığı Önderlik Sahası'nda güçlü bir eğitim gören Dıjvar arkadaş, partiyi ve Önderliği daha yakından tanıma, anlama imkanı bulur. İdeolojik, politik yönünü de burada geliştirir.

Önderlik Sahası'nda aldığı eğitim sonrası önerisini Amanoslar'a yapar. Önerisinin kabul edilmesiyle Amanoslar'a geçer.

Amanoslar gerilla savaşına oldukça uygun bir alandır. Coğrafik olarak oldukça güzel, kaynakları boldur. 1998-99 sürecini Amanoslar'da geçiren Dıjvar yoldaş, geri çekilme kararıyla Kandil alanına geçer. 3 yıl Kandil'de kalır.

Her zaman olduğu gibi sorumluluktan kaçmamış yine komutanlık görevini yapmıştı. O'nun denetiminde olan arkadaşlar genelde yeni savaşçılardı. Yaşam konusunda onları eğitmek, onlara moral, coşku yoldaşlık ruhunu aşılamak, gerillacılığı öğretmek O'nun en büyük zevkiydi.

2003 yılında Serhat eyaletine geçer. Burada gerçekleştirdiği başarılı eylemler sonrası, yanlışlıklar İran sınırlarını geçtiği için İran askerleri tarafından tutuklanır. 2 ay tutuklu kaldıktan sonra partinin müdahalesiyle serbest bırakılır. Ardından Zap alanına geçer. 4 ay Zap'ta kalır. Bu süreci daha çok bireysel eğitim ve hazırlık olarak geçirir. Sonrasında tekrar Amanoslar'a doğru yola çıkar. onun eski meskeni ve çok özlemiştir.

Dört arkadaşıyla Amanoslar'a doğru hareket eden Dıjvar yoldaş, düşman pususuna takılır. Pusuda arkadaşlarından kopar. Ve yaralı olarak düşmanın eline geçer. Faşist özel savaş güçlerinin yoğun işkenceleriyle şehitler kervanına ulaşır.

Anısı mücadelemizde önder olacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
Ahmet Erkendi

Bir türküdür Erzurum'da 13'ler

◆

Adı Soyadı: **Menan HUSO**
Kod adı: **Doğan Kandil**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1981**
Mücadeleye katalım tarihi:
Şehadet yeri ve tarihi: **19 Kasım 2003, Kızılağaç/Bingöl (Çatışmada)**

"Umudun gölgesinde yaşayan insan
umudunu yitirme
bir gün doğacak elbette güneşin
gözün hep şafakta doğacak olan
umudun güneşinde olsun!.."

Doğan yoldaş '81 yılında Küçük Güney'in Halep kentinde dünyaya geldi. Şairin "Yağmurlu bir günde doğdum anamdan/ Gökler ağlıyordu ben doğdum diye" dizelerinde olduğu gibi, şansızlıklar bir türlü yakasını bırakmadı. Daha çok küçükken, anne sıcaklığına sevgisine muhtaçken annesi ölür ve öksüz büyür. Bu durum Onda yağmur yiyen saçakların altına sığınan güvercinlerinkine benzer bir ruh hali yaratmıştı. Bu O'nu içine kapatmıştı. Bir süre sonra babası ikinci defa evlenir ve Doğan yoldaşa üvey anne getirilir. Daha çok küçük yaşta olmasına rağmen üvey annesi ile yıldızları barışmadığı gibi sürekli tepki duyar. Bu durum giderek O'nu aileden uzaklaştırır. O, yaşına rağmen eve geç geliyor, bazı gecelerde hiç gelmiyordu. Aslında ailesinin durumu iyiydi. Geniş ve verimli arazileri vardı. Topraklarının çoğunu kiraya veriyorlardı. Ancak yaşadığı aile çelişkilerinden dolayı tarlaya gidip çalışmak istemiyordu. Yaşadığı sorun ve sıkıntılardan dolayı ruhta aileden kopmuştu.

Babası O'nu okula gönderme ister. Ama Doğan arkadaş babasına duyduğu tepkiden dolayı bunu kabul etmez. Kendi başına gidip bir terzinin yanında çırak olarak çalışmaya başlar. O yaşında olmasına rağmen kendisini kimseye muhtaç etmez. Emeğiyle, bileğinin hakkıyla, alın teriyle kazanmak isterdi. Bu durumu O'nu küçük yaşta emekle tanıştırır. İşlerini temiz ve düzenli yapar. O'nun bu yaklaşımları patronunun çok hoşuna gider ve O'nu çok sever. Çalışkanlığı, titizliği, saygılı ve ölçülülüğü çevre esnaf üzerinde de etki yapar ve onlar tarafından da sevilir. Ailesine babasına isyanı Onda haksızlıkları kabul etmeme, yanlışlara karşı sessiz kalmama gibi bir özellik yaratır. Doğru bulduğu şeyleri yaparken yanlışlara anında tavır koyar.

İşine aşırı düşkündür, bir an önce tüm şeyleri öğrenmek ister. Bu yüzden bir saniyesini dahi boş geçirmez.

Doğan arkadaş çok genç olmasına rağmen yaşından çok büyük bir olgunluğu taşır. Dışa karşı sessiz, içine kapanık ve oldukça mütevazıdır, ancak içten içe kaynayan bir volkandır. Yaşam doludur. Büyük hayalleri vardır. Yüreğinde herkese, ama herkese yetecek kadar yer vardır.

9 Ekim'le başlayıp 15 Şubat'ta sonuçlanan uluslararası komplo hiçbir rihter ölçeğinin ölçemeyeceği bir deprem yaratmıştı Kürdistan halkında. Ruhta, duyguda, beyinde sarsıntılara yol açmıştı. Azgın dalgalarla boğuşan fındık kabuğuna dönmüştü herkes. Böylesi durumlarda her şey alt üst olur; beyinler karışır, pusulalar şaşar, yollar at izinin it izine karışması gibi karışır, bulanıklaşır. Düşmeler, kaymalar, kopmalar alır başını gider. Geçici yol arkadaşları yollarını ayırırlar. Böylesi anlar, turnusol kağıdı gibi bir işlev görür. Herkesi her şeyi netleştirir.

Ancak Doğan arkadaş hayattan aldığı derin tecrübelerle yolunu şaşırmaz ve yönünü dağlara verir. Ve kendi şahsında komploya böyle cevap verir. Bir volkan gibi içinde biriken kin ve öfkesini kusmak ister. Böylesini zemheri soğuk ve kuzguni karanlık bir günü yaşatanlara yaşamı zehir etmek, ocaklarına incir suyu dökmek ister. Önderliğin "içinde bağımsız yaşama hakkımızın olmadığı dünyayı başınıza yıkarız" tespitine yoğunlaşır, kilitlenir adeta. İntikam duygusu bir girdap gibi çeker içine O'nu.

Kandil'de Kani Şilan'da yeni savaşçılara eğitim veren okula katılır. Kendisini her yönüyle eğitime verir, oldukça derinleşir. Özellikle de askeri eğitime daha büyük bir merak ilgiyle yaklaşır. Burada güçlü çıkmanın ve sıcak savaş alanına Kuzey'e geçmenin hayalini kurar.

Temel eğitimleri devam ederken, Önderliğin mahkeme süreci başlar. Sonrasında yaşanan gelişmeler ikinci bir deprem etkisi yapar Doğan arkadaş üzerinde. Yaşanan hızlı gelişmelere bir türlü anlam veremez oldukça zorlanır. Depremden kurtulmanın ruh halini yaşar. Ancak ucuz ve basit şeylere de gitmek istemez, üstün körü ve yüzeysel yaklaşmaz. Çünkü yaşadığı çelişkiler yüzeyde değil çok derinlerdedir. Çelişkiler böylesi yoğun ve derin olduğuna göre çözümün de böylesine köklü olması gerekir. Bu yüzden spontane ve palyatif yaklaşımlar çözüm getirmediği gibi daha da zorlar kendisini.

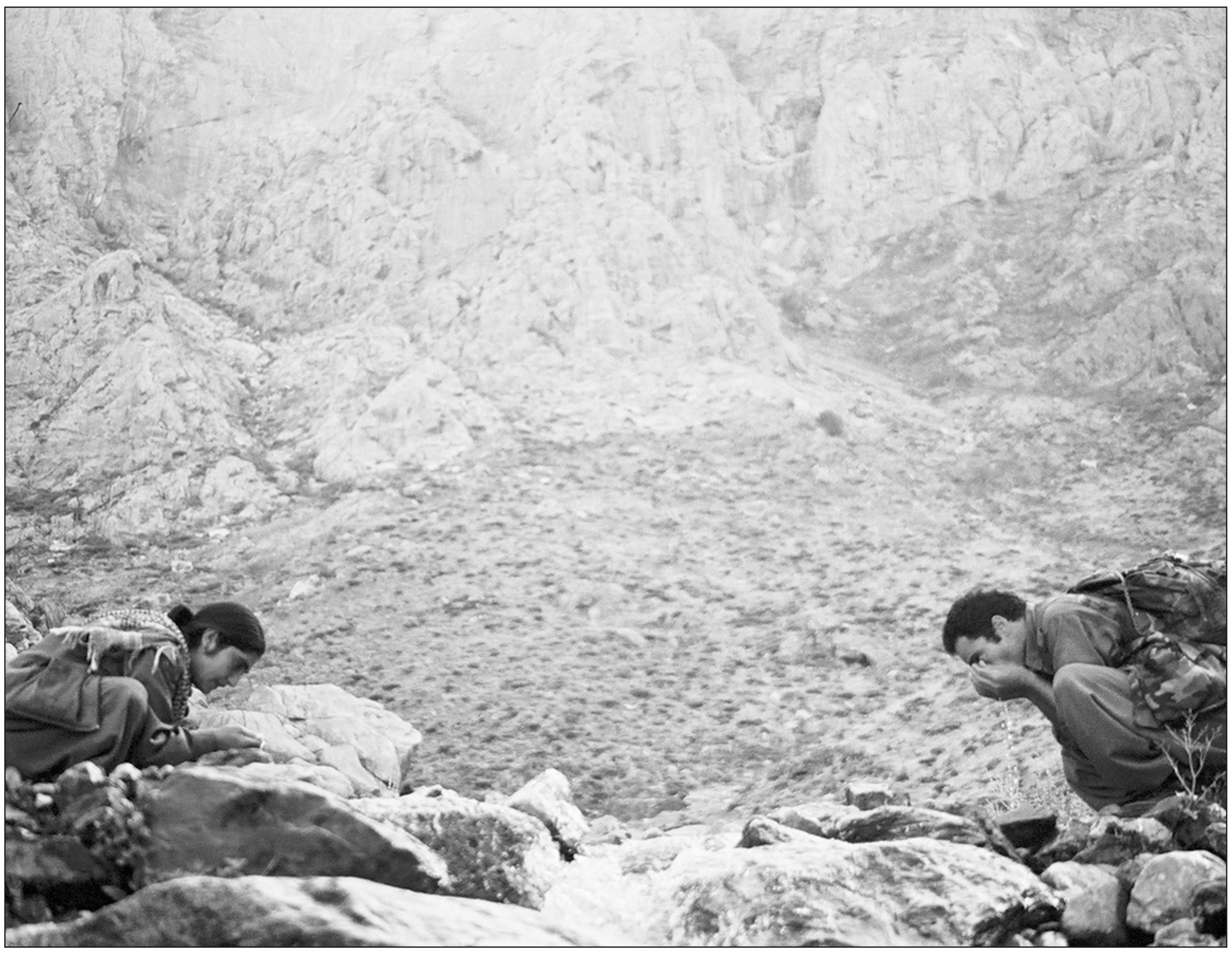

Doğan arkadaş bir define arayışçısının sabır ve hassaslığıyla arayışlarını derinleştirerek sürdürür. Önderliğin İmralı mahkemesine sunduğu savunması gelip üzerinde eğitim yapılınca, tümden olmasa da kafasındaki kimi çelişkiler çözümlenir. En azından sıkışıklıktan çıkış yolu görülür. Savunma bir kıvılcım olur karanlık ve belirsiz ortama. "Şafak zifiri karanlıkta patlar" ve aydınlık o zaman başlar. İşte ilk savunma böyle bir işlev görür. Tüm beyinler zifiri kananlığı yaşadığı anda gelmiş ve patlayan şafağın aydınlığı getirmesi gibi aydınlığı getirmişti.

Temel eğitim bittiğinde yapılan düzenlemeler sırasında eski mesleği de göz önünde bulundurularak terzihaneye verilir. Terzihaneye verilmesi içinde bir burukluk yaratır. Çünkü kendisini savaşa, savaşın en ön cephesine hazırlamıştır. İçinden bu görevlendirmeyi kabul etmese de, örgütün görevlendirmesine de sesini çıkarmaz ve tabi olur.

Çocukluğundan beri el attığı her işi en iyi, en temiz bir şekilde yapmak ister ve yapar. Bunu başarmak için de yoğun çaba harcar. "Madem parti beni buraya gönderdi, mutlaka bir bildiği vardır" diye düşünür ve görevine de öyle yaklaşır. Büyük bir sorumluluk duyar. İşini asla savsaklamaz. Bu özellikleri sayesinde kısa sürede terzihanede bulunan diğer yoldaşları tarafından da sevilir.

Partiye katıldıktan sonra okul okumamanın derin acısını yaşar. Okuma ve yazması olmayan birisinin kör ve sağır olduğunu belirtir. İşlerden artan zamanını okuma yazma öğrenmeye verir. Büyük bir yoğunlaşma sağlar ve kısa sürede Kürtçe okuma yazmayı öğrenir. Artık dünyaya daha bir başka bakar. "İnek dağa bakınca yeşillik, insan bakınca farklı şey görür" diyerek kendindeki değişimi dile getirir. Yaklaşık iki yıl terzihanede çalışır. Emekçiliği, fedakarlığı, temiz iş yapması ve arkadaşlarıyla uyumlu çalışmak burada da ön plana çıkar.

Bu süreçte yerinin değiştirilmesi için partiye öneri yapar. Parti, önerisini yerinde bularak faaliyet alanını değiştirir. Terzihaneden asayişe gelir. Bir yıl da burada faaliyet yürütür.

Ancak bu görevler O'nu tatmin etmez. Her ne kadar bulunduğu faaliyet alanında tüm gücünü katsa da, ruhunda esen fırtınayı dindiremez. O bir denizdir. Dipten gelir dalgalar. Yüzeyde süt liman olsa da, derinde yaşananlar vardır. Bu dalgalar bazen büyüse de, yüzeyde hırçınlaşmazlar. Ruhunda bu fırtınayı hep hisseder, yaşar. Bu yüzden fırsat buldukça kırlara-bayırlara açılır, dağlara çıkar. Derin derin düşüncelere dalar. Duruşuna, yaklaşımlarına anlam yüklemeye çalışır. Anlamlı bir yaşamın nasıl olması gerektiği üzerinde derinleşir.

Önderliğin esaretinden sonra saflara katılmıştı Doğan yoldaş. Bu yüzden komploculara karşı büyük bir kin ve öfke doluydu. Komplonun devamının bir parçası olan Önderlik üzerinde tecridin yoğunlaşması üzerine askeri birliklere geçme önerisi yapar. Öncesi üzerine asayişten askeri birliklere geçer. Askeri birliklere geçince amaçlarına önemli oranda ulaşmıştır. Artık kinini nasıl kusacağının hesabını yapar. Bir kızıl şahinin avına yönelmesi gibi hedeflere nasıl yöneleceğini planlar. "Eğer başaramazsam, o şahin gibi ben de yaşamıma son vereceğim" diye düşünür. Bir süre Kandil'de taburlarda, askeri birliklerde eğitim görür. Bu eğitim üzerinde derinliğine yoğunlaşır. Zorlandığı noktalara yüklenir. Fiziğini buna uydurmaya çalışır.

2003 planlamasında bir grup arkadaşla birlikte Kuzey sahasına Dersim'e gitmesi kararlaştırılır. Doğan yoldaş, kararı duyduğunda yerinde duramaz. Dünyanın en büyük mutluluğunu yaşar. Gözlerin feri parlar, içi içine sığmaz. Civa gibi hareketlenir. Kelebek olup uçmak, çiçek çiçek koklamak ister.

Baharla birlikte yol koyulurlar. Yol uzundur ve ağır görevler onları beklemektedir. Sırtında çanta değil, sanki yeni yaşamı taşır. Bundan müthiş bir güç alır.

Hep su olmak istediğini belirtir. Su en kıraç toprakları yaşatır, can verir. Suyun kutsal olması da bundandır. İlk canlı burada oluşmuştur. Zaten bundan dolayı, havadan sonra yaşam için gerekli en önemli şeydir. Uzay araştırmalarında bile gezegenlerde yaşam belirtisi olarak su aranır. Su varsa hayat vardır.

Grup Serhat Eyaleti üzerinden Kuzey Kürdistan'a giriş yapar. Yolun çok büyük bir kesimini ciddi sorunlar yaşamadan atlatırlar. Artık hedef yakınlaşmışlardır. Şafağa yenilmeye başlamış gece gibidir kalan yolları. Şafak söktü sökecek, aydınlık doğdu doğacak. Gece karanlık ne kadar dirense de artık gücünü yitirmekte; aydınlık, sabah karanlık ve geceye galebe çalmakta. "Ne kadar ayak dirersen dire bu karanlık gibi, aydınlık karşısında dağılıp gideceksin ey zulüm" der kendi kendine.

Geçtiği her alanı derin derin gözler. Gözlerini hep ufuklara diker. Arayışlarını ufuktan başlatır. Ufuklar kazanılırsa, gerisi kolaydır. "Ufuklar senden yanaysa, kimse yakamaz seni" der kendi kendine. Efil efil esen meltem bedeniyle saklambaç oynar adeta. Yorulup dermanı kalmamış halde bir meltem gibi gelir.

Hedefe, amaca yakınlaştıkça bir kuş gibi hafiflediğini hisseder. Yürümez artık, uçar adeta. İçi içine sığmaz. Sevinci mutluluğu güç ve enerji verir. Onun o ruh hali beraberindeki arkadaşlara da yansır.

Açık mavi gökyüzü insanı kışkırtıyordu adeta. Hafif hafif esen akşamın serine yeri saçlarını tarıyordu. Cebinden tütün kesesini çıkardı, bir sigara sardı. Sigarasından derin derin nefesler çekti. Gözleri ufukta kızıllık oluşturarak batan güneşe kaydı. Kanat çırpmadan süzülen kuşlara baktı. Kuşlar, ufuklar, batan güneş muhteşem bir uyum ve denge sağlamıştı. En büyük ressam bile bu derece uyumlu çizemezdi bu kareyi. Belki mutluluğun resmi çizilebilirdi, ancak o andaki manzara asla!...

Küçük bir ateş yakmışlardı. Mahmut arkadaş gecenin yorgunluğunu atmak için bir çayın iyi gideceğini düşündüğünden, çay kaynatmakla uğraşıyordu. Doğan yoldaş da ateşin başında düşüncelere dalmıştı. Diğer yoldaşlar da ateşin çevresinde çember oluşturmuşlardı. Mahmut arkadaş kısa sürede çayı demleyip, arkadaşlara dağıtmıştı.

Hava açık, gökyüzü süt limandı. Yıldızlar bir yanıp bir sönüyor, göz kırpıyorlardı. İlerleyen saatlerde hava hafif soğumuştu. Çantalarını kafalarının altına alarak toprağa uzanıp gözlerini kapattılar.

İsa arkadaşın sesiyle irkilerek uyandı Doğan arkadaş. "Arkadaşlar etrafımız kuşatılmış. Kendimizi yaman bir çatışmaya hazırlamalıyız..." dedikten sonra yoldaşlarını ikişer ikişer mevzilendirdi. Tüm yoldaşlar birbirleriyle gözleriyle vedalaştılar. Hiç bir kelimenin, sözün ifade edemeyeceği gerçeği, gözler veriyordu ele. Kalbin derinliklerinde olan şeyler gözlere yansır. Gözler kalbin aynası ve dolaysız anlatımlarıdır. Bu yüzden gözler yalan söylemez denir.

Şafağın sökmesiyle beraber üzerlerine yağmur gibi kurşun yağar. Kan ve barut kokusu kaplar ortalığı. Kıyasıya bir direniş başlar. 13 gerilla üzerine binlerce asker gelir. Her türlü silahlar kullanılır. Çatışma öğlene kadar devam eder. Buna rağmen, gerillalara fazla zarar veremezler. Doğan'la Mahmut arkadaş aynı mevzideler. Yoğun ateşler sonucunda Mahmut yoldaş vurularak şehit düşer. Mahmut yoldaşın vurulması, Doğan'I çok etkiler. Çığlık atar. Silahını alarak düşman mevzisine yönelir. Bir yandan slogan atar bir yandan da çatışır.

Sabahın kurşun seslerine karışırdı sloganlarınız. Birkaç adım atmadan bedenine saplanır yağlı kurşunlardan birisi. Önce tökezler, sendeler, ancak düşmez, sloganlarını kesmez. Yağmur gibi kurşunlar üzerine yağmaya devam eder. Kurşunlar bedenine saplandıkça dizlerinde derman kalmaz ve yere yığılır.

"Biji Serok APO" sloganıyla şehitler kervanına katılır.

Helikopterler de katılırlar çatışmaya. Çatışma uzadıkça düşman azgınlaşır, hırçınlaşır. Bir an önce sonuç almak ister. Çatışmanın uzayıp geceye ulaşması, askerler hiç de iyi olmayacağını bilir. Bu yüzden yüklendikçe yüklenir. Kesin sonuç alınamayınca kimyasal silahlar kullanılır. Çatışma sona erdiğinde Doğan ve 12 yoldaş yaşamını yitirir.

Bir türküdür Erzurum'da 13'ler
İsyana çağrı Güzelliğe davet...

Senin şahsında tüm şehitlerimize söz veriyoruz, silahlarımızı elimize alıp, kara namlusuna baktıkça sizleri anacağız. Güneşin batışında ufukta yaratılan kızıllığı ve kanat çırpmadan süzülen kuşları gördükçe sizleri hatırlayacağız.

Çünkü sizler Fırat kadar hırçın, Ağrı dağı kadar yüce bir menekşe kadar güzelsiniz. Sizler dünümüz, bugünümüz ve geleceğimizsiniz. Yaşam ağacını yeşerten abu hayat suyusunuz. Hayat veriyorsunuz.

Sizler onurumuzsunuz. Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz.

Mücadele yoldaşları adına
Gabar Afrin

Komploya karşı mücadele Kürt halkı için bir onur savaşıdır II

Baştarafı sayfa 25'te

Bütün Kürdistan parçalarında, dağda, yurtdışında, alanların koşullarına göre, ama çok güçlü bir teorik üretimi yaratacak bir örgütlü ve planlı çaba içerisinde olunmalı, ideolojik mücadele etkili ve yaygın bir biçimde yürütülmelidir. Basın yayın ve kültür sanat faaliyetleri bunları etkili bir biçimde verecek düzeyde olmalı ve bu temelde yeniden yapılanmalıdır. Bu faaliyetlere şimdiye kadar yüzeysel bir yaklaşım sergilenmiş, bu alanlar reformist, milliyetçi, orta kesime bırakılmıştır. Hareketimiz gericiliği şiddetle parçalamasına rağmen, özgür demokratik yaşamı aynı oranda kuramamakta, toplumun özgür demokratik yaşamının inşasının, örgütlülüğünün gelişmesi hızlı ve kapsamlı bir biçimde gelişmemektedir. Bu durum da edebiyat ve sanat çalışmalarının zayıflığından, yetersizliğinden kaynaklanmaktadır. Bu konuda da doğru çizginin oturtulması sorunu söz konusudur. Bazı çevrelerce yeniden yapılanma, kendi değerlerinden uzaklaşma eğilimini de içinde barındırmaktadır. Edebiyatta, propagandada, sanatta Önderliği halka taşıyan söz ve davranış üretilmemekte, halktan kaçılan, adeta gerillayı yok sayan bir tutum sergilenmektedir. Bu tür yaklaşımlar başarı kazanamayacağı gibi, bu hareketin büyük emek, ter ve kan pahasına yarattığı değerler böyle çar çur da edilmemelidir. En büyük değerimiz olan Önderliğimize karşı geliştirile saldırılara bile bu alanda yeterince cevap verilememektedir. Tüm saldırılara karşı Önderlik mücadele etmektedir.

Militanın görevi Önderliği halka ulaştırmak, pratikleştirmek ve her koşulda savunmaktır. Bu da düşünce, davranış, örgüt ve eylemle olur. Önderliğin gericiliğe karşı yürüttüğü mücadeleyi kenardan izleyen, seyreden, orta bir yerde duran, ortaya çıkan imkanlara konmaya çalışan, kendisini kurtarmayı esas alan yaklaşımlarla militan olunamaz, doğru Önderlik çalışması yürütülemez. Militanın tavrı net olmadığından, bütün gerici çevreler tek hedef olarak Önderliğe saldırmaktadır. Bu bakımdan Önderliği, çizgiyi, halkı, mücadele değerlerini savunan, sahiplenen çok güçlü bir ideolojik mücadeleye, propaganda faaliyetine ihtiyaç vardır. Halkın gücü ve varlığı bizim için en kutsal ve en temel olandır. Özellikle de teorik çalışma, ideolojik mücadele, sanat, edebiyat alanlarında hızlı ve büyük gelişmeler yaratacak örgütlü bir çalışmanın yaratıcısı olunmalıdır. Ancak bu şekilde Önderliğe yöneltilen saldırılara cevap olunabilecektir.

Bu açıdan KONGRA GEL, Önderliğimizin son savunmaları çerçevesinde kendisini yeniden yapılandırmalı ve önümüzdeki süreci karşılayabilecek ve başarıyla yürütebilecek bir güce ulaşmalıdır. Kürt halkının meşru savunma gücü olan HPG ise değişim ve yeniden yapılanmayı kendi içerisinde daha güçlü bir biçimde geliştirmeli. Kürdistan'ın tümünde meşru savunma duruşunu temsil edebilmelidir. Hareketimiz, kendi örgütlülüğünü yeterli kılar, daha planlı programlı hale gelip parçalı dağınık konumunu aşar, az sonuç alan ve bu sonuçları bütünleştiremeyen konumdan kendisini çıkartırsa, yedinci yıl uluslararası komplonun parçalanma ve aşılma sürecine girdiği demokratik halk örgütlülüğünü geliştiren bir yıl olacaktır. Bunu başarabilmek için de örgütlenmenin, yönetim ve kadro düzeyinin yeterli hale gelmesi gerekmektedir.

Sonuç olarak halkı örgütlemek, mücadeleye sevk etmek ve öncü düzeyde mücadele yürütebilmek kadronun işidir. Kadro bu gerçeği ne kadar anlar, özümser kendisini böyle bir çizgiyle ne kadar birleştirirse, örgütsel yeniden yapılanma da o kadar başarıyla sürecektir. Kadronun kendini güçlendirebilmesi, yenileyebilmesi de savunmaları özümsemesine ve bu temelde kendisini güçlü katabilmesine bağlıdır. Bu temelde komplo daha doğru anlaşılmalı ve ona zemin olan yanlar kapsamlı bir özeleştirel yaklaşım ve Önderlik çizgisinin özümsenmesiyle yenilgiye uğratılmalıdır. Önderlik komploya zemin sunan yaklaşımları yetersiz yoldaşlık olarak değerlendirilmiştir. Fakat bugün bakıldığında yetersiz yoldaşlıktan öte ihanetçi bir yaklaşım söz konusudur. Bunları zamanında göremeyen, doğru anlamayan, anlasa da doğru yöntemlerle örgütlü bir biçimde mücadele edemeyen duruşun özeleştirisi verilmeli ve bu duruş mutlaka aşılmalıdır. Bu gerçekleşmediği taktirde ne kadar plan ve program da olsa, ona uygun bir örgüt yapısı ortaya çıkmayacak ve pratikleşme olmayacaktır. Bütün kadro komuta yapısı böyle bir yenilenme ve özeleştirel yaklaşım içinde olmalı ve katılım buna göre düzeltilmelidir.

Önderliğimiz bu noktada ***Kemal Pir*** katılımcılığı ile ***Bêrîtan*** direnişçiliğini sembol olarak ortaya koymuştur. Bu iki temel çizgi esas alınmadan, teslimiyet ve ihanete zemin olmaktan kurtulunamayacaktır. Zemin olmayı aşmak yeni sürecin örgütsel politik askeri görevlerini doğru kavramak bunları başarıyla yürütecek kararlı bir militan haline gelmek kesinlikle ideolojik felsefi bakımdan Önderliği özümsemekten geçmektedir. Bu konuda kendini yenileyemeyen ideolojik felsefi olarak değiştiremeyen, Önderlik bakış açısına, yaşam ölçülerine ret ve kabul ölçülerine, değer yargılarına ulaşamayanlar politik örgütsel askeri görevlere de yeterince hazır olamazlar. Felsefi ve ideolojik olarak Önderliğin ve yeni paradigmanın doğru özümsenmesi ve öncelikle bu iki alanda doğru ölçüler tutturulmasına bağlıdır. Elbetteki Önderliğin demokratik sosyalist ideolojisi bunlarla sınırlı değildir, fakat milliyetçilik karşısında yurtseverlik, ailecilik karşısında özgürlükçü eşitlikçi yaşam, Önderliğin tanımladığı demokratik sosyalizmin özünü oluşturmaktadır. Teslimiyet ve ihanetin üzerinde mayalandığı, geliştiği alanlar da milliyetçilik ve aileciliktir. Aileciliği yenmedikçe Kürt insanının ve toplumunun özgürleşmesi, özgür birey ve toplum haline gelmesi, irade kazanması da mümkün olmamaktadır. Provokasyon, tasfiyecilik, teslimiyetçilik ve ihanet karşısında bu kadar duyarsız kalınmasının nedeni, milliyetçi ve aileci çizgi karşısında net, kararlı derinlikli olunmaması, bunlardan etkilenen anlayış ve tutumlara sahip olunmasıdır. Milliyetçilik demek baskı, sömürü, çıkar mücadelesi ve devlet demektir ve milliyetçi düşünceler eninde sonunda aynı noktaya götürecektir. Yurtseverlik ise kendini geliştirmeyi, taşını, toprağını, zenginliklerini, insanını ve halkını sevmeyi ifade etmektedir. Kürt sorununun çözümü açısından milliyetçilik değil, yurtseverlik çözüm çizgisidir. Örnek verilecek olursa 200 yıllık milliyetçilik tarihinin Kürt halkını ve Kürdistan'ı getirdiği nokta işte bugünkü düzeydir. Yurtsever olmak, özgürlükçü olmaya, demokrat olmaya paylaşımcılığa ve kardeşliğe götürür; milliyetçilik ise çıkarcılıktır, hırsızlıktır, baskıdır, sömürüdür, savaştır, kavgadır. Bu bakımdan ister işbirlikçi, isterse de hain çevrelerden gelsin Önderlik çizgisine yöneltilmiş bu saldırı gerçeğini doğru anlamak, ona karşı Önderliğin yurtseverlik ilkesini doğru özümseyerek etkin bir şekilde karşı durmak gerekmektedir. Böyle yapamayan, bunları anlayamayan, bu konuda yanılgı ve yanlışlar içinde olanlar her zaman sonunda kötü durumları düşmüş, ihanete zemin olmuş ve hatta bazen kendisi de ihanetçi duruma düşebilmiştir. Bu durumlara karşı bilinçle, dirayetle, örgütlülükle, iradeyle karşı çıkıp mücadele edilebilmelidir. Yurtseverlik, halk severlik budur ve demokratlık da ancak böyle olacaktır. Her ne kadar maddi gelişme kapitalizmde aileciliğin temellerini zayıflatsa da, ideolojik, kültürel, siyasal yaklaşımlarla insanlar bu gericiliğe ruhlarına kadar bağlanmışlardır. Sistem bunun üzerinde inşa olmuş ve egemen sınıf sistemimin bütün gericiliği nüveler halinde ailecilik üzerinde cisimleşmiştir. Aile ilişkileri çok güçlü bel bağlanacak, yüce tutulacak ilişkiler değildir. Ana, baba, kardeş, eş, dost gibi bütün kavramlar, amaç yoldaşlığının yanında çok geride kalan, geri planda kalması gereken ilişkilerdir. Eğer öyle yapılmaz da öne çıkartılırsa, en kötü arkadan hançerlenme de kardeşliğe dayanarak gelişmiştir ve gelişecektir de.

Kişinin devrimci direnişçi, yurtsever, sosyalist, ulusal ve kültürel değerlere bağlı, bunun mücadelesini veren bir militan olup olamayacağı; bu değerlere bağlı kalmak ve bunlara ihanet etme arasındaki belirleyici çizgi burada ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle küçümsenmemeli, basit ve hafif ele alınmamalıdır. Bunun tersi bireyi mücadeleden her zaman geriye çekecek, zayıf bırakacaktır. Aileci ilişkiler hiçbir zaman bireyi özgür ve iradeli kılmamıştır ve de kılmayacaktır. Ancak gerçekten özgürlük, eşitlik ve demokrasi ideallerine bağlı özellikler, ölçüler edinildiği taktirde sosyalizmde derinleşme, demokratik sosyalizmi geliştirme mümkün olacaktır. Kişi, duygu ve sevgi dünyasının üzerinde aklın ve amaca bağlı bilincin örgütlü kontrolünü, denetimini sağlamalıdır. Önderliğimizin de savunmada temel bir çözümleyicilik, değişim ve yenilenme alanı olarak gösterdiği, tanımladığı husus budur. Kadro ve komuta yapısı kendini gerçekten ideolojik felsefi bakımdan yeniler, politik örgütsel olarak görevlere hazır hale getirirse, örgütsel yeniden yapılanma da bu temelde daha da ilerletilecektir. Mücadelenin bütün kadroları ve halkı, yerinde ve güçlü bir biçimde pratiğe sevk edecek bir mevzilenme ve yönlendirme gücüne ulaşması durumunda uluslararası komplonun yedinci yılı komploya karşı çok yönlü, etkin, yaygın ve başarılarla dolu bir mücadele yılı haline getirilecektir. Bunun başka yolu ve başka ölçüsü yoktur. Başarının gerçekleşme koşulları gelip kadro ve örgütsel öncülüğe dayanmıştır. Kadronun başarısı da ideolojik felsefi açıdan kendini yenileme ve Apocu felsefeyi, ideolojiyi özümsemekte yatmaktadır. Şimdi yapılması gereken bu gerçekleri görmek ve bu temelde yenilenmek ve yedinci yıl mücadelesine en güçlü bir biçimde katılmaktır. Katılım düzeyinin bu şekilde çok yönlü, aktif olması ve amaçlar konusunda net olunması durumunda başarı kazanmak kesindir.

Genişletilmiş Yürütme Konseyi Toplantımız
Başkan Apo çizgisinin zaferi ve önümüzdeki süreci kazanmanın kararlaşması olmuştur

Baştarafı sayfa 5'te

Önümüzdeki süreçten başlayarak, geçmiş tecrübelere de dayalı olarak toplumu demokratik esaslara temelinde yeniden örgütleme, KONGRA GEL rejimini oturtma daha fazla öne çıkacaktır. Bu örgütlülük kendisini halkımızın demokratik iradesi olarak eylemlerde de daha etkin bir kararlılıkla ortaya koyacaktır.

Kürdistan'ın tüm parçalarındaki siyasal, örgütsel ve askeri faaliyetlerin eleştirel özeleştirel değerlendirilmesine bağlı olarak döneme yanıt vermeyen örgüt tarzının bırakılarak, her bakımdan ihtiyaçlar temelinde yeniden yapılanmanın konferans ve kongreler temelinde somut koşulların göz önüne alınarak gerçekleştirilmesi karar altına alınmıştır. Bu konuda Kürdistan'ın her parçası, karşı karşıya bulunduğu sorunlar, güç ve örgütlenme düzeyi, düşmanın yönelimleri göz önüne alınarak planlamaya kavuşturulmuştur. Özü yeni dönem görevlerini karşılamaya dönük olan bu kararlaşmaların temelinde demokratik toplumu yaratma mücadelesi, Özgür Yurttaş Hareketi'nin geliştirilmesi ve Kürt sorununu demokratik birlik esasına göre çözmesi bulunmaktadır.

On bir gün boyunca sadece son beş aylık sürecin sorunları değil, önceki sürecin sorunları da kapsamlı, olgun ve çözümleyici bir tarzda ele alınıp tartışılmıştır. Tüm yönetim birimlerimizin pratiği eleştirel-özeleştirel bir tarzda ele alınıp değerlendirilmiştir. Buna göre yönetim esas olarak önemli bir çaba harcamasına rağmen sürecin karmaşıklığı ve ağırlığına denk düşecek bir pratik sergilemede ve bir değişim dönüşüm yönetimi olmada yetersiz kalmıştır. Yeni dönemde yönetim gerek tarzdan gerekse de sistemden kaynaklanan sorunların çözümü temelinde yaşanan yetersizliklerin aşılması konusunda güçlü bir planlama, düzenleme ve kararlaşmaya ulaşmıştır.

Bu sürecin en temel sorunu, genel örgütlerimiz arasında yeterli bir tutum birliğinin olmaması olarak kendisini göstermiştir. Toplantıda en fazla eleştirilen ve özeleştirisi yapılan konu da bu olmuştur. Sistemden kaynaklanan sorunlar giderilirken anlayışlar da eleştirilerek mahkum edilmiştir. Yakalanan çözümleme ve kararlaşma düzeyinin pratikleşmesi halinde bir atılımın gerçekleştirileceği açıktır. Bunun için anlayış mücadelesinin sürekli ve kapsamlı bir biçimde yürütülmesi başarının da esasını oluşturacaktır. Kadrolarımız kendilerini her türlü muğlaklıktan kurtararak, mücadele tarihimizin deneyimlerinden güç alarak bu süreçte görevlerine mutlaka netleşmiş zafer perspektifi, inancı ve kararlılığıyla yüklenmelidirler.

Bir kez daha uluslararası komplo ve ihanet karşısında duruş netçe vurgulanıp, kararlaşma sağlanmıştır. Yakalanan bu kararlaşma düzeyi mutlaka kendisini mücadele sahalarımızın her alanında bir örgütlülüğe ve eylemliliğe kavuşturmalıdır.

Üzerimizde saldırılar vardır diye ne geri çekileceğiz ne de değişiklik adına bir savrukluğu yaşayacağız. Özgürleşme değişim diyalektik bağını doğru anlayıp işleteceğiz. Değişimin ne kadar stratejimize hizmet ettiği ve Önderliğin özgürlüğüne ne kadar yol açtığı ölçüsü, değişim dönüşüme yaklaşımımızı belirleyecektir. Bu konuda Önderliğimizin de vurguladığı gibi ne dağılma ve çözülmeyi geliştiren Dev-Yolculuk ne de daralmayı ve marjinalleşmeyi geliştiren Dev-Solculuk tek doğru yol olan Önderliğimizin demokratik halk çizgisi esas alınacaktır. Geçmişte değişimi kendine göre ele alıp yorumlayan anlayışlardan kurtulmuş olarak, bu temelde Önderlik çizgisinde gerekli olan zihniyet değişimini ve onun siyaset, örgüt ve eylemsel pratiğini gerçekleştirmede kararlaşma bir kez daha vurgulanmıştır.

Önderlik çizgisinden uzaklaştığımız her süreç başarısızlığa da düştüğümüz, çizgiye yakın durduğumuz her sürecin başarıyı da yakaladığımız gerçeğini bir kez daha tespit eden toplantımız, her bakımdan Önderliği derinliğine anlama ve başarıyla uygulama kararlığına ulaşmıştır.

KONGRA GEL projesi hem beş bin yıllık devletçi zihniyetin alternatifi, hem de uluslararası komploya karşı bir yanıttır. Ancak bu ihanet tarafından sabote edilmek istenmiştir. Bu ihanet hareketimizi kısmen zorlasa da, başarılı olamamıştır. Tam tersine örgüt çizgimiz daha fazla netleşmiştir. Bugün her zamankinden daha fazla görevlerimizi ve üzerine hangi tarzla yürüyeceğimizi doğru tanımlayabilme düzeyini yakalamış bulunmaktayız. Bu yönüyle örgütsel olarak denilebilir ki daha net bir konumdayız. Gelişme ve hamle yapma imkanları ilk kez bu kapsamda ortaya çıkmaktadır. Şimdi her bakımdan demokratik ekolojik paradigma ekseninde komünden başlayarak mahalle ve şehirlerde kendi demokrasimizi kurmanın, bu çalışmaya dayalı olarak en geniş halk kesimlerini örgütlemenin ve harekete geçirmenin dönemi başlamaktadır.

Bütün bu gelişmeler Kürdistan özgürlük mücadelesinin önemli bir aşamadan geçtiğini ortaya koymaktadır. ABD'nin Irak müdahalesi, Türkiye'nin AB müzakere sürecine girmesi, bir dezavantaj değil, Kürt sorununun gündemleşmesi ve çözümü için daha fazla mücadele imkanı sunmaktadır. Ancak dönemin görevlerinin gereklerinin yetkince yerine getirilmemesi halinde ciddi bir marjinalleşme ve yenilgi tehlikesi de vardır. Böylesi kader tayin edici bir süreçte hiç şüphesiz yönetim ve kadrolara çok büyük işler düşmektedir. Sorunu çözme imkanları bu kadar ortaya çıkmışken, bunun gerçekleştirilmemesi ve zaferin yakalanamaması halinde bunun kaynağının kendimiz olacağı açıktır. Tarih karşısında böyle bir duruma düşmek kadar affedilmez başka bir pratiğin olacağını düşünmek çok zordur.

Hareket ve halk olarak büyük bir tehdit altındayız. Önderliğimiz esaret altındadır. Yeni bir tecrit konseptiyle tümden örgütünden ve halkından koparılmak istenmektedir. Bugüne kadar geliştirmiş olduğu tüm çözümleyici yaklaşımlara karşılık sistemin inkar ve imhada ısrarı gelişmektedir. Hiçte insanca olmayan, demokratik değer ve kültürden uzak bu yaklaşımlar karşısında Önderliğimiz en son görüşmesinde tavrını net bir biçimde ortaya koymuştur. Önderliğimizin bu tavrını yeterince doğru anlamamız ve bunun gereklerini mutlaka yerine getirmemiz gerekmektedir. Bu aslında bir Önderlik duruşu, örgütlülüğü ve eylemliliğidir. Yönetim ve kadrolarımıza düşen görev, bizlere bir eleştiri ve uyarı anlamına da gelecek olan bu tutum karşısında kendimizi hızla pratikleştirmek olmalıdır. Toplantımız Önderliğimizin ortaya koyduğu bu sözlerini toplantımızın sloganı, kararlaşması, siyaset, örgüt ve eylemsel duruşu olarak benimsemiş ve kararlaştırmıştır.

Geçen yıl Önderlik eylem koymuş, tasfiyeciliğin muğlaklaştırması ortamında onu izlemeyen, daha da ötesi örgütü dağıtma aşamasına getiren bizler olmuştuk. Bu kez hem Önderliğimizin bu tavrı, hem şehitlerimizin halkımızın ve dostlarımızın oluşan haklı büyük beklentisi karşısında üstümüze düşen tarihsel rolü mutlaka oynamalı ve başarmalıyız. Statüko yıkılıyor. Bunda bizim otuz yıllık mücadelemizin de önemli bir payı vardır. Kazanılacak yeni bir dönem ve yaratılacak yeni bir yaşam tarzı vardır. Bunun imkanları her zamankinden daha fazla ortaya çıkmıştır. Yakaladığımız birlik, kararlılık ve çizgide netlik düzeyiyle bu tarihsel imkanları doğru değerlendirmekte kararlı olduğumuzu bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Önderliğin bu tavrından sonra özellikle başarmak zorundayız!

Bu temelde halkımızı Önderliğe yönelik yeni konsepti başarısız kılmaya, " Direnişi Geliştirelim, Demokrasiyi Kuralım!" şiyarıyla komünden başlayarak kendi özgür yurttaş meclislerini kurmaya, 17 Aralık'a kadar kendisinin özgür iradesini tanımama yönündeki inkarcı imhacı politikayı boşa çıkarmaya, neye mal olursa olsun teslimiyet anlamına gelecek bu politikayı asla ve asla kabul etmemeye, kadını sürecin en aktif katılanı ve öncü gücü olmaya, gençliği meşru savunma güçlerine katılmaya ve demokratik eylemlilikleri en ileri düzeyde örgütleyip öncülük etmeye, kadroları her zamankinden daha fazla Önderliği anlamaya, kararlılıkla açtığı yolda tereddütsüzce izlemeye, dönemin görevlerine militanca sahip çıkarak bu dönemde, tarihe yaraşır bir duruş gerçekleştirmeye ve başarmaya çağırıyoruz.

Bu temelde tüm kadro ve çalışanların sürecin derin hassasiyetinin farkında olarak, her zamankinden daha fazla görev ve sorumluluklarına sahip çıkarak başarılı bir yürüyüşün sahipliğini yapacaklarına olan inancımızı belirtiyor ve selamlıyoruz!

– Kahrolsun İhanetçi Çetecilik!
– Yaşasın Demokratik Ekolojik Toplum Paradigmamız!
– Yaşasın KONGRA GEL!
– Bıji Serok APO!"

9 Kasım 2004

26 yıllık şanlı mücadelesiyle ulusal diriliş dönemini başarıyla tamamlayan PKK, 27. mücadele yılında yeniden kurularak Kürt halkının demokratik özgür yaşamını inşa etmeyi başaracaktır

PKK Yeniden İnşa Komitesi PKK Yeniden İnşa Komitesi

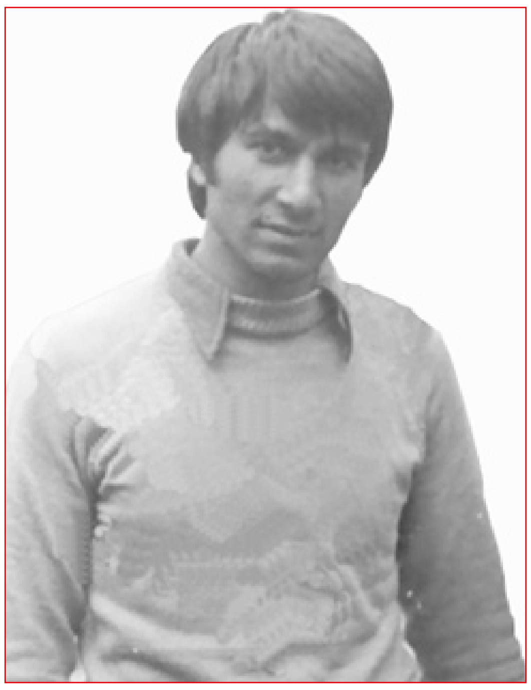

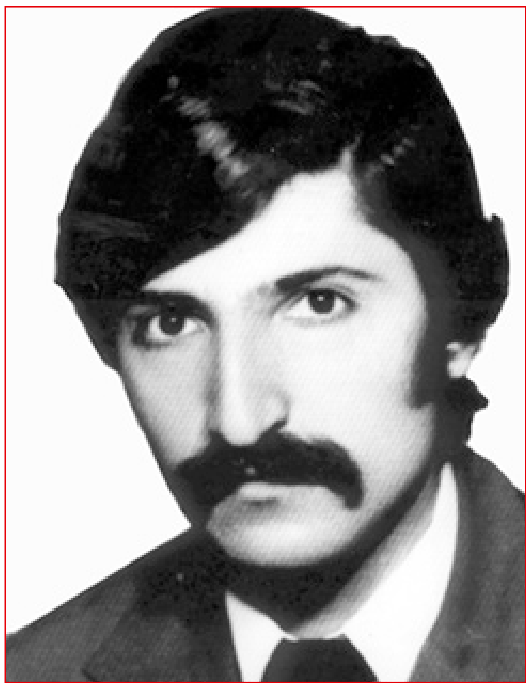

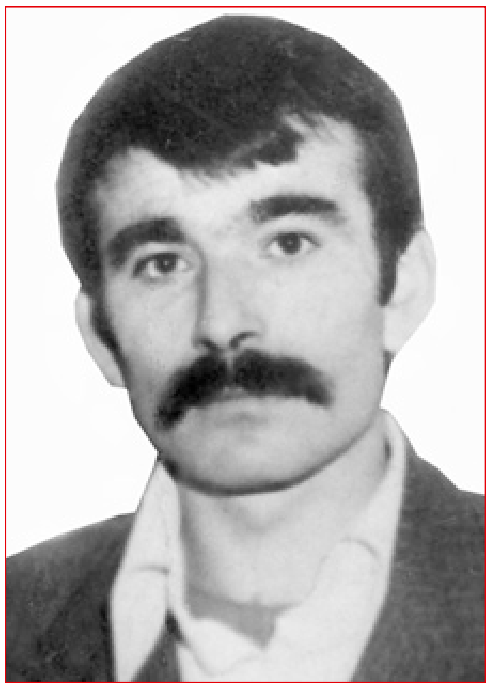

PKK kuruluşunun ve büyük direniş mücadelesinin 26 yılını geride bırakıp, yeni bir mücadele ve direniş yılına girmeye hazırlanmaktadır. Büyük direnişler, kahramanlıklar ve yüceliklerle dolu geçmişiyle Kürt halkı ve tüm Ortadoğu halklarının demokratik özgür birliğini kurmaya hazırlanan PKK'nin 27. kuruluş yıldönümünü kutluyor, bu temelde başta eşsiz Özgürlük Mimarımız Başkan APO'yu, halkımızı, şehitlerimizi ve yoldaşlarımızı yeni ve başarılı bir mücadele yılı kararlılığıyla selamlıyoruz.

Değerli yoldaşlar

Halk tarihimizde bir milat olan PKK'nin doğuşu ve gelişimi 20. yüzyılın son çeyreğine damgasını vurmuş, tüm gelişmeleri belirleme gücünü gösterebilmiştir. Şanlı partimiz PKK, Başkan Apo'nun eşsiz bilinç derinliği, büyük duyarlılığı, erişilmez cesaret ve irade gücünün bileşkesi olarak ortaya çıkmış; 26 yıllık kahramanlık tarihi ve ölümsüzleşen şehitleriyle yok oluşun eşiğinde olan Kürt halkını bugün demokratik-ekolojik toplum perspektifi temelinde yaşamını kurma aşamasına getirmiş bulunmaktadır.

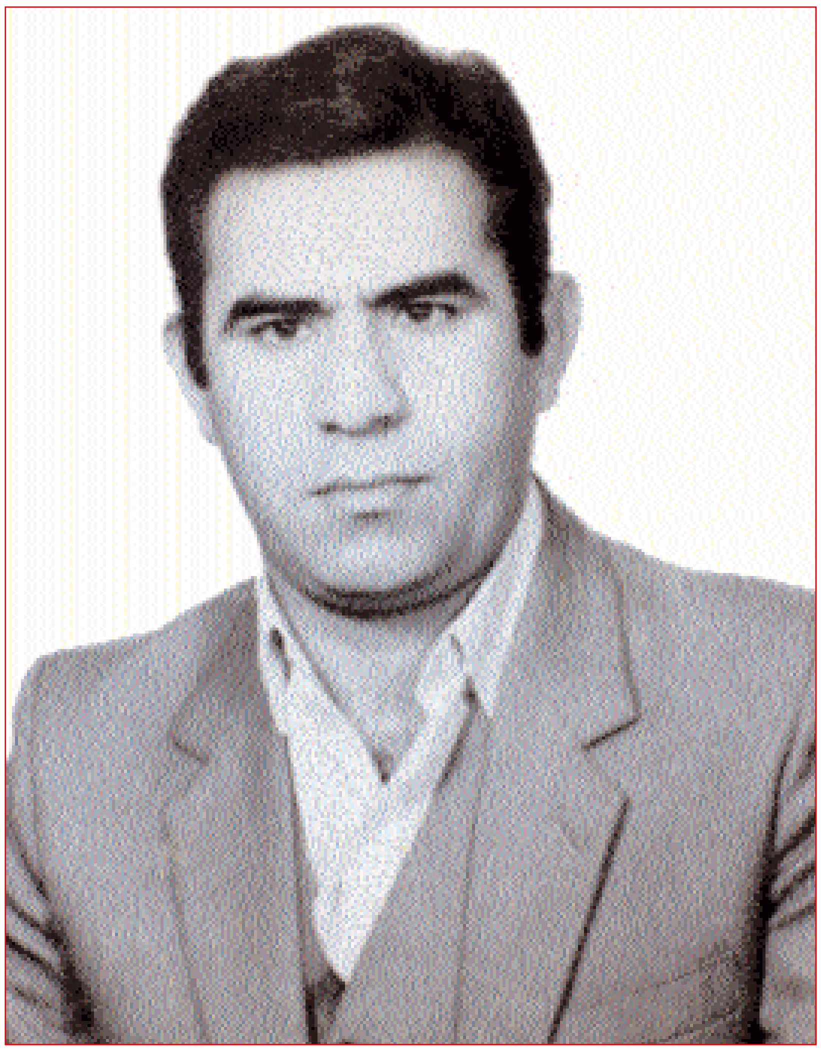

PKK Kürt halkına dayatılan yok oluşu ve onursuz yaşamı reddetmiş, Kürt halkının birliğini sağlayarak halk olma gerçekliğini açığa çıkarmış, halkımızı siyasal ve meşru savunma iradesine kavuşturmuştur. En eşitsiz koşullarda dünyanın en zorlu savaşını on beş yıl boyunca NATO ve İsrail destekli Türk ordusuna karşı sürdürmüştür. Özgür yaşam alternatifini geliştirmiş, özgür kadın gerçekliğini açığa çıkarıp kanıtlamış, hem Kürdistan için hem de bölge halkları için demokrasinin, özgürlüğün ve sosyalizmin doğru yolunu kendi pratiğinde göstermiştir.

Bu anlamda PKK tarihi aynı zamanda Kürt ve Kürdistan tarihinde devrim değerinde büyük alt üst oluşların yaşandığı, tarihi büyük değişim ve dönüşümlerin gerçekleştirildiği bir onur tarihi olmuştur.

PKK'nin değeri ve anlamı ile tarih içinde oynamış olduğu rol, Ortadoğu gerçekliği, sömürgeci egemen devletlerin inkar ve imha politikası ve Kürt halkının içinde bulunduğu gerçeklik iyice görülmeden hakkettiği biçimde anlaşılamaz. Bu nedenle kısaca da olsa PKK'nin ortaya çıktığı tarihsel toplumsal koşulları ve mücadelesini kalın hatlarla ortaya koymakta yarar vardır.

1970'ler kapitalist emperyalist sistemin bunalıma girdiği, reel sosyalizmin ciddi bir tıkanma ve çözülmeyi yaşadığı, dünya çapında '68 Gençlik hareketi biçiminde kendisini ifade eden yeni arayışların geliştiği, ulusal kurtuluş hareketlerinin ciddi bir biçimde kendisini ortaya koyduğu, Filistin Direniş hareketinin en fazla güncelleştiği, Türkiye'de devrimci gençlik hareketinin geliştiği yıllardı. Türk devleti tek ulus ve tek devlet yaratmak için kaskatı bir inkar ve imha siyaseti izliyordu. Bu yıllarda Kürt halkı gerçekliğini tanımayı bir yana bırakalım, Kürdistan hayalini bile mezara gömme konusunda çok vahşi bir politika uygulanmaktaydı. Avrupa ve ABD, bizzat çıkardıkları ve altına imza attıkları birçok uluslararası hukuk belgesini hiçe sayarak, politik çıkarları nedeniyle Kürdistan üzerinde uygulanan bu insanlık dışı uygulamaya onay vermekteydi. Sovyetler Birliği de bu politikayı sosyalizm ve dünya devrimi adına sürdürmekteydi. Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçilik ağır bir yenilgi almış, ilkel milliyetçilikten etkilenen kimi gruplar ciddi bir varlık göstermeden eriyip gitmişlerdi. Türk sol hareketlerindeki sosyal şoven özellik sosyalizm ve demokrasi adına tam bir inkarcılığı yaşamaktaydı. İzlenen asimilasyonist baskı politikası sonucu kendisini inkar etmeyen, kendi değerlerine yabancılaşmayan, ihanete batmayan neredeyse tek bir Kürt bile kalmamıştı. Kürtlük ve Kürdistan adına ne varsa ihanete uğramıştı.

Ancak olayın en trajik yönü, bu kadar Kürtlükten çıkılmasına ve özde başkalaşım yaşanmasına rağmen, neredeyse hiç kimsenin yaşadığı ihanetin bile farkında olmamasıydı. Başkan Apo'nun deyimiyle muazzam bir onur boşluğu ve utanç verici bir durum yaşanıyordu. Sorunu şurasından burasından yakalayan ve kendisine aydınım diyen birçok birey ise, karşılaştığı baskı ve sindirme politikası nedeniyle tam bir tövbekarlığı yaşamaktaydı. Daha da ötesi, kendi yılgınlıklarını ve tövbekarlıklarını bulaşıcı bir hastalık gibi döneme dayatıyor, arayışlara engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu koşullarda dünya ve bölgedeki gelişmeleri sınırlı da olsa izleyebilen ve insan olmakta ısrarlı birisi için yaşanan bu durum kabul edilemez düzeyde utanç vericiydi. Birey ve halk olarak bu utanç durumundan mutlaka kurtulmak gerekiyordu. Ama nasıl kurtulunacaktı? Ortada ne güç ve moral alınacak bir birey, ne bir örgüt, ne de bir bilinç vardı. Umut veren, dayanılacak bir şey ortada gözükmüyordu.

PKK'nin özü insanın sosyal özü ve karakteri olmuştur

Başkan Apo'nun büyük dehası, işte böyle bir süreci yaşayan Kürdistan'da koşulların zorluklarını ve olanakların yokluğunu fazla göz önüne almadan, halkının acılarını ve özlemlerini derinden hissetmesi, anlaması ve onu devrimci temelde değiştirme ve çağdaş yaşama kavuşturma kararına cesaret etmesinde açığa çıkmaktadır.

Bu koşullarda ***Başkan Apo****'nun* etrafında bir araya gelen, içlerinde Türk halkından olan ***Haki Karer*** ve ***Kemal Pir*** gibi önder yoldaşların da bulunduğu bir avuç aydın Kürt genciyle ***Kürdistan Devrimcileri*** adlı gruplaşmaya gidildi. Başkan Apo'nun öncülük ettiği bu gruplaşma Kürdistan Özgürlük hareketinin örgütlenmesi için atılan ilk tarihi adımdı. Grup kısa süren araştırma, inceleme ve tartışma sürecinden sonra asıl kaynak olan ülkeye yöneldi. Ülkeye yönelirken ne doğru dürüst bir ilişki, ne maddi olanaklar, ne de ciddi bir tecrübe vardı. Her şey dayatılan yaşamın kabul edilmezliği ve özgür bir yaşamın kurulacağına duyulan inanç, kararlılık ve iradeye kalmış ve bu esaslara dayanarak yeniden yaratılacaktı. Başkan Apo bu inançla Kürdistan'da bir dizi toplantı düzenlerken, grubun diğer üyeleri ise çeşitli şehir ve kasabalarda propaganda ve aydınlatma çalışması yürütmüşlerdi. Bu toplantılarda özgürlük düşüncesi çok kapsamlı bir biçimde aktarılmıştı.

PKK'nin özü insanın sosyal özü ve karakteri olmuştur. Bu yönüyle ilk günden bir insanlık hareketi olarak ortaya çıkmış, insanın bu özelliklerini ortadan kaldırmaya çalışan sisteme karşı bir alternatif olmuştur. Henüz bir nüve olarak ortaya çıkışıyla birlikte, gerek doğrudan sömürgeci güçler tarafından gerekse içerden denetim altına alma, provokasyona çekme ve tasfiye etme çabalarının bu kadar yoğun olmasının temelinde PKK'nin bu özelliklere sahip bir hareket olarak, varolan egemen sistemlere karşı bir alternatif hareket olma tehlikesini taşımasındandır. Geleneksel aşiretçi-feodal gericilik, ilkel milliyetçilik, sosyal şoven hareketler, sömürgecilik ve kapitalist-emperyalist sistemin PKK hareketini daha ilk günden kendileri için tehlike saymaya başlamaları bir tesadüf değildir. Henüz hiçbir pratiğe girmemiş olsa dahi, ileri sürdüğü düşüncelerin niteliği ve Önderliğimizin düşünceleriyle tutarlı duruşu daha ilk günden karşı sistemin dikkatini çekmiştir. Bu yönüyle bugün de başta Başkan Apo ve hareketimize yönelik saldırıların temelinde hareketimizin bu konumdan çıkarılması amacı yatmaktadır.

Hareketin bu özelliğinden dolayı grubun ülkeye yönelmesiyle birlikte sosyal şoven ve ilkel milliyetçi saldırılar artmaya başlamış; öte yandan sivil faşist güçlerin silahlı saldırıları da devreye girmiştir. '77 yılının 18 Mayısı'nda Haki Karer yoldaş ajan provokatör bir grup tarafından katledilmiştir. Yaşanan bu ilk büyük şehadete anıya ve yoldaşlığa bağlılığın zorunlu bir gereği olarak verilen yanıt partileşme kararı olmuş, bu partileşme kararı '78'in 27 Kasımı'nda PKK adıyla resmileşmiştir. Partileşme kararı, program oluşturmak ve bunu hayata geçirecek kadro ve örgütü yaratmaktır. Bu ise en başta mücadelede kararlaşmadır. Kürdistan gibi bir ülkede buna cesaret etmek büyük bir tarihi olaydır. Nitekim buna karar verilebildiği ve cesaret edilebildiği için, gerçekten de tarihin akışı 27 Kasım 1978'den sonra değişmiş, yepyeni bir süreç başlamıştır

Partileşmenin tehlikesini ilk günden sezen Türk devleti, buna Maraş katliamı ve hemen ardından Kürdistan'ın her tarafında sıkıyönetim ilanıyla karşılık vermiş, yoğun kitlesel tutuklamalara girişmiş, içeride ve dışarıda korkunç işkencelere yönelmiştir. Bu koşullarda hareketimiz bir yandan ulaşılan kitle ilişkilerini daha ileri düzeye çıkarmaya çalışırken, diğer yandan Türk devlet güçleri, faşist milisler, feodal komprador güçler, sosyal şoven ve ilkel milliyetçi grupların silahlı saldırılarına karşı silahlı temelde kendisini savunmaya çalışmıştır. Bir yandan en amansız koşullarda büyük fedakarlık ve cesaretle bu güçlere karşılık verirken, öte yandan ayak sesleri gelmeye başlayan 12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı önlem olarak gerillacılığın altyapısını hazırlamak üzere dağa ve yurtdışına çıkış yaptırmıştır. Önderliğin bizzat peygamberce bir öngörüyle hicret misali yurtdışına çıkışı hareketin ileriye dönük hamlelerinde önemli bir rol oynamıştır.

Devamı sayfa 22'de